

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

@Çeviri Kitaplar

*She tasted like the promise
of a future I gave up on*

THE
MADMAN
AND
HIS BROKEN
PRINCESS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Cora Reilly

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rentey.org>

<https://t.me/ceviri9iller>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE
MADMAN
AND HIS
BROKEN
PRINCESS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Cora Reilly

Deli Adam ve Kırık Prensesi
Telif Hakkı ©2025 Cora Reilly

Tüm Hakları Saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, kitap incelemesinde kısa alıntılar yapılması durumu hariç, yazarın açık yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve yerler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Cora'nın yeni kitapları, bonus içerikleri ve çekilişleri hakkında bilgi edinmek için bültenine abone olun!

Kapak Tasarımı: Kitaplar ve Duygular
Fotoğrafçı: Michelle Lancaster @lanefotograf

Yazarın Notu:

Bu kitap karanlık, önceki kitaplarımdan daha karanlık. Sizi rahatsız eden belirli konular varsa lütfen tetik uyarısını okuyun.

Tetik Uyarısı:

Bu kitapta işkence (kanlı ayrıntılar dahil), istismar, ölüm, cinayet, intihardan bahsetme, seks işçiliği, cinsel istismardan bahsetme, ölümlere saygısızlık yer alıyor.

Nestore Romano, acı verecek kadar güzeldi. Acımasız, karanlık bir prensti; ancak kırılmış prensesini kırabildiğinde gülümsüyordu. Krallığını yönetmeye yazgılıydı. Bu onun doğuştan hakkıydı. Babam yeminine ihanet edip onu işkence edip aşağılamak için bir kafese kilitleyene kadar tartışılmaz kaderiydi. Bu, Nestore'nin sonuydu. Aynı zamanda yeniden doğuşuydu. Her ikisine de tanık oldum.

Babamın ona ve ailesine yaptığı her şey yüzünden soyadımdan nefret ediyordu. Ama ben...

...beni tek bir hareketimden dolayı nefret ediyordu -kaçtığım için.

Amelia benim sonsuz karanlığımın ışığıydı.

Ta ki artık olmayana kadar.

Ta ki diğer tüm Lamorgese'ler gibi bana ihanet edene kadar. Kaçmasına izin veremezdim. Veremezdim, kaybettiğim bir şeye tutunmamın tek yolu oyken. Son kurtuluşum.

O benim karım olacaktı. Yanımda isteksizce duran prenses.

Babasının bıraktığı yaraların bedelini ona ödetmek istemedim hiç.

Hayır, kalbimi kırdığı için ona bunu ödeteceğim.

İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm
On Birinci Bölüm
On İkinci Bölüm
On Üçüncü Bölüm
On Dördüncü Bölüm
On Beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm
On Yedinci Bölüm
On Sekizinci Bölüm
On Dokuzuncu Bölüm
Bölüm Yirminci
Yirmi Birinci Bölüm
Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Dördüncü Bölüm

Yirmi Beşinci Bölüm

Yirmi Altıncı Bölüm

Yirmi Yedinci Bölüm

Sonsöz

Yazar Hakkında

CHAPTER ONE

Nestore Romano, krallığını yönetmekle görevlendirilmişti. Bu onun doğuştan hakkıydı. Babam yeminine ihanet edip onu işkence edip aşağılamak için bir kafese kapatana kadar tartışılmaz kaderiydi. Bu Nestore'nin sonuydu. Aynı zamanda yeniden doğuşuydu. Her ikisine de tanık oldum. Kalbim her seferinde milyonlarca parçaya ayrılıyordu.

Nestore ile ilk tanıştığımda o on beş, ben on iki yaşındaydım. Babam, üçüncü eşi Flavia ve ben, Nestore'nin doğum gününü kutlamak için Romano malikanesine davet edilmiştik. Romano malikanesi, Griffith Park'ın ortasında, Mount Hollywood'da, Los Angeles şehir merkezi, Hollywood ve Pasifik Okyanusu'nun nefes kesici manzarasına sahip geniş bir araziydi.

Babam bana damarlarımda buz gibi bir ifadeyle kaşlarını çatmasaydı, dört metre yüksekliğindeki tavanıyla görkemli bir giriş salonuna çıkan geniş merdivenleriyle zarif fuayeye sonsuza dek bakakalırdım. Sadece başımızın üzerinde

sallanan kristal avize bile, ortalama bir insanın bir, hatta on yılda kazandığından daha pahalıydı muhtemelen. Bugün davet edilen hiç kimse sıradan insanların dertleri hakkında bir şey bilmiyordu. Batı Yakası'nı yöneten İtalyan mafya ailesi Camorra'nın kraliyet ailesi, Nestore'nin doğum gününü kutlamak için bir araya gelmişti.

Uzun siyah bir elbise ve beyaz dantel önlük giymiş hizmetçi, evin efendisini çağırmak için aceleyle giderken beklememizi işaret etti. Üst kattan kahkahalar ve hafif bir müzik sesi duyuldu. Babamın yüzünde, birine hizmet etmek zorunda kalmanın verdiği öfkenin yansımasıyla birkaç dakika geçti. Kül kahverengisi kaşları çatıldı, çenesi kasıldı ve bıyığı kalbimi hızla attıran o sabırsız seğirmeyi yaptı.

Patronu Romano Senior, buna cesaret eden çok az kişiden biriydi ve bu bile onun canını sıkıyordu. Babası güçle beslenirdi ve Romano Senior'ın yanında güçsüzlük, bütün akşam boyunca moralini bozardı. Flavia bana doğru bakarken yüzü endişeyle buruştu. Altın alyansını parmağında çevirdi. Makyajı her zamanki gibi kusursuzdu, sadece boynundaki ufak bir nokta dışında, bir morluğun izi görünüyordu. Onu uyarmak için bakışlarını yakalamaya çalıştım ama endişe dolu kahverengi gözleri, Baba ile Romano Senior'ın Baba'yı kaybetmeden önce ortaya çıkması gereken boşluk arasında gidip geliyordu.

Parmaklarımı balo elbisemin üzerinde gezdirdim, ipeğin yumuşaklığı sinirlerimi yatıştırdı. Kumaşın kızıl rengi, çilek sarısı saçlarımla uyumsuzdu ama babam giymem konusunda ısrar etmişti ve onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Daha koyu kırmızı tonlarını tercih etsem bile, denemeye asla cesaret edemezdim.

Flavia da babasının kırmızı kravatıyla uyumlu, uçuk kırmızı bir elbise giymişti. Bu, babasının en sevdiği renkti. Belki de kan dökmeyi bu yüzden bu kadar çok seviyordu.

Hizmetçi, döner merdivenlerde belirdi. "Lütfen beni yukarı takip edin. Efendi sizi büyük giriş salonunda karşılayacak."

Babam sanki geride bırakmaktan mutluluk duyduğu bir balastmışız gibi önden yürüyordu. Flavia ve ben onu takip etmek için koştuk ama uzun elbiselerimiz işimizi zorlaştırıyordu.

Babam, Romano Baba ve oğlu Nestore Romano, bu kata ulaştıktan sadece birkaç saniye sonra devasa çift kapılardan geçerek büyük giriş salonuna girdiğinde, şaşırtıcı bir şekilde sakin görünüyordu. Nestore, henüz on beş yaşında olmasına rağmen, etkileyici bir 1.93 boyuyla babamdan çok daha uzun olan babası kadar uzundu. Katılmama izin verilen ilk sosyal toplantıydı ve hem Romano varisinin doğum günü hem de Camorra'ya kabulü olduğu için büyük bir onurdu.

Romano Senior ve oğlu önümüzde durdu. Babam, kilometrelerce öteden bile sahte olduğunu fark ettiğim bir gülümsemeye ikisiyle de tokalaştı. Nestore'u fark ettirmeden süzdüm. Koyu saçları yüzünden gevşekçe ayrılmıştı. İpek gibi yumuşak görünüyor, yüzünün keskin hatlarıyla tezat oluşturunuyordu. Çıkık elmacık kemikleri ve güçlü çenesi onu on beş yaşından büyük gösteriyordu. Bakışları bana değdiğinde, gözlerinin büyüleyici rengi karşısında karnım döndü. Yeşil, kehribar rengi beneklerle doluydular ve inanılmaz derecede büyüleyiciydiler.

"O benim kızım Amelia." Babamın keskin sesi bakışlarımı yırttı ve yanaklarım kızarak bakışlarımı ondan çektim. Büyüleyici bir gülümsemeye, Romano Senior'un elini sıktım ve tutuşunun şiddetiyle irkildim. Nestore'a elimi uzattığımda kendimi hazırladım. Tutuşu sıkıydı ama babasınıninki kadar acıtmıyordu. Bana hafifçe gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Zil çaldı ve bir an sonra hizmetçi koşarak merdivenlerden yukarı çıktı ve "Benedetto Falcone!" diye seslendi.

Gerildim. Romano Baba ve babam hemen harekete geçtiler ve fuayede Camorra'nın Capo'sunu karşılamak için merdivenlerden aşağı koştular. Falcone, beklemenize veya giriş salonuna gelmenize izin verilecek türden bir adam değildi. Flavia, fuayeye bakan galerinin yakınında

duruyordu; güzel yüzünde belirsizlik hakimdi. Yüzüne yeniden endişe çökmeden önce bana güven vermek için kısa bir gülümseme gönderdi. Kimse Benedetto Falcone ile tanışmak istemezdi.

Nestore kolumun üst kısmına dokunarak dikkatimi üzerine çekti ve eğildi. "Falcone güzel şeyleri kırmaktan hoşlanır. Onun görüş alanından uzak durmanızı tavsiye ederim."

Dudaklarım aralandı, kalbim küt küt atıyordu. "Capo'yu karşılamaya gelmezsem babam çok öfkelenir."

"Babanın gazabına değecek," dedi, gözleri erkek seslerinin yaklaştığı merdivenlere kaydı. "Ona, bunu kuzenim Niccolo'ya vermeni söylediğimi söyle. Benden gelen bir emri reddedemezsin." Elime bir altın sikke tutuşturdu. Dudaklarımı büzdüm ama beni nazikçe itti.

Flavia bana onaylarcasına başını salladı ve dudaklarını oynatarak, "Git. Bırak da baban benim endişem olsun," dedi.

Babamın tepkisinden korkmama rağmen arkamı dönüp hızla uzaklaştım. Balo elbisem mermer zeminde hışırdarken kahkaha ve müzik seslerini takip ederek görkemli bir balo salonuna girdim. Birkaç avize, sıcak ışıklarını toplanan konukların üzerine yansıtıyordu. Garsonlar, havyarlı blini, ton balığı tartarı, wagyu tartarı ve bildircin yumurtası da dahil olmak üzere nefis kanepelerle dolu tepsiler taşıyordu. Romanolar etkilemeyi amaçlıyordu.

Bakışlarım kalabalığı taradı, nabzım damarlarımda kaygıyla hızla çarpıyordu. Niccolo'nun neye benzediğini bile bilmiyordum. Babasıyla bir kez evimize geldiğinde tanışmıştım. Sonunda adamı fark ettim ve yanında kıvırcık kestane rengi saçlı, genç bir versiyonu vardı. Karnım endişeyle kasılırken bile onlara doğru ilerledim. Niccolo'nun bakışları bana odaklandı, kaşları çatıldı. Madeni parayı avucuma koydum. Babasına bir şeyler söyledi, babası başını kısaca salladı, sonra uzaklaşıp odanın bir köşesine gitmem için işaret etti.

Yanına vardığım anda, elimdeki madeni parayı uzattım. "Nestore bunu sana vermemi söyledi."

Niccolo, kuzeninin kehribar rengi benekler hariç yeşil gözlerini paylaşıyordu ama Nestore kadar uzun değildi. Ön kolunda dövme olmaması, on beş yaşına girmek üzere olduğunu gösteriyordu. Birbirlerine yakın doğduklarını biliyordum. Aile ağaçlarını incelemek, babamın onayladığı boş zamanlarımda yapabildiğim birkaç şeyden biriydi.

Niccolo gözlerini biraz kıstı ve beni süzdü. "Ona şans getirmesi gerekiyordu."

Balo salonundaki atmosfer değişti, misafirleri aniden dengesiz bir hava sardı. Gözlerim bu değişimin kaynağını aradı, ta ki kapıda babam ve Romano Senior'la birlikte iyiliksever bir kral gibi görünen Benedetto Falcone'yi görene kadar. İnsanlar onu başlarını eğerek, ifadeleri itaatkâr bir şekilde karşıladılar. Falcone'nin karısı birkaç adım gerisindeydi. Uyuşturulmuş gibi görünüyordu. Sadist gözleri, sanki bu gece için bir fetih arıyormuş gibi kadın kadına odaklandı. Smokin, dik yakalı beyaz bir gömlek, siyah bir fermuar ve parlak, cırtlak uçlu ayakkabılar giymişti. Arkaya taranmış siyah saçları, mafya görünümünü tamamlıyordu.

Nestore babasının yanına gelip kuzenine işaret etti, o da kolumu tutup beni çekip aldı. Beni kalabalığın arkasına saklanmış bir girintiye itti. Babamın Falcone'un bana zarar vermesine izin vermeyeceğini söylemek istedim ama ne yapacağımı biliyordum. "Burada bekle," dedi Niccolo ve sonra kayboldu. Neyi beklemem gerekiyordu ki?

Zaman geçmek bilmiyordu. İnsanlar dans ediyor, yemek yiyor, gülüyor ve fısıldaşıyordu, ben de sıkılmaya başlamıştım. Sonunda aç ve susuz bir şekilde dışarı çıktım.

Limonata ve mezelerle karnımı doyurduktan sonra, kahkahalar ve sohbetler dayanılmaz bir hal aldı, bu yüzden iki tenis kortuna, ucsuz bucaksız havuz evine ve daha önce hiç görmediğim büyüklükteki bitişik havuza bakan geniş balkonda yalnızlığımı sığındım. Özenle bakılan bahçe, gül bahçesini, çeşmeleri ve labirenti sergileyen yüzlerce spot

ışığıyla aydınlatılmıştı. Korkuluğa tutundum, parmak uçlarımda yükseldim ve daha iyi görebilmek için öne eğildim. Labirent nelerden yapılmıştı acaba?

"Nadir bulunan İngiliz gülleri," dedi karanlıktan gelen kısık bir ses.

Dudaklarımdan bir çığlık koptu ve dengemi kaybedip öne doğru devrildim. Belime dolanan bir kol, beni kesin ölümle sonuçlanacak bir düşüşten geriye doğru çekiyordu. Kurtarıcımın yüzüne baktım: Nestore Romano. Utançtan yanaklarım yanıyordu. Mount Hollywood'u kovalayan serin hava bile onları serinletmeye yetmiyordu.

"Bu balkondan düşüp ölen ilk kadın sen olmayacaksın." Nestore beni bıraktı ve geri çekildi, dirseklerini korkuluğa dayayıp bana hafif bir ilgiyle baktı.

Eteğimi düzelttim ve titremelerini gizlemek için dirseklerimi avuçlarımdan içine aldım. "Beni korkuttun."

"Beklemedin."

"Senin için?"

Dudakları inceldi. "Her şeyin güvende olması için."

"Ne zaman öyle oldular ki?" diye fısıldadım. Batı'yı Benedetto Falcone yönetirken kimse güvende değildi, özellikle de kadınlar ve kızlar. Henüz on iki yaşındaydım, neredeyse on üç, ama bu erken öğrendiğim bir dersti. Yaşıma göre uzundum, zaten bir altmış beştim, bu yüzden çoğu kişi sırf bu yüzden daha büyük olduğumu düşünüyordu. Falcone yaşının onu engellemesine izin vermemişti.

Nestore başını yana eğdi, birkaç kalp atışı boyunca bana baktıktan sonra bakışları aşağıdaki binaya kaydı. "Labirent annemin gurur kaynağıydı."

Birkaç adım yaklaşırken yutkundum. Birçok söylenti, altı yıl önce Bayan Romano'nun gizemli bir şekilde ortadan kaybolmasıyla ilgiliydi. "Anneniz bu balkondan mı düştü?"

Nestore'un başı hızla döndü, yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Her şeyiyle görkemliydi, tuvalde ölümsüzleştirilmeyi bekliyordu. "Bu tehlikeli bir soru."

Eğer babası bu sorumu öğrenirse çok öfkelenir, babam da öğrenirse beni çok sert bir şekilde cezalandırır.

Bakışlarımı fırtınalı gözlerinden zorla ayırıp gül labirentine odaklandım, keşke gün ışığında görebilseydim diye düşündüm. "Güller ne renk? Çok romantik bir yer gibi görünüyor." Sözler ağzımdan çıkınca irkildim.

Nestore'un ağzının buruk kıvrımı, aynı fikirde olmadığını gösteriyordu. Neden kendimi bu kadar aptal durumuna düşürüyordum?

"Beyaz ve allık. Annemin favorisi."

"Güzel."

"Sır saklayabilir misin?" diye sordu Nestore alçak sesle, daha da yaklaşarak, gözleri ölümcül derecede ciddiydi.

Yutkundum. Babamın o kadar çok sırrını taşıyordum ki, omuzlarımda ağır bir yük gibi duruyorlardı. Hafifçe başımı salladım.

"Bir gece, o zamanlar dokuz yaşındaydım, babam annemi sarhoş ve öfkeli bir şekilde labirente kadar kovaladı. Çığlıklarını takip ettim ama dar, karanlık geçitlerde kayboldum. Saatler sonra, çizikler içinde ve bitkin bir halde dışarı çıktığımda, güneş, labirentin önünde yerde uyuyan kanlar içindeki babamın üzerinde yükseliyordu." Duraksadı ve ben, olacaklardan korkarak ürperdim. "Annem bir daha labirentinden hiç çıkmadı."

"Bu..." diye yutkundum. Ben de dehşete yabancı değildim. Annemin nasıl öldüğünü hatırlamıyordum. Çok küçüktüm ama babamın ikinci karısının dövülmüş cesedini yedi yaşında bulduğumu canlı bir şekilde hatırlıyordum. Ne diyeceğimi bilemedim. Gül labirenti birdenbire hiç romantik görünmedi. Nestore'un annesi güllerin altına mı gömülmüştü? Babasının onu öldürdüğünden hiç şüphem yoktu.

Nestore, dehşete bir isim vermiş gibi başını salladı. "Evet." Kıkırdadı. "Benedetto Falcone belli bir tip adamı sever. Babalarımız gibi adamları."

Bakışlarını aşağıdaki binaya ve şehir ışıklarına dikmiş halde profiline baktım. "Bir gün Falcone'nin yönetimi altında ikinci patron olacaksın."

Acı bir gülümsemeye başının tepesine dokundu. "Tacın ağırlığını şimdiden hissedebiliyorum."

"Sanki taşıyabilecekmisin gibi görünüyor."

Etkileyici bir şekilde doğruldu. Ay ışığının koyu saçlarından nasıl parladığını görünce, kalabalık liderlerini süslü püslü kıyafetlerle donatmasa bile, orada parlayan bir taş hayal edebiliyordum. Sırıttı. "Babanın konumu göz önüne alındığında, yanımda prenses olman pek de olası değil."

Kızardım, nabzım hızlandı. Bana henüz söz verilmemişti, en azından bildiğim kadarıyla. Bu, babamla Romano Senior'ın anlaşma yapmadığı anlamına gelmiyordu. "Belki gece yarısı doğumumdan sonra daha fazlasını öğreniriz."

Başparmağını sağ ön kolunun hâlâ lekesiz derisinde gezdirdi. Bu gece, Camorra dövmesini yaptıracaktı: kabzasının yakınında bir göz ve üzerinde "Temere me, perché sono l'occhio e la spada" yazan uzun bir bıçak. Daha önce hiç törene katılmamıştım ve Kaliforniya'nın gelecekteki Underboss'unun dövmesini yaptırdığı sırada orada bulunmak büyük bir onur olarak görülüyordu, bu yüzden Nestore'un görücü usulüyle evlendirildiğimiz konusunda haklı olup olmadığını merak ettim.

Balkon kapısında büyük, profesyonel görünümlü bir kamerayla bir fotoğrafçı belirdi. "Her konuğu fotoğraflamam gerekiyor. Sanırım henüz senin bir fotoğrafın yok."

Başımı salladım.

"İkinizin birlikte bir fotoğrafını çeksem nasıl olur?"

Nestore yaklaştı ve ben ona mahcup bir gülümsemeye baktım. O da alaycı bir gülümsemeye karşılık verdi. "Sence o fotoğraflardaki gülümsemelerin kaç tanesi dürüst olacak?"

"Hiçbiri?"

Flaş bir anlığına gözlerimizi kamaştırdı, fotoğrafçı kaybolana kadar iki flaş daha patladı.

Devasa bir limuzin garaj yoluna yanaştı ve görüş alanımızdan kayboldu. Birkaç dakika sonra, yarı çıplak bir grup kadın, yüksek topuklu ayakkabılarla balkonumuzun altındaki patikada sendeleyerek ilerledi.

"Sanırım göreve başladıktan sonraki eğlencem bu," dedi, dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek.

Yüzümü buruşturdum. Çocukların profesyonellerin yanında masumiyetlerini kaybetmeleri iğrenç bir gelenektir.

Nestore bileğindeki saate baktı. "Neredeyse zamanı geldi."

Malikanenin içinde tiz çığlıklar yükseldi. Korkuluğa yaslanıp kalbim göğsümde küt küt atarken, ensemdeki ince tüyler diken diken oldu. Neler oluyordu? Nestore'a korku dolu bir bakış attım ama o da benim kadar şaşkın görünüyordu. Baldırındaki kılıftan bir bıçak çıkardı ve elindeki parıldayan bıçakla doğruldu, sonra bana arkasında kalmamı işaret etti.

Kapıya doğru yürüyüp içeri baktı. Evin içinde daha fazla çığlık yankılandı ve alt kattaki verandadaki kapılar çarparak açılıp bir grup misafir dışarı fırladığında çığlıklar giderek arttı. Silah sesleri duyuldu ve insanlar birbirini ardına yere yığıldı.

Duvara yaslandım, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Nestore, koridora dalıp gözden kaybolmadan önce, "Olduğun yerde kal," diye emretti. Birileri insanları öldürüyordu. Kim kime ihanet ediyordu? Bu, Benedetto Falcone'u devirmek için bir oyun muydu ve eğer öyleyse, arkasında kim vardı?

CHAPTER TWO

Elimdeki bıçakla, dehşet seslerini takip ederek balo salonuna ulaştım, siper almak zorunda kalmamak için duvara yaslandım. Kapıya varıp içeri baktığımda, beni karşılayan manzara karşısında yüreğim ağzıma geldi.

Babam, kanayan ve hareketsiz amcamın yanında diz çökmüştü. Vücudunda birkaç kurşun yarası vardı. Babamın ve amcamın sadık adamları etraflarında yerde ölü yatıyordu ve ona ihanet eden fareler Achille Lamorgese'nin yanındaydı. O kahrolası hain. Arkalarında, elinde bir kadeh kırmızı şarapla Benedetto Falcone, sadistçe bir hevesle olay yerini gözlüyordu. Kalan umudum da tükenmişti. Eğer Capo darbeyi onaylarsa, babamın hayatta kalma şansı en iyi ihtimalle düşüktü ve benimki de pek iyi değildi.

Siktir, doğum günümde mi ölecektim? Bıçak sapındaki parmaklar daha da sıkılaştı. Savaşmadan pes etmeyecektim. Bu hain piçlerden olabildiğince çoğunu da beraberimde götürecektim. İçimde alevlenen korku közlerini bastırdım.

Babam hayatımın çoğunu beni buna, şiddet dolu bir hayata hazırlamakla geçirmişti, ancak paranoyak zihninin bile bunu önceden görebileceğinden şüpheliydim. Benedetto Falcone, saltanatına risk oluşturabileceklerini hissettiğinde veya sadece canı istediğinde adamlarını öldürmesiyle ünlüydü, nokta.

Niccolo'yu hiçbir yerde göremiyordum. Kaçmayı başarmış olmasını ve Benedetto Falcone ölene kadar saklanacak kadar akıllı olmasını umuyordum. En büyük oğlunun da babası kadar deli olduğu söyleniyordu ama Remo Falcone ve kardeşleriyle hiç tanışmamıştım. Son birkaç yıllarını İngiltere'de bir yatılı okulda geçirmişlerdi.

Derin bir nefes aldım. Bir el omzuma yapıştı. Beni tutan kişiyi öldürmek için döndüm ama korumam Eduardo ile yüz yüze gelince kendimi durdurdum. Gri çizgili sakalına küçük bir bıldırcın yumurtası parçası takılmıştı. "Aptal olma Nestore. Bu odada seni sadece ölüm bekliyor. Babanı kurtaramazsın. Kendini kurtar ki bir gün geri dönüp intikamını alabilesin."

Haklıydı. Balo salonuna dalsam ölürdüm. Babam iyi bir adam değildi ve ölmeyi hak ediyordu. Ama hayatımdaki çoğu insan da öyleydi. Ailemize yaptığı her şey için ölmesine izin vermeliydim ama içimdeki çarpık bir şey, sırf babam olduğu için onu terk edemezdi. Kahretsin.

Başımı yavaşça salladım. "Kaçmayacağım."

Eduardo iç çekti, bronzlaşmış, yıpranmış yüzündeki çizgiler derinleşti. "Hak etmeyen birine fazla sadıksın."

Şok beni derinden sarstı. Eduardo babam hakkında hiç böyle konuşmamıştı. Ertesi günü görebilecek kadar yaşayamazdı.

"Sizden gitmenizi rica ediyorum."

Ellerinden kurtuldum. "Burası benim evim, benim bölgem ve kaçmayacağım." Balo salonuna daldım. Elimden geldiğince çoğunu alt edecektim. Salondaki tüm gözler bana çevrildi ve Benedetto kahkaha atarak kadehini kaldırdı,

sanki benimle dalga geçmek istercesine. İçimde öfke kabardı.

Babam hiçbir duygu belirtisi göstermeden olanları izliyordu. Ne olacaksa olsun diye kendini hazırlamıştı.

Lamorgese, sanki dikkatini çekmeye değmezmişim gibi alayla bana baktı. Bıçağı sağ elimden sol elime aldım, kavradım ve tenimde o tanıdık yakıcı hissiyatı hissettim. Sonra Lamorgese'e fırlattım. Bu atışı beklemiyordu, yanındaki adamlar da. Bıçak sol tarafına, göğüs kafesinin altına saplandı. Mesafe çok fazlaydı ve biraz daha az becerikli olan sol elime saplamam bir hataydı. Bu yaralanma canını acıtacaktı ama öldürmeyecekti. Nefes nefese bıçağı kavradı. Bacakları bükülmek üzereyken iki adam onu tutmak için geldi.

Boğazımı bir kol sıktı, beni aniden durdurdu. Nefes alamıyordum. Gözlerim dolmaya başladı.

"Onu öldüreyim mi?"

Donup kaldım ve omzumun üzerinden saldırganıma bakabilene kadar başımı çevirdim. Eduardo. Az önce odaya girmemem için yalvaran adam. Ağzım safrayla doldu. Bu ihanetin tadı mıydı? Daha önce hiç bu kadar iğrenç bir şey tatmamıştım. Ona tüm nefretimle baktım.

Bakışlarını kaçırdı ve hâlâ acıyla nefes almaya çalışan Lamorgese'e odaklandı. Ona sert vurmuştum. Oksijen eksikliği görüşümü karartmasaydı gülümserdim.

"Bu Capo'nun kararı," diye üsteledi, bir doktor koşarak yanına gelirken. Dizlerim titriyordu ve Eduardo'nun demir pençesi beni ayakta tutmasaydı, düşecektim.

"Ölüm çok kolay olurdu, sence de öyle değil mi?" Falcone ağır ağır konuştu. Şarabından bir yudum aldı, sonra bana acımasız bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Eduardo beni yeterince gevşetti, böylece nefes alabildim, ama kaçabileceğim kadar da değil.

Doktor ona iğne yaptıktan sonra Lamorgese doğruldu ve doktoru itti; gözleri ateşli bir nefretle dolup bana dikildi. "Zavallı hayatının geri kalanını buna pişman olarak

geçireceksin." Yan tarafından çıkan bıçağı işaret etti. Babama döndü, babam da ona kaşlarını çatarak baktı.

"Cehennemde hainler için özel bir yer var," diye tükürdü babam.

Lamorgese kıkırdadı, sonra yüzünü buruşturdu ve yanını tuttu, teni kül rengine döndü. "Hepimiz cehenneme gideceğiz, Romano. Oğlunun hayatının cehennem gibi olmasını sağlayacağımı ve sonrasında olacaklara hazırlıklı gelmesini sağlayacağımı bilmek seni mutlu edecektir. Sana aynı nezaketi gösterecek vaktim yok. Bir kral ölmeli ki yerine yenisi geçebilsin." İki adam babamı ayağa kaldırdı ve Lamorgese parlak bir bıçakla göğüs kemiğinden kasık kemiğine kadar onu ikiye böldü. Bir an hiçbir şey olmadı ve babam şaşkınlıkla bakakaldı. Sonra öne doğru eğildi ve bağırsakları yankılanan bir şapırtıyla yere döküldü.

Ağzım safrayla doldu, ama gözlerim şiddetle yanmaya başlasa bile yuttum. Hiçbirine beni kırılmış görme zevkini tattırmayacaktım ama gözlerimin işe yaramaz yaşlarla dolmasını engelleyemiyordum. Nedenini bile bilmiyordum. Babam hiçbir zaman iyi biri olmamıştı.

Bir çığlık duyuldu. Sese doğru döndüğümde, Amelia'nın öne eğilip pahalı doğum günü yemeğini parke zemine kustuğunu gördüm. Perişan ve sinir krizi geçirmek üzere görünüyordu. Tekrar kusup safrasını kusmaya başladı. Gözlerini bağırsaklarından babasına, sonra da bana dikerken yüzünden yaşlar süzülüyordu. Elbisesi kan kırmızısıydı ve Lamorgese'nin bu rengi bilerek seçtiğinden emindim.

Bakışlarını tuttum.

Bunu biliyor muydu? Babasının komployla ilgili fısıldaşmalarını mı duymuştu? Bu gece öleceğimi bilerek gözlerimin içine mi bakmıştı?

Onunla konuşmaktan keyif almıştım. Tanıdığım sahte olmayan birkaç kişiden biri gibi görünüyordu. Gülümsemesi samimi, hatta nazik hissettirmişti.

"Geri kalanları öldürün. Romano'ya sadık olan herkesi, çocuk hariç," diye emretti Benedetto Falcone. "Birileri onun

içindeki asi parıltıyı işkenceyle yok etmeli."

Birkaç hain tutsakları yakaladı, başlarını geriye doğru çekip boğazlarını kesti. Amcamı, hamile üvey annemi, teyzemi, kuzenlerimi ve müttefik ve dost olarak gördüğüm insanları, kanlı boğazlarının gurultusu balo salonunda yankılanana kadar öldürdüler. Tek tesellim, ölümler arasında Niccolo'yu görmemiş olmamdı.

Amelia dizlerinin üzerine çöktü. Ölenlerin son hırıltıları odayı doldururken, bağırsakları yeri kaplarken ve kanları dokunaçlar gibi bize doğru kıvrılırken gözlerini benden ayırmadı. Sonunda, kırmızı sıvı ayakkabılarıma ulaştı. Amelia, kan parmaklarına değmeden önce ayağa kalktı. Gözlerinde şefkat ve dehşet vardı. Bu olayda masum olduğuna, aileme veya bana ihanet etmemiş o tek kişinin hâlâ hayatta olduğuna inanmak istiyordum.

Eduardo beni evimin bodrumuna sürükledi. Evin bu kısmına daha yeni adım atmama izin verilmişti. Babamın bir panik odası, bir sorgulama odası ve aşağıda birkaç hücrenin bulunduğu geniş bir odası vardı. Bodrumu ziyaret etmeme izin verilen birkaç seferde hücreler boştu.

Eduardo beni hücrelerden birine ittiğinde bacaklarım büküldü ve dizlerim çıplak taş zemine çarptı. Anında eski kan, idrar ve ter kokusu burnuma doldu. Korku ve sefaletin kokusu.

Eduardo'ya dönüp ona dik dik baktım. "Seni pis hain."

"Sana kaçmanı söylemiştim. Böyle bitmesini istemedim Nestore. Baban evet, ama sen değil." Kafesten geri geri çıktı ve kapıyı gürültüyle kapattı, sonra da anahtarla kilitledi. "Şu anda senin için yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Bir gün senin için geleceğim," diye homurdandım, midemde kabaran korkuya değil, damarlarımda kaynayan öfkeye odaklanarak. Acıya yabancı değildim. Babam hemen sinirlenir ve beni Underboss olarak bir geleceğe hazırlamaya çalışırdı, ama içten içe Lamorgese'nin benim için planladığı şeyin çok daha kötü olacağını biliyordum.

Eduardo'nun sempatik ifadesi öfkemi daha da artırdı. Veda eder gibi başını salladı. "Umarım çabuk biter. Bol şans Nestore. Romano ismi seninle birlikte ölecek."

Ayağa kalkıp parmaklıklara doğru sendeledim ve onları sıkıca kavradım. "Niccolo'ya ne oldu?"

Eduardo omzunun üzerinden bana baktı. "Kendinle ilgilen, kuzeninle değil." Soruyu aramızda asılı bırakarak gitti.

Başımı öne eğdim, alnımı serin parmaklıklara yasladım. Ne doğum günü ama.

Ağzımdan boğuk bir kahkaha yükseldi. Gözlerimi kapadım, kendimi tamamen kaybetmemeye çalıştım. Buradan bir çıkış yolu bulmalıydim. Bu evin her köşesini biliyordum. Muhafızlarımı ve Lamorgese'i alt etmeliydim.

Ya da acı içinde ölürdüm.

Hücre bloğunun kapısı gıcırdayarak açıldı. Başımı dizlerimden kaldırıp duvara yaslandığımda, sırtımı destekleyecek sağlam bir şeyle kendimi daha güvende hissederken kaslarım beklentiyle gerildi. Gözlerim yorgunluktan yanıyordu. Saatime baktığımda sabahın dokuzu olduğunu gördüm. Eduardo beni sekiz saat önce buraya bıraktığından beri kimse beni almaya gelmemişti. İşkence şimdi mi başlayacaktı? Bıçağımın saplandığı yeri düşünürsek, Lamorgese'nin hastanede daha uzun süre

kalmasını beklerdim ama belki de kendisi bana işkence etmezdi.

Ama hücreye giren Achille Lamorgese değildi. Sadece kendi kanı ve canı olan, adı da Lamorgese olan bir kızdı, bu da sadakati konusunda beni endişelendiriyordu. İyi bir kıza benziyordu ama dün karşılaştığım ihanetten sonra, özellikle de onun gibi bir babası varken, ona şüphe duymamaya kararlıyım.

Hücremin kapısına doğru yürümeden önce kapıyı neredeyse sessizce kapattı. Üzerinde kırmızı, yumuşak terlikler ve ayak bileklerine kadar uzanan aynı renkte uzun bir havlu bornoz vardı. Buna rağmen, bodrumun serin havasında titriyordu ve tüyleri diken diken olmuştu. Soluk yüzü loş ışıktaki parlıyor gibiydi. Gözlerinin altında gölgeler oluşuyordu ve o ürpertici ifade nabzımı hızlandırıyordu. Durumumun ne kadar vahim olduğunu görmezden gelmeye çalıştım ama yüzündeki apaçık endişeyi görünce her şey daha da netleşti.

"Neden buradasın?" diye sordum, susuzluktan boğazım kurumuştu.

"Olanlar için üzgünüm. Kaybınız için. Her şey için."

Sadece bakakaldım. Babam ve amcam için yas tutmama henüz izin vermemiştim. Tepki vermediğimde gözlerini kırptırdı, sonra iç çekerek bakışlarını indirdi. "Sana bunun olacağını bilmediğimi söylemek istedim."

Hiçbir sebebim olmamasına rağmen ona inandım. Onda aldatıcı olamayacak kadar saf bir şey vardı.

Altı saat önce

Büyük giriş salonunda oyalandım, keşke buradan artık gidebilseydik diye düşündüm. Dökülen dışkılardan gelen kan ve dışkı kokusu burada bile dayanılmazdı. Balo salonunu temizleyen adamların nasıl davrandığından emin değildim.

Gözlerimi kapattım, titreyerek. Bu akşam, gerçekleşen bir kabus gibiydi. Eski korumalarından biri onu balo salonundan çıkarıp bodruma sürüklediğinde, Nestore'nin gözlerindeki ihanete uğramış ifadeden kurtulamıyordum. Birkaç adamın oradaki hücreler hakkında konuştuğunu duymuştum. Nestore'nin orada kilitli olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor. Belki de Peder'le konuşabilirdim. Nestore henüz yetişkin bile değildi.

Flavia, solgun bir yüzle döner merdivenlerden yukarı doğru süzülerek çıktı. "Hâlâ orada mı?"

Başımı salladım. Babam, iki saat önce balo salonunu doldurduğumdan beri oradan ayrılmamıştı. Flavia, kıyamet koptuğunda dışarıda olacak kadar şanslıydı. "Biliyor muydun?" diye fısıldadım.

Öfkeyle homurdandı. "Ben bir kadınıam."

Ayak sesleri duyuldu ve babam çift kanatlı kapıdan çıktı, yan tarafını tutuyordu ve fena halde topallıyordu.

Flavia ve ben, onun gittiği dolambaçlı merdivenlere doğru onu takip etmek için hareket ettik, ama avucunu kaldırdı. "Sen burada kal. Ben hastanemize gidiyorum."

"Burada mı kalayım?" diye sordu Flavia. Babamın eli ona doğru savruldu ve ona sertçe tokat attı. Nefes nefese sendeleyip yanağını tuttu. Yanlış bir hareket yapmaktan korkarak donakaldım. Gözlerindeki öfke çok tanıdıktı.

Etrafımızı işaret etti. "Siz burada kalın. Artık burası bizim evimiz. Bir 'Alt Patron'a' layık bir malikane. Personel eşyalarınızı çoktan üst kattaki yatak odalarına taşıdı."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Babamın gözleri bana dikilmiş, itiraz edecek bir kelime bekliyordu. Dudaklarımı sımsıkı kapatıp uysalca başımı salladım. "Peki ya Nestore? Şimdi ona ne olacak?"

Babam saçlarımı tutup çekiştirdi, çığlık atmama neden oldu. "O benim esirim. Varlığını unutacaksın, anladın mı?" Başımı sertçe geriye doğru çekti, çığlık atmama neden oldu.

"Evet efendim," diye üsteledim, tekrar konuşabildiğimde.

Döndü ve gitti. Merdivenlerden inişi yavaştı ve ön kapının kapanma sesini duyana kadar kıpırdamaya cesaret edemedim.

Başımı inkâr edercesine salladım. Yarı açık balo salonu kapısından hâlâ kan görebiliyordum. Burası periliydi. Saçlarımı düzelttim ama berbat haldeydi.

"Bir süre babandan uzak durmalısın. Çok dengesizdir," diye mırıldandı Flavia.

Gözlerimi tekrar ona doğru çevirdim. "İyi misin?"

Flavia, omuzları dikleşerek elini yanağından indirdi. "Bu bir şey değil."

Keşke doğru olmasaydı.

"Burada yaşamak istemiyorum," diye fısıldadım, beyaz tulum giymiş, ellerinde kırmızıya çalan paspaslar taşıyan birkaç temizlikçi başlarını eğerek yanımızdan geçerken.

Flavia omzuma dokundu, bakışları sertti. "Biliyorum. Ben de bilmiyorum. Ama isteklerimizin bir önemi yok. Hadi odalarımıza gidip üstümüzü değiştirelim. Eteğin kan içinde."

Korku kemiklerime yerleşirken bakışlarım vücudumun her yerinde kaydı. Flavia haklıydı. Kadife ayakkabılarım ve elbisemin eteği kurumuş kanla kaplanmıştı. Kumaşın o kısımları daha koyu kırmızıydı.

Kustum. Flavia elini koluma doladı ve beni üçüncü kata çıkan merdivenlere doğru sürükledi. "Kendimize hakim olmalıyız. Bu duvarların gözleri ve kulakları var. Babanın bir anlık zaafımızı daha öğrenmesini istemiyoruz."

Dudaklarımı birbirine bastırıp safrayı zorla içime çektim. Balo salonunda kustuğumu görmüştü ve bakışları bana ceza vaat etmişti, ama şimdiye kadar Falcone'la yakınlaşmak ve zaferinin tadını çıkarmakla o kadar meşguldü ki sözünü yerine getirememişti. Bu vahşet gösterisi karşısında mide bulantısı hissetmek bir zayıflık mıydı?

Flavia'yı merdivenlerden yukarı takip ederken tüylerim diken diken oldu. Bizi daha önce karşılayan hizmetçi koridorda belirdi ve beni neredeyse ölümüne korkuttu. Flavia'nın kolunu sıkıca kavradım.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim," dedi resmi bir şekilde. "Yardıma ihtiyacınız olup olmadığını sormak istiyorum."

"Hayır," diye kestirip attı Flavia, yüzünde şüpheyi karışık bir ifadeyle.

Hizmetçi reverans yaptı. "Kocanızın isteği üzerine kahvaltı saat yedide yemek odasında servis edilecek."

Flavia başını salladı ve hizmetçi sonunda gitti.

Alt dudağıma dişlerimi geçirdim. Gerçekten burada yaşayacaktık.

Sonra aklıma başka bir düşünce geldi. Burada yaşarsak, belki Nestore'u ziyaret etmenin bir yolunu bulabilirdim. Kesinlikle arkadaşlığa ve muhtemelen yemeğe ihtiyacı vardı. Babamın yönetimi altında mahkumlara iyi davranılacağını hayal bile edemiyordum.

Şimdiki zaman

Nestore'u böyle, bir hayvan gibi kafese kapatılmış, kıyafetleri buruş buruş, saçları darmadağınık halde görmek tuhaftı. Hücrenin bir köşesindeki kirli tuvaletin etrafında mahremiyet sağlayacak duvarlar yoktu ve yanında küçük bir lavabo vardı. Hücre bloğunun tamamı çürümüş kokuyordu, sanki burada bir şey ölmüş ve unutulmuş gibiydi. Bu düşünceyle karnım kasıldı, aynı şeyin Nestore'un başına da geleceğinden endişelendim.

Keşke ona yardım edebilseydim ama yakalanmadan buraya gizlice inmeyi başardığım için şanslıyım. Anahtarların nerede olduğunu bilmiyordum.

Sabah altıda kalkıp, yukarıdaki sahanlıktan fuayede olup biteni izlemek için kahvaltıdan çok önce aşağı inmiştim. Babamın iki adamının, kaka bulanmış yulaf lapasına benzeyen bir şeyle dolu bir köpek kasesini ağır çelik bir kapıdan taşıırken kahkahalarla gülmelerini izlememi sağlamıştı. Bu düşünce bile beni hâlâ kusturuyordu. Kısa süre sonra ortaya çıkmış, Nestore'un tiksinti dolu ifadesine gülüyorlardı. Ama en azından bodrum girişini nerede bulacağımı biliyordum.

"Hâlâ neden buradasın? Parti bitince eve döneceğini sanırdım." Ağzı acıyla büküldü.

Kızardım. "Babam burayı yeni evimiz yapmamızı istiyor. Hemen taşınmamızı istiyor." Balo salonundaki cesetleri, evin ve bahçelerin her yerindeki kan izlerini düşününce ürperdim. Bu evi asla bir mezarlıktan başka bir şey olarak göremeyecektim. Ama babam duygularımı umursamıyordu. Tek istediği zaferini sergilemekti.

Nestore, yorgun ve acı bir sesle güldü. "Elbette. Yeni kral için bir şato."

Ona ne söyleyeceğimi bilemedim. Dün gece tanık olduğum dehşet hâlâ aklımdaydı ama karnım a  olduğu için tekrar kusamazdım.

"Neden buradasın? Biz arkadaş değiliz. Beni pek tanımıyorsun." Nestore kaba davranmıyordu, sadece merak ediyordu.

Gerildim. Haklıydı. Bu geceye kadar hiç konuşmamı tık. Hafifçe omuz silktim. "Dün gece bana karşı naziktin, ama aslında öyle olmak zorunda değildin. Üzerimde bir gücün vardı ve sana nazik davrananların genellikle nazik olması gerektiğini erken öğrendim. Hiyerar ide senden üstte olanlar asla nazik olmazlar, en azından daha önce tanıştığım insanlar, ama sen..."

Mantıklı mı söyledim? Ona biraz   ık olduğumu söylemeye hiç niyetim yoktu ve babamın gazabını göze almamın sebebi kesinlikle bu değildi.

"Babanın bütün bunları yapmasından dolayı kendini suçlu hissediyor musun?"

Duraksadım. Öyle mi? "Belki. Ama bilmiyordum."

Başını salladı. "Sana inanıyorum. Ve bana karşı sorumluluk hissetmene gerek yok."

"Ama ben yapıyorum."

"Ve dürüst olmak gerekirse bundan çok memnunum."

Onun bu açık s zl l ğ ne gülümsedim.

Nestore ayağa kalkıp parmaklıklara doğru yürüdü, sonra onları tuttu. Bakışları bana yardım etmem için yalvarıyordu. "Buradan kaçmam gerek Amelia. Baban beni öldürecek. Bana işkence edecek. Tek  ansım dışarı çıkmak."

Boğazım düğümlendi. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Anahtarlarım yok ve kimse bana vermiyor. Babam hâlâ hastanede, bu yüzden kendi başıma kalıyorum."

"Eski korumam Eduardo'nun anahtarları var. Onu bulup elinden alabilirsen..."

Hırsız ya da dedektif değildim. Babam bana d v  meyi, kilit açmayı veya erkek egemen dünyamızda uzaktan yakından i e yarar hiçbir şey yapmayı  ğretmemi ti.

Anahtarları çalmaya çalışırken yakalanırsam, babam beni sert bir şekilde cezalandırırdı. En son yemek masasında ona karşı çıktığımda, Flavia ve ekibin önünde beni kemeriyle kığım kıpkırmızı olana kadar kırbaçlamıştı. Günlerce oturamazdım. Ona ihanet edersem... O zaman karşılaşacağım sonuçları düşününce ürperdim.

Ama Nestore'un benim yardımına ihtiyacı vardı.

"Sorun değil," diye mırıldandı Nestore, sesi teslimiyetle ağırlaşmıştı. "Senden çok şey istiyorum. Arkadaş bile değiliz. Benim için hayatını riske atmanı bekleyemem."

"Babam beni öldürmezdi."

Nestore'un bakışları şüpheliydi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Babama senin hakkında iyi şeyler söylemeye çalışabilirim." Bu bile başlı başına riskliydi ve muhtemelen sonuç vermeyecekti. Sözüm babam için pek bir şey ifade etmiyordu.

Nestore bana acı bir gülümsemeyle baktı ve onu bulduğum yere geri döndü. Yere çöktü ve kollarını uzun bacaklarına doladı.

"Sana yiyecek ve su getirebilir miyim?" Bir şeyler yapmak istiyordum. Babama destek olacağıma inanmasını istemiyordum.

Nestore kıkırdadı ve bana alaycı bir bakış attı. "Susuzluktan ölmek merhamet olurdu, sen de bunu benden mi istiyorsun?"

Buna ne diyeceğimi bilemeden ağzım açık kaldım.

Başını iki yana salladı, sonra duvara yaslanıp gözlerini kapattı. "Şakaydı. Babama burada ölme zevkini tattırmayacağım."

"Güzel," dedim.

Yorgun bir gülümsemeyle bir gözünü açtı, sonra tekrar kapattı.

"Sana yiyecek bir şeyler getireyim." Bir adım geri çekildim.

"Şuradaki arka girişi kullan." Hücre bloğunun sonunu işaret etti. "Merdiven mutfağın arkasında bitiyor. Oradaki

personel çenesini kapalı tutabilir. Yoksa baban mı öldürdü onları?"

"Bilmiyorum." Nestore'un önerdiği yoldan aşağı doğru koştum ve kendimi birinci kattaki mutfağın arkasında buldum. İçeriye göz attım. Bir restoran mutfağı büyüklüğündeydi ve aynı sayıda insan çalışıyordu. Şapkalarından anlaşıldığı kadarıyla iki aşçı ve bulaşıkları yıkayan, sebze ve meyveleri hazırlayan ve tencereleri yıkayan üç yardımcı.

İçeri girdim. Odadaki gürültünün şiddeti nedeniyle girişim fark edilmedi. Boğazımı temizledim, sonra tekrar yüksek sesle. Aşçılardan biri beni fark etti; otuzlu yaşlarında, uzun siyah saçları ensesinde bir file gibi toplanmış, uzun boylu, kıvrımlı bir kadındım. "Hanımefendi," diye yüksek sesle seslendi ve odaya sessizlik çöktü, herkes hareketsiz kaldı. Kızardım. Evimizdeki çalışanlar da aynı şekilde bilgilendirilmişti. Babam benden azami itaat bekliyordu.

"Biraz yiyecek ve su arıyordum."

Yaşlı aşçı endişeyle, "Kahvaltı hoşunuza gitmedi mi?" diye sordu.

Tenim daha da ısındı. Nestore'a inmeden önce Flavia ile kahvaltı etmiştim. Tabii ki, bu kadar kısa süre sonra daha fazla yemek istersem şüpheli görünürdü. Bir dahaki sefere, Nestore için kendi yemeğimin bir kısmını saklamak zorunda kalacaktım. Bu benim için yeni bir şeydi ve belli ki öğrenmem gereken bazı şeyler vardı.

"Güzeldi. Sadece daha fazlasını istiyorum," dedim kararlılıkla, çenemi kaldırarak. Daha fazla dürtmemelerini umuyordum. Çok iyi yemek yiyen biri değildim ama beni henüz tanımıyorlardı.

"Elbette," dedi aşçı. "Ne istersiniz?"

"Tereyağı ve akçaağaç şurubuyla doldurulmuş bir yığın krep."

"Pastırma mı?" diye sordu genç aşçı.

Ben pastırmadan nefret ediyordum ama belki Nestore seviyordu. "Evet, lütfen."

"Yemeğinizi nerede yemek istersiniz?"

"Şey..." Boğazımı temizledim. "Odama götüreyim."

"Beklememeniz için yukarı getirebiliriz," dedi genç aşçı, büyük bir pançeta parçasından dilimler kesmeye başlarken.

"Burada bekleyeceğim. Teşekkür ederim."

Tartışmadılar ve işe koyuldular. Ben de kapının yanında durup ellerimi ovuşturdum, onlar çalışırken ne yapacağımı bilemiyordum. Yardımcılardan biri, benden biraz daha büyük görünen bir kız, tepsiye bir sürahi su ve bir bardak koydu. On dakika sonra, şurup, pançeta ve tereyağıyla kaplı kocaman bir krep yığınıyla dolu bir tabak geldi.

Minnettar bir gülümsemeyle onlara baktım ve tepsiyi aldım, kollarım tepsinin ağırlığı altında gerilmişti. Dişlerimi sıktım. Daha önce hiç tepsi taşımamıştım ve bu belli oluyordu. Personel, her şeyimi düşürecekimden endişe ederek dışarı çıkarken beni endişeyle izliyordu.

Bodrum katına inen merdivenlerden aşağı inmem bir ömür sürdü ve Nestore'nin hücreesine vardığımda krepler soğumuştur. Tabağı parmaklıkların altındaki hücreye ittim ama sürahi sığmayacak kadar büyüktü. Bir bardağı suyla doldurup Nestore'ye uzattım. Birkaç krep ve tüm pastırmayı yedi, sonra kalan yemeği yatağın altına sakladı.

"Yemek için teşekkürler." Barlara doğru gelip bardağını uzattı. Ben tekrar doldurdum, o da suyu tek dikişte içti.

"En azından bunu yapabilirim. Bir dahaki sefere bir şişe getiririm de hücrene saklayasın."

"Lavabodan içebilirim. Tadı berbat ama en azından susuzluktan ölmem."

"Sadece salmonella veya lejyonella," diye mırıldandım.

Gülümsedi. "Bunun araştırılmaya değer olmadığına ikna olmadım."

Hâlâ nasıl gülümseyebildiğini anlayamıyordum. Rollerimiz değişseydi, köşeye sinip gözlerimden yaşlar boşanırdı.

Saatime baktım. "Gitmem gerek. Üvey annem babamın öğle yemeği civarında döneceğini söyledi. Onu şüphelendirmek istemiyorum."

Duş alıp kıyafetlerimi çamaşır makinesine atmam gerektiğinden bahsetmedim. Bodrumun iğrenç kokusunun tenime ve kumaşlarıma sinmesinden ve babamın ne yaptığımı anlamasından çok korkuyordum.

Nestore başını salladı. "Yeni evinizin tadını çıkarın."

"Sen-" Dudaklarımı sımsıkı kapattım. Alışkanlıktan neredeyse "sen de" diyecektim.

Kıkırdadı. "Eminim öyle yapacağım." Karanlık, nemli hücrenin etrafına bakındı, sonra dar yatağı doğru ilerledi ve çöktü.

Onu öyle bıraktığım için kendimi çok kötü hissettim. "Geri döneceğim."

"Buna güveniyorum."

Son bir tebessümle ayrıldım.

CHAPTER THREE

Achille Lamorgese'nin beni ilk kez almaya gelmesini iki gün bekledim. Her hücrenin karşısındaki duvara asılı halojen ışıklar gece gündüz parlıyordu. Beşiğime ulaşmıyorlardı. Ama uyku, endişelerimin başında gelmiyordu.

Elimdeki kırıkla ne yapacağımı hayal ettim. Tam da bu amaçla kırdığım tabaktandı. Amelia'nın bana verdiği tabaktan. Sıradan bir tabağın neye dönüşebileceğini bir an bile düşünmediğinden şüpheliydim. Aklım, babamın beni küçük yaştan beri eğittiği günlük nesnelerde her zaman bir silah potansiyeli görüyordu.

Hücre bloğunun ağır kapısı gece geç saatlerde açıldı ve Lamorgese, ardından Eduardo ve üç korumasıyla içeri girdi. Gardiyanlar dün pahalı saatimi almışlardı, bu yüzden saatin tam olarak kaç olduğundan emin değildim.

Lamorgese sağ tarafını tutuyordu ve solgun görünüyordu. Bıçağım kesinlikle işini yapmıştı.

Tehditkar bir gülümsemeye hücremin önünde durdu.

"Umarım canın yanar," diye mırıldandım, damarlarımda kaynayan korkuya rağmen yapmacık bir cesaretle. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum, sadece acı vereceğini biliyordum. Babam beni sık sık döverdi, bazen öfkeden, bazen de antrenman için. Dört yaşımdan beri kickboks ve kafes dövüşü yapıyordum. Yine de, işkence sırasındaki ek aşağılanma ve çaresizliğin buna katlanmayı çok daha zorlaştırdığını biliyordum. Yine de Lamorgese'e korkumu bilmenin verdiği tatmini yaşatmak istemiyordum.

Lamorgese beyaz gömleğinin kollarını sıvadı ve uzun süredir gerçek bir dövüş veya spor salonu görmemiş kollarını ortaya çıkardı. "Seni bıçağımla doğradığımda kibrin ne kadar dayanacak bakalım."

Midem kaygıyla bulanıyordu ama yüzümü ifadesiz tuttum. Korku düşmandı.

Lamorgese, Eduardo'ya işaret etti. "Kapıyı aç ve onu sorgu odasına götür."

Eduardo emre uymak için acele etti, kapıyı açtı ve içeri girdi. "Ayağa kalk."

Olduğum yerde kaldım, onu duymamış gibi davrandım. Bunu onlar için kolaylaştırmayacaktım.

"Hemen kalk!" diye tısladı Eduardo, Lamorgese'ye ihtiyatla bakarak.

"Ben olduğum yerde iyiyim."

Eduardo iki uzun adımda yanıma gelip koluma uzandı. Parçayı saran parmaklarım daha da sıkılaştı. Fırlayıp tüm gücümle boğazının yan tarafına sapladım. Kocaman gözlerle sendeledi, boğazını tutup boğulma sesleri çıkardı. Dehşet dolu bakışları, o pisliğin ona yardım etmek için atılmasını umuyormuş gibi Lamorgese'ye kaydı. Eduardo'nun yeri doldurulabilirdi. Lamorgese, onun ölümü için tek bir gözyaşı bile dökmezdi.

"Onu yakalayın ve silahlara dikkat edin!" diye bağırdı Lamorgese diğer adamlara. Parmaklarımı bir parçanın etrafına doladım, Amelia'nın yemeğini getirmek için kullandığı tabağa bir kez daha minnettar oldum.

Eduardo parmaklıklara çarpana kadar sendeledi, sonra yere yığıldı, bir balık gibi nefes nefese kalmış, kelimeler oluşturmaya çalışıyordu.

En ufak bir acıma veya pişmanlık duymadım. Diğer üç adam hemen hücreye dalıp bana pusu kurdu. Yeterince yaklaştıklarında ayağa fırladım ve ikinci parçayı birinin omzuna saplamayı başardım, ardından bir yumruk yüzüme çarpıp beni geriye savurdu. Daha fazla darbe, yönümü kaybedene ve ağzım kanla dolana kadar devam etti. Vahşi eller kollarımı arkamdan koparıp birbirine bağladı, sonra ikisi beni hücreden dışarı sürükleyerek öfkeli bir Lamorgese'nin yanından geçirdi.

"Doktorumuza git ve onu da yanına al," diye mırıldandı Lamorgese, artık bir doktorun pek işe yarayacağına benzemeyen Eduardo'ya doğru başını sallayarak. Gömleğini ve pantolonunu ıslatan kan miktarı, muhtemelen vücudundaki kan miktarının yarısını oluşturunuyordu.

Hücre bloğundan babamın geçmişte sorgulama için kullandığı bir odaya götürüldüm. İki pislik beni beton zemine cıvatalanmış metal bir sandalyeye bağladılar ve güvende olup olmadığımı kontrol ettikten sonra, Lamorgese şımarık bir alayla karşıma çıktı.

"Kırıkları nereden bulduğunu merak ediyorum. Bana yemeğimin servis edildiği tabakları hatırlatıyorlar..." Gözlerini kıstı. "Tuhaf bir şey."

"Belki de son tutuklu onları hücremde unutmuştur," dedim sırtarak.

Yumruğu burnuma indi, ardından kemik kırılmasının mide bulandırıcı sesi geldi. Acı yüzüme yayılırken boşuk bir inilti çıkardım. Burnum kanla doldu ve boğazımdan aşağı süzülerek yutkunmamı sağladı. Nefes almak zorlaştı, bu yüzden açık ağzımdan havayı içime çektim.

"Sana o tabağı kim verdi?"

"Şık bir tabakta dışkıyla süslenmiş nefis çürük sandviçler vardı." Tuvalete atıp sifonu çekmiştim. Amelia'nın erzakları sayesinde açlıktan kıvranmamıştım. Gerçi boklu yemeğe

dokunabilmem için iki günden fazla bir süre bir şey yememem gerekecekti.

Lamorgese bana daha da sert bir ters vuruş yaptı ve başımı yana savurdu. Ani hareketten boynum ağrıdı ve başım ağrımaya başladı. Hâlâ daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi.

Çatal bıçak takımının olduğu küçük bir masaya doğru yürüdü ve paslı bir pense aldı. "Tekrar nazikçe soracağım. Tabağı sana kim verdi?"

"Söylesem de söylemesem de bana işkence edeceksin. Önce biraz eğlenelim," diye mırıldandım, midem bundan sonra olacaklar korkusuyla kasılırken. Pense işkence sırasında birden fazla işe yarardı ve çok yakında en azından birine maruz kalacaktım.

Başka bir şeye odaklanmaya çalıştım, beni kendime bağlayacak bir görüntüye ve her zamanki gibi annemle yatağımda, yatmadan önce kitap okuduğumuz sahne aklıma geldi.

Lamorgese'nin askeri elimi kavradığında, annemin yumuşak sesinin anısı kafamda yankılandı, ama parmağımdaya dayanılmaz bir acı patlayınca hayal gücüm suya düştü. Durmadı. Ardından daha fazla acı geldi. Ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. Sanki bir sonsuzluk gibiydi. Lamorgese sonunda pes ettiğinde, boğazım çığlık atmaktan ağrıyordu. Sessiz kalmayı başaramamıştım. Bulanık gözlerimle ellerime bakmaya cesaret ettim. Kan içindeydiler. Beş parmağımın da bir tırnağı eksikti.

Midem, bastırmakta zorlandığım bir mide bulantısıyla çalkalanıyordu.

"Bana bak," diye bağırdı Lamorgese.

Başımı kaldırdım, güçlükle yutkundum. Kanlı penseyi hâlâ elinde tutuyordu. Bu görüntü içimde yeni bir korku dalgası yarattı. Çirkin bıyığının bir ucuna yapışan tükürüğe odaklandım.

"Bana tabağı kimin verdiğini söylersen, diğer tırnaklarını sökmem Nestore. Akıllı ol." Neredeyse babacan bir tavırla

konusuyordu. O sese güvenmemem gerektiğini biliyordum, ama tek istediğim acının dinmesiydi.

"Eduardo'ydu. Beni hayatım boyunca tanıyordu. Kendini suçlu hissediyordu."

Lamorgese'nin gülümsemesi sertleşti. Bıyığını düzeltti. "Öyle mi? Onu bu yüzden mi bıçakladın? Sana yardım eden birine böyle mi karşılık verilir?"

"Aileme ihanet etti ve ben hainlere böyle davranırım."

"Sorun şu ki, artık ona soru soramam, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim. Gözlerim Lamorgese'nin yavaşça önüme kaldırdığı penseye kilitlenmişti. Titremeye başladım.

"Söylesem devam etmeyeceğini söylemiştin ve ben de ettim."

"Belki de yaptın, belki de yalan söyledin. Öğrenmek bana kalmış. Ama haklısın. Ben onurlu bir adamım." Penseyi diğer adama uzattı. "Ben devam etmeyeceğim ama o edecek."

Adam penseyle yanıma yaklaştığında bağlarımı kopardım. Sonra dünyam yine acıyla doldu.

Sorgulama sonsuza dek sürdü. Hissettiğim buydu ama gerçeği açıklamadım.

Lamorgese'e Amelia'nın bana yemek getirdiğini söylersem, onu cezalandırırdı ve arkadaşım olabilecek tek kişiyi kaybederdim. Bu düşünce dayanılmazdı. Daha sonra beni hücremin zeminine bıraktıklarında olduğum yerde kaldım. Parmaklarım morarmaktan kaskatı kesilmişti, acı hâlâ çok belirgindi ama dayanması zorlaşıyordu. Yüzüm şişmişti ve kaburgalarım ağrıyordu.

Böyle günler veya haftalar boyunca nasıl hayatta kalacaktım? Ya haftalar aylara dönüşseydi?

Amelia

Üst kattaki sahanlıkta endişeyle bekledim, alt kata baktım, babamın bodrumdan yakında çıkmasını umuyordum. Çelik kapı ses geçirmezdi, bu yüzden neler olduğunu duyamıyordum ama Nestore'a zarar verdiğinden endişeleniyordum.

Babam sonunda dışarı çıkıp aşağıdaki fuayeye girdiğinde karnım düştü. Beyaz gömleği kan içindeydi ve ellerini bir bezle siliyordu. Ya Nestore'u öldürmüş olsaydı?

Nabzım hızlandı, karnım o kadar kasıldı ki kusacağımdan korktum. Onu kontrol etme ihtiyacıyla topuklarımın üzerinde zıpladım, adrenalin beni neredeyse başım döndürüyordu.

Babam merdivenleri çıkarken ayak sesleri yaklaştı. Gece olduğu için karanlık olan kütüphane kapısının arkasına saklandım.

Babamın ağır adımları kapıdan geçip bir sonraki merdivene yöneldiğinde nefesimi tuttum, sonra dışarı bakmaya cesaret etmeden önce yatak odası kapısının çarpmasını bekledim. Koridor karanlığa gömülmüştü. Gözlerimin etrafı görebilmesini sadece aşağıdan gelen ışık sağlıyordu. Koridora, ardından geniş merdivenlerden aşağı sürünerek çıkarken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu.

Nestore için yiyecek, su ve bir kitap dolu bir çanta taşıdım. Ne okumayı sevdiğinden veya okumayı sevip sevmediğinden emin değildim. Ama hücre hayatı sıkıcı olmalı, bu yüzden moralini yüksek tutmasına yardımcı olmak istedim.

Bodruma inen dar merdivenlerden gizlice indiğimde nefesim sığıdı. Pürüzlü beton duvarlara dokunmadan kollarımı sonuna kadar uzatmama bile izin vermiyordu. Burada bir gardiyan olup olmadığını bilmiyordum. Kimse o hücrelerden anahtarlar olmadan çıkamayacağı için, bu gereksiz görünüyordu.

Nestore'nin hücresine ulaştığım anda, bedenim korkudan donakaldı. Nestore yerde, kendi içine kıvrılmış yatıyordu. Hareket etmiyordu.

Parmaklıkları kavradım, çatlamış dudaklarımı yaladım. "Nestore?" diye fısıldadım.

Kıpırdamadı. Ellerinden biri yere uzanmış, kanla kaplıydı. Yattığı yerden bodrum kapısına kadar her yer kan lekeleriyle doluydu. Gözlerime sıcaklık çarpıyordu. "Nestore?" diye daha yüksek sesle fısıldadım.

"Nestore!" Sesim nemli odada yankılanırken dudaklarımı kapattım. Nestore kıpırdandı, sonra sırtüstü yuvarlandı.

Nefesim kesildi, kalbim küt küt atıyordu. Yüzünün sol tarafı tamamen şişmişti, gözü morarmış ve kabuk bağlamış bir şişlikti. Diğer gözü açıldı ve birkaç saniye boyunca sadece tavana baktı, göğsü yavaşça inip kalktı ve sonra başını bana doğru çevirdi. Suratını buruşturdu. "Hey, Amelia." Sesi boğuktu. Çığlık atmaktan mı? Bu düşünce bile içimde hıçkırıklar kopardı.

"Ben..." Boğazımı temizledim. "Sana yiyecek ve kitap getirdim."

"Bu gece okuyabileceğimden emin değilim. Başım dönüyor."

Başımı salladım, çenem titriyordu. "Evet. Görünüşün... gerçekten de..." Ne diyeceğimi bilemedim. Çok kötü

görünüyordu, sanki babam onu gerçekten öldürmek istiyormuş gibi.

"Bu bir şey değil." Oturur pozisyona geçti, ifadesi acıyla kasılmıştı. Ellerini sertçe hareket ettirdi ve ayağa kalktığı anda yanlarında gevşekçe sallanmaya devam etti. Parmaklıklara doğru hareket ettiğinde, sonunda ellerine iyice bakabildim ve hemen keşke görmeseydim diye düşündüm. Tırnakları yoktu. Geriye şişmiş tırnak yatakları ve yarım ay şeklinde yaralar kalmıştı. Karnım sızladı ama hemen yutkundum.

Nestore yüzünün daha az hırpalanmış tarafını parmaklıklara yasladı ve gülümsedi, ya da en azından denedi, ama şişmiş tarafı düzgün hareket etmiyordu, bu yüzden iğrenç bir yüz buruşturma gibi görünüyordu.

"Keşke..." diye içimde büyük bir suçluluk duygusu hissettim. Keşke ona sadece yiyecek veya kitapla değil, başka yollarla da yardım edebilseydim.

"Evet, ben de." Çantayı işaret etti. "Bakalım neler var."

Birkaç muz, bir protein bar ve küçük bir paket cips çıkardım. "Aşçı, ben sana biraz paketleyemeden yemeği çöpe attı. Özür dilerim."

Önce muzları yedi, sonra kabuğunu bana uzattı. "Bana iz bırakmayan şeyler getirirsen daha iyi olur. Baban geçen sefer buraya getirdiğin tabağı fark etmiş."

Yüzümün renginin solduğunu hissedebiliyordum. Bunu hiç düşünmemiştim. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

"Ben de," dedi. Gerçekten şaka mı yapıyordu?

Getirdiğim her şeyi yiyip paketi bana geri verdiğinde yere oturduk.

Hücre bloğunun kapısına yüzüncü kez baktığımda Nestore bana, "Buraya indiklerinde merdivenler gıcırıyor. Zamanında saklanabilirsin," dedi.

"Al." Seçtiğim kitabı ona uzattım. Ejderhalarla ilgili bir fantastik kitaptı. Kontrol etmeden aldı, sonra su şişesinden birkaç yudum aldı.

"Bunun bir an önce bitmesini diliyorum."

"Bunun iki şekilde bitmesi mümkün. Ya ben ölürüm ya da baban ölür."

İki hafta sonra, Nestore'daki bodruma inerken heyecanımı zar zor bastırabiliyordum. Babam o sabah gitmişti, bu yüzden evde eğitimim biter bitmez aşağı koştum.

Nestore'un yüzü daha iyi görünüyordu. Alt dudağında yeni bir kesik vardı ve hareket tarzı vücudunda başka morluklar ve yaralar olduğunu gösteriyordu, ama babamın ona ilk kez işkence ettiği zamanki kadar belirgin değildi. "Babamın son birkaç gündür neden bu kadar meşgul olduğunu biliyorum."

Nestore, hevesle yemeğine daldığında kaşlarını kaldırdı. Bugün, onun için bir kaptaki penne all'arrabbiata vardı.

"Bugün gardiyanların konuşmalarını duydum. Benedetto Falcone'nin kendi tetikçisi tarafından öldürüldüğünü söylediler." Olasılıklar karşısında başım dönerek sııttım.

Nestore yemeyi bırakıp kabı bıraktı, yüzünde umut belirdi. "Hırıldı mı? Emin misin?"

"Öyle dediler. Babam yemek masasında değildi, bu yüzden ona sordum ama gardiyan sayısını üç katına çıkarmış."

Nestore, dalgın dalgın sol kaburgasını ovuştururken kaşlarını çatı.

"Belki yeni bir Capo işleri düzeltir," dedim.

"Belki," diye onayladı Nestore, yakalandığından beri onu hiç bu kadar canlı görmemiştim. "Ama etkisinin Kaliforniya'ya ulaşması biraz zaman alacak. Oğlu Remo çok genç."

"Söylentiye göre, onun ve kardeşlerinin nerede olduğu bilinmiyormuş zaten."

Nestore, kaşlarını daha da çatarak kendine geldi. "Camorra'nın Capo'su olmak için birçok güç savaşıacak ve sonunda o da onlardan biri olacak. Bu onun kanında var."

Korktuğum şey buydu. "Sence babam da onların arasında olacak mı?" Babamın daha da güçlenebileceği düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. Benedetto kadar kötü biri olacaktı ve Nestore'un kaderi mühürlenecekti.

Nestore'un omuzları gerildi, yüzünde bir korku ifadesi belirdi ve maskeleydi. "Deneyecek."

"Başarılı olacağını sanmıyorum."

Nestore hiçbir şey söylemedi. Yemeğini bitirdikten sonra derin bir kaş çatmasıyla arkasına yaslandı. Gömleğinin kollarını sıvadı ve karnım düştü. Kollarındaki morluklar, kesikler ve yanıklar göğsümü sızlattı. Ben yukarıda rahat rahat otururken o neler yaşadı acaba?

Doğum günü partim biter bitmez ve misafirler gider gitmez, çikolatalı pastamın kocaman bir parçasıyla alt kata gizlice indim. Babam sarhoş bir şekilde yatağa girmişti ve çalışanlar kalabalığı temizlemekle meşguldü, bu yüzden kimse bana dikkat etmedi.

Nestore, beni allık rengi balo elbisemle görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ayağa kalktı ve parmaklıklara doğru yürüdü. "Ne-" Dudaklarını hızla kapattı. "Doğum günün mü?"

Başımı salladım. Ona partiden bahsetmemiştim. Nestore'un son doğum günü bir kabusla sona erdiğinde ve iki ay boyunca bir hücrede kilitli kaldığında, böyle bir şey hakkında konuşmaktan çok korkmuştum. Kısa bir süre önce bu kadar çok kan dökülen balo salonunda kutlama yapmak, tekrarlamak istemediğim korkunç bir deneyimdi.

"On üç mü?" diye sordu.

"Evet. Sana pasta getirdim." Çikolatalı pastanın olduğu kabı çıkarıp Nestore'a uzattım, o da tereddütle aldı.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi sessizce, gözleri hüzünlüydü. "Hediyem yok."

"Hayatta olman bir hediyedir."

Kabı açtı ve keki sessizce yedi.

"Beğendin mi?" diye sordum, sessizliğe daha fazla dayanamayarak. Nestore'un kirli, soğuk hücrede pasta yediğini görmek beni çok üzdü.

"Çok lezzetli." İç çekti. "Bazen keşke bana hayattaki güzel şeylerin, lezzetli yemeklerin, anlık görüntülerini vermesen diye düşünüyorum. Bazen sadece buradaki karanlıkta boğulmak istiyorum."

Parmaklıklara tutundum. "Vazgeçme. Söz ver. Seni çıkarmanın bir yolunu bulacağız."

Başını salladı ama ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Onu esaretinden kurtarmak istedim. "Bana en sevdiğin anıyı anlat."

Uzun süre sessiz kaldı. Sonunda konuştuğunda, bir cevap umudumu çoktan yitirmiştım. "Annem bana her gece aynı kitabı okurdu. Bayılırdım ve onsuz uyuyamazdım. Babam ona ne yaparsa yapsın, hep yatağıma gelir ve bana Peter Tavşan'ın Hikayesi'ni okurdu."

Canlandım. "Belki kitabı senin için bulabilirim. Kütüphanede mi?" Umarım öyledir. Babam Nestore'un odasındaki her şeyi çıkarıp yakmıştı.

Nestore omuz silkti. "Bilmiyorum. Annem öldüğü gün hizmetçi onu odamdan çıkardı ve bir daha hiç istemedim."

Yutkundum. "Arayıp bulmamı ister misin?"

Nestore bana hafifçe gülümsedi. "Evet."

Kararlı bir şekilde başımı salladım. "Bu gece yapıp yarın sana getireceğim."

"Peki ya sen? Annenle ilgili en sevdiğin anısı var mı?"

Yüzüm gerildi. "Hayır, en azından bir anı olduğunu sanmıyorum. Daha iki yaşındaydım, hiçbir şeyi

hatırlayamayacak kadar küçüktüm ama bazen rüyamda bir kadının ninni söylediğini görüyorum ve annemin yüzünü görüyorum."

"Bilinçaltı güçlüdür. Zihninizin yalnızca uyku sırasında erişebildiği, derinlere gömülmüş bir anı olabilir."

"Öyle olduğunu düşünmeyi seviyorum," dedim yumuşak bir gülümsemeyle, sonra ayağa kalktım. "Peter Rabbit'in Hikayesi ile geri döneceğim, tamam mı?"

"Tamam aşkım."

Bodrumdan çıkıp balo salonunun arkasındaki koridorda bulunan kütüphane kapısına doğru yöneldim. Meşe kapı, iterek açıp içeri gizlice girdiğimde gıcırdadı. Bu odada epey vakit geçirdiğim için, gece bile olsa beni burada bulsalar kimse şaşırmazdı.

Gözlerim pencerenin önündeki masanın üzerindeki bir fotoğraf yığınının takıldı. Sabah orada değillerdi. Masaya doğru yürüdüm ve donakaldım. Bunlar Nestore'nin doğum günü partisinden fotoğraflar. Üstteki fotoğrafta, kan kırmızısı elbisesiyle Flavia, babamın arkasında durmuş, babam Benedetto ile sohbet ediyordu. Nestore ve benim balkonda çekilmiş bir fotoğrafımızı bulana kadar fotoğrafları hızla karıştırdım. Nestore bir kafadan daha uzundu ve birbirimize gülümsüyorduk. Fotoğrafı katlayıp yakama yerleştirdim, sonra diğer fotoğraflara baktım ama ilk infaz görüntüleri belirince durdum. Babam gerçekten fotoğrafçıya vahşi cinayetleri kaydettirmiş miydi?

Yüzümü buruşturdum ve masadan uzaklaştım, sonra beni buraya getiren işe odaklandım.

Raflarda çocuk kitapları olan bir kitap aradım ama sadece fabl ve masal olanını buldum. Raflar, eski deri ciltli kitaplarla doluydu; normalde çocuklara hitap eden hiçbir şey yoktu. Doğru kitabı bulmak için parmaklarımı kitap sırtlarında gezdirdim. Neredeyse umudumu yitirmek üzereyken rafın ucunda küçük, ince bir kitap buldum. Sırtarak kitabı çıkardım. Bir şey yere düştü. Altı yedi yaşlarında genç bir Nestore'un, koyu saçlı ve kocaman yeşil gözlü, güzel, uzun

boyulu bir kadının yanında durduğu bir fotoğraf. Uzun, allık rengi bir elbise giymiş ve kolunu oğlunun omzuna atmıştı.

Fotoğrafı alıp defterin içine sakladım. Babam tüm fotoğrafları ve Romanoların tüm kişisel eşyalarını yok etti, bu yüzden bu Nestore'nin annesinin son fotoğrafı olabilir.

Kütüphaneden çıktığımda ev sessizdi. Çalışanlar muhtemelen balo salonunu temizlemeyi bitirmişti ya da babamı uyandırıp öfkesine maruz kalmamak için sessiz kalmaya ekstra özen göstermişlerdi.

Kitabı göğsümde sıkıca tutarak aşağı koştum. Bodruma girdiğimde Nestore ayağa kalktı.

"Bu gece geri döneceğini beklemiyordum," dedi ellerini parmaklıkların etrafına dolayarak.

Kitabı gülümseyerek kaldırdım, sonra ona uzattım. Kırılacak bir şeymiş gibi almadan önce donakaldı.

"İçeride bir fotoğraf buldum."

Kitabı açtı ve annesiyle kendisinin görüntüsüne bakarken yüzü hüzünle yumuşadı. Çıkarmadan önce sesli bir şekilde yutkundu. Sonra kitabı bana uzattı.

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Senin için."

"Biliyorum. Bana birkaç sayfa okuyabilir misin?"

Göğsüm sıkıştı. "Elbette."

Kitabı alıp dizlerimin üzerine çöktüm. Nestore duvara yaslanmış oturuyordu, fotoğrafı da kalkık bacaklarına dayamıştı.

Okumaya başladım. "Bir zamanlar dört tavşan varmış ve isimleri Flopsy, Mopsy, Cotton-tail ve Peter'miş."

Nestore gözlerini kapattı, ben de okumaya devam ettim.

On dakika sonra Nestore gözlerini açtı. "Teşekkürler. Bu gecelik bu kadar yeter. Yarın bana daha fazlasını okuyabilir misin?"

Hafifçe başımı salladım, boğazım kelimelere sığmayacak kadar düğümlenmişti. Kitabı parmaklıkların arasından kaydırdım ve Nestore aldı. Sonra hem kitabı hem de fotoğrafı yatağının altına sakladı.

Yatağa öktü. "Geç oldu. Biri seni yakalamadan önce yatağa girmelisin."

"İyi uykular," dedim ve merdiven boşluğuna doğru yürüdüm.

"Sensiz hayatta kalmak isteyip istemeyeceğimi bilmiyorum. Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Donakaldım. "Bana teşekkür etmene gerek yok." Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. Bacaklarına bakıyordu. "Hayatta kalmaya ihtiyacım var."

CHAPTER FOUR

İki yıl sonra

Nestore'un karşısına bağdaş kurup oturdum. Konuşurken yakınlaşabilmek için genellikle barların hemen önünde otururduk. Son iki yıldır Nestore'u ziyaret etmediğim günlerin sayısını iki elimle sayabilirdim. Onunla herkesten daha çok konuşurdum; çoğunlukla özel öğretmenlerim, haberler ve duyduğum dedikodular gibi sıradan şeyler hakkında. Onun dış dünyayla bağı bendim, o da benim dünyanın merkezi olmuştu. Onunla konuşurken kendimi güvende hissediyordum.

Hafta sonuydu, bu yüzden okulum yoktu ama yine de kahvaltıdan önce Nestore'u görmek için erken kalktım. Saçları uykudan biraz dağılmıştı, her zaman çok hoşuma giden bir görüntüydü. Dün akşam yemeğinden aşırđığım ayranlı bisküvileri ve tavuk butlarını yedi. "Dün gece gelemediğim için üzgünüm. Babam balo salonunda kendisi ve Flavia için piyano çalmamda ısrar etti."

"Piyano derslerinden hep nefret etmişimdir," dedi Nestore, sonra soğuk bağıetinden bir parça et kopardı. Daha önce de bahsetmişti ama onu piyanonun başında otururken hayal etmeyi hâlâ çok seviyordum.

"Keşke seni çalarken duyabilseydim. Piyano dinlemeyi seviyorum ama kendim çalmayı sevmiyorum."

Nestore kıkırdadı. "Aynı."

"Belki birlikte oynamaktan keyif alırız."

Nestore'un ifadesi donuklaştı ve utanç içimi kapladı. Nestore bir daha ne zaman piyano çalma şansı bulacaktı? Babamın onu bırakmasına dair umudumu kaybetmişim.

Nestore gülümsedi ama biraz gergindi. "Beni alt edersin. Neredeyse üç yıldır oynamıyorum ve parmaklarımdaki yara dokusu muhtemelen onları daha az çevik kılıyor."

"Neden oynamayı bıraktın?" Daha önce de konuştuğumuz bir konuydu. İşkence odasında yaşananlar dışında, yüzlerce saat boyunca konuşmadığımız tek bir konu bile kalmamıştı muhtemelen.

"Dövüş eğitimi ve bir Underboss olmanın iş tarafıyla ilgili dersler çok fazla zaman aldı."

Başımı salladım. Elbette, Nestore gelecekteki görevlerine hazırlıklıydı. Bale ve piyano derslerim vardı, bu yüzden gelecekteki sosyal toplantılarda zarif ve eğlenceli olacaktım.

Çelik kapı çarparak kapandı ve merdivenlerden aşağı doğru koşan ayak sesleri duyuldu.

Donup kaldım.

"Acele et. Saklanman gerek," diye tısladı Nestore, tabağı ve tavuk kemiklerini beşiğinin altına saklarken. Ayağı fırlayıp açık hücrelerden birine daldım, sonra da beşiğin ve tuvaletin arasına saklandım. Orası tamamen karanlıktı ve beni gizli tutacaktı.

"Yeni bir mahkum getiriyor olabilirler," diye homurdandı Nestore, ama başka bir yere saklanmam için artık çok geçti. Keşke öyle olmasaydı diye dua edebilirdim. Nestore neredeyse altı aydır buradaki tek mahkumdu.

Babam, iki adamıyla birlikte görüş alanına girdi. Eşofman giymişti, nadir görülen bir görüntüydü. Yanlarında yeni bir tutuklu yoktu, yani Nestore'u almaya gelmişlerdi. İçimi bir korku kapladı. Nestore işkence görürken burada olmam ilk sefer değildi. Duvara daha da yaslandım, karanlığın varlığını gizlemesini umarak.

Tuvalete bu kadar yakinken gelen koku midemi bulandırıyor. Eski idrar, kaka ve kusmuk, gözlerimi yaşartan güçlü bir koku yaratıyordu. Ağzımdan nefes alıyordum, birinin beni duymasından korkuyordum.

Nestore ayağa kalktı. Yüzünde gururlu ve inatçı bir ifade vardı ama elleri titriyordu. Korkuyordu.

Keşke ona yardım edebilseydim.

"Yakala onu. Bugün fazla vaktim yok, bu yüzden buna değecek şekilde değerlendirmemiz gerek. Son birkaç gündür seni ziyaret edemeyecek kadar meşguldüm, bu yüzden biraz yetişmemiz gerekiyor."

Nestore kaskatı kesildi. Uzun boylu gardiyan kapıyı açtı ve Nestore'u kolundan tutup dışarı sürükledi, diğeri ise Nestore'a silah doğrulttu.

Nabzım damarlarımda hızla atıyordu. Yardım etmek istiyordum. Nestore'un gözleri bana kaydı ve daha önce hiç görmediğim işkence odalarına açılan başka bir kapıya doğru sürüklenirken hafifçe başını salladı.

Kıpırdamadım. Nestore dönene kadar burada bekleyecektim, ne kadar sürerse sürsün.

Acı dolu bir çığlık yükseldi, bu da beni inletti. Nestore'un neler yaşadığını hayal etmesin diye zihnimi kapatmaya çalıştım. Belki korkakçaydı ama düşüncesine bile dayanamıyordum.

Nestore'un ıgıllarının dindiği an beni her zaman en çok korkutan Şeydi çünkü iŐkencenin bittiği mi yoksa Nestore'un öldüğü m olduğunu asla bilemezdim.

Açık hücrenin gölgelerinde nefesimi tutarak saklandım, babam ve diğer adamların işkence hücresinden çıkmasını bekledim. Ağır kapı gıcırdayarak açıldı ve iki adam kollarından bir Şey sürükleyerek hücre bloğuna girdi. Nestore hareketsizdi. İçimde buz gibi bir korku vardı. Ama ölmüŐse onu buraya geri getirmezlerdi, değil mi? Cesedini yok edebilecekleri bir yere götürürlerdi. Gözlerim yaşardı.

Nestore'u kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım. Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Babam anahtarı her zaman üzerinde taŐırdı, gardiyanlar da yle.

İki adam Nestore'nin hücresini kilitlediler, sonra elik kapıya gittiler, ancak çıkarken kapı büyük bir gürültüyle kapandı. Babam muhtemelen Nestore'ye işkence etmeyi bitirdikten sonra yukarı çıkmıştı. Kalbim boğazımda atarken ayağa fırladım ve hücreden ıktım. Titreyerek, nabzım damarlarımda dörtnala atarken, uzun koridorda Nestore'nin hücresine doğru süründüm. Burası çok uzun zamandır onun hapishanesiydi. Hücresine dönüp karanlıkta Nestore'den bir iz ararken nefesimi tuttum. Gözlerim elik kapıdan hücre girişine, sonra da ötesindeki karanlığa uzanan kan izine takıldı. Duvar lambalarının aydınlattığı alana tek bir el uzandı. Kıpırdamadı.

"Nestore?" diye fısıldadım. Hiçbir Şey. Ya Nestore uyanmazsa? Ya bugün işkenceye yenik düŐerse? Nestore'un öldüğünü sandığım zamanların sayısını unutmuştum. Çoğu zaman, Babam veya adamları onunla iŐlerini bitirdiğinde, hayattan çok lme yakın oluyordu.

"Nestore?" diye daha yüksek sesle sordum, umutsuzluk nefes yollarımı daraltıyordu. Parmakları seğirdi, sonra kıvrıldı. Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi içime çektim. Nestore elini taŐın üzerine bastırdı, sonra diğer eli ışık huzmesinde belirdi. O kanlı bir karmaŐaydı. Eklem yerleri Şişmiş ve yanmıŐtı, parmakları su toplamıŐtı. Yanıklar her

zaman en kötü tedavi yöntemleriydi. Nestore'un henüz sepsisten ölmemiş olması bir mucizeydi.

Ürperdim, mide bulantısı dalgası beni ele geçirdi. Ellerin ve dizlerinin üzerinde doğruldu ve sürünerek parmaklıklara doğru gitti, orada yere yığıldı. Sırtüstü yuvarlandı, şişmiş bir yüz ve patlamış bir dudak ortaya çıktı. Göğsü sigaraya benzeyen yanık izleriyle doluydu. Parmaklıkların arasından uzanıp omzunda iyi görünen bir noktaya hafifçe dokundum. "Bitti." Dilimi ısırdım. Bitmemişti. Hiç de öyle değildi. Nestore'u bu cehennemden kurtarmanın bir yolunu bulamazsam bitmeyecekti. Yakalanmasından bu yana babam, Nestore hakkında soru sorduğum için beni birkaç kez dövmüştü. Bundan fazlasını yaptığımı öğrenirse, beni muhtemelen bir yatılı okula gönderirdi ve Nestore'a yardım edecek kimse kalmazdı. Flavia, sırrımı saklasa bile onun için hayatını riske atmayacağını açıkça belirtmişti.

Omzuma astığım çantadan küçük bir şişe su ve ağrı kesici aldım. Bu aralar hep yanımda taşıyorum. Babam sürekli baş ağrılarımdan giderek daha fazla rahatsız oluyordu ama bu yalan Nestore'un acısını biraz olsun hafifletebileceğim anlamına geliyorsa, o zaman devam ederdim. Flavia da sık sık bana ağrı kesici verirdi.

Nestore'un ağzına iki hap attım, sonra şişeyi dudaklarına değdirdim. Hapları ayırıp ağrı kesiciler de dahil olmak üzere sıvıdan bir yudum aldı. Yanağımı serin parmaklıklara yasladım, gözlerimi Nestore'dan ayırmadım; gözlerini açmadı. Vücudunu saran titremeler dışında hareketsiz kaldı. Teni yanıyordu. Babam, Nestore'un yaralarını nadiren bir doktorun tedavi etmesine izin verirdi; sadece Nestore'un acısını uzatmak gerektiğinde. Babam onun ölmesini istemiyordu—henüz.

Nestore'un beşiğinin altında saklı duran Peter Tavşan'ın Hikayesi'ne ulaşamadım ama kitaba ihtiyacım da yoktu. Kitabı Nestore'a o kadar çok okumuştum ki ezbere biliyordum, bu yüzden Nestore'u rahatlatacağını umarak ilk sayfasını kelimesi kelimesine okumaya başladım.

Nestore sonunda titremeyi bıraktı. Ateşi düşmüştü. Nestore'u kaybetmekten daha çok korktuğum bir şey yoktu. Ya bir daha gökyüzünü göremeden ölürse?

"Ölme. Güzelliği tekrar deneyimlemeni istiyorum," diye fısıldadım boğuk bir sesle, umutsuzluk boğazımı tıkiyordu.

Nestore gözlerini açtı. O yeşil-kehribar rengi süsenler, her zamanki gibi kalbimi hoplattı. "Bugün ölürsem, gerçek güzelliğin huzurunda öleceğim."

Yutkundum, gözlerim yaşlarla doldu. Muhtemelen hâlâ ateş konuşuyordu. "Ölme."

"Bırakmayacağım," diye hırıltılı bir sesle söyledi. "Seni asla bırakmayacağım Amelia. Sonsuza dek birlikteyiz."

"Sonsuza dek birlikteyiz. Seni asla terk etmeyeceğim."

Nestore gülümsedi ve parmaklıkların arasından kolunu uzattı. Avucunu öptüm, sonra göğsüme, tam kalbimin üzerine bastırdım. "Bu senin için atıyor."

"Seni öpmeyi sık sık hayal ediyorum."

Nefes verdim. Başka bir şey istemiyordum ama ilk öpücüğümüzün bu lanet olası duvarların dışında, aşkımızın gerçekten yeşerebileceği özgürlükte gerçekleşmesini hep dilemişim. "Bütün ilklerim senindir," diye söz verdim. Tutabileceğimden emin olmadığım bir sözdü bu. Evlenmeme üç yıl kalmıştı, tabii babam reşit olmadan önce beni vermeye karar vermezse... Şu anda beni pazarlık malzemesi olarak tutuyordu.

Nestore, mutlu bir gülümsemeyle gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. Bana tekrar baktığında, bakışlarındaki özlem, kendimi parmaklıklara bastırmama, soğuk çeliğin yanaklarıma hapsetmesine neden oldu. Nestore, yüzünün her çarpıcı çizgisine kazınmış acıyla, güçlkle oturur pozisyona geldi. Çürük parmaklarıyla parmaklıkları kavradı ve kendini bana doğru çekti. Yaşamdan çok ölüme yakın görünüyordu. "Bütün ilklerim senin de," diye hırıltılı bir sesle konuştu Nestore. Bizim dünyamızda bir erkek olarak, babam onu aşağılamak ve işkence etmek için bir hayvan gibi kafese

kapatmasaydı, Nestore tüm ilklerini çoktan kaybetmiş olurdu.

Nestore öne eğilip dudaklarını yanağıma bastırdı; dokunuşu o kadar nazik ve tatlıydı ki, ağlamak istedim. Ona yapılanlardan sonra nasıl hâlâ bu kadar iyi olabiliyordu?

Bodrum kapısı ardına kadar açıldı ve babam, Nestore ve ben ayrılmadan önce iki adamıyla içeri girdi. Evcil şempanzelerinden birini, kareli bir elbise giymiş dişi olanı, tasmaından tutuyordu. Babamın yüzü tiksinti ve öfkeyle buruştu. Tasmayı adamlarından birine doğru itti ve bana doğru hızla yürüdü. Eşofmanını çıkarmış, artık bir iş elbisesi giyyordu.

"Yapma—" Babama Nestore'u öfkesinden kurtarması için yalvarmak istedim ama avucu ağzıma çarptı ve arkasında kan bıraktı. Kulaklarım çınlayarak, dudağım zonklayarak ve ağzıma kan pompalayarak yere düştüm. O güçlü tat yüzünden kustum. Şempanze bodrumda yankılanan ve boynumdaki küçük tüyleri diken diken eden çığlıklar ve ulumalar attı.

Zalim parmaklar saçlarıma dolandı ve beni yukarı doğru çekti. Kafa derimdeki yakıcı acıyı durdurmak için ayağa kalkmaya çalıştım ama babam beni çelik kapıya doğru sürüklerken bana fırsat vermedi.

"Ona zarar verme! Bana zarar ver! Onu beni öpmeye kandırdım!" diye kükredi Nestore.

Kafa derimdeki ağrıdan hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum ama yine de başımı sallamayı başardım. "Hayır."

"Sıra sana da gelecek Nestore. Merak etme. Sonra seni almaya gelirim," diye homurdandı babam çelik kapıyı açıp beni içeri çekerken. Odama ulaşana kadar birkaç kat merdiveni tökezleyerek çıktım. Beni içeri fırlattı ve dizlerimin üzerine düştüm, acı dizlerimden bacaklarıma kadar yayıldı. Kafa derimdeki ağrı dinince içim rahatladı. Gözlerim yaşararak babamın kemerini çıkardığını gördüm. "Sana karşı çok müsamahakâr davrandım. Bugünlük bu kadar. Derin kemiklerinden ayrılanı kadar her gün sana kırbaç vurmak

zorunda olsam da umurumda değil." Tek bir kelime bile edemeden kemeri savurdu ve kemer kolumun üst kısmına çarptı. Acıyla ığlık atıp geri çekildim ama o da peşimden geldi ve sert deri defalarca bana vurdu; kollarıma, bacaklarıma, sırtıma. Dokunmadığı tek yer yüzümdü ve nedenini biliyordum. Beni başka bir Underboss'la evlendirmek istiyordu. Kör değildim. Bizi ziyarete gelen adamların bana bakışlarını görmüştüm ve bu beni ürkütüyordu. Bunun için güzel bir yüze ihtiyacım vardı.

Keşke yüzümden yara izleri bıraksa da böyle bir adamın yanında bir geleceğim olmasaydı. Nestore birkaç yara izini umursamazdı. Dünyam acıyla dolana kadar üzerime ardı ardına darbeler yağdı ve sonunda tatlı bir unutuluş beni ele geçirdi.

Yatağımda uyandım. Vücudumun her santimi ağrıyordu ve tenim sanki patlamak üzereymiş gibi çok gergindi. Sızlanarak gözlerimi açtığımda, yanımdaki yatakta oturan Flavia'yı endişeyle kaşlarını atmış halde buldum. "Sonunda," dedi ve derin bir nefes verdi. Makyajı kusursuzdu, yanaklarındaki ve boğazındaki morlukları birkaç kat profesyonel fondöten kapatmıştı. "Seni hiç bu kadar kötü dövmemişti."

Ayağa kalkmaya çalıştım ama sırtımdaki, kollarımdaki ve bacaklarımdaki şiddetli ağrıdan vazgeçtim. En son bu kadar kötü bir dayak yediğimde, ona neden Nestore'a işkence etmeye devam ettiğini sormuştum.

"Her yerin morarmış. İyi ki kış. Böylece izleri kıyafetlerle kapatabiliriz. Makyajım bile her şeyi kapatamaz."

Başımı eğip kollarıma baktım. Modern bir sanat eseri gibi görünüyordlardı. Farklı mavi ve mor tonları ve ara sıra

derimin çatladığı yerlerde kırmızı bir çizgi. Flavia bir bez sıkıp alınma koydu. Soğuk tenime iyi geliyordu.

"Seni neden böyle cezalandırdı?" diye sordu.

"Nestore yanağımı öptü."

Güzel yüzü şaşkınlıkla buruştu. Henüz yirmi beş yaşındaydı ve babamla yedi yıl geçirmişti. Varisine hamile olduğu için belki daha uzun süre yaşama şansı vardı. Gözleri şefkatle kısıldı.

"Bunu yapmamalıydı!"

"Ben istedim."

Gözlerindeki endişe olmasa yüzündeki onaylamama ifadesi beni öfkeliendirirdi.

"Nestore'un iyi olup olmadığını biliyor musun?" İçimi bir sel gibi korku kapladı. Babam beni böyle cezalandırırsa, Nestore ölümün eşiğinde olmalıydı.

"Ceset torbası taşıdıklarını görmedim."

Yutkundum. Bunun Nestore'un hayatta olduğu anlamına geldiğini ummak zorundaydım.

Tekrar doğrulmaya çalıştım ve bu sefer kararlılığım ve endişem sayesinde başardım.

Flavia koluma hafifçe dokundu. "Aşk dileğini anlıyorum Amelia, ama bizim dünyamızda biz kadınlar, sevgiyi sadece çocuklarımızdan alıyoruz." Karnını okşadı. İlk çocuğu. Ya da umarım doğuracağı ilk çocuğu.

Yutkundum. "Nestore'u seviyorum."

"Gençsin."

"Aşk için çok genç değilim."

"On beş. Çok genç," dedi sanki bu kelime yabancıymış gibi, oysa o kadar da yaşlı değildi. Ama babamla yaşarken kendini yaşlı hissediyordu muhtemelen.

"Keşke ona yardım edebilseydim. Keşke onunla kaçabilseydim."

Bakışları kapıya kaydı, sanki babamın içeri dalacağından endişeleniyordu. "Dikkatli ol," diye mırıldandı. "Bir dahaki sefere durmayabilir."

Babamın beni öldürebileceğini biliyordum, özellikle de yolda bir oğlu varken. Bana tahammül etmesinin tek sebebi, kendi gücünü pekiştirmek için beni başka güçlü bir adamla evlendirme ihtimaliydi. Belki de Capo olma yolunda yüksek rütbeli bir Camorrista'yı öldüren Benedetto'nun en büyük oğlu Remo ile bile. Kaybetmek istemediği bir pazarlık malzemesiydim. "Hiç kaçıp gitmeyi dilemedin mi? Kendini ve bebeği kurtarmak için?"

Flavia'nın gözleri, yüksek sesle söylemeye cesaret edemediği cevabı bana verdi. Parmakları elbisesinin kumaşına dolandı, eklem yerleri beyazlaştı.

Nestore'un hücresinin anahtarını almama yardım etmesini istemeyi düşündüm ama hamileydi ve babamın, varisi olsun ya da olmasın, arkasından iş çevirirse onu ve doğmamış çocuğunu döverek öldüreceğinden emin değildim. İkisi de kız olan iki hamileliği, babamın öfkesi yüzünden erken sona ermişti. Hamile bir karın onu tiksindiriyordu, bu yüzden öfkeleniyordu. Annem, ikinci eşi ve hatta Flavia bile bana henüz bir kardeş verememişti.

Bacaklarımı yataktan sürükleyerek çıkardım. Biri bana gecelik giydirmişti. "Ne kadar süre dışarıda kaldım?"

"Üç saat."

"Bana baktığın için teşekkür ederim."

Hafif bir gülümsemeyle başını salladı ve ayağa kalktı, ince eli şişkin karnına değdi. "Sana Nestore'dan uzak durmanı söyledim ama gözlerinden bunu yapmayacağını görebiliyorum. Sadece dikkatli ol."

"Olacağım. Merak etme."

O gitti ve ben de gizlice dışarı çıkmadan önce bir hırka ve terlik giydim. Attığım her adım tüm vücudumda bir acı dalgasına neden oldu, durup derin bir nefes almama sebep oldu. Bodruma ulaşmam biraz zaman aldı, uyluklarımda oluşan en kötü acıyı önlemek için ayaklarımı yerde sürükledim.

Acil çıkış kapısını açıp hücre bloğuna gizlice girdiğimde midemdeki kaygı kabardı. Vücudumdaki ağrıya rağmen

hızlandım, Nestore'u görmeyi çok istiyordum. Onu yerde, sırtını yan hücreye dayamış otururken buldum. Beni görür görmez ayağa fırladı ve parmaklıklara doğru koşup parmaklıkları beyaz parmaklıklarla kavradı. Gözleri beni tepeden tırnağa süzdü, yüzünde öfke ve çaresizlik vardı. Keşke bacaklarımı ve köprücük kemiklerimi, yani görünen tek tenimi örtseydim.

"Bir gün, yaptıklarının cezasını ona çektireceğim."

Titrek bir şekilde gülümsedim ve ellerinin altındaki parmaklıkları kavradım, tenlerimiz birbirine değdi. "İyiyim," diye yalan söyledim. "Sana ne yaptı?"

Nestore başını salladı. "Henüz bir şey yok. Ama sana zarar verdiğini hayal etmek işkence gibiydi. Seni öldüreceğinden çok korktum."

Hafifçe omuz silktim, sonra irkildim. "Henüz değil."

Şaka amaçlıydı ama Nestore, ateşli bir keder ifadesiyle alnını parmaklıklara dayadı. "Benim için hayatını riske atma."

"Buraya gelmeyi bırakmayacağım. Ve seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım."

Nestore gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, sonra bana acı bir gülümsemeyle baktı. "Hala hayatta olmamın sebebi sensin."

"Seni buradan çıkaracağım."

"Yalnızca benimle gelersen," diye mırıldandı.

"Elbette."

Babam her zaman güvensizdi, ama Underboss olduktan sonra tam bir paranoyak olmuştu. Bana zaten hiç güvenmiyordu, öpüşmeye tanık olduktan sonra ise daha da az güveniyordu. Olayı ve dayaağı takip eden haftalarda, onun

gözüne girmeye çalıştım. Yine de bodrumdaki Nestore'u ziyaret etmek daha da zorlaştı. Gardiyanlar hücre bloğunda eskisinden daha sık devriye geziyordu.

İşler daha da kötüye gitmeden Nestore'u kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım. Babama hücrenin anahtarlarını fark etmeden çalabilecek kadar yaklaşmam için bir mucize gerekiyordu. En iyi şansım gardiyanlardan biriydi. Onlar da temkinliydi, ama onlarla flört ediyormuş gibi yaparsam belki gardlarını indirirlerdi. Biraz kıvrımlı olduğum için babamın adamlarının bakışlarını fark etmiştim.

Artık biraz fazla dar gelen, bacak ve yaka kısmı rahat edebileceğimden daha fazla açıkta kalan bir elbise giydim, ama amacım için mükemmeldi. Gardiyanları aramak için odamdan çıkarken karnım heyecandan patladı.

Flavia o anda yatak odasından çıktı. Bana bir bakış attı ve ifadesi sertleşti. Kolumu tutup beni yatak odasına çekti. Babamla aynı odada yatmazlardı. Sadece yakınlaştıklarında aynı yatağı paylaşırlardı, bu düşünce beni çok hasta etti. Gerçi Flavia'nın göbeği olduğu için babam artık çoğunlukla metreslerini ve fahişelerini tercih ediyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu alçak sesle.

"Nestore'un hücresinin anahtarını almaya çalışıyorum," dedim omuz silkerek. Çok uzun süre beklemiş, çok korkmuştum.

Başını yavaşça salladı, endişe ifadesi yüzünü bulandırıyor. "Bu adamlar canavar. Onların etrafında böyle dolaşmana izin vermeyeceğim."

"Bana zarar vermezler. Babamdan çok korkuyorlar."

"Sana dokunurlarsa baban seni cezalandırır. Belki onları da cezalandırır, ama en çok sen zarar görürsün."

"Onu kurtarmalıyım, Flavia. Aklımdan geçen tek şey bu. Çok geç olmadan bunu yapmalıyım."

"Anahtarı sana getireceğim. Bana söz ver, gardiyanlara böyle yaklaşmayacaksın. Onlardan uzak dur."

"Bebeğin veya kendi hayatını benim için riske atmanı istemiyorum."

"Baban oğlu doğana kadar beni öldürmeyecek. Daha güçlü görünmesi için bir varise ihtiyacı var. Ölümümün bu evliliğin muhtemel bir sonucu olduğunu her zaman biliyordum."

"Flavia—"

"Evliliğimizin başlarında baban beni teslim almaya çalıştığında bana sen baktın. Çocuktun ama her şeyi riske attın. Şimdi geri verme sırası bende. Bu benim seçimim."

Sonuçlarından hâlâ endişelensem de hafifçe başımı salladım. Ne onun ne de bebeğin zarar görmesini istemiyordum. "Bana bizimle geleceğine söz ver. Kaçacağına söz ver."

İçini çekti. "Koşacak durumda değilim. Ben..." Bana boyun eğmiş bir gülümsemeyle baktı. "Benim için endişelenme, tamam mı?"

Kabul etmedim ama şimdilik onunla tartışmamaya karar verdim.

Odama dönüp her zamanki kıyafetlerimi giydim. O gece Flavia odama gelip bana anahtarlarla dolu bir desteye verdi. Nestore'nin hücresinin, ön kapıların ve evdeki neredeyse her kapının anahtarları oradaydı. Ön kapı ve kapılar da parmak iziyle çalışıyordu ama sistem ara sıra bozuluyordu, bu yüzden babam ve gardiyanlar her ihtimale karşı fiziksel anahtarları her zaman yanlarında bulundururlardı. Önümde incecik bir gecelikle dikilirken ona gözlerimi kocaman açarak baktım. "Baban sonra uyuyakaldı. Acele et. Buradan sağ salim çıkmak için en iyi şansın bu."

Yataktan sessizce kalkıp spor ayakkabı ve hırka giydim. Giyinmekle vakit kaybetmek istemiyordum. Sadece elbiselerim vardı, bu yüzden kaçamak için iyi bir şey yoktu.

"Acele etmelisin. Arabaya bin. Ama anahtarları muhafız odalarında."

Babam, Underboss olduktan sonra bir daha hiç araba kullanmadı.

"Belki yürüyerek kaçarız, sonra otostop çekmeyi deneriz."

Flavia başını salladı ama gözlerinde üzüntü ve korku vardı.

Karnına dokundum. "İkiniz de kendinize iyi bakın, tamam mı?"

"Mümkün olduğunca güvende olalım. Mutluluğu bulalım."

Mutluluk... ne harika bir kavram. Bir çantaya biraz para ve anahtarları tıktırdım ve Flavia'ya bakmadan hızla uzaklaştım.

Bodrum katına inen merdivenlerden aşağı koşarken nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu. Nestore beni görünce ayağa kalktı. Son vuruşlarından dolayı hafifçe aksamıştı ve eğer koşamazsa buradan nasıl çıkacağımızı düşünerek kalbim sıkıştı.

"Amelia, ne-"

Anahtarları çıkarıp önümdeki kilidin anahtarını aldım, sonra Nestore'nin hücrelerini açtım. Bir an yüzünde bir tedirginlik belirdi. Kilidin çevrilme sesi genellikle acı anlamına gelirdi, bu yüzden tepkisi mantıklıydı ve içimi yeni bir kararlılıkla doldurdu. Babam Nestore'yi öldürmeden önce buradan çıkmamız gerekiyordu.

"Kaçıyoruz," diye fısıldadım kapıyı açarken. İki yıldır ilk kez aramızda parmaklık yoktu. Nestore yaklaştı, sonra eşiğin üzerinden koridora çıktı. Bana bakarken derin bir nefes verdi. Nestore'un ne kadar uzun olduğunu unutmuştum. Karşımda dikilip, benden çok daha uzundu.

Koridorda önce sola, sonra sağa bakınca tüm yüzü hayrete dönüştü.

"Benim için çok fazla riske giriyorsun," dedi sonunda.

"Sadece senin için değil. Bunu kendim için yapıyorum."

Gerçek şu ki, Nestore olmasaydı asla kaçamazdım. Kendim için yeterince cesur olamazdım.

Nestore elini uzattı. "Hadi gel. Burayı ezberle biliyorum." Elimi elinin içine koydum, o da parmaklarını benimkilerin etrafına doladı. Buradan canlı çıkmak için tek bir şansımız vardı ve onu değerlendirmeliydik.

CHAPTER FIVE

Nestore'un yaralı avucunun avucumda bıraktığı hissi yüreğimi hoplattı. Daha önce el ele tutuşmuştuk ama bu farklıydı.

Beni acil çıkışa doğru çekti. Aksamasına rağmen hızlıydı. Vücudu yıpranmıştı ama içindeki güç onu şaşırtıcı bir hızla merdivenlerden yukarı taşıdı. Uzun adımlarına yetişmekte zorlandım ama kendimi elimden geldiğince zorladım. Bacaklarım taşıyamadığı zaman Umut beni taşıyor gibiydi.

Nestore bizi mutfakların yakınında, daha önce hiç görmediğim bir arka kapıya götürdü. Paketten doğru anahtarları hemen tanıyıp kapıyı açtı, sonra beni dışarı çekti. Bir an donakaldı ve derin bir nefes aldı. Gökyüzüne bakarken gözleri hayretle parladı. İki yıldır gökyüzünü görmemiş, teninde en ufak bir esinti hissetmemişti. Gözlerim yaşardı. Bu riski çok daha önce almalıydım.

Bana baktı ve başını salladı. "Pişman değilim Amelia. Benim için hiçbir şeyi riske atmanı istemedim. Beni besleyip

ilaç vererek hayatını tehlikeye attın zaten."

Etrafımızı taradı. "Muhafızlar kim?"

Vardiyanın kime ait olduğunu hatırlamaya çalıştım, sonra bugün çevrede dolaşacak dört gardiyanın adını söyledim.

Nestore'un çenesi kasıldı. Adamlardan üçü eskiden babasının adamlarıydı. "Aynı rutini sürdürdülerse, nereden sıvışacağımı biliyorum."

"Peki ya köpekler?"

"Beni tanıyorlar. Umarım bu yeterlidir."

Nestore'un eli benimkini daha sıkı kavradı ve beni önce evin duvarı boyunca, sonra da karanlıkta uzanan uzun çimenlik alandan aceleyle geçip havuz pavyonuna doğru çekti.

Havlama sesleri duyuldu, ardından bağrışmalar ve karanlığı delen el fenerlerinin ışıkları geldi.

"Hayır," diye soludum.

Hırlamalar ve havlamalar yaklaştı. Nestore beni labirente sürükledi. Daha önce hiç adım atmamıştım, annesinin hikayesini hep hatırlıyordum. Nestore beni bir köşeden diğerine sürüklerken elimi sıkıyordu. Labirentin içi neredeyse simsiyahtı. Güllerden oluşan yüksek duvar, koridorlara fazla ışık girmesine izin vermiyordu ve ay ışığı bile kenarlarda sıkışıyordu. Gül çalılarının yanından geçerken dikenler geceliğime ve saçlarıma dolanıyordu. Nefesim kısa, acı dolu inlemeler halinde çıkıyor, yanlarım acıdan çığlık atıyordu. Nestore'un kafeste geçirdiği yıllardan sonra nasıl böyle koşabildiğini merak ettim ama antrenmanları eski gücünün bir kısmını korumuş olmalıydı.

Labirent, bizi kovalayan havlamaları ve sesleri bozuyordu. Avcılarımız ne kadar yakınımızdaydı?

Bundan nasıl kurtulabiliriz?

"Diğer taraftan nasıl çıkacağımızı biliyorum. Sadece köpeklerden hızlı koşmamız gerekiyor."

Nefesim yetseydi gülerdim.

Başka bir havlama sesi duyuldu. Çok yakındı. Nestore omzunun üzerinden bir bakış attı, sonra döndü, böylece

arkasındaydım, kocaman bir köpek koridordan bize doğru kovalanırken vücudu tarafından korunuyordum. Boğazımda bir çığlık düğümlendi. Bundan sonra her şey çok hızlı oldu. Köpek Nestore'a doğru atıldı ve onu yere serdi. Çantamı başımın üzerinden geçirip köpeğin sırtına indirdim, onu Nestore'dan kurtarmayı umuyordum. Nestore, hayvanın tasmaından yakalamış, yüzüne saldırmasını engellemeye çalışıyordu. Nestore bir savaş narasıyla köpeği üzerinden itmeyi başardı, böylece yan yattı. Bu onu uzun süre durduramadı. Tekrar atıldı, ama bu sefer Nestore anahtarlardan birini bıçak gibi savurdu ve köpeğin karnına derisini delecek kadar güçlü bir şekilde sapladı. Köpek miyavladı ve sarsılarak uzaklaştı, sonra köşede yere düştü. Nestore ya da ben yönümüzü bulmadan önce dört gardiyan köşeyi dönüp silahlarını bize doğrulttu.

"Hayır," diye fısıldadım, içimi dehşet kaplamıştı. Nestore bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. Adamlardan biri öne çıktı. Elinde bir şok tabancası vardı. Silahın uçları fırlayıp Nestore'a isabet etti. Nefes nefese yere yığıldı ve kasılmaya başladı.

"Durdurun şunu!" diye yalvardım ama Nestore bilincini kaybedene kadar durmadılar. Babam gardiyanların arkasında belirdi. Karanlıkta bile yüzündeki öfkeyi seçebiliyordum.

Korku beni ele geçirdi. Nestore için. Kendim için. Flavia ve bebeğim için. Şimdi başımıza ne gelecekti?

Babası Nestore'a doğru yürüdü ve onun yan tarafına ve karnına sertçe tekmeler atmaya başladı.

"Durdurun şunu!" diye bağırdım ve müdahale etmek için bir adım öne çıktım. Babam Nestore'dan ayrılıp bana doğru ilerlerken nefret dolu bakışları bana çarptı. Dikenler sırtımı delinceye kadar geri çekildim.

Babam kolunu kaldırıp ters bir yumruk attı. Dudağım alev alev yanıyordu ve dilim bakır tadıyla kaplanmıştı. "Seni hain kaltak."

Yanağıma ve ağzıma daha da sert bir tokat daha indi. Dizlerimin üzerine çökerken başım zonkladı, yanağım şiddetle yanıyordu. Mide bulantımı bastırmaya çalışarak tükürük ve kan yuttum. Zalim eller saçlarımı kavradı. Kafa derimin biraz ağırlığını azaltmak için bileklerini kavradım ama hâlâ acıyordu. Beni peşinden sürükledi ve ayağa kalkacak fırsatım olmadı. Bodruma vardığımızda acı ve dehşetten ağlıyordum.

İki gardiyan, bilinçsiz Nestore'u hücreesine attıktan sonra kapıyı kilitlediler. Babam beni saçlarımdan tutarak dik tuttu, bana öfke ve tiksintiyle dolu bir ifadeyle baktı.

Hırlayarak beni başka bir hücreye doğru itti. İçeriye sendeledim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Babamın önünde diz çökmek istemediğimden ayağa kalktım ve kendimi toparlayıp yönümü bulmak için parmaklıklara tutundum. Babam kapıyı kilitledi ve anahtarları yanındaki, gözlerinde kötü bir parıltı olan sıska adama fırlattı. "Bahçeye göm. Bir daha ihtiyacım olmayacak." Acımasız bakışları üzerime dikildi. "Burası senin mezarın olacak, orospu. Hiçbir kızım bir sokak faresine yardım etmek için kendi kanına ihanet etmez."

"Onu rahat bırak," diye hırladı Nestore, bacaklarının üzerine doğrulurken boğuk bir sesle. Vücudu bunun için fazla zayıf ve yıpranmıştı. Ona olan korkum içimi yakıyordu.

Babamın cevap olarak verdiği sırtış kanımı dondurdu.

"Kapıyı aç," diye emretti iri yapılı, yaşlı adama. Adam Nestore'nin hücreisini açmakta tereddüt etmedi.

Hayır. Hayır. Hayır. Nestore üç gün önce son işkence seansından zar zor kurtulmuştu ve babam bugün daha kötüsünü yapacak gibi görünüyordu.

"Ona zarar verme. Onu öldüreceksin!" diye fısıldadım.

Nestore, sessiz olmamı ister gibi acı dolu bir bakış attı. Babam ikimize baktı ve gözleri sadistçe bir parıltıyla doldu. Nestore'u yumruklarıyla dövmeye başladı, sonra yere yığılınca tekmeledi. Geçen seferkiyle kıyaslanamazdı - çakmak yok, bıçak yok, elektroşok yok - ama kalbim

dayanamadı. Sessizce ağladım. Nestore hâlâ yerdeydi, nefes nefeseydi, bakışlarımla buluştuğunda ağzından kan sızıyordu. "Sorun değil," dedi.

Babam geri çekildi, gözleri bana kaydı, sonra gülümsedi. Dışarı çıktı ve gardiyanların hücreleri ve tutukluları temizlemek için kullandıkları su hortumunu aldı. "Acıya dayanma konusunda fazla ustalaştı. Bakalım senin acını ne kadar iyi idare edecek."

Tepki veremeden, soğuk su öyle bir kuvvetle bana çarptı ki, duvara doğru sendeledim. Tenime buz gibi parmaklar gibi işleyen dondurucu soğuktan nefesim kesildi. Ağızım suyla doldu ve hava yollarım taştı, önce öksürmemeye, sonra da soluk soluğa kalmama neden oldu. Nefes almaya çalıştım ama su fışkırması yüzüme vurarak havayı kesti. Suyun gücü tenimi yaktı. Dizlerimin üzerine düştüm, boğuluyordum, gözlerim sıkıca kapalıydı. Yüzüm acıyla doldu. Geriye hiç deri kalacak mıydı? Sanki su tarafından canlı canlı yüzölüyordum.

Nefes alabilmek için daha fazla su yudumlarken görüşüm bulanıklaştı.

Nestore'un dehşet dolu kükremeleri suyun şırıltısına karışıyordu.

Acı ve nefes darlığıyla şiddetle titreyerek yan tarafıma yuvarlandım. Kısa süre sonra, huzurlu bir unutuş beni yakalayacaktı. Onu istiyordum. Nestore yıllarca süren işkenceden nasıl sağ çıkabilmişti? Vazgeçmek istiyordum. Buna son vermek için ölmek istiyordum.

Kalacağına söz vermiştin. Bilinçsizliğime karşı mücadele ettim ama zihnime takıldı.

Su akışı durdu. Derin bir nefes aldım ama taş zeminde kıvrılmış halde kaldım. Sarsıntılar yaralı bedenimi sarsıyordu. Suyun bu kadar acımasız olabileceğini kim bilebilirdi ki? Yüzüm acıyla yanıyordu ve vücudum sanki üzerine yüzlerce yumruk yağmış gibi hırpalanmıştı.

"Onun acısının senin acın olduğunu görüyorum. Ne güzel bir şey," dedi babam ağır ağır.

Gözlerimi kapalı tuttum. Artık Nestore'a işkence etmenin başka bir yolu vardı ama belki de bu daha iyiydi. İşkenceye ben katlansaydım, Nestore'un bedeni iyileşebilirdi.

"Daha sonra döneceğim. Çok zayıf." Adımlar gıcırdadı ve ağır kapı kapandı.

"Amelia."

Nestore'un sesi karanlıktan çıkmam için beni çağırıyordu ama hareket edemeyecek kadar kırılgan hissediyordum.

"Güvercin, lütfen."

Hareketten göz kapaklarım ağrısa da gözlerimi zorla açtım. Yan hücrede sinmiş bir beden ararken görüşüm bulanıklaştı. Derim parçalanmış gibi hissettiren bir gülümsemeye kendimi zorladım. "Neden güvercin?"

Nestore parmaklıkların dibine sinmiş, bana derin bir kalp kırıklığı ve kendinden nefretle bakıyordu. "Çünkü içimdeki huzurlu bir yeri çağırıyorsun."

Gülümsedim, sonra cildimdeki ağrıyla irkildim. Her yerim ağrıyordu.

Nestore ayağa kalktı, yatağına yürüdü ve Peter Tavşan'ın Hikayesi kitabını aldı. Aramızdaki parmaklıklara yaslanıp derin, rahatlatıcı sesiyle okumaya başladı. Gözlerimi kapattım ve tanıdık kelimelerin beni bundan çok uzak bir fantezi dünyasına sürüklemesine izin verdim.

Nestore durduğunda minnettar bir gülümsemeye gözlerimi açtım.

Nestore kitabı bıraktı ve bana üzgün bir bakış attı.

"Şimdi sana zarar verecek."

"Biliyorum. Ama senin acı çekmene gerek kalmayacaksa, acını memnuniyetle çekerim."

Nestore'un yüzü umutsuzlukla buruştu. "Acını görmek, işkence görmekten on kat daha fazla acı veriyor bana. Güvende olmalısın."

Yutkundum. Oturmayı düşündüm ama vücudum çok fazla titriyordu. Su buz gibiydi ve soğuk vücudumun her katmanına işlemişti. Titreyen parmaklarımı yüzüme götürdüm, tenini hissetmem gerekiyordu. Biraz pürüzlüydü

ama beklediğim gibi yüzülmemişti. Dudağımdaki kesik dışında kan da yoktu. "Sanki derim sıyrılmış gibiydi."

"Sadece biraz kızarık. İz kalmayacak."

Oysa babamın benim için, bizim için daha neler planladığını kim bilebilirdi ki?

Nestore, sanki tek başına bakışları bana güç vermeye yetecekmiş gibi gözlerini üzerimden ayırmıyordu ve bir bakıma da öyleydi. Sonunda parmaklıklara doğru sürünerek ilerledim ve Nestore ile el ele tutuştum. Parmak uçlarını yanaklarımda bir fısıltı gibi gezdirdi ve ben de dokunuşuna yaslandım. Tek istediğim Nestore'a sokulup, kalp atışlarını göğsümde hissetmek, rahatlatıcı sıcaklığını hissetmektir. Bir gün bu şansı yakalayacağımıza inanmak istiyordum.

Ama içten içe buradan canlı çıkma şansımızın neredeyse sıfır olduğunu biliyordum.

"Islak giysilerini çıkarmalısın. Zatürre olursan..." Sesi korkudan kısılmıştı.

Titrek bir nefes verdim. Ayağa kalkıp kıyafetlerimi çıkarma fikri bana çok büyük gelmişti ama Nestore'un endişeli ifadesi beni harekete geçirdi ve parmaklıkların yanından kendimi yukarı çektim. Yatağa baktım. Ayak ucunda katlanmış, kaba, gri bir battaniye duruyordu.

Bir ayağımı diğerinin önüne attım ve ona ulaştım. Sonra geceliğimi çıkarmaya başladım. Külotumu çıkarmadım ve battaniyeyi vücuduma sardım. Kaba kumaş, yaralı tenime acı verici bir şekilde sürtünerek irkilmeme neden oldu, ama sıcaktı ve önemli olan tek şey buydu. Geceliğimi lavabonun üzerine örttüm, sonra sırtı bana dönük bir şekilde Nestore'un beklediği yere geri döndüm.

"Ben iyiyim. Arkanı dönebilirsin." Nestore'un düşünceli tavrı gözlerimi doldurdu. Bana karşı çok nazikti. Keşke bugün onu kurtarabilseydim.

"Ağlama," dedi Nestore sertçe.

"Hâlâ gözyaşlarımdan kalmış olmasına şaşırıyorum."

"Bu iyiye işaret. Demek ki seni henüz kırmamış."

Yutkundum. "Artık burada olduğuma göre deneyecek."

Nestore'un yüzü umutsuzlukla parladı. "Seni korumak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"En azından artık hep birlikteyiz."

Nestore alnını aramızdaki parmaklıklara dayadı. "Buraya ait değilsin."

"Sen de yle."

"Bazen bundan önce kim olduğumu unutuyorum."

"Size hatırlatmak için buradayım."

Burada zamanın anlamı kalmadı. Birkaç hafta geçti. Kaç hafta? Söylemesi zordu. Kimse buraya ikimizle de konuşmaya gelmedi. Babam her kapiya nöbetçi dikmişti, bu yüzden Flavia ziyarete gelse bile başarılı olamazdı. Beni almaya gelen tek kişi babamdı. Tıpkı bu sabah yaptığı gibi. Ya da öğleden sonra? Saat kataydı? Hangi gündü?

Vücudum artık dayanamayıp gözlerimi hareket ettirince, Nestore'u buldum. O da yan yatmış, gözleri üzerimdeydi, benim kadar kırıgın, benim kadar aresizdim. Her zamanki gibi, daha kötüsünü yaşamıştı. Babam ona daha kötü işkenceler yapmıştı ama o daha iyi dayanabilirdi. Daha fazla dayanabileceğimden emin değildim.

Orada, hırpalanmış ve bitkin bir halde yatıp, onun beni izlediği gibi onu izliyordum. Başlangıçta, tuvalete her gidişimde ağlardım çünkü o duyabiliyordu. Artık ona arkasını dönmesini bile söylemiyordum, oysa hep başka tarafa bakıyordu.

Bodrumun sessizliğinde nefesimiz ağırlaşıyordu. Gğslerimizde gümbürdüyor, karanlıkta çaresiz bir yankı oluşturuyordu.

Nestore, göğsü çaba ve acıdan inip kalkarken elini yavaşça uzattı, parmak uçları hücrelerimiz arasındaki

parmaklıkları geçene kadar.

Birkaç kalp atışı boyunca onlara, üzerlerine yapışan kana baktım, sonra parmaklarımı onun parmaklarına doğru uzattım. Parmaklarımız birbirine değdiğinde Nestore'un dudaklarından hafif bir iç çekiş geçti.

Bu hafif dokunuş, yaşama isteğimin ne kadar kırılğan olduğunu simgeliyordu. Nestore'un bu kadar uzun süre nasıl hayatta kalabildiğini, kaçma veya daha iyi bir gelecek umudu olmadan nasıl hayatta kalabildiğini anlayamıyordum.

"Kal," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

Gözümü kırıştırdım. Yapacağım. Kelimeyi söyleyip söylemediğimden emin değildim, yoksa sadece düşündüm mü, ama Nestore fazla söze gerek kalmadan beni anlamıştı.

Ölmek istemiyordum ama bu sonsuz karanlıkta sonsuza dek yaşayamayacağımı biliyordum. İkimizin de bir mucizeye ihtiyacı vardı. Keşke onlara inansaydım.

Amelia, battaniyeye sarınmış bir şekilde yatağın üzerinde kıvrılmış yatıyordu. Geceliği burada kurumuyordu. Çok nemliydi.

Kızıl saçları yatağın kenarından aşağı dökülüyordu. Buraya ait değildi. Keşke onu kurtarabilseydim. Yalnız kaldığım neredeyse her uyanık anımı babasına nasıl işkence

edip öldüreceğimi hayal ederek geçirdim ama bazen, çok nadiren de olsa, rüyalarım Amelia ile bir geleceğin imgeleriyle dolu olurdu. Göğsümün içindeki karanlık neredeyse eziciydi ve onu serbest bırakmanın hiçbir yolu yoktu. Ne zaman içimden fışkırıp çıkacağını merak ediyordum.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve kaçma içgüdüm devreye girince vücudum adrenaline doldu. Korkumu gizlemeyi öğrenmiştim ama kapı her açıldığında yine de içimi kaplıyordu. Nadiren iyi bir şey ifade ediyordu.

Flavia Lamorgese'nin hücreye girdiğini görünce şaşırdım. Doğum günü partimden beri onu görmemiştim. Hamileliğinin son dönemindeydi. Yüzünde ve kollarında morluklar vardı. Bakışları yanımdan geçip Amelia'ya takıldı. Endişe ve korku ifadesi bulanıklaştı. "O...?"

"Uyuyorum," diye hırıltılı bir sesle konuştum.

Gözleri benimkilerle buluştu ve iç çekti. "Onu seni ziyaret etmeyi bırakması konusunda uyardım ama dinlemedi. Hem de ne için?"

Bakışlarını kaçırdım. "Onun için hayatımı veririm."

Kaşlarını çattı. "İkiniz de burada öleceksiniz!" Boğazı düğümlendi, yutkundu, sonra yüzü sertleşti. "Onun için giyecek ve yiyecek var."

"Yüzünün halini düşününce, buraya gizlice girmemeni tavsiye ederim." Aslında onun kaderini pek umursamıyordum ama Amelia sık sık ondan iyi bahsediyordu ve üvey annesini de önemseydiği belliydi, bu yüzden onu uyarmak zorunda hissettim.

"Biliyor. Onu o kadar iyi istiyor ki ikinize de işkence edebilir." Sesi titredi ve omuzları çöktü. "Senin için riske girmemeliydi."

"Biliyorum" dedim.

Samimiyetimi ölçmek istercesine bana baktı, sonra hemen bakışlarını kaçırdı. Yüzümde onu bu kadar korkutan ne gördüğünü merak ettim. Amelia'nın hücrelerine bir yığın

kıyafet ve içinde sandviçler olan plastik bir tabak koydu. Bir anlık tereddütten sonra sandviçlerden birini aldı.

"Yapma," dedim.

"Zaten yemeğini seninle paylaşacak."

"Bunu yapacak, ama bana verdiği inananmayacak ve yemeğinin daha fazlasını benimle paylaşmakta ısrar edecek."

Yemeği tekrar masaya bırakıp ayağa kalktı. Gözleri Amelia'da kaldı. "Onu onu bırakmaya ikna etmeye çalışacağım. Onu evlendirse bile, onun için hâlâ değerli. Burada ölmekten iyidir."

Kıskançlık baş gösterdi. Amelia'nın başka biriyle evlenmesi fikri göğsüme saplanmış bir hançer gibiydi ama Flavia haklıydı. Eğer bu, Amelia'nın buradan canlı çıkması anlamına geliyorsa, o zaman bu seçeneği seçerdim.

"Seni neden buraya gönderdi?" diye sordum.

"Sana yardım ettiğim için beni cezalandırmak için."

"Sanırım seni cezalandırmış bile." Vücudundaki birçok çürüğe işaret ettim.

Ürperdi. "Bunun hiçbir şey olmadığını çok iyi biliyorsun."

Öyle yaptım. Başka bir şey söylemeden gitti ve ben de Amelia'ya göz kulak olmak için yatağıma çöktüm, yapabileceğim hiçbir şey olmasa bile. Kısa süre sonra bedeni kabuslarla sarsıldı. Yan tarafımdaki ağrıyı görmezden gelerek ayağa kalktım ve parmaklıklara doğru yürüdüm. "Amelia, uyan." Uyanmadı.

"Uyanmak!"

Gözleri kocaman açılmış bir şekilde irkildi. İçlerindeki dehşet, bana esaretimin başlangıcını hatırlattı. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atarken ve kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi hissederek kaç kez uyanmıştım? Bu ilkel korku benim bir parçam haline gelmişti ve bir bakıma tehdit edici özelliğini yitirmişti. Acı ve işkence gerçekliğimin bir parçasıydı. Onlarsız nasıl var olduğumu bilmiyordum.

"Güvendesin," demek istedim ama değildi ve ona yalan söylemek istemiyordum. Mavi gözleri bana dikildi ve gülümsedi. Sanki ikimiz de bu rutubetli bodrumda çürümeye mahkûm değilmişiz gibi, sanki acı ve sefalet hayatımızın geri kalanında olmayacakmış gibi gülümsedi.

Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama onu kurtarmak istiyordum. Bunu yaparken ölsem bile umurumda değildi. Amelia bu hücrede yıllarca hayatta kalamazdı ve ben de Amelia olmadan hayatta kalamazdım.

O benim varoluş sebebim olmuştu.

CHAPTER SIX

*15 yaşımda
Sekiz ay sonra*

Duvardaki işaretlerden hangi gün olduğunu anlamaya çalıştım. Esaretimin başlangıcında günleri saymaya başlamamıştım, geçici olacağına inanacak kadar aptaldım. Bazen kendimi çok zayıf hissettiğimde ben de saymazdım, ama yakında Noel olacağını tahmin ediyordum, bu da Nestore'un on sekizinci doğum gününün muhtemelen o kadar da uzakta olmadığı anlamına geliyordu.

Hücre bloğunun kapısının gıcirtısı karnımı öyle bir sıkıştırdı ki, sanki taş gibi hissettim. Bugün bizi neyin beklediğini merak ederken nabzım hızlanmaya başladı. Hava aniden nefes alamayacak kadar yoğunlaştı. Her nefes alışımda zorlandım. Son iki üç aydır dayaklar daha az sıklıktaydı. Babam belki haftada bir kez buraya gelip kemeriyle beni kırbaçlıyor veya hortumdan amansızca akan suyla beni dövüyordu. Neler olup bittiğinden emin değildim

ama avlanan oydu sanki. Sadece üç aydır Capo'ydu ama önceki kişinin yerini aldığından beri kilo vermişti.

Onun için işlerin zor olduğunu bilmek beni sevindirdi. Babamı hiç sevip sevmediğimi hatırlamıyordum. Belki küçük bir kızken, annemi ve ardından ikinci karısını öldürmeden önce, ama o sıcak duyguların anıları uzak ve neredeyse hayal edilemezdi. Belki de hiç var olmamışlardı ve keşke var olsalardı.

Nestore hücresinde mekik çekiyordu. Her gün kendi vücut ağırlığını kullanarak egzersiz yapıyordu, ancak yiyecek eksikliği ilerlemesini yavaşlatıyordu. Sadece kas, sinir ve kemikten ibaretti ve her zaman bayılmanın eşiğindeydi. Saatlerce onu izliyordum. Hiçbir şey beni onu görmekten daha fazla ısıtmıyordu.

Genç gardiyanlardan biri, kafasının yan tarafındaki uzun saçlarıyla kapatmaya çalıştığı kel bir bölgeyle iri yarı bir adamdı ve hücreye girdi. Kahverengi gözleri bana dikilince ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu. İçlerinde açgözlü ve açgözlü bir şey vardı.

Hücreme doğru ağır adımlarla yürüdü, anahtarlığı işaret parmağına doladı ve bana sırtıttı. "Aman Tanrım, Amelia Lamorgese. Eskiden dokunulmazdın. Şimdi kendine bir bak."

Onu görmezden gelip, uzun zaman önceki hayallerimi, umutlarımı ve anılarımı, beni meşgul eden ve hâlâ insan olduğumu hatırlatan her şeyi yazdığım defterime geri döndüm.

"Beni görmezden mi geliyorsun?" Anahtarın kilide girdiğinde çıkardığı ses beni titretti. İçgüdülerim kaçıp saklanmam için bana bağıırıyordu ama kapana kısılmıştım.

Boğazım düğümlendi.

Nestore'un bakışlarını yakaladım. Doğruldu, gözlerinde endişe vardı. Hayır, korku.

Güçlkle yutkundum. Gardiyan, hücre kapımı gıcırdayarak açtı ve içeri girdi. Beni tepeden tırnağa süzmesi, küçük bir çocuk gibi karyolanın altına girme isteği uyandırdı içimde, sanki bu beni koruyacakmış gibi. Babam

beni cezalandırmak için odama geldiğinde de böyle olmamıştı, şimdi de olmayacaktı.

"Babam nerede?" diye sordum, kendimden emin görünmeye çalışarak. Kendini hücreye kilitlerken sırttı.

Gözlerim etrafımı tararken, daha önce hiç kullanmamış olsam bile kullanabileceğim bir silah ararken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi oldu.

"Onu rahat bırak," diye hırladı Nestore.

Gardiyan, karnının derinliklerinden gelen pis bir sesle güldü. "İzle ve öğren evlat. Bir kadınla sevişme şansın olmayacak zaten. Burada bakire olarak öleceksin. Şanslıysan, gardiyanlardan biri en azından bir gün kışını sikecek."

Titredim, korku damarlarımda nabzımı hızlandırdı. Gölgesi üzerime düştü. Elim yazmaya devam edemeyecek kadar titriyordu, bu yüzden kalemi kağıttan kaldırıp yukarı baktım.

"Ne istiyorsun?"

Kıkırdadı. "Sanırım ne istediğimi biliyorsun."

Kollarımı kavradı ve beni ayağa kaldırdı. Korkudan çığlık attım. Hiç düşünmeden kalemi kolunun üst kısmına sapladım. Kükredi ve kalemi çekip aldı, sonra da fırlatıp attı.

Bana öyle sert tokat attı ki yere düştüm, kafam çarpmanın etkisiyle zonkluyordu.

"Onu rahat bırak! Sen ölü bir adamsın!" diye kükredi Nestore, ama gardiyan bana doğru sendeleyerek yürürken sadece alaycı bir tavır takındı.

"Senin pis amını parçalayacağım, orospu."

Geriye doğru, Nestore'un hücreğine doğru süründüm. Gardiyan peşimden gelip üzerime eğildi ve saçlarımı kavradı.

Kafa derim yarılmış gibiydi. Acı beni bir anlığına kör etti ve çığlık attım.

Bir savaş çığlığı duyuldu. Benimki değil.

Nestore gardiyanın gömleğini kavrayıp onu parmaklıklara doğru çekti. Yüzü parmaklıklara çarpınca saçlarımı bıraktı ve

Nestore, adamın boğazına arkadan kolunu doladı ve kaldıraç olarak parmaklıklara tutundu.

Adam, Nestore'nin tutuşundan kurtulmaya çalışırken gözleri fal taşı gibi açıldı, kolları neredeyse komik bir şekilde savruluyordu. Ben de onu izlerken kalbim göğüs kafesime çarparak geri çekildim. Nestore pantolonundan kalemimi çıkarıp ucunu gardiyanın gözüne defalarca sapladı. Adamın çırpınışları arttı ve anahtarlık elinden fırlayıp parmaklıkların arasından koridora fırladı. Nestore, gardiyan onun kavrayışında cansızca sallanırken onu bıraktı ve adam gözlerinden kan fışkırırken hırıltılı sesler çıkararak yere yığıldı. Gardiyan sarsılınca Nestore derin bir nefes aldı, sonra hareketsiz kaldı.

Şok içinde donakaldım. Kan kafamın etrafına yayıldı ve dışkı kokusu burnumu doldurdu.

Nestore bu adamı korkunç bir şekilde öldürmüştü. Neden bu kadar şok olduğumu bile bilmiyordum.

"Anahtarlar," diye hırıltılı bir sesle bağırdı Nestore, bitkin görünüyordu. Parmaklıklara doğru sendeledim ve diz çöktüm, sonra kolumu parmaklıkların arasındaki boşluktan geçirip düşen anahtarlara ulaşmaya çalıştım ama hâlâ bir kol boyu kadar uzaktaydılar.

"Onlara ulaşamıyorum" diye fısıldadım.

Nestore sırtını parmaklıklara dayayıp yere çöktü, göğsü inip kalkıyordu. Yanına sürünerek gidip omzuna dokundum. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"Seni her zaman kurtaracağım," dedi sertçe.

Parmaklıklara yaslandım, sırtlarımız birbirine değecek şekilde oturdum ve cesede endişeyle baktım. "Umarım bu gece bize yemek getirirler de biri cesedi alır."

"Öldü. Ölülerden korkmana gerek yok. Yaşayanlardan kork," diye mırıldandı Nestore. Haklıydı ama geceyi cesetle geçirme fikri beni dehşete düşürüyordu. Yüzü kalemden dolayı biçimsizleşmişti ve kesinlikle kabuslarıma girecekti.

"Onu öldürdüğünü öğrenirlerse seni cezalandıracaklarından endişeleniyorum," diye fısıldadım.

"Onlara bunu kendimi savunmak için yaptığımı söyleyeceğim."

"Meşru müdafaa olup olmadığını umursamazlar Amelia. Bırak da sorumluluğu ben üstleneyim. Seni başka bir şey yüzünden cezalandırıl diye kurtarmadım. Suçu sen üstlenmeyeceksin. Bana daha önce yapmadıkları hiçbir şeyi yapamazlar."

Sözlerine rağmen, Nestore'un sesinde bir korku tonu seziyordum. Keşke onu, onun beni koruduğu gibi koruyabilseydim. Keşke bundan bir çıkış yolu bulabilseydik.

Flavia'nın bana bu amaçla verdiği küçük bezle yıkandım. Bez sertleşmişti ve küf kokuyordu. Pamuk morlukları ve kesikleri temizlese bile, tenime değen serin su iyi geliyordu. Hâlâ pek de güzel kokmadığımı düşünüyordum. Sabunum yoktu, bu yüzden kan ve ter tenime işlemiş gibiydi ama burnum artık onlara karşı bağışıkta.

Nestore benim yanımdaki hücrede sınav çekiyordu. On gündür kimse ikimize de işkence etmeye gelmemişti.

Yirmi dört saatten uzun süredir kimse bizi ziyaret etmemişti, bu da yiyecek olmadığı anlamına geliyordu ve ceset dün beri benimle aynı hücredeydi. Çürümeye başladıkça, varlığını görmezden gelmek giderek zorlaştı. Nestore, bu yeni gelişmeler yüzünden bedenini daha da zorluyordu.

"Neler olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum. Flavia haftalardır buraya gelemiyordu, bu yüzden hiçbir gelişme alamadım ve ondan önce bile, dört ay önce Luciano'yu doğurduğundan beri ziyaretleri nadirdi. Onu henüz görmemişim. Onu bodruma indirmek istemiyordu, bu

kararına tüm kalbimle katılıyordum. Burası bir çocuğa göre bir yer değildi.

Nestore sınav çekerken durakladı ve antrenmanına devam etmeden önce bana baktı, nefes nefese, "Havada bir şey var. Hissedebiliyorum. Baban en son peşime düştüğünde hayvani bir korku yayıyordu. Peşinde biri var."

Dudağımı ısırdım. "Güzel, değil mi?"

Nestore dizlerinin üzerine çöktü, göğsünden terler süzülüyordu. Günlerce işkence görmemiş olmanın verdiği morluklar ve kesikler kısmen iyileşmişti, ama sayısız yara izi, çektiği acıyı anlatıyordu. Eksik sol meme ucunu görmek her zaman karnımı sıkıştırırdı.

Yine de, Nestore bu hücreye atıldığından beri ilk kez, yeni yaralar onu yavaşlatmadı. Hareketleri daha akıcıydı ve gözlerinde bir beklenti parıltısı yakaladım.

"Soru şu ki, onun peşinde olan bizim peşimizde olacak mı?"

"Senin için bundan daha kötüsü olamaz."

"Sıradaki kim olursa olsun, babanın çeşitli sebeplerden ötürü yapmadığı işkenceleri sana yapabilir. Bu yüzden bizim için sonsuza dek daha da kötüleşebilir." Gözleri öldürdüğü adama kaydı. "Ama baban adamları üzerindeki kontrolünü kaybederse, durumun çoktan tehlikeli olabilir, Dove."

Yutkundum. Olayı daha önce bu açıdan düşünmemiştim. Burada olduğum süre boyunca kimse bana uygunsuz bir şekilde dokunmaya cesaret edememişti, belki de babam beni hâlâ evlendirmek istiyordu.

Nestore ayağa kalkıp bizi ayıran parmaklıklara doğru yürüdü. Parmaklıkları kavrayıp bana kararlılıkla baktı. "Seni koruyacağım Amelia. Bir şekilde, bir şekilde. Biri içeri girdiğinde, parmaklıkların arasından uzanıp saldırabilmem için hücreme olabildiğince yaklaş." Cebinden kanlı kalemi çıkardı, sanki bana neler yapabileceğini hatırlatmak istercesine, ben de bunu düşünmeyi bırakmamıştım.

Yataktan kalkıp hafifçe gülümseyerek ona doğru yürüdüm. Ellerin altındaki parmaklıkları tuttum. Başını

parmaklıklara yasladı, ben de yüzümü alnımız birbirine değecek şekilde kaldırdım. Küçük bir dokunuş karnıma bir sıcaklık dalgası gönderdi.

Sonunda Nestore ve ben yerlerimize döndük; ben aynı kitabı yüzüncü kez okurken, Nestore da mekik çekiyordu. Disiplinine hayran kalmıştım. Bazı günler tuvalete gidecek enerjim bile kalmıyordu.

Yukarıdan gelen bir patlama barları salladı, ardından daha fazla patlama, çığlık ve silah sesi duyuldu.

Ne yapacağımı bilemeden donakaldım. Nestore'un tetikte bakışları benden tavana kaydı.

Bodrum katının kapısı çarparak açıldı ve gardiyanlardan biri içeri daldı. Nestore'nin hücreğine doğru ilerledi ve elleri çok titrediği için anahtarları karıştırmaya başladı. Neler oluyordu?

Yatağımdan kalktım, vücudum kaygıyla doluydu. "Onu nereye götürüyorsunuz?"

Adam beni görmezden geldi ve sonunda Nestore'un cep telefonunun kilidini açacak doğru anahtarı buldu.

Nestore yerde kaldı, ama gözlerindeki bir şey bana sıçramak üzere olan bir kaplanı hatırlattı. Endişeli görünmüyordu. Kararlı görünüyordu.

Gardiyan kapıyı hızla açıp içeri girdi. "Kalk!" diye emretti, yerde yatan Nestore'a doğru yürürken. Ama kaslarının gerildiğini, gardiyan tepesinde dikilirken bir şeye hazırlandığını fark ettim.

Nestore ayağa kalkıp gardiyana doğru hamle yapmadan hemen önce yüzü yabancı bir şeye, öylesine şiddetle dolu bir şeye dönüştü ki, hayatımda ilk kez tüm kalbimle sevdiğim çocuğa karşı bir korku dalgası hissettim. Korku boğazımı tıkayarak parmaklıklara yaslanarak öne atıldım.

Nestore gardiyana çarpıp gözlerini tırmaladı. Sonra, ruhumu ve kalbimi delen savaşçı bir çığlıkla dişlerini adamın boğazına geçirdi. Beyaz dişlerinin arasında bir et parçası varken başını geriye doğru çektiğinde her yere kan fışkırdı.

Nestore'un vahşı bir canavara dönüşmesini izlerken dizlerimin üzerine çöktüm, parmaklıklara tutundum. Adamın acı dolu çığlığı bir hırıltıyla kesildi. Üst kattan daha fazla silah sesi duyuldu, ardından bağrışlar ve çığlıklar geldi. Gardiyan çırpınmayı bırakınca Nestore başını kaldırdı, sırtındaki kaslar her nefes alışında geriliyordu.

Nestore bana döndü, dişlerini göstererek korkunç bir gülümsemeyle. Gözlerinde delilik parlıyordu. Artık şiddetin bağımlılık yaratan tadını tattığına göre, daha fazlasını isteyecekti. Bunu yüzünün her güzel çizgisinde görebiliyordum.

Ürperdim. Nestore ayağa kalktı, yerden anahtarları ve ölü adamın belindeki kılıftan bir bıçak aldı, sonra hücremin kapısına doğru yürüdü. Kilidin dönme sesi beni ürpertti. Hâlâ yerde diz çökmüş, yavaşça bana doğru uzanan kan gölüne bakıyordum. Nestore kollarımdan tutup ayağa kaldırdı. Uzun bedenine gözlerimi kırıştıtarak baktım, çenesindeki ve göğsündeki kana bakmamaya çalıştım.

"Gitmemiz gerek," diye fısıldadım. "Bu bizim mücadelemiz değil."

Nestore'un bakışları tavana kaydı, kavga seslerini dinlerken gözleri uzaklara daldı; silah sesleri, yere düşen bedenlere benzeyen sert sesler ve acı dolu çığlıklar.

Boştaki elini, bıçak tutmayan elini tuttum. "Nestore. Gitmeliyiz."

Tekrar bana baktığı anda, gidemeyeceğini anladım. Gözlerinde özür dileyen bir parıltı vardı.

"Bu benim mücadelem, güvercin. Hep öyleydi. Ayrılamam."

Katlanmak zorunda kaldığı onca şeyden sonra neden güvenli bir yer aramıyordu? Neden her şeyi tekrar riske atmak istiyordu? Ve ne için? "Neden? Bu güç meselesi mi?"

"Evet," dedi, gözleri kararlılıkla parlayarak. "Güç, seni koruyabileceğim anlamına geliyor."

"Güvenli bir yere gidebiliriz, beni korumak zorunda kalmayacağınız bir yere. İkimizin de huzur bulabileceği ve

normal bir hayat yaşayabileceğimiz bir yere."

Bana acı bir gülümsemeyle baktı. "Barış." Kelimeyi sanki yabancıymış gibi denedi, belki de yabancıydı.

Başka bir patlama sesi geldi, bu sefer çok daha yakından. Nestore'un beni daha sıkı kavraması, beni acil çıkışa doğru çekti, sonra da mutfağın önündeki koridora fırlamadan önce ilk merdivenleri çıktı. Kapıda, kendi kan okyanusunda hareketsiz bir ceset yatıyordu. Adamın boğazı kesilmişti. Karnım dönerek güçlkle yutkundum. Eskiden bu görüntü beni kustururdu ama çok fazla şey görmüştüm. Nestore, beni cesedin yanından herhangi bir tepki vermeden çekerken elimi daha sıkı kavradı. Silah sesleri, patlamalar ve çığlıklar durmuştu ama alçak sesli mırıltılar yalnız olmadığımızı söylüyordu. Babam neredeydi?

Saldırı sırasında evde miydi? Ölmüş müydü?

Bu düşünce beni rahatlattı.

Nestore aniden durdu ve ona çarptım. İşaret parmağını dudaklarına götürdü, gözlerinde bir uyarı vardı. Uzun koridorda onu fuayeye doğru takip ederken başımı hafifçe salladım. Avize ve kristal lambaların ışığı bize vurunca Nestore gözlerini kıstı. Bir süredir yarı karanlıkta yaşıyorduk ve o da uzun zamandır gün ışığı görmemişti.

Nestore bizi önünde savurduğu bıçakla balo salonuna doğru götürürken kalbim şiddetle çarpıyordu. Bir bıçak bizi kalabalık saldırganlardan nasıl koruyacaktı? Nestore'un gardiyanı çıplak dişleriyle öldürdüğü görüntü zihnimde canlandı ve ürpermeme neden oldu. Belki de silah Nestore'un öfkesiydi.

"Nestore?" diye sordu dikkatli bir erkek sesi.

Nestore'un tüm vücudu bir yay gibi gerildi, yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti, ardından şüphe ve tedirginlik yerini aldı. Yanından, elinde silah ve gri askeri pantolonu ile tişörtünün her yerinde kan lekeleri olan, kestane rengi saçlı, uzun boylu bir adama baktım. Sol yanağında öfkeli, kırmızı bir yara izi vardı. Kimdi o?

Arkasında, siyah saçlı, daha uzun boylu iki adam belirdi; belki onlu yaşlarının sonlarında ya da yirmili yaşlarının başlarındaydılar ama gözlerindeki parıltı, çok şey atlattıklarını gösteriyordu. İkisi de kanlar içindeydi ve silah taşıyorlardı.

Nestore'un ifadesi vahşileşti, gözleri kısıldı. "Falcone," diye tükürdü, sanki bir küfürmüş gibi.

Sesindeki acımasızlık karşısında irkildim, gözlerim siyah saçlı adamlara kaydı ve sonunda görünürde dövmesi olmayan adama baktığımda anladım.

Bu, Benedetto'nun en büyük oğlu Remo Falcone'ydi.

Kuzenim Niccolo hayattaydı. Buradaydı. Falcone'larla birlikte buradaydı.

Öfke ve yenilenen bir ihanet duygusu beni ele geçirdi. Babamın öldürülmesinin arkasında Benedetto Falcone vardı. İşkence ve esaretimi onaylamıştı. Falcone'lar düşmanımdı.

"Bizimle balo salonuna gel. Koridorda konuşulması gerekenleri tartışmayalım," dedi Niccolo, silahını arkasındaki kılıfına geri koyarken. Falcone'lar silahlarını indirmediler. Gözleri tetikteydi. Beni bir tehdit olarak görüyorlardı, zaten öyle de yapmaları gerekiyordu. Amelia sırtımda titriyordu. Korkmuştu ve haklıydı da.

Remo Falcone'yi hemen tanıdım. Koyu gözleri ve siyah saçlarıyla Benedetto'ya rahatsız edici bir şekilde benziyordu ve yüzü, meşhur çılgınlığını yansıtıyordu. Yanındaki kardeşi, anlayamadığım bir sakinlik havası taşıyordu. Bu, soğuk gri gözlerine de yansıyor. Bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

Kuzenim yalvaran bir ifadeyle bana bakıyordu. Benden ne bekliyordu? Sıcak bir selam mı?

Niccolo'nun benim düşmanım, bizim düşmanımız olmadığına inanmak istiyordum ama geçmiş bana Amelia dışında kimseye güvenmemem gerektiğini öğretmişti.

"Öldüğünü sanıyordum," dedim Niccolo'ya suçlarcasına.

"Ben de senin için aynısını düşünüyordum. Partinde işler kızıştığında seni aradım ama seni bulamayıp cesetleri görünce kaçtım. Yakın zamanda Remo'nun arayışına katılana kadar hayatta olduğunu bilmiyordum. Seni hemen kurtarmak istedim kuzen. Geçen yılı Kaliforniya'yı geri kazanmak için bu malikaneye saldırmak için harcadık."

Samimi görünüyordu ama güvensizlik varlığımın her zerresine işlemişti.

"Balo salonuna gelin." Remo Falcone çift kanatlı kapıyı işaret etti.

"Bu kapılar ardında baban aileme ihanet etti ve onları domuzlar gibi katletti."

Bana çok tanıdık gelen bir şekilde baktı, sanki ona tanıdığı birini hatırlatmışım gibi. "Sana veya arkanda saklanan o kıza zarar vermek gibi bir niyetimiz yok. Seni kurtarmaya geldik. Hak ettiğin ve arzuladığın şeyi sana vermek için buradayız."

"Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye hırıltılı bir sesle söyledim. Achille, eğer bir gün fırsat doğarsa Amelia'yı Remo'ya teklif edeceğini söylemişti. Ya en yaşlı Falcone güvercinimi isterse? Onu ve ona itaat eden adamları öldürebilir miyim?

Yüzünde bir sırıtış belirdi. "Ah, ama biliyorum. Gözlerindeki bakışı biliyorum ve lanet olası ruhunun her bir

kırık parçasıyla tam olarak neyi arzuladığını biliyorum."

Sözleri bana bir şeyler hissettirdiği için ürperdim. Yıllardır cevaplayamadığım bir çağrıya cevap verdiler.

Remo ve diğer adam dönüp kapılardan geçerek balo salonuna girdiler. Niccolo bizimle koridorda kaldı. "Bana güvenebilirsiniz. Onlara güvenebilirsiniz. Remo iyi bir Capo."

"Capo mu o?" diye sordum.

"Önemseyen herkese, evet. Bölgesinde kalan hainler sonunda ölecek. Lamorgese bugüne kadar kendine Capo diyordu."

"Nerede o?" diye sordum titreyen bir sesle. Korku ve öfke, bedenimde kanlı bir savaş veriyordu. İkincisini doyurmak, birincisini aç bırakmak istiyordum. Korkumdan daha güçlüydüm.

"Yakalandı."

"Yaşıyor mu?"

Niccolo balo salonunu işaret etti. "Remo ile konuşmalısın. Sana her şeyi anlatmak bana düşmez."

Dudaklarım kıvrıldı. "Sadakatiniz nerede?"

"Remo ve seninle. Gel Nestore. Geçmişini unut ve yeni Camorra'nın bir parçası ol."

"Geçmişini bir kenara mı bırakayım?" diye hırladım. Amelia bana karşı irkildi. Bodrumdaki öfkemi ve kana olan ihtiyacımı bastırmak zorunda kaldım ama o da bu halime kısa sürede alışacaktı. "Bunlara ne katlandığını hakkında en ufak bir fikrin var mı..." diye tereddüt ettim. Bodrumda ne kadar süredir olduğumu bile bilmiyordum.

"Neredeyse üç yıl. Gelecek ay on sekiz yaşına gireceksin."

"Üç yıl," diye tekrarlardım, boğazım gereksiz duygularla düğümlenmişti. Amelia küçük avuçlarını sessizce güvence vermek için çıplak sırtıma bastırdı ve ben de biraz rahatlardım. Acı ve hüznü yutup kuzenime baktım. "Devrime katılmakta özgür olduğun son üç yılda neler yaşadığını biliyor musun?"

Niccolo'nun gözleri çıplak gövdeyi taradı. "Tahmin edebiliyorum."

Başımı salladım. Bu yara izleri hikâyenin yarısını bile anlatmıyordu. Lamorgese ve adamlarının beni nasıl aşağıladıklarını ve kendimi insandan daha aşağı hissettirdiklerini göstermiyorlardı. Bazen bana zorla yedirdikleri her şeyin iğrençliğini hâlâ ağızda hissediyordum.

"Gel Nestore. Remo sana harika bir gelecek verecek."

Niccolo geri çekildi ama gözlerini benden ayırmadı. Belki de içinde bulunduğu tehlikenin farkındaydı. Beni kocaman, endişeli gözlerle izleyen Amelia'ya baktım. Onun güvende olmasını istiyordum ama bunun için güçlü olmam gerekiyordu, Lamorgese'den, hatta babamdan bile daha güçlü. Bunu tek başıma yapamazdım.

Niccolo'yu balo salonuna doğru takip ederken elini sıktım ve onu çekiştirdim.

Ölü gardiyanlarla doluydu ama birkaçı hayattaydı ve Remo'nun adamları tarafından üzerlerine silah doğrultulmuş halde yerde diz çökmüşlerdi. Gözleri bana kaydı, yüzlerinde şok ve tiksinti ifadesi belirdi, sonra bakışlarını kaçırdılar.

Remo ve diğer Falcone kardeşler, geniş odanın ortasında bekliyorlardı. En küçük iki kardeşinin nerede olduğunu merak ettim. Benedetto'ya biraz olsun benzeseydi, muhtemelen onları öldürürdü.

Remo, kendini buranın kralı sanıyordu sanki. Capo olarak teknik olarak öyleydi, ama ben yine bu duvarların efendisi olmak istiyordum.

"Bize katılmaya karar verdin," dedi Remo çarpık bir gülümsemeyle.

Gülümsemesine karşılık vermedim. Gözlerimin balo salonunun ihtişamını seyretmesine izin verdim. Bu oda eskiden benim için güzel anılarla doluydu, ama şimdi ahşap zemini tararken tek düşünebildiğim babamın kanının ve bağırsaklarının oraya nasıl döküldüğüydü.

"İkiniz de yaralısınız," dedi Remo'nun kardeşi.

Amelia'nın bileği şişmişti. Kimse tedavi etmemiştii. İki hafta önce kırılmış olmasından endişeleniyordum.

Remo'nun kardeşi bize doğru yürüyüp Amelia'ya uzandı, ben de atıldım. Zayıflamış bedenimi engelledi ve geri çekildi, avuçlarını öfkemin çoğunu silecek şekilde havaya kaldırdı. "Ona kimse dokunamaz," diye homurdandım. Amelia yüzüme dehşet dolu bir bakış attı. Korkmasına gerek yoktu. Bir daha asla kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyecektim. Onu çok uzun zamandır hayal kırıklığına uğratmıştım.

Soğuk gri gözleri, anlayamadığım bir sakinlikle beni süzdü. "O senin."

"Benim," diye fısıldadım. Benim. Kimse Amelia'ya bir daha asla zarar veremezdi. Çok uzun zamandır güçsüzdüm, güvercinime yardım edemiyordum. Bir daha asla. Amelia'yı daha sıkı sardım. Sessizdi, kucağında titriyordu, yanağını göğüs kemiğime bastırmıştı. Çok fazla şey olmuştu.

Kardeş, Remo'yla bakıştı. Yüz hatları ve koyu saçları aynı olsa da, kardeşinin gözlerindeki sakin grilik, kırık bedenimi parçalayan aynı ateşli öfkeyi ve yıkım açlığını yansıtan koyu irislerle yer değiştirmişti. Aynı kan, ama çok farklı.

"Kardeşim Nino senin yaralarına bakabilir. Onunkilere de," dedi, gözleri benimkilere dikilmiş, temkinli ama düşmanca değil.

"Neden buradasın?" Sesim, bana verdiği özgürlük için hissettiğim minnettarlıktan yoksundu ama bir kurtarıcı, kılık değiştirmiş yeni bir düşman olabilirdi. Amelia'nın güvenliği söz konusuken, güvenmeyi göze alamazdım. Güven, bir daha asla riske atmayacağım bir lükstü.

"Ben Remo Falcone'um, tüm fareler gemiden indiğinde tüm Camorra'yı yönetecek adamım. Ve sen, Nestore, benim yönetimim altında Alt Patron olarak hüküm sürebilirsin. Romanolar sadıktı."

"Sadakat babamın senin baban tarafından öldürölmesine sebep oldu. Sadakat beni bir canavarın esiri yaptı."

"Bu ifadenin ne anlama geldiğini asla anlamayan bir adama sadıktın. Babam bir canavardı."

"Sen değil misin?" Gözlerimi kısarak kıyafetlerini ve tenini kaplayan kana baktım. Bunu bir onur madalyası gibi taşıyordu. Kan onun dostuydu ama benim de dostumdu.

Güldü, Amelia'nın tutuşumdan irkilmesine neden olan sert bir sestti. Kolumu ona daha sıkı sardım, kaslarım gerilmişti. "Ah, yanılmayın, onun yarattığı bir canavarım ama sadakati ödüllendiren ve kandan daha değerli gören bir canavarım. Peki ya sen Nestore? Kendini canavar olarak görmüyor musun?"

Dişlerimi gösterdim. "Kontrol edilemeyecek kadar canavar olduğumdan mı endişeleniyorsun?" Birinin beni tekrar kafese koymasına izin vermeden önce ölürdüm, ama yanımda olabildiğince çok can götürürdüm.

Remo'nun ağzı sert bir gülümsemeyle büküldü. "Kontrol takıntılı birine mi benziyorum? Bana sadık kaldığın sürece canavarını serbest bırakabilirsin."

Başımı eğdim. "Lamorgese'nin emrine uyan adamlara hükmetmek istediğimden emin değilim. Onlar için başka planlarım var."

"Bir Lamorgese'i kollarınızda tutmanız ilginç, çünkü bir başkası size çoğu insanın kavrayabileceğinden daha fazla acı çekti."

Amelia titrek bir nefesi çıplak göğsüme doğru bıraktı.

"Hâlâ burada olmamın sebebi o. Soluduğum hava, içtiğim su, özlediğim yiyecek o. Her şeyin sebebi o."

Göğsüme ıslak bir şey çarptı. Amelia'nın tacına baktım, yara izli göğsümde parıldayan bir gözyaşı gördüm. Amelia'nın gözyaşlarını çok fazla görmüştüm.

Remo'nun ne demek istediğimi anlamadığını görebiliyordum. "Hükmettiğin adamları sen seçersin. Diğerlerine ne yapacağın senin kararın. Ama bölgemizden temizlemek istediğimiz fareler olmadıklarından emin ol. Sanırım kuzenin Niccolo senin sadık bir sağ kolun."

Çocukken kendimi Los Angeles'a, şehrim h  kmederken hayal ederdim. Peki ya Şimdi? Kemik kıran bir yoğunlukla arzuladığım Şey intikamdı. İlk tadı h  l   dilimdeydi.

Elimin tersiyle dudaklarımın üzerini sildim. Tenim ipeksi kanla kaplıydı, güzel bir kırmızıydı. Tanıdık bir görüntüydü ama bu sefer kendi kanım değildi. Acı, kemiklerimde statik bir ses, tenimin altında tanıdık bir  ğultuydu. Onsuz bir hayat mı? Akıl almaz.

Remo beni baştan aşağı s zd . "Sana hediye olarak bir Şeyim var."

Kardeşine kısa bir baş selamı verdi. Nino uzun ve kararlı adımlarla gözden kayboldu. İkiisi de gençti, belki yirmili yaşlarının başlarındaydılar, hatta belki daha da gen tiler. Camorra'yı yönetmeleri için son derece acımasız olmaları gerekiyordu. Topraklarıma hükmetmek için onların sahip olduğu Şeye ihtiyacım vardı. Bir daha asla kimse onu benden alamazdı.

Nino geri döndüğünde, içimi bir an saf bir hayvan korkusu kapladı. Yüreğim acı beklentisiyle sıkıştı. Nino,  ırpınan AŞil'i odaya sürükledi. Benim iŐkencecim.

Lamorgese'ye verdiği ilk tepkiden dolayı vücudumdan nefret ettim. Nino onu daha da yakınına çekti. AŞil'in baldırındaki yaradan kan damlarken, bize doğru geçiŐlerini kanlı bir iz iŐaretliyordu.

Amelia başını hafifçe kaldırdı, dudaklarından hafif bir inilti  ıktı.

Nino, Lamorgese'yi ayaklarımın önünde yere fırlattı. Bir yanım kaçmak istiyordu, yıllardır süren acı ve aŐaęılanmanın doğurduğu dehşetten kaçmak.

Remo işkencecime işaret etti. "İstersen senin olabilir. Ne zaman hazır olursan, adaleti sağlayabilirsin."

Lamorgese bakışlarını kaldırdı ve beni ilk kez fark etti. Farkındalık, önce tedirginliğe, sonra da yıllardır bana acımadan bakan acımasız mavi gözlerindeki korkuya dönüştü.

"Adalet mi?" diye tekrarladım. Bakışlarına dayanamayarak bakışlarımı kaçırdım ve Remo'ya başımı salladım. Adaletin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Yıllardır kaybettiğim adaleti, katlandığım onca şeyi ve Amelia'nın katlanmak ve tanık olmak zorunda kaldığı dehşetleri nasıl geri alabilirdim ki?

Lamorgese'e bakmadan işaret ettim. "Neden onu kendin öldürmedin? Kendini Capo ilan eden adamı öldürmek seni daha güçlü gösterir."

Remo yanıma geldi ve ben de vücudumu Amelia'yı koruyacak şekilde eğdim.

"Babamın ölümünden beri Capo kılığına girenlerden biriydi. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Bana bilmiş bir gülümsemeyle baktı. "Babamı öldürmek, çok özlediğim intikamı almak için her şeyimi verirdim ama sen, Nestore, seni kırmaya çalışan adamı kırma gücüne sahipsin. Yaşam ve ölüm üzerinde hakimiyet kurma, ona hak ettiği acıyı yaşatma gücüne sahipsin. Bu çok değerli ve sana hediyem bu. Topraklarıma hükmedebileceklerini sanan ve senin topraklarını da alan adamları yok ederken yanımda olmanı istiyorum. Gücünü geri al."

Gözlerimi kocaman gözlerle izleyen Lamorgese'e çevirdim. Bakışlarımız buluştuğunda ifadesi sertleşti. "Hükmetmek için çok zayıfsın. Acı çektirecek güce sahip değilsin."

Amelia'yı arkama iterken dudaklarım genişçe açıldı. Remo, kanlı, yara izli avucunda duran parlak gümüş bir bıçak uzattı. "Sanırım bu bıçağı tanıyorsun. Onundu." Lamorgese'e başını salladı.

Bana bıçağın ne olduğunu söylemesine gerek yoktu. Gördüğüm anda tanıdım. Bana unutamayacağım kadar büyük bir acı vermişti.

Elimi soğuk kabzanın etrafına doladım. Kötü muameleye maruz kalmış bedenimden acı dolu çığlıklar koparan silahı tuttuğumda içim tiksintiyle doldu.

Lamorgese alaycı bir tavırla güldü.

Öfke, diğer tüm duyguları silip süpüren bir dalga halinde kabardı. Dizlerimin üzerine çöküp bıçağı kaval kemiğiyle baldır kemiği arasındaki boşluğa sapladım. Lamorgese'nin yüzündeki acı parıltısıyla, ağır bir güç hissi beni sardı. "Hak ettiğin acıyı sana yaşatamayacak kadar güçsüzdüm ama sen beni, bıçağın beni ilk seferde kesene kadar hayal bile edemeyeceğim vahşetlere muktedir bir şeye dönüştürdün." Bıçağı aşağı doğru sertçe çektim, eti ikiye ayırdım ve kemiğe çarptım. Lamorgese acıyla uludu, sonra dişlerini gıcırdattı.

"Bu bıçak bundan sonra sana işkence etmeyecek."

Gözlerinde rahatlama ve korku bir aradaydı. "Ölümden korkmuyorum."

Boş bir kahkaha attım. "Ölüm mü? Ölüm sana nasip olmayacak, Aşil. Bu bıçak senin işkencecin olmayacak çünkü şu an dokunduğum kemikten bir hançer oyacağım. Ve kendi kemiğin, bildiğin tek şey acı olana, ölüm hayal bile edemeyeceğin tatlı bir rüya olana kadar sana acı çektiren bıçak olacak. Beni günlerini ve gecelerini rahatsız edecek bir canavara dönüştürdün." Kemiği etten ve sinirden ayırarak aşağı doğru kestim. Lamorgese'nin çığlıkları en güzel melodiydi. Kanı parmaklarımin üzerinde birikti. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Acısı benim ödülümdü. Çığlığı, kırık ruhum için bir merhemdi.

CHAPTER SEVEN

Nestore ile hapishaneden kaçmayı hayal ettiğimde, işler hiç bu şekilde gelişmemişti. Nestore intikam hırsıyla dolu bir canavara dönüşüyordu.

Nestore'un babamı keserkenki görüntüsüne dayanamayarak arkamı döndüm. Kemiklerin kırılma sesi ve babamın hırıltıyla ötürken çıkardığı çığlıklar beni kusturdu ve ağzım safrayla doldu. İki gündür bir şey yememiştim, yoksa ben de kusacaktım. Bunun yerine, şiddetli bir titremeye safrayı tükürdüm. Ardından sessizlik çöktü. Keşke babam ölmüş olsaydı. Keşke Nestore için dilek tutsaydım ama sözlerini hatırlayınca dileğimin gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Nestore'un babamla işi bitmemişti.

Görüş alanımda ağır siyah çizmeler belirdi ve başımı kaldırdığımda bakışlarım acımasız, neredeyse siyah gözlerle karşılaştı.

Babama komuta eden Benedetto Falcone'nin oğlu Remo Falcone. Oğlu daha mı iyiydi? Acımasız yüzüne bakınca

şüphelendim. Bizi özgür bırakmıştı, evet, ama zifiri karanlık kalbinin iyiliğinden değil. Güç ve intikam istiyordu ve yaralı hayvanların en vahşileri olduğunu biliyordu. Nestore pek çok yönden yaralanmıştı, bugün onun korkunç eylemlerine tanık olduktan sonra onarılabileceğinden emin olmadığım yaralar. Remo Falcone, Nestore'un kendi canavarı olmasını istiyordu; başka bir canavar için bir krallığı fethetmek üzere bir canavar ordusu.

Remo beni gözleriyle süzdü. İçi güvensizlikle doldu. Nabzım korkudan hızlanırken bile bakışlarını kaçırmadım. Başka bir canavarın önünde sinmek için çok şey görmüştüm.

Yaklaştı ve alçak sesle söylediği sözler sadece kulağıma ulaşacak şekilde eğildi. "İlerleyeceği yol, takip edebileceğinden emin olman gereken bir yol. Karanlığa göğüs germeye hazır mısınız? Yoksa başka bir Lamorgese, bir Romano'ya ihanet mi edecek?"

Bu ima beni ürküttü. Babam, Nestore'un babasına en kötü şekilde ihanet etmişti. "Asla—"

Avucunu kaldırdı, gülümsemesi sertti. "Onun ne hale geldiğine tanık olmaya bile dayanamıyorsun ve inan bana, hâlâ geliyor." Gözleri sertleşti. "Yoksa babana duyduğun acıma duygusu mu, olan bitene gözlerini kapatmana sebep oluyor?"

Geliyor. Nestore'un kendisinin daha iyi bir versiyonu, hayranlık duyulacak bir şey haline geldiğini ima ediyordu. Ama ben, Peter Tavşan'ın Hikayesi'ni hüznü bir gülümsemeyle okurken beni dinleyen Nestore'umu, yani çocuğumu yanımda tutmak istiyordum. Kendini kaybetmesini istemiyordum.

Nestore'un her bıçak darbesiyle insanlığından daha fazlasını kaybetmesini izlemek istemedim.

Geçmişimizin ağırlığı altında eziliyordum, onu gömdüğüm derinliklerden tırmalayan o mutlak karanlık. "Babama acımıyorum."

Remo kollarımı ve göğsüme bastırdığım bileğimi taradı. "Belki. Belki de bıraktığı morluklar, Nestore'un yanında

ihtiyaç duyduğu kişi olman için sana cesaret verir."

"Nestore'un neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorsun."

Gülümsemesi acımasızdı. "Ama kırık ruhunun en karanlık köşelerinde ne istediğini biliyorum." Aştan ya da benzeri bir şeyden bahsetmiyordu. Bakışlarını benden ayırıp bir şeye baktı ve doğrulup aramızdaki mesafeyi biraz daha açtı. Sırtımın alt kısmındaki sıcak bir el beni rahatlattı ve dokunuşuna gömüldüm. Nestore'um.

"Gözlerindeki o bakış gereksiz ve başka koşullar altında korkunç sonuçları olurdu," dedi Remo, uyarıcı bakışları arkamdaki adama odaklanmıştı. "Kız arkadaşına ilgi duymuyorum. Sikilecek orospularım var ve duygusal saçmalıklar için kimseye ihtiyacım yok. Ve o yine de bir kız."

"Baban gençken bunların tadını çıkarırdı," diye mırıldandı Nestore.

Ürperdim.

"Ben babam değilim," dedi Remo, içimde bir korku dalgası yaratan bir sesle. "Bana sadık insanlara ihanet etmem. Onları ödüllendiririm. Arzuladığın her şeye sahip olabilirsin."

Nestore başını salladı. "Sana sadık kalırsam."

"Eğer sadıksan."

"Beni hapishaneden kurtardın ve bana onu hediye ettin," dedi Nestore, babama doğru başını sallayarak. Bakışlarını endişeyle takip ettim ve irkildim. Babam, kendi kan gölü içinde yerde baygın yatıyordu. Alt bacağındaki kemiğin bir kısmı eksikti. Nino Falcone yanına diz çöküp kan akışını durdurmak için üst bacağına bir kemer doladı. Başka bir adam da babamın eline serum taktı.

Gözlerimi ondan ayırdım. Daha fazla işkence görsün diye yaşamasını sağlıyorlardı.

"Bütün delilleri topladıktan sonra, isterseniz burayı yakabilirsiniz."

"Hayır," diye mırıldandı Nestore. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hayır mı? "Burası benim evim. Amelia ve ben orada yaşayacağız, orada hükmedeceğiz."

Remo kıkırdadı. "Hoşuma gitti. Böyle bir yerde kalabilmek için belli bir insan tipi olmak gerekir."

Nestore sessiz kaldı. Elindeki bir şey gözüme çarptı ve aşağı baktığımda boğazımda bir çığlık düğümlendi. Elinde kan ve etle kaplı bir kemik tutuyordu. Babamın kemiği.

Gözlerimi kapattım, yaşlar süzülüyordu.

"Sen ve kız dinlenin. Ev temiz. Bir yatak odası seçip uyuyun. Ayrıntıları sabah konuşabiliriz. Nino, Lamorgese'nin yaralarını saracak, böylece bir süre onunla vakit geçirebileceksin. İstersen Nino, kızın ve senin yaralarını da tedavi edecek."

"Evet," dedi Nestore. Ona baktım. Bitkin ve biraz da kaybolmuş görünüyordu, sanki sonunda özgür olduğumuza inanamıyordu.

"Üvey annem ve kardeşim nerede?" diye sordum.

"Yukarıda, bir yatak odasının içinde kilitli," dedi Nino doğrulurken. Babam yerde hareketsiz duruyordu.

Remo, "Daha sonra onun kaderini belirlemek için onu sorgulayacağız" dedi.

"Ona zarar verme. O masum."

Remo gözlerini kıstı ve ben de rahatlamak için Nestore'a doğru geri çekildim. "Bundan çok şüpheliyim. En azından korkaklıktan suçlu."

"Aklından bile geçirmediğin kadar çok acı çekti," diye fısıldadım, dengesiz Capo'nun öfkesi ve saygısı içimi dolduruyordu.

"Kardeşlerimin ve benim ait olduğumuz yere gelmek için neler çektiğimizi bildiğinizi sanmayın. Kanımız ve acımız yeni bir Camorra'nın temeli olacak."

"Flavia Lamorgese bize yardım etti. O olmasaydı ne Amelia ne de ben hayatta olurduk. O, Yardımcı Patron olarak benim sorumluluğumda."

Remo başını eğdi. "Yarın, Camorra dövmesini kabul ettiğinde, sen Underboss olacaksın ve sonra onunla ilgilenmek sana kalacak."

Nestore, Remo'ya başını salladı.

Tekrar elimi tuttu.

"Nino seni yukarı çıkarıp odaları gösterecek. Her yerin temiz olduğundan emin olduk."

Üç yıldır evim ve hapishanem olan yerin koridorlarında Nestore yanımdayken yürümek tuhaf hissettiriyordu. Burası perili gibiydi, sanki duvarlar zaman içinde gördükleri dehşetleri fısıldıyordu. Kalmak istemiyordum. Umarım Nestore sonunda kabul ederdi.

Nino ana yatak odasının kapısını açtı ve içeri girmemizi işaret etti. Nestore, beni içeri götürmeden önce Nino'nun geri çekilmesini bekledi.

"Lamorgese orada mı uyuyordu?"

"Kardeşimle birlikte ona ulaşmak için değer verdiği her şeyi yakmaya başladığımızdan beri, son birkaç aydır burada pek uyuyabildiğinden şüpheliyim," diye mırıldandı Nino. Ondaki bir şey dişlerimi gıcırdattı. Sanki bugün olanların hiçbiri nabzını hızlandırmamış gibi, fazla duygusuz görünüyordu.

"Flavia'ya gidebilir miyim?" diye sordum tüm cesaretimi toplayarak.

Nino, önce Nestore'a, sonra bana baktı. "Temizlenip dinlenmelisin. Yarım saat içinde yaralarını tedavi etmek için bir ilk yardım çantasıyla döneceğim."

Çıkıp kapıyı kapattı.

"Hadi, duş al. Ben burada bekleyip güvende olduğundan emin olacağım," dedi Nestore. Ama bana bakmıyordu. Bakışları hâlâ elinde tuttuğu kemiğe takılıp kalmıştı.

"Nestore—"

Başını iki yana salladı. "Şu anda kafamın içinde çok fazla gürültü var. İhtiyacım olan..." Sanki neye ihtiyacı olduğunu, neyin ona yardım edeceğini bilmiyormuş gibi sustu.

Babamın kemiğine tutunmak elbette işe yaramazdı ama onun bu konuşmaya hazır olmadığını görebiliyordum.

Pazısına dokundum, sonra dönüp banyoya yöneldim. Ana yatak odasına hiç girmemiştim. Babam içeri taşındığımız andan itibaren burayı kendi yatak odası olarak görmüştü.

Banyo, altın damarlı siyah mermerle kaplıydı. Ortada devasa, yuvarlak bir jakuzi küveti vardı. Mermer kenarından dört sütun, resmedilmiş gece gökyüzünün bulunduğu tonozlu tavana kadar uzanıyordu. Altın rengi armatürler, siyah mermerdeki altın rengi vurgularla uyumluydu. Buhar fonksiyonlu devasa bir yağmur duşu, bir duvarın yarısını kaplıyordu. Oda en az 37 metrekareydi.

Kirli gömleğimi, eşofmanımı ve iç çamaşırlarımı çıkarıp çöpe attım. Delikler ve kanla doluydular. Onlardan kurtulduğum için rahatlamıştım. Tenim kir ve kanla kaplanmıştı ve ne kadar kötü koktuğumu düşünmek bile istemiyordum. Duşa girdim ama suyu açmadan önce tereddüt ettim. Son altı ayda buz gibi suyla nasıl ıslandığımı hatırlayarak omurgamdan aşağı ürpertiler yayıldı. Su tenime çarptığında ne kadar acı çektiğimi. Musluğu kavrarken parmaklarım titriyordu. Sadece suydu. Aylardır duş almayı özlemiştim, bu yüzden korkunun beni durdurmasına izin vermeyecektim. Derin bir nefes alıp kendimi hazırladım ve suyu açtım. Üzerime ılık su birikti, nefesim kesildi ve vücudum acı beklentisiyle gerildi. Ama sağanak yağmur tenime bir okşayış gibi su bıraktı ve nabzımın yavaşlaması birkaç saniye sürdükten sonra rahatladım. Aylarca ihmal ettikten sonra temizlenmiş gibi hissedene kadar saçlarımı üç kere yıkadım ama parmaklarımla çözemedim. Kesmek zorunda kalmayacağımı umuyordum. Duşta on beş dakika daha geçirdikten sonra, uzun bir aradan sonra ilk kez kendimi temiz hissettim. Neredeyse geçmişteki Amelia gibi hissediyordum. Yumuşacık bir havluyla kendimi kuruladım, hassas noktalara dokunduğumda birkaç kez yüzümü buruşturdum. Aynadaki yansımama bakmak için buharı sildim. Kaburgalarım çıkıktı ve her zaman sadece orta düzeyde olan kıvrımlarım neredeyse yok gibiydi. Çok zayıf, çok güçsüz, çok çürüktüm. Parmaklarımı kollarımdaki çürüklerin üzerinde gezdirdim, bileğimdeki keskin sızıyla yüzümü buruşturdum. Havluyu vücuduma sarıp kapıya

doğru parmak uçlarımda yürüdüm. Üzerimde hiçbir giysi yoktu.

Kapıyı aralayıp dışarı baktığımda Nestore'un hâlâ bıraktığım yerde olduğunu gördüm. Uzun bedeni donmuş gibiydi. Tavandan tabana pencerelerden içeri süzülen batan güneşin ışığında, Nestore gökyüzünden düşmüş gibi görünüyordu. Altın ışıklar, sayısız yara izine, yanık izine ve çürüğe yansdı. Başı öne eğikti ve ilk başta hâlâ elindeki kemiğe baktığından korktum, ama gözleri kapalıydı.

Ona doğru yürüdüm. Kısa bir süre gerildi, sonra rahatladı ama gözlerini açmadı. Yanına vardığımda, çıplak kürek kemiğine elimi koydum. "Bitti. Sen hayatta kaldın. Biz hayatta kaldık. Özgürüz."

Göz kapakları açıldı. "Özgür mü?"

Zorlukla yutkundum. "Geçmişin zincirlerini kırabilirsin."

Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Henüz değil." Kanlı elini kaldırdı ama parmak uçları yanağımdan birkaç santim ötede durdu. "Bitmedi Amelia. Bu, intikam yolculuğumun sadece başlangıcı. Acımasız ve acımasız olacak."

İntikamın onu daha da karanlığa sürükleyeceğini söylememi bir kapı sesi engelledi. Nestore, kapıyı elinde bir ilk yardım çantası ve bir yığın kıyafet taşıyan Nino'ya açarken, görüş alanımı kapatarak önüme geçti.

Nino, hâlâ cehennemin derinliklerinden çıkmış gibi görünen Nestore'u taradı. Nino, kabaca temizlenmiş ve kansız haline bakılırsa yeni bir gömlek giymişti. "Yaralarına bakmadan önce duş alman gerek. Onunla başlayabilirim."

Nestore beni nazikçe geriye itti ve Nino'nun içeri girmesi için yer açtı, ama vücudunu her zaman diğer adamlarla benim aramda tuttu. "Amelia'yı tedavi ederken yanında olacağım."

"Eğer sana veya ona zarar vermek isteseydik, bunu çoktan yapmış olurduk, Nestore."

"Kalacağım."

Nino, tanımadığı kıyafetlerden oluşan bir yığın uzattı. "Onları üvey annenden aldım. Baban eşyalarını yaktı."

Üzüntümü yuttum. Kıyafetlerden ziyade annemle ikimizin fotoğrafıydı bu. "Teşekkürler," dedim kıyafetleri alıp banyoya dönerken.

Beklendiği gibi, kıyafetler çok büyüktü. Flavia'nın benden daha kıvrımlı hatları vardı ama o da benim gibi 1.65 boyundaydı, en azından çok uzun değillerdi. Üzerimden kaymaması için sıkıca bağlayabileceğim bir elbise seçtim. Külot boldu ama yerinde kaldı. Banyodan çıktığımda Nestore beni bir hayaletmişim gibi süzdü. Kızardım.

"Bileğine bir bakayım," dedi Nino, etkilenmemiş bir tavırla. Nestore'un ani gerginliğine rağmen bileğimi uzattım. Kolumu tutarken Nino'nun gölgesi altındaydı. Bileğimdeki acıyla alt dudağımı ısırdım ve bileğimi yukarı aşağı oynattığında çılgık attım.

Nestore ancak hırıltı olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardı ve kemiği birkaç santim havaya kaldırdı.

Nino kaşlarını çattı. "Yaralarını kontrol etmem gerek. Acı kaçınılmaz. Sizi temin ederim, bana bir kemikle saldırmanız size hiçbir fayda sağlamaz. Kullanmadan önce onu keskinleştirmenizi ve sertleştirmek için bir sabitleyiciyle işlemenizi tavsiye ederim."

Durumun saçmalığı karşısında gözlerimi kırıştırdım ama Nino elimi tekrar büküğünde dişlerimi dudağıma daha da bastırdım. "Kesinlikle kırılmış ve tedavi eksikliğinden dolayı yanlış tamir edilmiş. Tekrar kırıp düzgün iyileşmesi için alçıyla düzeltmem gerekiyor."

Daha fazla acı çekme ihtimali beni titretti.

"Ona zarar vermene izin vermeyeceğim," dedi Nestore hırıltılı bir sesle.

"Ağrısını dindirecek bir şey iğne yapacağım."

"Sorun değil," dedim. "Düzgün bir şekilde iyileşmesini istiyorum. Biraz acıya dayanabilirim." Pek emin değildim. Bodrumda sekiz ay geçirdikten sonra, tek istediğim acıdan kurtulmaktı. Özgür olmak istiyordum. İstediğim yere gitmek, istediğimi yemek, istediğim zaman uyumak için özgür olmak. Özgürlük.

Ama Nestore benden çok daha fazla acı çekmişken, ben kimden şikayetçi olabilirdim ki?

Nino, bileğimdeki ağrı için bir şey vermeden önce diğer yaralarımı, çoğunlukla morlukları ve kemerin derimi yırttığı yerlerdeki küçük kesikleri kontrol etti. "Bu uyumana yardımcı olur. Bunu doğru bir şekilde tedavi etmek için, röntgen çekebileceğim ve gerekli ekipmanın bulunduğu bir yere götürmem gerekiyor. Sabaha kadar beklerim. Bir gün daha, iyileşme sürecini etkilemez."

Nino, hâlâ yanımızda duran, kir ve kan içinde, kemiğini sımsıkı tutan Nestore'a baktı. "Yaralarını tedavi edebilmem için duş almalısın."

"Bu arada Flavia'yı görebilir miyim acaba?"

"Hayır," dedi Nino ve Nestore hep bir ağızdan.

Pencereye doğru yürüyüp dışarı baktım. Bahçeler bakımsızdı. Labirent kontrolden çıkmış, dikenli dallar giriş boyunca uzanıyor, ince kollar gibi göğe ve yanlara doğru uzanıyordu. Çimenlikte birkaç ceset vardı.

"İyi olacak mısın?" diye sordu Nestore sessizce.

"Evet. Duş al." Tek istediğim Nestore'un babamın kemiğini sonunda bırakmasıydı. Belki de tüm kandan kurtulmak, onun kendine gelmesine, gardiyana ve babama saldırdığı canavarın uykuda kalmasına yardımcı olurdu.

Göz ucuyla Nestore'un banyoya girdiğini gördüm ama kapıyı aralık bırakmıştı, böylece benim sıkıntılı seslerimi duyabiliyordu. Nino oldukça güçlü ve şiddete meyilli görünüyordu, bu yüzden Nestore'un kavga etmesini istemedim, özellikle de vücudu hâlâ bu kadar kırıkken.

Sola doğru kaymam beni gerdi. Nino görüş alanımda belirdi ama yine de benden uzak durdu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Benden korkmana gerek yok. Kardeşlerim ve ben topraklarımızı istiyoruz ve yanımızda sadık olanları koruyacağız. Yakında Nestore seni ve diğer mallarını koruyacak güce sahip olacak ve bir daha asla kimseden korkmana gerek kalmayacak."

"Ben bir mülk değilim," dedim, bu öneri karşısında tüylerim diken diken olmuştu. Hayatım boyunca babamın bir mülkü gibi hissetmiştim kendimi, istediği gibi kullanabileceği bir şey gibi. Kendime ait olmak istiyordum. Nestore'a da ait olmak istiyordum ama kendimi ona hediye ettiğim için, bana sahip olduğu için değil.

"Seni kendisine ait görüyor ve kimsenin seni elinden almasına izin vermeyeceği izlenimini edindim. İstesen gidebilir miydin sence?"

Kaşlarımı çattım. "Nestore beni seviyor."

Nino, söylediklerim sanki merak uyandırıcı ve anlamsızmış gibi başını eğdi. "Hâlâ böyle bir şey yapabilir mi?"

Böyle bir şey. Sanki işe yaramaz bir şeymiş gibi, neredeyse anlayamadığı bir batıl inançmış gibi anlatıyordu. "Artık hapisten çıktığına göre, iyileşecek."

Nino bana yanıldığımı düşündüğünü açıkça belli eden bir bakış attı. "Bazı şeyler iyileşir, ama var olanı değiştirir."

Kollarımı kendime doladım. Bileğim artık acımıyordu. Ağrı kesiciler sonunda etkisini göstermişti.

"Onun bir canavar olmasını istiyorsun, değil mi?"

Nino'nun ifadesi duygusuz kaldı. "O işte bu."

"Öyle değil." Yutkundum çünkü bugün tam bir canavar gibi davranmıştı. "Onun suçu değil."

"Öyle demedim. Dönüştüğü kişide hiçbir sorun yok. Senin içinse, git. İzin verirse."

CHAPTER EIGHT

Duştan çıktığımda, sonsuza dek ilk kez tertemizdim ve kendimi yeniden doğmuş gibi hissettim. Vücuda hâlâ geçmiş yaralarla sızlıyordu ama onlar iyileşecekti. Yakında her zamankinden daha güçlü olacaktım ve aileme ve bana haksızlık eden herkesten, özellikle de Amelia'ya haksızlık edenlerden intikamımı alacaktım. Lamorgese'nin kemiğini eski kıyafetlerimin yığınınından alıp elimde çevirdim. Canlı etinden koparıırken hâlâ acı dolu ulumalarını duyabiliyor, gözlerindeki dehşet ifadesini hatırlıyordum. Artık gücün tadını, onunla bağlantılı baş döndürücü hisleri bildiğime göre, bir daha asla vazgeçmeyecektim.

Kaderimde olan yeri alacaktım. Bu şehre hükmedecektim. Remo Falcone'nin yanında sadık kalacak ve düşmanlarımızı mahvedecektim. Bana amacımı geri vermişti. Bana Lamorgese'i vermişti ve bunun için her zaman minnettar olacaktım.

Nino'nun Amelia'ya verdiği kıyafetler arasında benim için siyah bir gömlek ve siyah bir kot pantolon vardı. Pantolon bana çok kısa gelmediğine göre, bunlar onun veya Remo'nun olmalıydı. İki Falcone hariç diğer tüm erkeklerden daha uzundum. Gömleği giymedim. Sırtımdaki ve göğsümdeki sayısız yara izinin kumaşının verdiği hissi sevmedim. Üzerlerindeki hava hissini sevdim. Zayıflığımın kanıtı olsalar bile onlardan utanmıyordum. Aynı zamanda gücümün de bir parçasıydılar çünkü hayatta kalmıştım.

Yatak odasına döndüğümde Amelia pencerenin önünde duruyordu. Çilek sarısı saçları, havada kururken uçlarından kıvrılıyordu. Minyon ve genç görünüyordu. Aramızdaki iki yaştan çok daha genç görünüyordu. Bir gün karım olacaktı, ama henüz değil. Ona hak ettiği hayatı verebilmek için düşmanlarımla öldüğünden veya iyi durumda olduğundan emin olmalıydım.

Nino, Amelia'dan yeterince uzakta, kapının yanında duruyordu. Omzunun üzerinden bana baktı, mavi gözleri çıplak göğsümü süzdü, kolumdan aşağı inerek babasının kemiğini tuttuğum elime doğru kaydı. Ürperdi. Amelia nazikti. Hassastı. Bodrumda geçirdiği sekiz ay, kim olduğunu değiştirmemişti. Ben karanlığa sürüklenirken, o ışıktaydım.

Nino yara izlerime baktı. Sırtımda, omzumun altında bir yanık yarası iltihaplanıyordu. Banyodaki aynada görmüştüm. "Kan zehirlenmesini önlemek için acilen tedavi edilmesi gerekiyor. İz bırakacaktır, ama vücudunun durumuna bakılırsa, bir tanesinin daha senin için önemli olduğunu sanmıyorum."

"Hayır," diye onayladım.

"Ağrıyı dindirecek bir şey ister misin? Yarayı temizlemek çok tatsız olacak."

"Hayır. Acıya dayanabilirim."

Hiçbir şeyin duyularımı köreltmesini istemiyordum, bu acıdan kurtulmak anlamına gelse bile. Amelia, güzel, solgun yüzünde belirgin bir endişeyle arkasını döndü.

Nino yarayı temizlemeye başladığında dişlerimi sıktım, ses çıkarmadım. Lamorgese'nin benden çığlık çıkarması neredeyse imkânsız hale gelmişti, bununla gurur duyuyordum. Amelia'nın çığlıklarımı bir daha duymasını asla istemiyordum. Güneş arkasında batmıştı, gökyüzü siyaha bürünmeden önce kırmızı ve turuncunun son tonlarıyla parlıyordu.

Nino bir saat boyunca yaralarımı tedavi etti, iyileşen kırıkları saydı, bazı yara izlerinin nasıl oluştuğunu tahmin etti ve her zaman haklı çıktı. Sonunda gittiğinde, Amelia ve ben sessizliğe gömüldük.

"Yatağa git," dedim ona. "Ben nöbet tutarım."

"Senin de uyuman lazım."

Başımı salladım. Artık özgürdüm ama kabuslarımda olmayacağımı biliyordum. Geçmişin dehşetlerini tekrar yaşayacaktım. Şimdi bunu istemiyordum. Kafamda kurduğum bir senaryoda bile kendimi güçsüz hissetmek istemiyordum.

Amelia banyoya girip sade, beyaz pamuklu bir gecelikle çıktı. Hücremde geçirdiğim bitmek bilmeyen saatler boyunca, özgür kaldığımızda Amelia'yı öpmeyi hayal etmiştim. Daha fazlasını yapmayı hayal etmiştim. Ama her şeyin yolunda gitmesini istiyordum. Bir adım daha atmadan önce evlenmiş olmamızı istiyordum. Amelia'nın reşit olmasını istiyordum. Gücümün sarsılmaz, bedenimin güçlü ve iyileşmiş olmasını istiyordum. Ben yapamasam bile, Amelia'nın dehşeti geride bırakmış olmasını istiyordum.

O zamana kadar benim olacaktı ama olamayacaktı. Doğru zamanı gelene kadar bekleyecektim.

"Gözlerindeki bakışı anlamıyorum," dedi küçük, belirsiz bir gülümsemeyle.

"Ben sadece bunun gerçek olduğuna inanmaya çalışıyorum."

"Öyle." Yatağa uzandı, sonra yan tarafına kıvrıldı ve hafifçe iç çekti. "Bana katılmak istemediğinden emin misin?"

Yaklaşıp yatağın kenarına tünedim. Avucumu saçlarında gezdirdim. "İyi uykular. Ben canavarları uzak tutarım."

Göz kapakları titredi. Uykuya dalmadan önce, "Lütfen onlardan biri olma," diye mırıldandı.

Keşke ona bu sözü verebilseydim ama ben zaten onlardan biriydim.

Sabahın erken saatlerinde uyuyakalmıştım ama Lamorgese'nin ellerinde geçirdiğim ilk haftaları tekrar yaşatan bir kabustan bir saat sonra uyanmıştım; vücudum henüz işkenceye alışmamıştı, Lamorgese hâlâ benim için mümkün olduğunca çok acı yaratmaya hevesliydi ve aşağılanma süreliydi.

Yatağın altındaki Peter Rabbit'in Hikayesi'ne uzandım, ama orada olmadığını fark ettim. Hücremde değildim ve kaçarken onu da yanımda götürmemiştim.

Kitabımı almam gerekiyordu ama bodruma girme fikri kalbimi korkuyla çarptırdı. Tekrar duş almak için banyoya girerken ter içinde kalmıştım. Amelia'nın uykusu da huzursuzdu ve iki kez çığlık atarak uyanmıştı ama şimdi derin uykudaydı. Duştan sonra tekrar pantolonumu giydim ve odadan çıktım, Amelia'nın güvende olduğundan emin olmak için kapıyı kilitledim.

Koridorlar hatırladığım gibiydi, parke zemin aynı koyu ceviz rengindeydi. Bu koridorlarda sayısız kez yürümüştüm ama bugün birçok yönden ilk kez yürüyormuşum gibi hissettim.

Kahvaltı için mutfağa ya da Nino, Remo ve Niccolo'nun diğer adamlarıyla geceyi geçirdiği balo salonuna gitmeyi düşündüm ama bunun yerine ayaklarım beni bodruma doğru sürükledi. Gölgelere inen merdivenlerde tereddüt

ettim. Tenimde soğuk terler birikti ve anılar üzerime sinsice yaklaşırken, korku beni ele geçirmek üzereyken nefesim hızlandı.

Vücudumu öne doğru ittim, tanıdık kan, ter ve idrar kokusu burnumu doldurana kadar adım adım ilerledim. Işıktaki saatler geçirdikten sonra gözlerim loş ışığa tekrar alışmakta zorlandı ve hücre bloğuna açılan kapının önümde belirmesi biraz zaman aldı. Bir kez daha paniğede kapılmış bir şekilde kapı kolunu kavradım. Hissi bastırıp kapıyı açtım. Derin bir nefes daha aldıktan sonra, çürümenin, sefaletin ve ölümün kokusunun her yere sindiğı hücre bloğuna girdim. Tenimin altında çürüyen bir koku gibiydi. Birkaç duş bile bu kokuyu değıştirmemişti.

Kapının yanında iki adam nöbet tutuyordu. İçlerinden biri, beni görünce şaşkınlıkla yüzü buruşan Niccolo'ydu.

"Nestore, burada ne yapıyorsun?"

Beş hücreyi de taradım. Burada geçirdiğim üç yıl boyunca Amelia dışında pek kimseyle görüşmemiştim. Şimdiyse her hücre en az iki mahkûmla doluydu. En sondaki hariç her hücre. Eski hücrem.

Niccolo omzuma dokundu. Acı beklentisiyle gerildim. Amelia bana dokunmadığı sürece, dokunmak geçmişte hep acı anlamına gelirdi. Bakışımı görünce elini indirdi. "İçeride. Nino onu tedavi etti, bu yüzden ampütasyondan kurtuldu."

Başımı salladım ve diğerk dört hücrenin yanından geçmeden önce cesaretimi topladım. Mahkumlar bana tedirgin bakışlar attılar. Birçoğuşşkencemin bir parçası olmuştu. Her biri bana el uzatmaya karar verdikleri güne pişman olacaktı.

Koridorun sonuna vardım. Lamorgese duvara dayalı bir şilteye uzanmıştı. Elinin arkasına serum takılmıştı. Solgunluğu kül rengiydi, gözleri kapalıydı. Bir an için öldüğünden endişelendim, sonra göğsünün hafifçe inip kalktığını fark ettim. "Bugün ölmeyeceksin. Yarın da."

Başını yana eğdi, göz kapakları açıldı. "Uzuvlarımı kesmeye devam edersen, hafta sonuna kadar gitmiş

olurum." Alaycı bakışı öfkemi daha da artırdı.

Kemiği kaldırdım. "Bu bir hançere dönüşecek. Senin üzerinde denemek için sabırsızlanıyorum."

Kısa bir süre önce vücudunun bir parçası olan bir şeye bakarken yüzü tedirginlikle doldu. "Aileni öldürdüm. Hayatının üç yılını senden çaldım. Acı içinde sıçtığını ve işediğini, başkalarının boklarını kustuğunu ve bir bebek gibi merhamet dilediğini gördüm. Öç alamıyorsun Nestore. Amelia'yı öldürerek başlaman gerekirdi ve yapamazsın. Gerekeni yapamayacak kadar zayıfsın."

Dişlerimi gösterdim, öfkem beni yakıyordu. "Amelia benim karım olacak ve sen bu hücrede çürürken o da benimle birlikte krallığı yönetecek. Sana borcumu ödemek için yıllarım var ve ödeyeceğim."

Niccolo'ya dönüp elimi uzattım. Tek kelime etmeden anahtarı bana verdi. Yüzündeki kısa süreli şefkat parıltısı beni öfkelendirdi. Acınmak istemiyordum. Korkulmak istiyordum.

Kafesin kilidini açtım ve Lamorgese'nin nasıl irkildiğini memnuniyetle fark ettim. Yatağa doğru yürüdüm, sonra dizlerimin üzerine çöküp altındaki kitaba uzandım. Parmaklarım deri kapağın etrafını sardığında rahatladım. Elimdeki kitapla doğruldum.

Lamorgese kaşlarını çatarak bana bakıyordu.

Döndüm. Ona odaklanabilmem için hâlâ yapmam gereken çok şey vardı ve hâlâ burada olup biten her şeye fazlasıyla kapılmıştım. Karşılaşmalarımız sırasında üstünlüğümü korumak istiyorsam, zayıf ve kırık tarafımı geride bırakıp, kapımı çaldığını hissettiğim karanlığın tadını çıkarmam gerekiyordu.

Niccolo'nun benimle konuşma çabalarını görmezden gelerek bodrumdan çıktım. Beni üç yıl boyunca ziyaret etmesini affedebileceğimden emin değildim. Bir yanımda hayatta olduğu için mutluydu, ama bir yanımda benim cehennem azabı çektiğim bu dönemde yaşamasına izin verilen hayatı kıskanıyordu.

Nino ve Remo'yu mutfakta kahvaltı ederken buldum. Çalışanlar omlet hazırlamıştı. Lamorgese'de çalışmadan önce babam için çalışmışlardı. Yumurtayı kime servis ettiklerini umursamıyorlardı. Onları tutmak isteyip istemediğimden emin değildim.

İki Falcone'un karşısına oturdum.

"Ona omlet yap," diye emretti Remo aşçılardan biri. Adı Marla'ydı ve ben doğmadan önce burada çalışıyordu. "Görüyorum ki sen de benim gibi gömlek giymeye karşısın."

"Planların neler?" diye sordum, lafı dolandırmadan. Tüm o yara izleri yüzünden cildimin kumaşın dokunuşuna ne kadar hassas olduğunu tartışmaya hiç niyetim yoktu. Vücudundaki yara izlerinin sayısı düşünülüğünde, muhtemelen biliyordu.

"Seninkiler ne?" diye sordu Remo kaşını kaldırarak. Bir yara iziyle parçalanmıştı.

Arkama yaslandım. Yirmi dört saatten az bir özgürlüğüm varken, vücuduma dinlenmesi için zaman tanımalıyım. Amelia ile vakit geçirmeliydim. Ama huzursuzluk beni ele geçirmişti. Gücümü pekiştirmek ve Lamorgese gibi bir şeyin bir daha asla yaşanmasını engellemek istiyordum.

"Bugün dövmeyi yaptırıp resmen senin Alt Patronlarından biri olacağım. Sonra da Lamorgese ve hain adamlarının tüm izleri silinene kadar bu evi temizleyeceğim. Ondan sonra, senin Capo, benim de Alt Patron olarak kalmanı sağlamak için öldürülmesi gereken herkesi öldürmek için yanında savaşacağım."

Remo'nun yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. "Etkilendim. Bu kadar çabuk sorumluluk alabileceğinden emin değildim ama kararlılığın ve intikam açlığın bizim amaçlarımız için mükemmel araçlar."

"Kaliforniya sizin yönetiminiz altında mı?"

Remo omuz silkti. "Yaklaştık. San Diego hâlâ kaleyi elinde tutuyor. Duyduğuma göre, oradaki Yardımcı Patron batan gemiyi terk etmek için her şeyi hazırlıyor."

"Ona izin verecek misin?" diye sordum tarafsızca.

"Hayır. Farelerin zehirlenmesi gerekiyor, yoksa çoğalırlar."

"Anlaştık." Hayatımın uyanık olduğum her saatini, bana haksızlık eden her haini ve insanı avlamakla geçirecektim. Yaptıklarının bedelini en ağır şekilde ödeyene kadar dinlenmeyecektim.

"Öğleden sonra, benim uygulayıcım Fabiano, dövmenizin nasıl yapılacağını denetlemek için bize katılacak ve yarın sabah, yanlış Capo'yu destekleyen herkesi öldürmek için San Diego'ya gideceğiz. Aramıza katılmanız için içtenlikle davetlisiniz."

"Peki ya iki küçük kardeşin?" Onlardan bahsetmemişti. Belki de iktidara gelmek için onları gerçekten öldürmüştü. Eğer durum buysa, Remo'nun yanında daha da dikkatli olmam gerekirdi.

Yüzündeki bir şey değişti, bilmem gereken her şeyi söyleyen bir uyarı zili çaldı. Koyu gözlerinde korumacılık ve öfke savaşıyordu. "Onlar henüz senin umurunda değil."

Başımı sertçe salladım. "Bodrumumdaki mahkumların hiçbirinin ölmemesini veya kaçmamasını kim sağlıyor? Onları cezalandırmak benim sorumluluğumda."

"Kuzeniniz Niccolo ve birkaç adamım geride kalacak."

"Amelia'nın güvende olması gerekiyor. İnsanların onun benim olduğunu ve ona el kaldırmaya cesaret eden herkesi öldüreceğimi bilmeleri gerekiyor."

"Adamlarıma söylerim. Onun için endişelenmene gerek kalmayacak." Duraksadı, yüzünde bir heves vardı. "Odaklanman gereken tek şey, tam olarak olduğun kişi olmak. Çıplak dişleriyle boğazı parçalayan adam. Bu hikâye seni kötü bir üne kavuşturacak."

Gardiyanın boynunu ısırığımı neredeyse hiç hatırlamıyorum, sadece damarlarımda dolaşan adrenalin ve içimdeki saf öfkeyi hatırlıyorum.

Bugün öğleden sonra Nestore'un Camorra dövmesini yaptırdığını gördüğümde, tüm şiddetten uzak bir hayat için beslediğim umudun bir kısmı yok oldu. Nino dövme iğnesini ön koluna değıdirdiğinde Nestore'da en ufak bir acı belirtisi bile görölmedi. Falcone'lara sadık adamlar Nestore'un etrafında çember oluşturunken ben kenarda durdum.

Nestore, Remo'nun emrini yerine getirmeye, onun adına öldürmeye ve sakatlamaya kararlıydı. Nestore, beni dehşete düşüren bir şiddet açlığı çekiyordu. Bunu yüzünün her noktasında görebiliyordum. Nestore çok acı çekmişti ve şimdi başkalarının acı çektiğini görmek istiyordu.

Ona, acı ve ızdırabın ötesinde bir hayatın var olduğunu nasıl göstereceğimi bilmiyordum. Geçmişimizi lekeleyen karanlıktan uzak bir geleceğimiz olsun istiyordum.

Belki de henüz çok erkendi. Belki de Nestore'un olanları atlatması için buna ihtiyacı vardı. Sabah gitmesini istemiyordum ama onu durduramayacağımı biliyordum.

Sonunda, ne yapacağımı bilemeyerek dövmeden uzaklaştım. Niccolo yanımda belirdi ve beni irkiltti. Onu pek iyi tanı mıyordum.

"Remo üvey annenle üvey kardeşini ziyaret etmene izin verecek. Seni onlara götüreceğim." Şaşkınlık beni sardı. Ona

defalarca sormuştum, bu yüzden neden şimdi onları görmeme izin verdiğini merak ettim. Belki de Nestore kabul edilirken yanında bir kadın olmasını istemiyordu.

Niccolo beni üst kattaki misafir odalarından birine götürdü. Kapıyı açtığında karnım kasıldı, arkasında ne bulabileceğimden endişelendim.

Flavia kanepeye oturmuş, oğlunu emziriyordu. Niccolo'nun ifadesi bu sahne karşısında rahatsızlıkla buruştu. "Kapının önünde bekleyeceğim." Başka bir şey söylemeden çıktı.

Flavia alaycı bir tavırla, "Hiçbir şey erkekleri, memeden beslenen bir bebeğin görüntüsünden daha hızlı uzaklaştıramaz." dedi.

Yanına yürüdüm ve komodinin üzerinde yiyecek dolu bir tablet olduğunu görünce rahatladım. Yanına çöktüm. Küçük kardeşimi ilk kez görünce yüreğim kabardı ve gözlerim yaşlarla doldu. Koyu saçlı, minik el ve ayak parmakları olan tombul bir yaratıktı. Mükemmeldi.

Flavia bana yumuşak bir gülümsemeyle baktı. "Yemeğini bitirdiğinde, istersen onu kucağına alabilirsin, değil mi?"

Başımı salladım, boğazım duygularla tıkanmıştı. "Nasılsın?"

Beni tepeden tırnağa süzdü, bandajlı bileğimde oyalandı. "Sormam gereken soru bu. Güvende misin?"

"Eskisinden daha güvenli."

"Falcones ailesi kendi topraklarında acımasızca hüküm sürüyor."

"Savaş halindeler. Savaşlar her zaman acımasızdır."

"Bazı adamlar savaştan zihinsel olarak asla geri dönemezler."

"Nestore'un acısının sona ermesinden, yaşama şansı bulmasından dolayı mutluyum."

Bebeğinin koyu renk saçlarını okşadı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Tekrar yukarı baktığında gözleri ciddiydi. "Öldü mü?"

"Baba mı? Hayır. Hücrede. Nestore... Nestore onu öldürmeden önce işkence etmek istiyor."

Flavia yutkundu. "Keşke ölseydi."

"Ben de. Sadece senin ve benim için değil, Nestore için de. İntikam hırsıyla yanıp tutuşursa ona neler yapabileceğinden endişeleniyorum."

"Amelia, onun yaşadıklarından sonra hayatına devam etmek zor. Belki de devam edemez. Belki de onu bırakmalısın."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Belki de bu malikaneyi, bu hayatı ve ona yapışan tüm karanlığı terk etmelisin. Ben kalmayacağım."

Yüreğim sızladı. "Gidiyor musun?"

"Evet. Remo Falcone bu sabah geldiğinde bildiğim her şeyi anlattım ve bana gidebileceğimi söyledi. Kadınları serbest bırakmak konusunda pek endişeli görünmüyor. Beni gücüne bir tehdit olarak görmüyor."

İçimi bir hüznün kapladı. "Gerçekten gidiyor musun?"

Yumuşak bir gülümsemeye elime dokundu. "Benimle gel. Remo'nun umursamayacağından eminim."

Belki Remo yapmazdı ama Nestore kesinlikle yapardı. Beni asla bırakmazdı. Ona kalacağıma söz vermiştim ve onsuz olmayı hayal bile edemiyordum ama inkâr edemezdim. Son yirmi dört saat içinde beni zaman zaman korkutmuştu. Ama derin bir gitme arzusu hissetmemin sebebi bu bile değildi. Bu duvarlar sanki geçmiş fısıldıyordu. Geceleri veya gözlerimi kapattığımda onları duyuyordum. Hâlâ onların esiriymişim gibi hissediyordum.

"Şimdi karar vermek zorunda değilsin. Birkaç gün daha kalıp ortalığın sakinleşmesine zaman tanıyacağız. Halkın arasına karışmadan önce babanın tüm adamlarının önünden çekilmesini istiyorum."

Niccolo beni bir saat sonra tekrar aşığı indirdi ama balo salonuna vardığımızda Nestore kaşlarını çatmış, şüphe dolu bakışlarla yanımıza geldi. "Onu nereye götürdün?"

Niccolo, "Remo'nun emriyle üvey annesine," dedi.

Nestore belime dokundu, bakışlarımla buluştuğunda yüzünde endişe vardı. "İyi misin?"

"Öyleyim. Flavia ile az önce konuştum. Onun ve bebeğın iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu." Bakışlarımı ön kolunun iç kısmındaki dövmeyle indirdim. Etrafındaki deri öfkeyle kıpkırmızıydı. Bıçağın kabzasındaki göz, oradaki yanık izi yüzünden buruşmuştu. "Artık bir Camorrista'sın."

"Bir Camorrista ve ikinci patron, kaderim hep buydu."

"Bu görevi üstlenebilmek için reşit olmanız gerektiğini sanıyordum."

Nestore omuz silkti. "Sadece birkaç gün kaldı. Kendimi kanıtlarsam kimse yaşı umursamayacak."

Nasıl? diye sormak istiyordum ama cevabından çok korkuyordum.

Sıçrayarak uyandım. Bastırılmış çığlıklar odayı doldurdu. Işığı açtım ve Nestore yatağın yanındaki zeminde netleşene kadar ani parlaklığa karşı gözlerimi kırptırdım. Yastık ve battaniye bir göstergeyse, orada uyumuş olmalıydı. Boğuk çığlıkları, ön kolunu ağzına bastırmasının ve acı içinde çığlık atarken dişlerinin kanatmasının sonucuydu. Bir kâbustu ama gerçekten katlandığı şeye çok yakındı, beni hasta edecek

kadar. Gözlerimden yaşlar boşandı ve yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Yatağın kenarına eğilip omzunu tuttum. "Nestore! Uyan!"

İrkilerek gözleri açıldı, perişan ve dehşet içindeydi, ifadesi dehşet içinde neredeyse çocuksuydu. Kolunu dudaklarından indirdi. Isırık izleri kaldı.

"Kötü bir rüya gördün."

Yavaşça gözlerini kırptırdı. "Rüyaydı." Gözlerini kapatıp ürperdi. "Rüya gibi hissettirmedim." Başını kavradı, parmaklarını derisine gömdü. "İçeride. Onu dışarı istiyorum. Hepsini dışarı istiyorum."

"Biliyorum."

Gözleri kısıldı ve ayağa kalktı. Şaşkınlıkla geriye sıçradım. Üzerinde sadece siyah eşofman altı vardı. Tek kelime etmeden kapıya doğru yürüdü ve çıktı. Yataktan sendeleyerek kalkıp peşinden koştum. Ona yetişmekte zorlandım. Bodruma inen kapıdan kaybolunca, sendeledim. Oraya gitmeyi düşündüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bir daha asla görmek istemediğim bir yerdi. Koridorun duvarları üzerime kapanıyor gibiydi.

Nestore aşağıdaydı.

Daha pek çok dehşeti atlatmıştı.

Hızlanan nabzım ve kasılan karnıma rağmen ayaklarımı hareket ettirmeye zorladım ve sonunda bodruma vardığımda iki gardiyan beni durdurmadı. Merdiven boşluğunun yakınında öylece durdum, burnuma tanıdık rutubet, dışkı ve çürüme kokusu gelirken daha fazla hareket edemedim.

Nestore babamın yanındaki hücreyi açtı, içeri girdi ve büyük bir gürültüyle kapıyı kapattı.

Ne yapıyordu?

Hücrede onunla birlikte bulunan iki tutuklu da onu düzenli olarak işkenceye götüren adamlardı. Nestore'un göğsü her derin nefes alışında inip kalkıyor, ifadesi vahşiliğiyle tamamen yabancıydı.

Daha da derin bir nefes aldı, boynunu çıtlattı ve gözleri adamlardan birine takıldı. Dudakları kıvrıldı ve hamle yaptı.

Nestore, ağır adamı şaşırtıp yere seren bir hız ve güçle pençelerini, yumruklarını ve tekmelerini savururken vahşi bir hayvan gibiydi. Nestore dişlerini adamın yanağına geçirdi, sonra ağzında bir et parçasıyla geri çekildi. Nestore'un bir kez daha canavara dönüşmesini izlerken ağzımı elimle kapattım. İlk adamın hayatı, Nestore parmaklarını gözlerine vurduğunda sona erdi.

Artık dayanamıyordum ama sahneden ayrılmadan önce babamın bakışlarını yakaladım. İfadesi tiksinti ve dehşetin karışımıydı, sonra hızla yalvarmaya dönüştü. Kaçmasına yardım etmemi mi umuyordu?

Nestore'u kana susamış bir yaratığa dönüştürmüştü ve onu asla affetmeyecektim. Nestore'a çektirdiği onca acıyı asla affetmeyecektim. Kendi acım bile onun yanında ikinci plandaydı. Belki onu kendi acım için affedebilirdim ama Nestore için asla.

Üst kattaki kapı ardına kadar açıldı ve Remo ile Fabiano adında uzun boylu, sarışın bir adam, fuayeden gelen ışıkla aydınlanmış bir şekilde tepede belirdi. Merdivenlerden aşağı inip yan taraftaki hücreye girdiler. Hâlâ merdiven boşluğunun ağzından, buradan kaçış yolum olan kapıdan uzaklaşma cesaretini kendimde bulamamıştım.

Fabiano, Nestore'a işaret etti, Nestore dişlerini adama defalarca geçirdi. "Siktir et bu işi, Remo. Bu, kontrol edebileceğimizi sanmadığım bir dengesizlik seviyesi. Bu adam yamyam bir seri katil olmanın eşiğinde."

"Düşmanlarımızı yediği sürece bir sorun görmüyorum."

Bunu komik mi buldular? "Kes şunu," diye bağırdım bu iki adamdan korkmama rağmen, ama zamanla korkum azaldı ve burada geçirdiğim altı ay benimkini kesinlikle söndürdü. "Onları yemiyor. Belli ki acı çekiyor."

Soğuk mavi gözler gözlerime kilitlendi. "Bazı insanlar, ellerini ısırarak bir köpeğin yanlış anlaşılan bir yaratık

olduğunu da düşünür. Ben olsam kafasına bir kurşun sıkardım."

Omzumun üzerinden bir kez daha bakmaya cesaret ettim. Hücredeki iki mahkum da ölmüştü ve Nestore, kanlar içinde, cesetlerinin başında duruyordu.

"Sana onun geliştiğini söylemiştim," dedi Remo.

"Onun cesaretlendirilmeye değil, yardıma ihtiyacı var."

Remo'nun gülümsemesi sertleşti. "Onda ne görmek istiyorsan, gerçekleşmeyecek bir peri masalı kızım. Kaçabildiğin kadar kaç."

Onlar Nestore'a doğru hareket ettiler, ben ise ayrıldım.

Buna bir saniye daha dayanamadım. Dışarı fırladım. Merdivenlerden hızla çıkarken nefesim kesik kesik geliyordu. Gece yarısıydı, yoksa Flavia'ya gidecektim. Bunun yerine yatak odama, yatak odamıza gittim ve ağlayarak uykuya daldım.

Ayak sesleriyle uyandım ve hemen doğruldum, sonra ışığı açtım. Nestore, kanlar içinde, yüzünde perişan bir ifadeyle odada duruyordu.

Titreyerek nefes verdim ve yataktan fırlayıp aramızdaki mesafeyi aştım. Dudakları kan içinde, bana baktı. "Nestore," diye fısıldadım. "Durmamalısın. Tüm bu öfke ve intikam seni daha da derin bir karanlığa sürükleyecek. Lütfen benimle ışığa gel."

Nestore bana acı bir gülümsemeyle baktı. "Olduğum yerde sadece karanlık var. İntikam için yanıp tutuşuyorum. Çıglıklarını özlüyorum ve hepsi yok olana kadar doymayacağım. Doyamıyorum." Parmak uçlarıyla yanağıma tüy kadar hafif bir dokunuşla dokundu. "Sen benim ışığımsın. Bana geçmiş beni, karanlığın beni yutmasından önceki zamanları hatırlatıyorsun."

"Karanlığı terk edebilirsin."

Nestore elini indirdi ve hiçbir şey söylemedi. İfadesinden, bunu yapabileceğini düşünmediği anlaşılıyordu. Belki de istemiyordu bile.

"Bütün bu karanlığa dayanamıyorum Nestore. Son üç yıldır her gece ikimizin de buradan kaçmanın bir yolunu bulmamız için dua ettim ve şimdi sen kalmak istiyorsun. Neden? Anlamıyorum."

"Gitmeyeceğim. Burası benim evim."

"Gerçekten mi? Olan biten her şeyden sonra mı?"

Gözlerinden bir gölge geçti ama ifadesi sert ve metanetliydi. "Babamdan miras aldığım yer, bizim yuvamız, Romanos. Topraklarıma hükmedeceğim yer burası. Anıların beni kendi evimden kovmasına izin vermeyeceğim. Geçmişimin hayaletlerinden daha güçlüyüm."

Öyle miydi? Öyleyse neden en acımasız intikamı almak için bu kadar çaresizdi?

Bakışları tedirginlikle titredi. "Yanımda kalacağına söz vermiştin. Birbirimize ilklerimizi vaat etmiştik, hatırlıyor musun?"

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak atlattım. "Evet. Yanında kalmak istiyorum."

Ben de beni ezmekle tehdit eden umutsuz bir özlemle buradan kaçmak istiyordum. Nestore'un yüzünde bir rahatlama belirdi.

Yüreğim kırık ve tekrar uykuya dalamadan yatağa döndüm, Nestore ise banyoya kayboldu. Nestore, on beş dakika sonra tertemiz ve eşofman giymiş bir şekilde ortaya çıktı ve yerdeki battaniyenin üzerine uzandı.

"Yatağa gelebilirsin, biliyorsun, değil mi?" Nabzım hızlandı. Bodrumda tanık olduklarımdan sonra, içimde ufak bir parça Nestore'un dönüşmekte olduğu adamdan korkuyordu.

"Bu daha tanıdık geliyor ve evlenene kadar seninle aynı yatağı paylaşmayacağım."

Evlilik. Nestore ile evlenmeyi hayal etmiştim ama fantezilerimde, o her zaman on beşinci yaş günü partisindeki oğlan gibi gülümsüyordu.

Acaba onun bu halini bir daha görebilecek miyim?

Sonraki üç hafta boyunca Nestore, Remo ve Nino ile görevlere çıktı. Beni gözetlemek için kalan Niccolo ve diğer gardiyanların, Nestore'un düşmanlarını ne kadar acımasızca öldürdüğüne dair fısıltılarını duydum. Ona saygı ve dehşet dolu fısıltılarla Los Angeles'ın Deli Adamı diyorlardı. Her geri döndüğünde, onu daha fazla karanlık yutuyordu. Her geri döndüğünde, bir zamanlar olduğu çocuk için kalbim biraz daha kırılıyordu. Aptal değildim. O zamanlar da içinde karanlık barındırdığını biliyordum ama kontrol altına alınmıştı. Şimdi olduğu gibi her şeyi bastırmamıştı.

Ve Flavia malikaneyi terk edip Santa Barbara'ya yerleştiğinden beri, kendi umutsuzluğuma ve geçmişe daha da kapana kısılmış hissediyordum.

En kötü günlerim, babama ve diğer tutuklulara işkence etmek için bodruma indiği günlerdi. O günlerde, gözlerindeki kan dökme arzusuna zar zor bakabiliyordum.

O gecelerden birinde, Nestore her zamanki gibi kanlar içinde geri döndü ve içimde bir şeyler kırıldı. Ne zaman oraya inse, ben de zihinsel olarak dibe batıyordum. Zihnimdeki nemli bodrumda ona katılmaktan kendimi alamıyordum ve her seferinde kendimi küçük, güçsüz ve dehşet içinde hissediyordum. Artık böyle hissetmek istemiyordum.

Karşısında durup ağladım. "Lütfen buna bir son ver Nestore. Artık dayanamıyorum. Bu ev çok fazla dehşet barındırıyor. Bir süreliğine gitmem gerek. Flavia bana Santa Barbara'da onu ziyaret edebileceğimi söyledi."

Nestore kanlı elleriyle omuzlarımı kavradı, gözleri çılgıncaydı. "Gitmeyeceğine söz vermiştin."

"Sadece kısa bir süreliğine-"

"Hayır, duyuyor musun? Gitmene izin vermeyeceğim. Sen buraya aitsin. Yanımdasın. Sen benimsin Amelia. Sen benim ışığımsın. Sen hayatta olmamın sebebisin."

Beni bırakıp banyoya doğru yürüdü. Beni tuttuğu yerde, tenimde ve geceliğimde kanlı el izleri vardı. Bir mide bulantısı ve umutsuzluk dalgası beni sardı. Hâlâ hayatta olmasının sebebi bendim ama bu perili duvarlarda geçirdiğim ve Nestore'un mutlak karanlığa doğru inişine tanık olduğum her gün biraz daha ölüyormuşum gibi hissediyordum.

Nestore, benim onun ışığı olmamı, bir zamanlar olduğu ve kaybettiği çocuğa tutunacak bir liman olmamı istiyordu; ama arzuladığı her şey olabilecek kadar parlak parlayan kız da kaybolmuştu. Ve onun azimle devam eden küçük ışık parıltısı, Nestore'un karanlığının gücü altında sönüp gidecekti.

Nestore beni asla bırakmazdı ama ben de kalamazdım.

CHAPTER NINE

Kollarımı bacaklarıma sıkıca doladım ve karanlığa kasvetli gözlerle baktım. Sabahın erken saatleriydi. Gökyüzü yavaş yavaş gri ve turuncuya dönüyordu ama kırılğan güneş ışınları henüz odanın içine ulaşmamıştı.

Saatlerdir uyanıktım. Tekrar uyuyamıyordum. Nestore benimle aynı odada olmayınca neredeyse hiç uyuyamıyordum. Nestore, Remo, Nino ve Niccolo ile birlikte başka bir göreve gitmişti - San Diego'yu, dedikleri gibi, kalan farelerden arındırmak için - tam o sırada kaçma riskini almaya karar verdim.

Duvarlar sanki babamın acımasız sözlerini fısıldıyordu. Değersiz orospu. Burada öleceksin. Kimse seni hatırlamayacak.

Bu evde geçirdiğim her an sanki bir daha asla mutlu olamayacağımı hissediyordum, sanki deneme isteği yavaş yavaş içimden sızıyordu.

Nestore gitmek istemiyordu. Karanlıkta kendini evinde hissediyordu. Karanlık onu güçlendiriyor gibi görünüyordu ama bu, benim enerjimi emiyor gibiydi.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve birkaç damla yaş süzüldü. Keşke veda edebilseydim ama Nestore vedamı asla kabul edecek biri değildi. Beni kalmaya zorlardı ama yapamadım, bir gün daha bile. Yanıp kül olmak üzereymişim gibi hissediyordum.

Günlerdir göğsüm sıkışıyordu, her nefes alış verişim zorlaşıyordu, bazen hiç nefes alamıyordum. Gitmem gerekiyordu.

Gözlerimi açtım. Kararımı birkaç gün önce vermiştim ama Nestore'un iki gün sonraki on sekizinci doğum gününü kutlamak için kalmak istiyordum. Şimdi bunun onun için işleri kolaylaştırmayacağını, benim içinse işleri imkânsız derecede zorlaştıracığını fark ettim.

Rahat bir kot pantolon ve tişört giymiş halde yataktan çıktım. Nestore henüz evden çıkmamı istemediği için personel geçen hafta bana birkaç kıyafet aldı. Hâlâ benim hapishanemdi.

Flavia'yı arayıp geleceğimi haber vermeyi düşündüm ama sonra görüşmelerimizin dinlenebileceğinden endişelendim.

Kan dökülmesinden, çığlıklardan, acı ve ızdırap dolu anılardan uzaklaşmam gerekiyordu. Nestore bir noktayı kanıtlamak için kalmak istiyordu. Nestore'um benim takip edemeyeceğim bir yoldaydı. Beni korumak için kalan birkaç gardiyan mutfakta iskambil oynuyordu. Bu onların her geceki ritüeliydi ve genellikle bolca şarap içmeyi gerektiriyordu.

Burada yaşadığım için güvenlik sistemini biliyordum ve Nestore bana ihtiyacım olan tüm kodları vermişti. Nestore kalmama güvenmişti ve ben de kalamadığım için suçluluk duyuyordum. Ama gitmem gerekiyordu. Nestore hâlâ intikamla meşgulken, burada kalamazdım. Belki birkaç ay içinde, sakinleştğinde ona dönebilirdim. Ama buraya değil,

asla buraya değil. Orası bir yuva değildi, sadece bir mezarlık ve bir hapishaneydi.

İki elbise, biraz iç çamaşırı ve birkaç yüz dolar dışında hiçbir şey paketlemedim. Hiçbir şeye sahip değildim ve sahip olsam bile gemişı geride bırakmak istiyordum. Geride bıraktıklarımı ve geri dönölmez bir şekilde kaybettiklerimi hatırlamak istemiyordum. Ağır bir kalple, evden gizlice çıktım. Sırtımı devasa kapılara dönerken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölldü. Duvarlar gibi, kapılar da salkım salkım güllerle kaplıydı. O kadar güzel bir manzaraydı ki, kapıların ardındaki dehşeti daha da kötölleştiriyordu. Arkama bakmadan, bacaklarıımın beni taşıyabildiği kadar hızlı koştum. Aşğı indikçe, uzun süredir hapishanem olan evle arama daha da mesafe koydum.

Ağlamaktan nefes alamıyordum ama aynı zamanda, göğsümdeki mengene, konaktan uzaklaştıkça gevşiyor gibiydi. İnsanlar bulaşıcıymışım gibi benden uzak duruyorlardı. Nestore ne zaman malikaneye dönecekti? Gittiğimi anladığında nasıl tepki verecekti? İhanete uğradığım için daha da çok ağladım. Keşke Nestore'un barındırdığı karanlığa göğüs gerebilecek kadar güçlü olsaydım ama gördüklerimden sonra, tek yapmam gereken oradan ayrılmaktı. İçimde çok fazla umutsuzluk ve karanlık vardı. Çok fazlaydı ve burası bana hiç ışık yokmuş gibi hissettiriyordu.

Beni Santa Barbara'ya götürecekt Greyhound otobüsüne binene kadar ağlamayı kesmedim. Yanağımı cama bastırıp elimin tersiyle gözlerimi silip derin bir nefes aldım. Otobüsün motoru çalıştı ve bir an için çıkmayı düşündüm ama hareket edemedim. Kalbim konağa dönmem için yalvarıyordu ama zihnim ve bedenim dinlemeyi reddetti.

O akşam Santa Barbara'daki Flavia'nın dairesine vardım. Ona önceden haber vermemiştim, bu yüzden kapıyı açtığında yüzündeki şaşkınlık ifadesi bekleniyordu.

"Umarım Luciano'yu uyandırmamışımdır," dedim titrek bir gülümsemeyle, gözlerimden yaşlar geldiğini hissederek.

Flavia bana göz kırptı. "Amelia, neler oluyor?"

"Koştum. Daha fazla dayanamadım." Vücudumda bir titreme oldu ve içten içe ağlamaya başladım. Flavia kolunu omzuma atıp beni küçük dairesine, ardından oturma odasına çekti ve oradaki rahat bej kanepeye oturttu.

"Bana her şeyi anlat. Luciano muhtemelen bir saat daha uyanmaz, yani vaktimiz var."

Ona her şeyi anlattım, her kelimeyi hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak bitirdim, ta ki susup bitkin ve tükenmiş bir halde kalana kadar. Mantıklı olup olmadığımdan emin değildim. Duygularım karmakarışıktı. Video monitöründe sırtüstü yatan, emziğini emen, son derece huzurlu görünen bebeği izlerken, o saçlarımı okşadı.

Dairenin etrafına bakındı. "Burada kalamayız. Gitmene izin vermeyecek Amelia. Seni aramaya gelecek ve seni o lanet olası yere geri sürükleyecek."

"Özür dilerim, seni bu işe bulaştırmamalıydım." Ayağa kalkmaya başladım ama Flavia kolumu tuttu ve beni tekrar aşağı çekti.

"Aptal olma. Hep birlikteyiz."

"Tekrar hareket etmeni bekleyemem."

Başını iki yana salladı. "Zaten eyaletten ayrılmayı düşünüyordum. Birlikte yapabiliriz. Hadi eşyalarımızı toplayalım."

Ertesi sabah, aklımızda nihai bir varış noktası olmadan daireyi ve Santa Barbara'yı terk ettik. Tek bildiğimiz, sadece Kaliforniya'yı değil, Camorra bölgesini de geride bırakmak istediğimizdi. Fark edilmemek için en ufak bir şansımız varsa, olabildiğince uzağa gitmemiz gerekiyordu.

Acaba Nestore mektubumu bulmuş mudur, beni affeder mi diye merak ettim.

Hâlâ affedebilecek durumda mıydı?

Son üç yıldır neredeyse her düşüncem Amelia'yla ilgiliydi. Onu ilk gördüğüm akşamdan beri, Falcone'a, babama ve hatta onun babasına yakın olamayacak kadar masum ve nazik görünüyordu. Mavi gözleri, daha önce hiç kimseye hissetmediğim bir şekilde, onu korumam için beni çağırıyordu.

O günden beri onu korumak istiyordum.

Ve şimdi o gitmişti.

Niccolo, gardiyanları onu arayıp benden çok korktuktan sonra telefonda söylemişti. Şimdi bile yatağına bıraktığı nota bakarken buna inanamıyordum.

Kağıdı elime alıp Amelia'nın zarif el yazısını incelerken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu.

Nestore'um,

Kararımı anlamayacağımı biliyorum. Gitmek zorundaydım. Bu perili evde geçirdiğim her an mutluluğumu elinden aldı. Korkunç anılarla dolu. Duvarlar geçmiş çığlıklarımızla, sefalet

ve acıyla yankılanıyor. Bu çatı altında bir gün daha dayanamam.

Keşke benimle gelebilseydin, ama gelemezsin. Kalbimi kıran bir kendini yok etme yolundasın. Keşke seni kurtarabilseydim. Keşke kurtuluşumuz senin için de böyle olsaydı, ama geçmişin şeytanlarından kurtulmuş değilsin. Sen onları kovalamak istiyorsun, oysa onlar seni kovalıyor.

Bu sonsuza dek veda değil. Bu bir "sonra görüşürüz". Bir gün yeniden bir araya geleceğiz. Kendinle barıştığında ve geçmişini geride bıraktığında. Nestor'umu özleyorum. Hâta orada olduğunu biliyorum. Onu bir gün tekrar görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

Sergiler,
Amelia

Kalbim göğsümün içinde milyonlarca parçaya bölünürken bir kükreme koyup mektubu yırttım, ikinci kez okuyamadım. Amelia gitmişti. Beni terk etmişti.

Bana verdiği söze ihanet etmişti. Görüşümün kenarları karardı ve daha önce hiç yaşamadığım bir acı göğsümü doldurdu. Tekrar çığlık attım ve etrafımdaki her şeyi yerle bir etmeye başladım. Yumruklarım ve ayaklarım tahtaya ve sıvaya çarptı, perdeleri yırttı ve tuvali deldi ama acı devam etti.

Sonunda, mobilya molozlarının arasında dizlerimin üzerine çöktüm ve sertçe nefes aldım. Elimle yüzümü

ovuşturdum, ıslak bir şekilde akıp gitti. Gözyaşları. Hâlâ içimde olduklarını bilmiyordum. Öfke kabardı ve hüznü yok etti. Beni nasıl terk edebilirdi? Üç yıldır yanımdaydı, hayatını riske atmış ve benim için özgürlüğünü vermişti. şimdi ikimiz de özgür olduğumuza ve onu koruyacak güce sahip olduğuma göre, kaçıp gitti mi?

"Nestore?"

Kapıda, yüzünde belirsizlik ifadesiyle bekleyen Niccolo'ya dik dik baktım.

"Gitti."

Başını salladı. "Sana söylemiştim."

"Onu geri getireceğim. Onu bulacağım."

"Herhangi bir yerde olabilir. Takip edebileceğimiz bir telefonu veya kredi kartı yok."

"Onu yakalayacağım. Bölgedeki her askere onu aramasını söyle. Onu yakalayana kadar durmayacağım."

"Adamlarına onları yönetebileceğini göstermelisin. Sadece üç haftadır İkinci Patronsun. Gençsin ve insanlar senin olanı alabileceklerini düşünecekler. Remo, Kaliforniya'yı onun adına yönetmeni bekliyor. Bir kızın peşinde koştuğun için başarısız olursan bunu anlamayacak."

O sıradan bir kız değildi. "Başarısız olmayacağım. Hükmedeceğim ve benden şüphe eden herkesi öldüreğim, ama Amelia'dan vazgeçmeyeceğim. O benim."

Onu kaçırın gardiyanlara duyduğum öfke içimden yükseldi. "Amelia'yı koruyamayan adamlarla ölüm kalım savaşı düzenleyin. Onlar benimle dövüşecekler."

"Tamamlanacak."

"Ama onu bulmamız gerek. Tekrar benim olana kadar rahat etmeyeceğim. Yapamam."

Niccolo odayı tekrar taradıktan sonra iç çekti. "Herkesi onu aradığımızı söyleyeceğim. Onun bir fotoğrafı var mı?"

Donup kaldım. Donmadım. Amelia ve benim tek bir fotoğrafımız bile yoktu. Üstelik eski fotoğraflarının hepsi babası tarafından yakılmıştı. Evde tek bir tane bile yoktu.

"Benim yok," diye mırıldandım, kalbim sıkışarak. Zihnimde onun bir görüntüsü canlandı. "Bana portre çizebilen bir sanatçı getirin. Adamlarıma gönderebileceğimiz bir çizimini yapması gerekiyor."

"On sekiz yaşına girdiğinde sana hiç doğum günün kutlu olsun demedim, Nestore." Niccolo tereddüt ederek bir adım geri çekildi, sonra arkasını dönüp gitti.

Remo'nun yanında savaşırken on sekiz yaşına girmiştım ve doğum günümü unutmuştım. Son üç doğum günümü Amelia ile kutlamıştım. Bir hücrede kilitli olsam bile, sırf Amelia orada olduğu için doğum günüm bundan daha iyiydi. Yüzümü ellerimin arasına aldım. Amelia'yı dört gündür görmemiştım. Onu ne kadar daha göremeyeceğimi kim bilir?

Kararlılıkla ayağa kalktım. Küflü bodrumda kilitliyken, Amelia ile bir gelecek, onun yanımda olduğu, karım olduğu bir hayat hayal ettiğim için yaşamıştım. Kimsenin, Amelia'nın bile, o geleceği benden almasına izin vermeyecektim.

İstese de istemese de benim karım olacaktı.

CHAPTER TEN

20 yaşında

Amelia'sız sekiz yüz bir gün.

Onu aramakla geçen sekiz yüz bir gün.

Ondokuzbin ikiyüzyirmi dört saat.

Bir milyon yüz elli üç bin dört yüz kırk saniye.

Çok uzun.

Ve her saniye daha da dayanılmaz hale geliyordu.

"O," dedim telefonumun ekranındaki fotoğrafa bakarken.

Outfit bölgesindeki bir bağlantım onu bulmuştu.

Günlük şoförüm Sasha başını salladı. "Neredeyse geldik patron. Yakında onu geri alacaksın."

Neredeyse vardık. Kalbim sıkıştı. Artık hiçbir şey ters gidemezdi. Amelia'nın çalıştığı küçük köşe çiçekçisinin penceresinden dışarı baktım. Bulunduğum yerden içeri bakamıyordum ama tuttuğum adamlar onun orada olduğuna dair bana güvence vermişlerdi. Sabahtan beri onu gözetliyorlardı.

"Onunla ne yapacaksın?" diye sordu Sasha. Başı aniden döndü ve gözlerimi ona diktim. Yüzünden pişmanlık geçti ve başını eğdi. "Beni ilgilendirmez. Özür dilerim."

Niccolo, bu sabah arayışımızın nihayet sona erdiğini öğrendiğimizde bana aynı soruyu sormuştu. Ona bir cevap veremiyordum. Öfke beni kör etmişti ama şimdi güçlü bir öfke ve özlem karışımı hissediyordum.

Amelia benimle birlikte konağa dönecekti. Kaçma şansı asla olmayacaktı. Sonsuza dek benim olacaktı.

Arabadan indiğimde kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Yoldan geçenler durup bana bakıyor, sonra gözlerimin içine baktıktan sonra adımlarını hızlandırıyorlardı.

Sırttım. Yavaşça vitrinlere yaklaştım. Neredeyse korkuyordum.

Ya bugün gördüğüm Amelia, hatırladığım ve arzuladığım Amelia olmasaydı? Rüyalarımı ve kabuslarımı dolduran Amelia olmasaydı? Ya tanınmaz hale gelseydi? Fotoğrafta aynı görünüyordu, sadece daha büyümüş ve daha da güzelleşmişti, peki ya özü, onu o yapan şey değişmiş olsaydı?

Vitrinden dışarı baktım ve onu gördüğümde nefesim kesildi. Kot pantolon ve gömlekle fazla rahat giyinmişti ama bu güzelliğini gölgelemiyordu. Saçları hâlâ hatırladığım o güzel kıvrıktaydı ve mavi gözleri yüreğimi sıkıştırıyordu. Müşteriye gülümsedi.

O hala benim Amelia'mdı. Güvercinimdi. Aldığım her nefesin sebebiydi.

Ve o benimdi.

18 yaşımda

Patronumun hazırladığı buketi ve istediği ek çiçekleri kadına gösterirken gülümsemem donuklaştı. Günün son müşterisiydi. Saat altıyı on geçiyordu ve dükkan genellikle tam altıda kapanırdı, ama kadın kapanış saatinden bir dakika önce gelmişti. Sergilenen çiçek çeşitlerine göz atmaya, orijinal bukete eklemek istediği birkaçını seçmeye başlamıştı. Bu, özenle bağlanmış bir buket olduğu ve ben genellikle sadece küçük aranjmanlar yaptığım için kolay değildi.

Flavia'nın Luciano'yu izleme zahmetinden kurtulmak için eve gitmek için can atıyordum. Flavia, çalıştığı barda gece vardiyasındaydı, dolayısıyla ben de nöbet tutuyordum. İkimiz de Minneapolis'te kiraladığımız yeri karşılayabilmek için uzun saatler çalışıyorduk. Şehirde sekiz aydır yaşıyorduk, son yirmi altı ayda kaldığımız en uzun süreydi. Burası neredeyse gerçek bir yuva gibi hissettirmeye başlamıştı, sanki burada kök salabilecekmişiz gibi. Bazen hiçbir yeri uzun süreli yuvamız yapmayı düşünmememiz gerektiğinden endişeleniyordum ama Flavia da ben de artık hareket edemiyorduk. Sürekli koşmaktan bitkin düşmüştük, üstelik bu, zor kazandığımız paranın çoğunu da yiyordu.

İkimiz de Camorra'nın bize asla ulaşmamasını umuyorduk. Nestore'un beni bulamamasını.

Aklıma her geldiğinde olduğu gibi, her gün olduğu gibi, onu düşündükçe yüreğim sıkışıyordu ama yine de bunun doğru karar olduğunu biliyordum. Kaçak hayatımıza rağmen panik ataklarım durmuştu.

Her gece onu rüyamda görüyordum. Bazen bu rüyalar asla sahip olamayacağımız mutlu bir geleceğin vizyonlarıydı, bazen de Nestore'un öfkesi ve geçmişten gelen imgelerle dolu kabuslardı.

Bazen okulu bitirmeyi, kendi çiçekçi dükkanımı açmayı, yakalanma korkusu olmadan parlak bir geleceği hayal ederdim. Bazen de bana umut verecek bir şeyler bulma umuduyla internette ve karanlık ağlarda Nestore hakkında bilgi aramıştım. Ama en son altı ay önce, Nestore Las Vegas'ta bir kafeste dövüşmüş ve rakibini vahşice öldürmüştü. Gözleri kana susamışlık, öfke ve delilikle doluydu. Beni dehşete düşürmüştü.

Ondan sonra bakmayı bırakmıştım. Nestore aydınlığa giden bir yolda değildi. Karanlığa doğru daha da ilerlemişti.

Çünkü sen gittin.

Karnım şiddetli bir suçluluk duygusuyla burkuldu ama kendimi geri ittim. "Az önce söylediğim tek kelimeyi mi dinliyorsun?" diye öfkeyle sordu kadın, gözleri sitemle kısılmıştı.

"Özür dilerim. Uzun bir gündü," dedim özür dilercesine gülümseyerek.

Sarı saçlarını geriye attı. "Bu benim sorunum değil."

Kapı açılırken girişin üzerindeki zil çaldı. Penceredeki kapalı olduğumuzu belirten tabelayı çevirmeyi unutmuş olmalıyım. "Üzgünüm-"

Yüzümdeki rengin çekildiğini hissettim. Parmaklarım uyuştı ve buket yere düştü, kapağı patlayarak açıldı ve çiçekler etrafa saçıldı. Peru zambakları, beyaz ortancalar, kırmızı güller ve okaliptüsler yere saçıldı.

"Ne yapıyorsun? Buketimi mahvettin! Sana tek kuruş bile ödemem. Ve sana sert bir yorum yazacağımı söylediğimde bana inan. Senin yüzünden kayınvalideme hediye alamayacağım."

Neredeyse duymuyordum. Nefes almakta güçlük çekiyordum. Tanıdık, inanılmaz derecede uzun bir şeklin girişi doldurduğunu izlerken etrafımdaki her şey durmuş gibiydi. Bu gerçek miydi? Yoksa bir hayal miydi?

Nestore Romano, iki yanında simsiyah giyinmiş kaslı iki adamla birlikte çiçekçide duruyordu. Hatırladığımdan bile daha güzeldi. Fotoğraflı yoktu ama hafızam ona haksızlık etmişti. Ayrıca hatırladığımdan çok daha korkunçtu. Yanlarındaki iki adamın tepesinden daha heybetliydi.

Uzun kollu siyah keten bir gömlek, siyah pantolon ve siyah asker botları giymişti. Omuzları genişlemiş, kasları artık vücudunu belirginleştirmişti. Kilo almış ve artık zayıf görünmese de yüzü keskinleşmiş ve çocuksu ifadesini kaybetmişti. Gücü elinde tutan, onu tereddütsüz ve merhametsizce kullanan bir adam gibi görünüyordu.

Öfkeli gözleri gözlerimle buluştuğunda zorlukla yutkundum. Nestore bana her zaman saygı ve sevgiyle bakmıştı. Şimdi ise sadece zafer ve öfke vardı. Beni bulmuştu.

Kadın bakışlarımı takip etti, kaşlarını çatı. "Sıra bende."

Nestore'un öfkeli bakışları ona çevrildi ve dudakları küçümsemeye kıvrıldı. "Git. Kanının yerdeki güllerle aynı renkte olup olmadığına bakmadan önce."

Dükkanın içine doğru ilerledi ve onun çıkması için kapıyı açtı.

Kadın gözlerini kırıştırdı, bana baktı, sonra tezgâhtan çantasını alıp dışarı fırladı ve beni Nestore'la baş başa bıraktı. Adamları dışarı çıkıp kapıyı kapatmıştı.

"Sekiz yüz bir gün, Amelia," diye mırıldandı, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir sesle. Birkaç adım yaklaştı. Donup kalmıştım, nefes almakta zorlanıyordum, korkudan

titriyordum. Nestore intikam peşinde koşan bir adam gibi görünüyordu.

"Mektubumu okudun mu? Her şeyi anlattım," diye fısıldadım.

Dişlerini gösterdi. "Okudum ve yırttım. Bana ihanet ettin."

"Gitmem gerekiyordu. O ev ve senin intikam takıntın benim için dayanılmazdı. Sürekli panik ataklarım oluyordu. Karanlık beni yutuyordu."

Öfkesi daha da alevlendi. Sözlerim durumu daha da kötüleştiriyordu ve ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve öfkesinin tüm gücü, neredeyse dizginlenemez bir saldırganlık dalgasıyla üzerime çöktü. "Bana ihanet eden bir Lamorgese daha."

Başımı salladım. "Ben yapmadım-" Bir adım daha yaklaştı ve sırtım duvara çarpana ve Nestore öfkeli bir Yunan tanrısı gibi tepemde yükselene kadar geri çekildim.

"Bana yalan söyleyerek hakaret etme."

Titredim. Yalan söylemiyordum. Ona ihanet etmek istememiştim. Ne hale geldiğini izleyemiyordum. Şimdi kim olduğunu hatırladığımda onu görmek içimi acıtıyordu. Çenemi işaret parmağıyla başparmağının arasına alıp yukarı kaldırdı, böylece bakışlarıyla buluşmak zorunda kaldım. Tenim, aramızdaki bağı basit bir dokunuşla uyandırmışçasına, bu temastan karıncalandı. "Sekiz yüz bir gün. Beni hiç düşündün mü?"

"Her gün," diye hırıltılı bir sesle söylendim, gözlerimden yaşlar boşanıyordu.

"Her gün," diye yankıladı kısık, karanlık bir sesle. Bakışları yüzümü, her çizgimi taradı, sanki ezberlemeye çalışıyormuş gibi. "Tek bir fotoğrafın bile yoktu. Senden geriye kalan tek şey anılarımdı. Hatırladığımdan çok daha güzelleştin."

"Beni düşündün mü?" Sesim umutla titriyordu. Ne yapıyordum?

Ellerimi tutup şakaklarına bastırdı, bakışları neredeyse duyguyla doluydu. "Varoluşumun her saniyesi. Burada o kadar derindesin ki, bir matkap bile seni çıkaramaz.

Kahretsin, sana olan takıntımı kanatmak için kafama bir delik açmayı bile düşündüm!"

Avuçlarımı göğsüne, kalbinin üzerine dokundurdu. Elime çarpıyordu. "Ve sen oradasın ve hala atmasının tek sebebi sensin. Sen benim bir parçamsın ve seni içimden söküp atmanın kalbimi ve beynimi söküp atmak anlamına geleceğini anladım. Sabah ilk düşüncem, gece son düşüncemsin ve her zaman öyle kalacaksın. Her şeyin sebebisin ve sanki benim bir parçam gibi olduğun için, benimsin ve her zaman öyle kalacaksın."

Kelimeler boğazımı düğümledi. Ne diyeceğimi bilemedim. Avuçlarımı iri ellerinin arasına aldı ve göz hizasına gelene kadar eğildi; koyu yeşil irislerindeki kehribar benekler gözden kaçmaz hale geldi.

"Başka biriyle birlikte oldun mu?"

Başımı salladım. "Hayır, asla." Ondan kaçmış olsam da, gölgesinden tam olarak kurtulamamıştım. Nestore hep yanımdaydı. Zamanla, özellikle de kafes dövüşünü gördükten sonra, umudum yavaş yavaş azalsa da, bir gün ona geri dönmeyi hep ummuştum. Bir erkek benimle flört etmeye çalıştığında, Nestore'un yüzü hep aklıma gelirdi; asla bozmak istemediğim bir sözün uyarısı ve hatırlatıcısı.

Eğildi. "Yani senin her ilkin benim olacak."

Sesindeki ham sahiplenme duygusunu yuttum. Geçmişte, tüm ilklerimizi paylaşmaktan bahsettiğimizde, bunu saygıyla, hatta tatlılıkla söylerdi; sanki bana sahip çıkılacak bir ödölmüşüm gibi değil. "Ya sen?" diye sordum, yüreğim ağzımda.

Sormam bile aptallıktı. Nestore güçlü bir adamdı. Öfkeli ve kinci, güce sahip bir adamdı.

Nestore'un dudakları acımasız bir gülümsemeye kıvrıldı. "Elimden geldiğince çok kadınla yattım, aklıma gelen her şekilde yattım, hep içlerinden birinin öpücüğünün tatlılığını unutturacağını umdum, Amelia. Yapamadılar ve ben hâlâ tek bir Lamorgese'nin kölesiyim."

Başımı yavaşça salladım, kalbim paramparça olmuştu. "İlklerimizi birlikte yaşamaya söz vermiştik," diye fısıldadım.

"Ve kalmaya söz vermiştin." Yüzünde bir kıpırtı oldu, karanlık dışarı fıskırdı. "Koştun," diye hırladı, sonra da homurdandı. "Koştun."

Bir an bana da babama baktığı gibi nefret ve korkuyla baktı.

İlkini anladım ama ikincisini anlamadım. "Nestore," diye başladım ama boğazımı sıktı. Henüz nefesimi kesecek kadar sıkı değildi ama uyarıyı aldım.

Ona ihanet etmişim. Ona verdiğim söze ihanet etmişim. Ama o söz, Nestore'nin babama işkence ederek ve diğer işkencecilerini katlederek öldürdüğü bir çocuğa verilmişti.

"Kalamazdım," diye fısıldadım. Nestore'un parmakları daha da sıkılaştı, gözleri öfkeyle karardı.

"Şimdi yapacaksın. Bir daha kaçmana izin vermeyeceğim Amelia. Bir daha asla."

Gözlerini aradım, bir zamanlar sevdiğim çocuktan bir iz aradım ama gitmişti.

Nestore arka koltukta benimle otururken, adamları öne geçti. Pencereden karanlık sokağa bakarken bakışları sert ve endişeliydi. Minneapolis'i bir saat önce geride bırakmıştık. Los Angeles'a kadar arabayla mı gideceğimizden yoksa bir ara uçağa mı bineceğimizden emin değildim. Nestore beni çiçekçiden sürükleyip siyah BMW limuzine zorla bindirdiğinden beri benimle tek kelime etmemişti.

"Eğer Kıyafet bölgesinde saklanırsan seni bulamayacağımı mı sandın?"

Sıçradım ve ona döndüm. Başını pencereye dayamış, geriye yaslandı, gözleri sanki uyumuş gibi yarı kapalıydı,

ama gözlerindeki bakış buna izin vermeyecek kadar keskindi.

"Bir gün sana geri döneceğimi hep düşünmüştüm."

"Ne zaman, Amelia?"

Dudaklarımı yaladım. "Geçmişteki Nestore'a geri döndüğünde. İntikam peşinde koşmayı, intikam uğruna yaşamayı bıraktığında."

Üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Olmam gereken kişiyim. Eskiden olduğum zayıf çocuğun evrimleşmiş haliyim."

"Sen asla zayıf değildin," diye fısıldadım. "Babanın altında hayatta kaldın. Babamın üç yıl süren işkencesine dayandın! Evrim mi? Remo Falcone buna böyle mi diyor?"

Nestore, sanki ne demek istediğini anlayamıyormuşum gibi başını salladı. "Remo beni anlıyor. Karanlıktan doğmanın, karanlıkta yaşamamanın ve onu solumanın ne demek olduğunu anlıyor."

Nestore'un uyluğunun üzerinde duran eline uzandım. Bakışları, ona dokunan parmaklarıma odaklandı, yorgun bir ifade vardı.

"Şu anki hayatımdan öylece kaybolup gidemem."

"Flavia'dan mı bahsediyorsun? Kaybolmana yardım ettiğini biliyorum."

"Lütfen onu suçlamayın. O beni korumak istedi."

"Benden mi?" diye homurdandı, gözlerini kısarak öne doğru eğilerek.

Sessiz kaldım. Nestore'dan korunmaya ihtiyacım var mıydı? Eskiden hayır derdim ama artık o kadar emin değildim. Gözlerindeki bakış korkunçtu. Geçmişte beni canavarından koruyan her neyse, kaçmamla yok olmuştu.

Amelia'sız geçen sekiz yüz gün ve bir gün. Onu düşünmeden geçirdiğim tek bir gün bile olmamıştı. Amelia hatırladığımdan çok daha güzeldi. Arka koltukta yanımda uyurken, muhteşem yüzündeki huzurlu ifadeyle, öfke ve hayranlık arasında kalmıştım.

Bazen onu bulabileceğimden neredeyse umudumu yitiriyordum ama herkes ondan vazgeçmemi söylese bile, pes etmemeye devam ettim. Vazgeçmek hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı. Amelia kalbimin ve zihnimin derinliklerindeydi. Bazen bu yüzden ondan gerçekten nefret ediyordum. Babasının zincirlerinden kurtulmuştum ama hâlâ onun kölesiydim.

Öte yandan, kendine yeni bir hayat kurmuştu. Hayatına devam etmişti. Ben de aynısını yapabilseydim ne yapardım?

"Sınırı geçtik," diye duyurdu Sasha. "Yaklaşık on dakika içinde havaalanına varacağız."

"Tamam." Cebimden telefonumu çıkarıp Niccolo'yu aradım, iki çalıştan sonra cevap verdi.

"Onu yakaladın mı?" Sesinde inanmazlık vardı. Beni defalarca onu kovalamaktan vazgeçirmeye çalışmıştı ama kendimi durduramıyordum. Bu, nefes alamamakla eşdeğerdi

ve bu muhtemelen benim için Amelia'sız olmaktan daha az zor olurdu.

"Evet."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Niccolo.

Bakışlarım Amelia'nın kolundan aşağı uzanan uzun, parlak saç tutamlarını takip etti. Yüzü kraliyet gibiydi. Yanımda prenses olacaktı. "Bir düğün organize etmelisin."

Niccola durakladı. "Düğün mü?"

"Bir düğün. Yeterince bekledim. Daha fazla zaman kaybetmeyeceğim. İki hafta içinde gerçekleşecek ve muhteşem olması gerekiyor. İnsanların yıllarca bundan bahsetmesini istiyorum. Katılması gereken herkesi davet edin."

Bir gösteri ve Amelia'nın halka teslimiyeti olacaktı. Herkes bir Lamorgese ile evlendiğimi görecekti ve Amelia sonsuza dek benim olacaktı.

"Camorra'nın hâlâ zor durumda olduğunun farkında mısınız? Underboss'lardan veya Falcone'lardan hiçbirinin bu kadar kısa sürede yetişebileceğini sanmıyorum."

"Kimseyi beklemeyeceğim. İki hafta içinde Amelia karım olacak."

Dik durmaya çalışırken kocaman mavi gözleri şaşkınlıkla bana baktı. Bakışlarını ondan ayırmadan telefonu kapattım. Araba özel jetin yanına yanaştı. Ona işaret ettim. "Bir sonraki yolculuğumuz. Bizi eve götürecek."

Amelia dudaklarını yaladı, bu hareketi midemi en sinir bozucu şekilde altüst etti. Amelia'nın üzerimdeki gücü çok büyüktü. "Bana evlenme teklif bile etmedin."

Gözlerimi kıstım. "Evet der misin?"

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, sonra jete doğru baktı, zamanını bekliyordu. Kalbim, mektubunu okuduğum günü hatırlatan bir şekilde sıkıştı. Bana parmağını bile sürmeden acı çektirebiliyordu ve gücünün tamamen farkında değildi. Ya da belki de masum rolü yapmakta ustaydı...

"Yalan söylemeye zahmet etme," dedim tehditkâr bir tavırla. "Rızan önemli değil. Nereye gideceğimiz önemli olan sadece benim sözüm." Kapıyı iterek açtım ve dışarı çıktım, yakıt dolu havadan derin bir nefes aldım. Genellikle biri beni Amelia gibi öfkelenlendirdiğinde ölürdü.

Amelia, ben kapıyı açamadan dışarı fırladı ve arabanın etrafından dolandı. Önümde durdu. Kot pantolon ve sweatshirt giymişti; müstakbel eşim için fazlasıyla sıradan bir tarzdı. Muhteşem elbiseler giymeyi hak ediyordu.

Yüz ifadesi yalvarırcasına bir hal aldı. "Flavia'ya gideceğimi söylemeliyim. Öylece ortadan kaybolursam çok endişelenir ve Luciano'ya göz kulak olmamı istiyor. İz bırakmadan ortadan kaybolamam."

"Bana yaptın," diye hırladım. "Flavia'nın senin kaybolmandaki rolünü bana hatırlatma, yoksa onu bağışlama fikrimi değiştirebilirim."

Zorlukla yutkundum. "Beni zorla seninle evlendiremezsin. Paylaştığımız her şeyi mahvedeceksin. Eskiden arkadaştık. Bunun senin için hiçbir değeri yok mu?"

Kafamda öfke kükredi. Onu omuzlarından tutup arabanın yan tarafına yasladım. Adamlarım bize yer açmak için jete doğru koştu. Canım sıkırken yanımda olmamaları gerektiğini biliyorlardı.

Underboss olduğumdan beri geçen iki yıldan fazla sürede öfkemi ve kan dökme isteğimi bastırmaya çalışmakla nadiren uğraşmıştım. Gerek yoktu. Ancak şimdi, Amelia hayatıma geri dönmüş ve beni çileden çıkarma konusunda yeni keşfettiği yeteneğiyle, öğrenmem gereken bir beceriydi bu. "Artık arkadaş değiliz. Şu anda, tutsak ve esir alandan başka bir şey değiliz. Yakında sevgili, karı koca olacağız. Aramızda daha önce ne varsa, kaçarak mahvettin."

Yüz ifadesi düştü. Sonunda ne yaptığını anlamış mıydı? Yoksa duyarsız kalmayı mı tercih etmişti? "Beni seninle evlenmeye zorlama Nestore. Sen bundan daha iyisin."

Karşımdaki öfkeli kıza dik dik baktım. "Hayır, sen benim karım olacaksın. Seni kıyamete kadar ganimet olarak

gezdireceğim. Babanın yıkılmış krallığının anıtı ve zaferimin simgesi olacaksın, Amelia Lamorgese."

Beni itmeye çalıştı ama ben onu daha sıkı tuttum. Benden çok daha küçüktü ve hücremden ayrıldığımdan beri her gün gücüm üzerinde çalışıyordum.

Sıcak nefesi yanağımda gezinene kadar eğildim. Dudaklarım boynuna değdi, tatlı kokusunu içime çektim; günün yorgunluğundan hafif terli ama yine de mükemmeldi, fazlasıyla mükemmeldi. Dişlerimi gösterip yumuşak tenini ısırdım, iz bırakmak istiyordum. Nefes nefese kaldı, bedeni ellerimin altında gerildi, nefesi göğsünde kesik kesikti.

Onun tüm fantezilerinden daha güzel bir tadı vardı. Geri kalanını tatmak, pembe dudaklarından daha fazla acı dolu nefes çıkarmak için sabırsızlanıyordum.

CHAPTER ELEVEN

Nestore'un beni ısırıldığı yeri ovuşturdum, hafif acının morarmama sebep olacağını biliyordum ki bu kesinlikle onun niyetiydi. Acıdan çok şoktan irkildim; daha fazla acı olmayacaktı elbette. Olacaktı. Nestore bana acı ve aşağılanmayla ödetecekti. Ondan kaçmıştım ve Nestore'un gözünde bu beni neredeyse babam kadar suçlu kılıyordu.

Nestore Romano, babamın ona ve ailesine yaptığı her şey için soyadımdan nefret ediyordu. Ama ben... tek bir kaçış eylemim için benden nefret ediyordu. Algıladığım suçtan önceki her türlü nezaket ve şefkat eylemi önemsizdi.

Bunu dudaklarının her tehditkar kıvrımında, her sert bakışında ve dokunuşlarındaki şiddette görebiliyordum.

Onun karısı olurdum.

Onu vazgeçiremeyeceğimi biliyordum. Ben de kaçamayacaktım. Nestore ikinci kez başarılı olmama izin vermeyecekti. Beni iki yıldan fazla süredir arıyordu. Bu düşünceyle midem tuhaf bir sıcaklıkla doldu. Bunu beni

sevdiği için yaptığına inanmak istiyordum ama daha çok incinmiş gurur ve öfkeden kaynaklandığından korkuyordum. Bu tür bir bağlılığın, hatta takıntının suçu aşka mı atfedilebilirdi?

Yine de, kalbinde ve kafasında nasıl olduğumu anlatan sözlerini hatırlayınca, kendi kalbim de duygularla sıkıştı. Fırsatım olsa bile, Nestore'a neler yapacağını bile bile tekrar kaçabilir miydim? Geçen sefer, Nestore'un acısını bir an bile düşünmeme izin vermemiştim. Nestore'a böyle bir nezaket gösteremeyecek kadar yaralı, kendimi kurtarmak için fazlasıyla çaresizdim.

Nestore'a temkinli bir bakış attım. Özel jette benden birkaç koltuk ötede oturuyordu. Varlığıma dayanamadığından mı yoksa etrafımda kendine güvenip güvenmediğinden mi emin değildim. Gözlerindeki öfkeyi düşününce, kendini hâlâ bu kadar iyi kontrol edebilmesine şaşırdım. Pencereden gece gökyüzüne bakıyordu. Şehrin ışıkları aşağıda yayılıyordu. Yakında Los Angeles'a inecektik. İfadesinde, etrafımda genellikle taşıdığı öfke ve nefret yoktu. Neredeyse huzurlu görünüyordu. O bakışla, bana ilk yakalandığı zamanki çocuğu hatırlattı; gülen ve gülümseyen, kalbinde iyilik olan çocuğu. Babam onu ondan söküp almıştı. Bunun küçücük bir parçasının hâlâ derinlerde gömülü olduğuna ve onu ondan çekip çıkaracak kişinin ben olacağıma inanmak istiyordum. İki yıl önceki kızıdan daha güçlüydüm. Ama Nestore'un karanlığını yenebilecek kadar güçlü müydüm?

Emin değildim.

Sanki bakışlarımı hissediyormuş gibi bana doğru baktı ve en ufak bir huzur kırıntısı bile yerini sertliğe bıraktı. Sessiz bir meydan okuma gibi bakışlarına dikti gözlerini. Bir Yunan tanrısının yüz hatlarına sahip, güzel bir adamdı. Kalbimin özlemini çektiği, bedenimin özlemini çektiği adamdı, ama benim için sakladığı şey, ortak geleceğimizle ilgili hayallerimde hayal ettiğim şey değildi.

Sonunda bakışlarımı kaçırdım. Gelecekte yeterince savaş vermem gerekecekti. Onları akıllıca seçmeliydim.

Romano Malikanesi'nin kapısına vardığımızda, tüm vücudum kaçış moduna geçti. Yokluğumda Nestore'u sık sık özlemiştim ama burayı hiç özlememiştim. Bir kabuslar diyarıydı. Her anı, mutlu olanlar bile, acı ve korkuyla doluydu.

Ellerim titremeye başladı ve dizlerimi tutarak onları durdurdum. Nestore bana meraklı bir bakış attı, bakışları inip kalkan göğsümden pantolonumu tırmalayan parmaklarıma kaydı. İfadesi duygusuz, hatta soğuktu.

Sarmaşık güllerle kaplı çelik kapılar kayarak açıldı ve malikanenin bulunduğu tepeye çıkan uzun araba yoluna yol verdi. Araziyi çevreleyen tuğla duvarlar da sarmaşık güllerle kaplıydı; binlerce çiçek açmış, güzel bir görüntü ama aynı zamanda başka bir dehşetin hatırlatıcısı. Araba araba yoluna yanaştı. Yan tarafta, uzakta gül labirentini seçebiliyordum. Bahçeler bakımlıydı. Her şey tertemizdi. Yuvarlak kafesler, araba yolundan labirente doğru dar bir patikayı izleyen bir gül tüneli oluşturunuyordu.

Yolun ortasında, ortasında insan boyutunda bir heykelcik bulunan bir çeşme vardı. Ben ayrıldığımda orada değildi. Durduğumuzda boğazım düğümlendi, nefes almakta zorlandım. Bu yer sadece korkunç anılar barındırıyordu. Keşke Nestore onu yakıp yıkıp kendine yeni bir yer inşa etseydi. Bizim için.

Artık burası benim de evim olurdu.

Bu duvarların arasında tekrar tutsak olma düşüncesi bile içimi panikle kapladı. Nestore arabadan inip arabanın etrafından dolaştı. Konağa bir fatih gibi baktı. Sanki burada

yaşamak onun günlük savaşıymış, kaybedemeyeceği bir savaşıymış gibi.

Şoför kapımı açtı ama hemen dışarı çıkmadım. Birkaç derin nefes aldıktan sonra öne doğru ittim ve doğruldum. Nestore'nin bakışları çeşmeye kaydı ve benim gözlerim de onu takip etti. Nefesim kesildi. Çeşmenin ortasındaki beyaz mermer heykelcik benim bir görüntümdü; saçlarım rüzgarda savrulmuştu ve tunik benzeri bir elbise kıvrımlarıma yapışmıştı. Ellerimden biri sanki bir şeye veya birine uzanıyormuş gibi uzanmıştı. Nestore yanımdan geçip sütunlu girişe çıkan geniş merdivenleri çıktı. Merdivenlerin ortasında durdu ve bana baktı. Hafif esintide saçlarının siyah telleri gibi dalgalanan uzun, siyah bir kürk manto giymişti. Nefesim kesildi. Heykelcik, ellerini sessiz bir emir veya yalvarışla uzatmış, doğrudan ona bakıyor gibiydi.

"Bunu hafızamdan yaptım çünkü tek bir fotoğrafın bile yoktu. Sana çok yakışmış."

Güzel figür, bir tanrıça gibi, uhreviydi. Beni böyle mi görüyordu? Yoksa eskiden de böyle mi görüyordu?

Gözlerini bana dikti. Avucu yukarı bakacak şekilde elini uzattı, aynadaki heykelciğe doğru hareket etti.

"Gelmek."

Kelime sessizdi ama arabada beklediğim yere kadar ulaştı. Bakışlarım, önümde tehditkâr bir dev gibi yükselen binaya kaydı. Burası birçok kabusumda yer almıştı. Şimdi uyanırken de beni rahatsız edecekti.

Kalbim göğsümde çarparak, basamaklara bir adım daha yaklaştım, sonra bir adım daha. Nestore'un uzanmış eline odaklandım, arkasındaki malikaneye değil. Nestore'un tehditkâr sözlerine rağmen, varlığı genç Amelia'nın korkularını yatıştırıyordu.

Elimi onun elinin üzerine koyduğumda, omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Bakışlarını takip ettim. Bu noktadan, sanki sonsuza dek uzanan şehre bakabiliyorduk. "Burası tamamen benim, şimdi sen de benimsin."

Parmakları elimi kavradı ve beni zarif fuayeye çekti. Eski ahşap, kürk ve deri kokusu burnuma doldu. Başlarımızın üzerinde ağartılmış boynuzlardan yapılmış devasa bir avize asılıydı ve mermer zemine bir ayı postu serilmişti. Sol büfeyi süsleyen çiçek vazoları gitmiş, yerlerine bir samuray kılıcı ve barok bir av sahnesi tablosu gelmişti. Elimi çekiştirdi ve beni kıvrımlı merdivenlerden giriş salonuna çıkardı. Orada devasa bir duvar halısı başka bir avı resmediyordu: atlı adamlar, tehditkâr köpekler ve kaçan yaban domuzları.

Yamaçtaki konumu nedeniyle fuaye, personel odası, mutfak ve vestiyerin bulunduğu katta yer alırken, daha da büyük olan giriş holü yaşam alanlarının gerçek başlangıcını işaret ediyordu. Spor ayakkabılarım parlak mermer zeminde gıcırdıyordu. Yüksek duvarları süsleyen kupa panoları gibi birkaç ayrıntı dışında, burası hatırladığım gibiydi. İlk bakışta hayvan kemikleri olduklarını düşündüm, ancak daha yakından bakınca birkaç insan el iskeleti, birkaç kafatası ve hatta birkaç uyluk kemiği ve pelvis kemiği fark ettim. Avize, insan göğüs kafesinden yapılmıştı.

Etrafımdaki bembeyaz insan kemiklerine bakınca başım döndü. Nestore'un intikam arayışının hatıralarıydı bunlar. Burası bir mezarlıktı, bir yuva değil. Hava ağırdı, karanlık anılarla doluydu. Dışarı çıkmak istiyordum ama kaçış yoktu.

Nestore'un dudakları memnun bir sırıtişla kıvrıldı. Sergilenen kemikleri işaret etti. "Bu adamların çoğunu tanıyordun. İşkencecilerimiz. Şimdi, bana itaatsizlik edebileceklerini düşünenler için bir uyarı olarak sonsuza dek sergileniyorlar."

Başımı iki yana salladım, mide bulantımı bastırmaya çalıştım. "Bu..." Ne diyeceğimi bile bilmiyordum, sadece iğrenç ve çılgıncaydı. "Çılgınlık."

Nestore kupaları taradı. "Bu gerekli bir önlem."

"Polis içeri adım atarsa başın belaya girer."

Nestore kıkırdadı, yüzünde şakacı bir neşe vardı. "Kimse benim iznim olmadan evime adım atamaz, Amelia. Böyle saçma sapan endişelerle uğraşma."

"Ne hakkında endişelenmemi istiyorsun?"

Beni kendine doğru çekti ve yanağımı neredeyse sevgiyle avuçladı. "Suçunu nasıl telafi edeceksin?"

"Yapabilir miyim?" diye nefes verdim.

Nestore öfkesine o kadar alışmıştı ki, hâlâ affedebilir miydi?

"Göreceğiz." Elini indirdi ve balo salonunun çift kanatlı kapısını açtı. Bu odanın gördüğü onca kanlı olayı hatırlayınca karnım kasıldı. Kehribarların parıldadığı devasa koyu gri mermer şömineden gelen odun kokusu burnuma kadar geldi. Dudaklarım aralanarak donakaldım. Odanın sonunda bir platform kurulmuştu. Devasa, koyu renkli bir taht ve üzerinde biraz daha küçük, beyaz-gri bir taht vardı. Yaklaştıkça, küçük tahtın dalgaların karaya attığı odunlardan, büyük tahtın ise neredeyse siyah ahşaptan yapıldığını gördüm.

Nestore, tahtadan yapılmış tahtı işaret ederek, "Düğünümüzden sonra burası senin tahtın olacak," dedi.

Siyah tahtına oturdu, arkasına yaslandı ve bacaklarını iki yana açarak sırttı. Benim apaçık şaşkınlığımı beğendi.

"Sen kral değilsin," dedim çünkü unutmuş olmasından endişeleniyordum. Ya tamamen delirmiş olsaydı? Bu fikir dayanılmazdı ama şimdi bununla yüzleşmeyi tercih ederim.

Sırtışı keskinleşti ve kollarını dayanaklara uzattı, uzun parmaklarını esneterek yuvarlak uçlarını kavradı. "Bu duvarlarda, şehrimde, topraklarımda, ne karar verirsem oyum. Kendime kral dersem, kralımdır. Sözüm kanundur. Sen de hatırlasan iyi olur."

Kollarımı vücuduma doladım.

Sanki beni görmeye dayanamıyormuş gibi, ağzını sertçe bükerek bakışlarını kaçırdı. "Ama ben kim olduğumun gayet farkındayım, Amelia. Ben Yardımcı Patron'um. Ben Camorrista'yım. Ben Nestore Romano'yum. Ben ihanet ettiğin adamım."

Başımı salladım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. "Artık odama gidebilir miyim? Yoksa beni bir hücreye mi

kapatırsınız?"

Nestore ayağa kalktı, gözleri işkenceyle parlıyordu. "Bir daha asla bir hücreye kapatılmayacaksın. Bodrumda çürüyecek kadar değerlisin."

"Bunun yerine beni kendi yaptığın yaldızlı bir kafese mi kapatacaksın?" diye sordum hüzünlü bir gülümsemeyle.

Kaşları çatıldı, sonra ifadesi yumuşadı. "Beni takip et," dedi, yüzü sertleşerek. Uzun adımlarla uzaklaştı ve ben de uzun adımlarına yetişmekte zorlandım. Yatak odalarına çıkan başka bir merdiveni takip ettik.

Nestore koridordaki son kapıyı açtı. Ana yatak odası. Tanıdık odaya adım attım. Kaçmadan önce uyuduğum odaydı burası. Yatağın üzerinde siyah ipek yatak örtüsü vardı ve dört direkli karyolalardan kalın siyah perdeler sarkıyordu. "Sen burada mı uyuyorsun?"

Nestore yatağa doğru beni takip etti. "Sen gittiğinden beri. Evlendikten sonra bu odayı paylaşacağız." Bir tutam saçımı işaret parmağına doladı. "Her bir parçanın benim olmasına sadece iki hafta kaldı."

Öfkeyle baktım. "Her parçası değil," diye fısıldadım. "Kalbim bir zamanlar tanıdığım çocuğa ait, karşımdaki adama değil."

Parmağını indirdi. Acımasız maske yerine oturmadan önce, yüzünden bıçaklanmış gibi bir ifade geçti. "O zaman bedeninin mülkiyetini daha da değerli kılmam gerekecek."

Aniden döndü, kürk mantosu bacaklarımın arasından hışırdadı, sonra dışarı çıkıp kapıyı sertçe kapattı.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

Evin içinde dolaşmaya iznim var mıydı? Hatta bunu istiyor muydum? Başka ne tür dehşetlerle karşılaşabilirdim ki?

Babam hala bodrumdaki bir hücrede mi kilitliydi?

Sabahın erken saatlerinde uyuyakalmışım ama hafif bir tıkırtıyla uyandım. Battaniyelerimden kurtuldum, şaşkındım. Hâlâ dün giydiğim kıyafetlerleydim ve acilen duş almam gerekiyordu. Kapıyı açtığımda, yirmili yaşlarının ortalarında genç bir kadın bekliyordu. Uzun boylu, uzun boylu, küllü sarı saçlı ve ön dişlerinin arasında dikkat çekici bir boşluk olan bir kadındı. Muhteşemdi, özellikle de dikkatimi çeken dolgun dudakları.

"Ben Francoise, terziniz. Bay Romano, size elbise dikebilmem için ölçülerinizi almam için beni gönderdi."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"İçeri girebilir miyim?"

"Eee, tabii." Geri çekildim, hâlâ tamamen şaşkındım. Yirmi dört saatten kısa bir süre önce hayatımdan koparılmıştım ve durumumu telafi etmekte zorlanıyordum. Arkasından bir valiz çekip yatağın yanındaki yere koydu. İçinde beyaz ve krem tonlarında bir kumaş yığını vardı. "Gelinliğimi mi tasarlıyorsun?" diye sordum.

Özür dileyen bir gülümsemeyle başını salladı. "Hayır, bugün olmaz. Dükkanıma gelmeni istiyorum. Gelinlik kumaşları yanımda taşıyamayacağım kadar değerli ve ağır. Bu kumaşlar elbiseler ve gecelikler için. Bay Romano seni açık renklerde görmek istediğini söyledi."

Kaşlarım havaya kalktı. "Öyle mi?"

Öfkemi yuttum. Bu kadının bununla hiçbir ilgisi yoktu. İşini yapıyordu. "Ya farklı bir renk veya pantolon istersem?"

Yalvarırcasına bana baktı ve dikkatlice iki parça giysi aldı. "Ben sadece emirleri yerine getiriyorum. Hemen giymen için birkaç parça diktim bile."

"Ne zaman yaptın bunları?"

Kızardı. "Son birkaç saat içinde Bay Romano beni aradı ve giymen için birkaç elbise tasarlamamı istedi. Sadece üç parça. Önümüzdeki günlerde gardırobunun geri kalanı üzerinde çalışacağım."

Elbiseleri yatağın üzerine bıraktı. Dediği gibi, üç parçaydı. Biri sade, uzun kollu, yere kadar uzanan beyaz bir elbiseydi; diğeri uzun kollu kısa bir elbiseydi; üçüncüsü ise kloş etekli, kalp yakalı ve kısa kollu midi bir elbiseydi.

"Üzerime giyebilir misin, bakalım uyup uymayacaklar mı?"

Kıyafetleri banyoya götürdüm ve küvetin kenarına serdim. Kıyafetlerimi çıkarıp yere serdim, sanki kurduğum hayatı yıkmak zorundaymışım gibi. Flavia ne yapıyordu? Çok endişelenmiş olmalıydı. Peki ya Luciano? Artık kimse ona bakmıyordu. İsteksiz olmama rağmen ilk elbiseyi, yere kadar uzanan elbiseyi giydim. Şaşkınlık beni sardı. Neredeyse tam olmuştu. Banyodan çıktım ve terzi hemen işe koyuldu, beni çevirip elbisenin biraz büyük olduğu sırtımdaki kumaşa dokundu. "Giyebileceğin daha fazla kıyafet olduğunda, bunu içeri çekeceğim, tam oturacak."

"Ölçülerimi nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Bay Romano bunları tahmin etti ve çok iyi bir iş çıkardı."

Dişlerimi alt dudağıma geçirdim. "Ne zamandır onun için çalışıyorsun?"

"Bir yıl boyunca. Bütün kıyafetlerini ben yapıyorum."

Elbisemin eteğini, bileğimin yaklaşık iki santim aşağısında biten eteğini çekiştirip yere sürterken ona baktım. Onun terzisinden daha fazlası olup olmadığını merak etmeden duramadım. Nestore'un başka kadınlarla yattığına dair sözleri keskin bir bıçak gibi içimi deldi. Belki de onu terk ettiğim düşünüldüğünde kıskançlığım ikiyüzlülüktü. Onun hayatına devam etmemesini bekleyemezdim. Ama etmemiştim. Nestore her zaman yanımdaydı, binlerce kilometre uzakta olsam bile. İlklerimi saklamıştım. Keşke o da saklasaydı. Bu düşünceleri bir kenara itip Francoise'a odaklandım.

Üç elbise de üzerime tam oturdu ve sonraki günlerde giyebileceğim kadar iyi oldu. Kumaşı, vücuduma yakışan yumuşak bir pamuk-ipek karışımıydı. Normalde beyaz giymezdim ama bunun dışında, Nestore bana dayatmasaydı parçalar hoşuma giderdi.

Francoise daha sonra ölçülerimi aldı. "Lütfen tercih ettiğiniz kumaşları seçin, sonra bugünlük işim biter."

Birkaç tane beyaz ve krem rengi kumaş seçtim, sonra Francoise gitmeden önce bana yeni iç çamaşırları ve taytlarla dolu küçük bir çanta verdi.

Los Angeles'ta erken bahar günü için hava oldukça soğuk olduğundan uzun elbisemi ve taytımı giymeden önce hızlıca duş aldım.

Uzun saçlarımı ördüm ve sol omzuma kadar sarkıttım, uçları göğsüme değecek şekilde, sonra kapıya doğru yürüdüm. Acıkmıştım. Öğle vaktiydi, sabah boyunca uyumuştum. Koridora çıktığımda, belirsizlikle boğuştuğumu hissettim. Burayı ve mutfağın nerede olduğunu biliyordum ama etrafım kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar düşmancaydı. Koyu renkli çiçek desenli duvar kağıdı, koridorun sonundaki yarı kapalı perdelerden sızan ışığı yutuyor gibiydi.

Koridorun sonunda bir gölge hareket etti ve korkudan nabzımı hızlandırdı. Nestore'un uzun bedeni, sanki gölgelerin arasından çıkmış gibi belirdi. Odamı mı izliyordu?

Siyah pantolon, parlak siyah bir kemer ve siyah bir kürk manto giymişti ama ayakkabı veya gömlek yoktu. Yaklaştıkça nefesim göğsümde tıkanı. Vücudu kaslıydı ve ağzımı utanç verici bir şekilde sulandıran bir karın kasına sahipti, ama gözlerim sayısız yara izinde ve en kötüsü de babamın Nestore'a mülkiyetinin bir işareti olarak kazıdığı, göğüs kemiğinin üzerindeki L şeklindeki damgada takılıp kalmaya başladı.

Nestore önümde durdu, bakışlarıyla beni baştan aşağı süzdü. "Elbise sana tam oturmuş."

"Neden beyaz?"

Parmak uçlarını hayalet gibi yanağımda gezdirdi. "Çünkü karanlıkta çok fazla zaman geçirdin ve bana bağlı olduğun için hayatının bir kısmı her zaman gölgelerle örtülü olacak."

İç çektim. Ona bunun böyle olmak zorunda olmadığını söylemek istedim. O da gölgelerden çıkabilirdi ama bunu duymak istemediğini biliyordum ve daha da kötüsü, bunun doğru olup olmadığından tam olarak emin değildim. "Neden babamın damgasını sildirmedi?"

Nestore'un gözleri acıyla parladı, sonra göğsündeki L harfine baktı. "Çünkü Amelia, artık babanın bana sahip olduğu anlamına gelmiyor. Kalbime damganı vurdun, bu yüzden L harfi kalacak."

Yükselen duygularımı bastırdım. Böyle şeyler söylediğinde, benim için yaptığı planların sadece iyi niyetli olduğuna inanmak istedim ama gözlerindeki tehdit parıltıları, vücudunda bir savaşın alevlendiğini söylüyordu. Yanık izine uzandım ama Nestore, parmak uçlarım tenine değemeden bileğimi yakaladı. "Evlenirsek, uzun süre Lamorgese olmayacağım."

Sırtışı hemen ortaya çıktı. "Ne zaman, eğer değil. Ve kan bağıyla, soyadım senin olsa bile, sen her zaman bir Lamorgese olacaksın."

"Onu öldürdün mü?" diye sordum sessizce. Son iki yıldır, bazen babamın kaderini merak ediyordum; sevgiden ya da acımadan değil, sadece hayatımın o bölümünün sonsuza dek bitmesini istediğimden.

Geri çekildi, çenesi kasıldı, gözleri buz kesti. Bana ilerlemem için işaret etti. "Aç olmalısın. Bu gece eğlencemiz olacak, bu yüzden iyi beslenmiş ve formda olmanı istiyorum."

"Ne tür bir eğlence?" diye fısıldadım. Hevesli alt tonundaki bir şey dişlerimi gıcırdattı.

"Bekleyelim ve görelim."

Nestore beni tam altıda odamdan aldı. Kapıyı açtığımda Nestore'un sert yüzüne bakacağım ana kendimi hazırlamıştım ama başında gördüğüm şeye kendimi hazırlayamıyordum. Başının tepesinde insan parmaklarından yapılmış bir taç vardı.

Kapı kolunu tutan parmaklarım, sakinleşmeye çalışırken daha da sıkılaştı. Nestore'un keskin bakışları yüzüme kilitlenmiş, ona vermeye hiç niyetim olmayan bir tepki bekliyordu. Onun oyununun bir parçası olmayacaktım.

Beni baştan aşağı süzdü. "Beyazlar içinde muhteşem görüneceğini biliyordum."

Akşamlar soğuk olduğu için uzun elbise giymiştim ve Nestore beni bahçelere götürdüğünde iyi bir seçim olduğu ortaya çıktı. Milyonlarca açan gülün tatlı, çiçeksi kokusu, kaldırımda yürürken, kafeslere veya labirente ulaşmadan önce bile bana ulaştı. Nestore beni çekerken elimi sıkıca tuttu. Bizi nasıl bir manzaranın beklediğini söylemeyi reddetti. Seçenekleri düşündüğümde tüylerim diken diken oldu.

Labirentin içinden geçip, spor merkezinin olduğu yerin en uzak noktasına doğru yürüdük.

Nestore tenis kortlarını kaldırıp yerine geniş, dairesel bir bina inşa etmişti. Sadece tek katlı ve penceresizdi. İçeride, dairesel yapıyı elektrikli meşaleler aydınlatıyordu. İki merdiven alt katlara çıkıyordu. Bu alandan, düzensiz ve heyecanlı erkek seslerinin uğultusu geliyordu. Neler oluyordu?

Nestore elimi tutup beni merdivenlerden aşağı indirdi. Kafasındaki kemiklerden yapılmış taca bakıp duruyordum. Bir yanımda bunun gerçek kemik, ya da en azından insan kemiği olmamasını umuyordu. Uzman olmadığım için belki

de başka bir şeydi. Bana iç içe geçmiş bir dizi dalı hatırlattı ve tam olarak öyle olduğunu düşünmeye karar verdim: dallar. Gerçeği unutmam gerekiyordu.

Merdivenlerden çıktığımızda, şaşkınlıktan dudaklarım açık kaldı. Oda minyatür bir amfiteyatroyu andırıyordu. Sıralar, Nestore ve ben dışarı çıktığımızda sessizliğe gömülen adamlarla doluydu. Nestore beni aşağıdaki dairesel çukurun mükemmel bir manzarasına sahip bir locaya doğru çekerken, herkesin gözü üzerimizdeydi.

Nestore oturur oturmaz, çukura bir adam girdi. Geniş omuzları ve seyrek saçları olan, göbek kısmı tombul bir adamdı. Ağır göz kapaklarında, çok şey görmüş birinin bakışı vardı. "Bu gece özel bir sürprizimiz var. Bir fare, Drago ile bir kafeste beş dakika hayatta kalarak ölümden kurtulma şansı yakalıyor. Bahislerinizi yatırın. Dövüş bir dakika içinde başlıyor."

Adam, rütbelerin altındaki başka bir alana açılan bir kapıdan kayboldu. Nestore'a inanmaz bir bakış attım. "Drago, babamın kaplanı gibi mi?"

Babam vahşi hayvanlara takıntılıydı. Maymunlar, kaplanlar, aslanlar ve çitalardan oluşan özel hayvanat bahçesi beni hep tiksindirirdi. Zavallı hayvanların yeterli alanı yoktu ve babam onları zamanının yarısında uyuştururdu, böylece onları sevip kontrol ettiği için daha da büyük bir adam gibi hissedebilirdi. Romano Senior öldürüldükten sonra buraya taşındığımızda onları buraya getirmişti.

Nestore başını eğdi, birkaç tutam saç gözlerinin önüne düştü, bakışlarımı yakaladı.

"Onları sakladın mı?"

Nestore korkuluğa tutunup aşağıdaki çukuru inceledikten sonra bana baktı. "Hepsini değil. Öldürebilirdim. Hiçbir barınakta veya hayvanat bahçesinde onlara yer yoktu. Çok fazla vahşi hayvan ticareti yapılıyor ve birçoğunun yeni bir yuvaya ihtiyacı var."

"Yani şimdi onları kavgalarda mı kullanıyorsun?"

Koyu kaşları çatıldı. "İyi bir eğlence, etkili bir caydırıcılık ve bahisleri artırıyor. Bu bir iş Amelia, sana sadece en kaliteli kumaşları ve mücevherleri alabilmek için devam ettirmem gereken bir iş."

Nestore'un ne hale geldiğini görünce dehşete düşerek başımı salladım.

Uzun kahverengi saçlarını alçak bir atkuyruğu şeklinde toplamış, uzun boylu bir adam aşağıdaki çukura girdi. Üzerinde sadece pantolon vardı. Vücudunun üst kısmında birkaç çürük ve kesik vardı, ama bunun dışında iyi görünüyordu. Bakışları Nestore'u buldu ve ifadesi yalvaran bir ifadeye dönüştü. "Kendimi affettirmeme izin ver. Senin için çalışabilirim."

Nestore eliyle kesme hareketi yapıp arkasındaki yükseltilmiş kırmızı kadife koltuğa çöktü. Gözlerim dairesel arenaya dikilmiş, yanındaki koltuğa oturdum. Çukurdaki adamın arkasına bir kapı açıldı. Adam hızla dönüp geri çekildi. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmadı, sonra görkemli yırtıcının geri kalanı gölgelerin arasından çıkmadan önce içeriden bir kaplanın başı göründü. Kalabalık "aah" diye bağırdı ve paralar telefonlarından bahis oynayan iki adama verildi. Neye bahis oynadıklarını merak ettim. Acaba kaplana karşı bahis oynayan var mıydı?

Duvardaki, adamın kaplanla çukurda geçirdiği sürenin saniyelerini sayan saate gözüm takıldı. Herkesin bahse girdiği şey bu olmalıydı.

Nestore kaşını kaldırdı, dudaklarında meydan okuyan bir sırıtış belirdi. "Sonuca bahis oynamak ister misin?"

Başımı sertçe salladım. "Bu benim eğlence anlayışıma uymuyor."

Sanki kendisi için hiçbir önemi yokmuş gibi omuz silkti. "Benim ve senin de olacak."

"Neden? Beni kendi versiyonuna mı dönüştüreceksin?"

"Belki de sen, itiraf ettiğinden daha çok bana benziyorsundur."

Dikkatim kafese kaydı. "Değilim."

Kaplan hırlayıp saldırdı. Devasa pençesinin tek bir hareketiyle adamı havaya uçurdu. Adam dehşet içinde yere indi ve sinsice yaklaşan canavardan kaçmak için geriye doğru kaçmaya çalıştı. Dişlerini adamın omzuna geçirdi ve adamın acı içinde çığlık atmasına neden oldu.

"Bu kafesteki yırtıcılar asla öldürmeyi öğrenmediler. Bastırılmış avlanma dürtülerini tatmin etmek için oynuyorlar," diye mırıldandı Nestore, manzarayı izlerken yüzünde hoş bir ifadeyle.

Kemiklerin kırılma sesleri ve acı dolu çığlıklar ürpermeme neden oldu. Bana geçmiş, Nestore'un kendi çığlıklarını hatırlattı.

"Bunlar bana ve Camorra'ya ihanet eden adamlar. Baban gibi adamlar. Yakalayana kadar işkence edip öldüren adamlar."

Bu vahşi gösteriye bir saniye daha dayanamayarak bakışlarımı kaçırdım. Sonunda çığlıklar kesildi ve sadece kemiklerin kırılma sesi ve şapırtı sesleri duyuldu.

"Neden beni bunu izlemeye zorluyorsun?" diye fısıldayarak sordum. Nestore sandalyesine yaslandı. "Beni korkutmak için mi? Bu gereksiz. Bunun için gözlerine bir bakış yeter."

Kısık bir kahkaha attı. "Yıllarca işkence görmemi izledin, çığlıklarımı ve kemiklerimin kırılma sesini duydun ve bundan hiç kaçmadın, ama bu seni kaçmaya mı zorluyor?" Sesinde bir suçlama tınısı vardı, sanki acı çekmesini izlemekten keyif aldığı sanıyordu. Zihni gerçeği çarpıtmıştı ve benim kaçmam da buna kesinlikle katkıda bulunmuştu.

"Yalnız olmadığını hatırlatmak için kaldım. Çığlıklarının sesine katlandım çünkü çok daha kötü acı çektiğini biliyordum. Bunu meraktan ya da eğlenceden yapmadım. Seni önemseydiğim için kaldım. Sonuçta, seni desteklemenin tek yolu buydu."

Nestore'un gözlerindeki sertlik biraz kayboldu ve içimde bir umut yeşerdi, ancak çenesi kasılıp arkasını döndüğünde söndü. Yırtıcı hayvanın ilgisini kaybetmeden önce kaplanın

cesedin parçalarını yemesini izledi, Nestore da öyle. Kapı açıldı ve kedi dışarı fırladı.

Beyaz tulumlar giymiş bir temizlik ekibi çukura girdi ve su hortumu ve süpürgeyle kan ve kalıntıları temizledi. Su hortumunun keskin tıslaması tüylerimi diken diken etti ve uzun zaman önceki anılar aklıma gelince ürperdim, karnım guruldadı.

Nestore öne eğilip kolumu tuttu. Bakışlarıyla karşılaştım, gözlerindeki anlayışa şaşırdım. Belki de her şey bitmemişti.

"Güvendesin."

"Ben miyim?"

Elini çekti, yüzüne soğuk bir maske takıldı. Temizlik ekibi gittikten sonra, iki adam kavga etmek için dışarı çıktı. Seyircilerden herhangi biri, önlerindeki gösteriden rahatsız olsa bile, bunu olağanüstü bir şekilde saklıyorlardı. Ya da belki de bu sadece günlük bir işti ve artık alışmışlardı.

Nestore, daha önce fark etmediğim bir garsona işaret etti. Çoğu kişi bir şeyler içmek için en üst kattaki bara gitmek zorundaydı ama Nestore öyle yapmadı elbette.

"Bana kırmızı şarap," dedi ve sıkılmış bir ifadeyle koltuğuna yaslandı. "Ne istersin Amelia?"

Hiçbir şeyi midemde tutabileceğimden emin değildim ama Nestore'a kıvrandığımı görme zevkini tattırmak istemiyordum. "Bana da bir kadeh."

Nestore'un yüzünde şaşkınlık belirdi. "Kırmızı şaraba karşı bir ilgin mi var?"

Omuz silktim ve çukurun alt kısmını görmemek için koltuğumda olabildiğince geriye yaslandım. "Şimdi geliştireceğim," dedim huysuzca. Belki alkol bu şiddet gösterisini daha katlanılabilir hale getirirdi. "Ne kadar zalimleştğini, ne kadar kibirli, acımasız ve güç sarhoşu olduğunu anlamama yardımcı olabilir."

Gülümsemesi sertleşti. "Ahhh, anladım." Garson iki kadeh koyu kırmızı şarapla geri döndü. Keşke bana bu kadar çok kan hatırlatmasaydı.

Bardağı aldım. Nestore sırtarak kendi bardağını kaldırdı. "Kalbimi kıran kadına, müstakbel eşime."

Kadehimi onunkine vurmamı heyecanla bekledi. Zorlukla yutkunarak kabul ettim. Yüksek şingirtı sesiyle, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Aşağıdaki çukurda, dövüşçülerin homurtuları ve acı dolu nefesleri giderek yükseldi.

Şaraptan bir yudum aldım; ekşi ve güçlüydü, hafif bir meyve notası vardı ve sıcaklık boğazımdan aşağı, sonra da başıma doğru yükseldi. "Koştuğum için beni hiç affedecek misin?"

Nestore bir yudum aldı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Seni neredeyse her şey için affederdim Amelia. Ama bu..." Gözleri gözlerime dikildi. "Bana ihanet ettin."

"Sana karşı hiçbir şey yapmadım. Başka bir adamı hiç düşünmedim."

"Hile yapmadın. Ama kalmadın da."

Bakışlarındaki derin acı ve suçlamadan gözlerimi kaçırdım. Şaraptan bir yudum aldım, neredeyse rahatlatıcı gelen hafif bir vızıltı hissettim. "Ve şimdi bana ödetmek istiyorsun. Öç almak istiyorsun."

"Yapamam Amelia. Ne yaparsam yapayım, beni terk ettiğini anladığımda hissettiğim acıyı sana yaşatmam."

CHAPTER TWELVE

Nestore, kapımın önünde her zaman en az iki muhafız bulundurur ve evin içinde nereye gidersem gideyim bana eşlik ederdi. Henüz dışarı çıkmama, hatta Nestore olmadan bahçeye bile girmeme izin verilmiyordu.

Nestore sürekli ortalıkta yoktu. Neden benden kaçındığından emin değildim. Belki de yanımda olsaydı gelinliğimi mahvedecek morluklar bırakacağından endişeleniyordu. Günlerimi kütüphanede, yalnız ve kaybolmuş hissederek geçiriyordum. Binadan çıkmama izin verilen tek zaman, varışımın birkaç gün sonra, Francoise'i terzi dükkânında ziyaret ettiğim zamandı. İki korumam beni, Nestore'nin kuzeni Niccolo'nun beklediği bir arabaya götürdü. Onu sürücü kapısına yaslanmış halde görünce şaşkınlıktan donakaldım. Nestore'ye onu sormaya cesaret edememiştim ama kaçtığımda öfkeyle kuzenini öldürmüş olsa şaşırmazdım.

Ona yaklaşırken ifadesi soğuk, hatta neredeyse düşmancaydı. Siyah pantolon, siyah gömlek ve uzun siyah bir palto giymişti. Tek eksik bir şapkaydı.

"Yaşıyorsun."

"Neden olmayayım ki?" diye sordu, hafif bir endişeyle. Muhafızlarımdan birinin direksiyona geçebilmesi için sürücü kapısından uzaklaştı.

"Nestore'un ölüm ve insan kemiklerine olan takıntısı göz önüne alındığında, kimsenin bir ganimet olmaktan kurtulabileceğini sanmıyorum."

Genç gardiyanın yüzündeki endişe parıltısını kaçırmadım.

"Sen öylesin," dedi Niccolo, ağzını acı bir şekilde bükerek.

"Beni evlenmeye zorluyor."

"Daha da kötü olabilirdi. Nestore'un senin için başka bir kader seçmemiş olması seni şanslı kılıyor."

Onun duyarsızlığına başımı salladım. "Ve sen onun adamı mısın?"

"Ben onun danışmanı ve en yakın müttefikiyim. Ve kalbinin geri kalanını bir daha kırma şansın olmayacağından emin olacağım. Şimdi arabaya biner misin, Amelia?" Son kısım yapmacık bir nezaketle söylenmişti.

Arka koltuğa kaydım, ardından Niccolo geldi. "Bizi Francoise'a götür," diye talimat verdi.

Niccolo gözlerini pencereden dışarı dikmişti. Belli ki benimle sohbet etmekle ilgilenmiyordu. Onda bir arkadaş aradığımdan değildi, ama yalnızdım ve sahip olduğum tek bilgi kaynağı oydu.

Kapıları geride bıraktığımızda biraz daha rahat nefes aldım. Gün ışığında ve serin bahar güneşi her yere cömertçe vururken, büyüdüğüm şehre geri dönmenin mutluluğunu hissettim. Romano Malikanesi, modern ve renkli şehir manzarasıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Sanki alternatif bir gerçeklikten çıkmış gibiydim.

"Kaçmayı düşünme. Kaçarsan bacağına sıkarım."

"Bana zarar verirsen Nestore kızmaz mı?"

"Aklını kaçırmış olacak ama seni serbest bırakırsam beni hiçbir şey kurtaramaz."

Dudaklarımı büzdüm. Bu, beni kalmaya zorlamanın bir yolu muydu? Ona hiçbir şey borçlu değildim.

Dükkan Los Angeles şehir merkezindeydi. Sade bir vitrinde "Francoise Custom Tailor" yazıyordu ve camın arkasında, Francoise'i dikiş makinesiyle bir masada otururken görebiliyordum. Önce genç gardiyanım içeri girdi, ardından ben ve Niccolo geldi, ikinci gardiyanım ise kapının önünde bekledi.

Francoise dikiş makinesinden başını kaldırıp hemen ayağa kalktı. Bakışlarımla karşılaştığında gülümsemesi aniden belirdi, ama Niccolo'ya baktığında kayboldu. Ona kısa bir baş selamı verdikten sonra masasının etrafından dolaşp bana doğru geldi. "Lütfen arkaya kadar beni takip edin ki sizi detaylıca ölçebileyim."

Beni yüzlerce kumaşla dolu raflarla dolu bir arka odaya götürdü. "Ölçülerinizi alabilmem için iç çamaşırlarınıza kadar soyunmanızı rica edeceğim."

"Zaten yaptın."

"Elbiseniz için daha fazla referans noktasına ihtiyacım var. Kısa bir süre olduğu için, düzeltmeler için yeterli zamanım olmayacağı için tam oturması gerekiyor."

Niccolo yanımdan geçip odayı aradı. "İkinci bir çıkış var mı?"

"Paçavranın arkasına," dedi Francoise. Niccolo sırtı bana dönük bir şekilde oraya yerleşti.

Bana bakmaya cesaret edemeyeceğinden emin olunca soyunmaya başladım. Francoise yanıma geldiğinde

yanaklarım kızardı. İnsanların yanında iç çamaşırlarımla olmaya alışık değildim.

Önlüğünden bir mezura çıkarıp boğazıma doladı. Gözlerim şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı. "Bu ne işe yarıyor?"

Nestore bana tasma mı takmak istiyordu? Artık hiçbir şeyden emin değildim.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, Francoise'ın yüzü dehşetle doldu. "Deri işi yapmam. Bu, elbisenin yakası için."

"Yaka mı?"

"Elbisenizin tasarımını Bay Romano seçti. Talimatları açık."

"Yani benim söz hakkım yok mu?"

"Dantel süslemelerini seçebilirsiniz."

Bir homurtu çıkardım.

"Lütfen ölçülerimin doğru olması için kıpırdamadan durun," dedi sessizce, sonra mezurasını tekrar boğazıma doladı. Sonra omuzlarımı, üst kollarımı, bileklerimi, göğsümü, belim ve kalçalarımı ölçtü. İşini bitirdiğinde memnun bir şekilde başını salladı.

"Bu daha ne kadar sürecek?" diye sordu Niccolo.

"Bu iddialı bir elbise. Titizlikle çalışmam gerek," dedi Francoise sertçe. Dantel yığınının doğru onu takip etmemi işaret etti. Güllü ve dallı bir tane gözüme çarptı. İşaret ettim. Francoise çıkarıp masanın üzerine koydu. Altındaki çekmecedeki küçük dantel güller ve inciler çıkarıp kumaşın üzerine yerleştirdi. "Dantele ve elbisenin geri kalanına inciler, değerli taşlar ve bu dantel gülleri ilâştireceğim."

"Ve bunu yedi gün içinde yapabileceğinden emin misin?"

"Bay Romano'yu hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi Francoise sesinde hafif bir titremeye.

O akşam Nestore, geldiğimden beri ilk kez benimle yemeğe geldi.

Karşısına çöktüğümde yüzündeki ifade merakı yansıtıyordu. Yemek masası yirmi kişiyi rahatlıkla alacak kadar büyüktü, ama sadece zıt uçlarda iki kişilik yer ayrılmıştı.

Kaşımı kaldırdım. "Bana yaklaşmaktan mı korkuyorsun?"

"Yakınlığınız beni çeşitli sebeplerden dolayı huzursuz ediyor," dedi kırmızı şarap dolu bir kadehi kaldırırken.

Ben de aynısını yaptım ve alkolün cesaretimi artırmasına izin verdim. "Neden?"

Yüzünde yırtıcı bir bakış belirdi. "Çünkü ben kendini dizginlemek zorunda olan bir adam değilim, ama sen henüz karım değilsin, bu yüzden dizginlemem gerekiyor."

"Evlilik, kendini dizginlememen gerektiği anlamına gelmiyor," dedim yumuşak bir sesle. Nestore her zamanki gibi üstsüzdü, kalın kürk mantosu sandalyesinin arkasına sarkıyordu. Vücudunun üst kısmı güç saçıyordu ve parmaklarımı göğüs ve pazı kaslarında gezdirip sonra da alt kısımlarını incelediğimi hayal edebiliyordum. Arzularımı sadece fantezilerimde yaşamıştım ve onları gerçekte keşfedebilmeyi dilemiştim, ama Nestore'un planları beni kaygılandırmadan edemiyordu. Beni korkutuyordu.

Nestore, küçük bir zili çalan hizmetçilerden birine işaret etti. Kısa süre sonra odaya elinde bir tepsiyle başka bir hizmetçi girdi. Ortasında kızarmış bir ördek, kızarmış havuç ve Brüksel lahanasıyla çevriliydi. Nestore tepsiyi önüne koydu. Nestore servis tabağından uzun, parlak bir bıçak alıp kuşu kesmeye başladı. En azından babamın kemiğinden yaptığı bıçağı kullanmıyordu, gerçi hâlâ onda olduğundan emindim.

Ürperdim. Eğer Nestore beni huzursuz etmeyi amaçlıyorsa, başarıyordu.

İşini bitirince ayağa kalktı ve servis tabağını bana getirdi. Hizmetçiler odadan çıktı. "Hangi parçayı istersiniz?"

Ördeği iki göğüs ve iki bacak olarak kesmişti.

Göğsü işaret ettim. Tabağıma kaldırdı, sonra içinin orta pişmiş olduğunu görebilmem için ince dilimler halinde kesti. Et suyu evimde birikmişti. Nestore, masanın kendi tarafına dönüp servis yapmadan önce sebzeleri göğsün yanına koydu.

Ördek göğsüne baktım, karnım kasılmıştı. Ördeği çok severdim ve bifteğimi hep az pişmiş yerdim, bu yüzden midemin bulanmasının tek sebebini bu duruma bağlayabilirdim.

"Afiyet olsun," dedi Nestore, adeta meydan okurcasına.

Çatalımla bir parça eti deldim ve zorla ağızma attıktan sonra suratımda huysuz bir gülümseme belirdi. Nestore bir ısırik aldı ama gözlerini benden ayırmadı. "Zevkini hayal ediyordum."

İfadem düştü, zihnim yamyamlık imgeleriyle doldu.

Nestore kıkırdadı ve arkasına yaslandı, bana altı paketinin ve siyah pantolonunun içinde kaybolan koyu renk saçlarının baştan çıkarıcı görüntüsünü sundu. "O kadar da sapık değilim. Aminin tadına bakmaktan bahsediyorum."

Kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı ve yanaklarıma bir sıcaklık çöktü, sonra sanki içime işledi. "Flavia ve Luciano ne olacak? Düşünümüze katılmalarına izin verilecek mi?"

Akıl sağlığını koruyabilmem için konuyu değiştirmem gerekiyordu.

"Hayır. Benim bölgemde hoş karşılanmıyorlar."

"Ama güvendeler mi?" diye fısıldadım.

"Flavia'yı cezalandırmak gibi bir niyetim yok."

Göğsümdeki ağırlık rahatladı. "Sadece ben mi?"

"Sadece sen. Hâlâ hangi cezayı hak ettiğinden emin değilim."

Düğünümüzün sabahı terzi yine geldi. Bugün gelinliğimi ilk kez görecektim. Gergindim. Ya Nestore onun için kasvetli bir şey seçseydi? Bu düğün benim seçimim olmasa da, içinde rahat hissedebileceğim bir elbise istiyordum.

Francoise, ellerinde dev bir beyaz çamaşır torbası tutan iki adamla yatak odama girdi. Torba çok hacimli olduğu için onu odama taşımakta zorlandılar.

Kapıyı kapatıp çıktıklarında, Francoise çantanın fermuarını açtı. Elbiseyi askıdan belli bir zorlukla kaldırırken nefesim boğazımda düğümlenirken ona doğru yaklaştım. Elbise muhteşemdi, en cüretkâr fantezilerimde bile hayal ettiğim her şeyden daha güzeldi. Korse kumaşı sanki beyaz altın iplikten dokunmuş ve minik elmaslar, dantel güller ve incilerle süslenmiş gibiydi. Kumaşa iliştirilmiş çok sayıda inci nedeniyle oldukça sertti, neredeyse zırh gibiydi. Yaka ve kollar ipekten yapılmıştı ve değerli taşlar ve incilerle süslenmişti. Elbisenin içi parmak uçlarımda kayan su kadar pürüzsüzdü.

"Tek başına mı diktin?"

Bu, bir hafta değil aylar süren bir proje gibi görünüyordu.

"Evet. Bay Romano bana istediği elbisenin çizimini verdi ve ben de ona göre diktim."

Gözlerim şaşkınlıktan kocaman açıldı.

"Bunu giyeyim de son dakika ayarlamaları yapmam gerekip gerekmediğine bakayım."

İç çamaşırlarıma kadar soyunmama yardım etti, sonra da kıyafet çantasından dantel külot çıkardı. En mahrem yerimi kaplayan dantel bir gül dışında, arkası ve önü şeffaftı. Külotu elime alırken kızardım. Bu ufak tefek şeyler pek fazla örtmezdi. "Peki ya sütyen?"

"Elbise buna izin vermiyor."

Bana anlayışlı bir gülümsemeyle baktı, sonra sırtını bana dönüp elbiseyi kapı pervazındaki askıya astı. Hemen iç çamaşırlarımı çıkarıp külotu giydim, sonra ellerimle göğüslerimi kapattım. "Dönebilirsin."

Nazik bir gülümsemeyle döndü, sonra kombinezonla yanıma geldi. "Bu gece için kıyafet çantasında bir gecelik ve iç çamaşırı var."

Bu gece. Yüzümdeki renk soldu. Düşün gecemiz.

Geçmişte Nestore ile tatlı sevişmeler hayal etmiştim. Kaçtıktan sonra bile sık sık rüyalarım girmişti. Her zaman tatlı ve sevgi doluydu. Nestore'un aklındakiler benim hayallerimden çok uzaktı. Beni sahiplenmek ve bir şeyi kanıtlamak istiyordu.

Terzinin yüzü acımayla doldu ama hiçbir şey söylemedi. Her şeyin yoluna gireceğine dair bana güvence vermeye çalışmadığı için memnundum. Nestore'u tanıyordu, ya da en azından herkesin onun hakkında anlattığı hikâyeleri biliyordu, bu yüzden durumumu iyileştirecek hiçbir şey söyleyemezdi.

Geçmişte ondan korkmak için hiçbir sebebim yoktu ama şimdi benden nefret ettiğine göre, artık hiçbir şey beni onun gazabından koruyamazdı. Belki de onu ikna etmem için bana zaman tanısaydı öfkesini yumuşatabilirdim ama belki de bu yüzden benden kaçındı. Belki de beni cezalandırmak için öfkesini içinde tutmak istiyordu.

Etek eteğimi giydikten sonra, terzi elbiseyi giymeme yardım etti. Elbise ağırdı ve vücudumu mükemmel bir kum saati şekline sokuyordu. Hiç balıkçı yaka giymediğim için yüksek yakası bana yabancı geliyordu. En azından elbisenin geri kalanı kadar dar değildi.

"Mükemmel," dedi memnun bir şekilde başını sallayarak.

Haklıydı. Elbise tam oturuyordu ve sanki bir peri masalından fırlamış gibiydi. Eteği hareket ettirdiğimde elmaslar ışıpta parıldadı ve duvarlara prizmalar gönderdi. Korse göğüslerimi vurgulasa da yüksek yakası sayesinde sade kalmıştı. Bodrumda kilitli kaldığımız sırada Nestore ile hayalimdeki düğünden bahsettiğimizi hatırladım. Ona prenses gibi bir elbiseden bahsetmiştim ve bu, yakası hariç, o zamanlar anlattığım hayale çok benziyordu. Bunun beni

kendisine zincirlemesini mi simgelediğini merak etmeden edemedim.

Sıcaklık gözlerime baskı yapıyordu, gözyaşlarımı tutmak için hızla göz kırpmaya çalışıyordum.

Keşke bugün hayal ettiğim masal gibi olsaydı. Keşke Nestore'un ve benim hikayemiz karanlık bir yola girmeseydi.

"Hiçbir şeyi değiştirmeme gerek yok." Saatine baktı. "Şimdi stilistlere yer açacağım."

Ellerimi tuttu ve bana küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sana dünyadaki tüm mutlulukları diliyorum."

Gülümsemesine karşılık veremedim. "Teşekkür ederim."

Gitti. Tavandan tabana aynada kendime baktım. Kısa süre sonra stilist içeri girdi. Doğal buklelerimi belirginleştirdi ve başıma bir taç taktı. Makyajımı, tercih ettiğim gibi hafif tuttu ve sonunda aynaya baktığımda, gerçekten bir prenses gibi görünüyordum. Elbisemin eteğinde parmaklarımı düzeltirken parmaklarım titriyordu.

"Ayakkabıların," diye hatırlattı stilist, topukları önüme koyarken. Onlar da sayısız kristal taşla süslenmişti. Onları giydim, bu düğünün nasıl geçeceğini merak ediyordum. Son bir saat içinde arabaların geldiğini görmüştüm. En güzel kıyafetlerini giymiş birçok yabancı yüz belirmişti.

Geriye kalan tek ailem, Flavia ve üvey kardeşim davet edilmemişti. Nestore, kaçmama yardım ettiği için onu affedemiyordu. Belki de onun gazabından korunmak için uzak durması daha iyiydi. Buradan kaçmıştı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum, elbisemle beklerken. Stilist ellerini karnının önünde kavuşturup bana sert bir gülümsemeyle baktı. "Birisi seni alana kadar sana eşlik etmem söylendi."

Beni sunağa kim götürecekti? Babamın hayattayken bunu yapabilecek durumda olduğundan bile şüpheliydim.

Kapı çalındı ve hızla kapıya gidip açtı. Nestore'un kuzeni Niccolo'nun kapıda beklediğini görünce şaşkınlığım doruğa ulaştı. Siyah bir smokin, kan kırmızısı bir papyon ve parlak siyah ayakkabılar giymişti. Kıvırcık kestane rengi saçları

geriye doğru taranmıştı. İçeri girdiğinde bana gergin bir gülümsemeyle baktı. Tam o sırada sağ elindeki çağlayan gelin buketini fark ettim. Bana uzattı. Aramızdaki mesafeyi kapatıp buketi elinden aldım. Devasa bir buketti, güzeldi ama aynı zamanda... hüzünlü bir havası vardı. Leylak, koyu mor ve allık tonlarında güller ve krizantemler, koyu yeşil yapraklarla karışarak Gotik bir görüntü yaratıyordu. Allık rengi güllere dokundum. "Bunlar labirentten mi?"

Niccolo'nun sert ifadesi biraz daha yumuşak bir ifadeye büründü. "Öyleler. Nestore buketin içinde olmaları konusunda ısrar etti."

Nedenini merak ettim. Labirentin onun için sadece acıyı simgelediği hissine kapıldım: annesinin kaybı, bir daha geri dönmediği günün travması, labirentin içinde bir yerlerde gömülü olduğu bilgisi.

"Hadi bakalım. Tören başlamak üzere," dedi Niccolo, tutmam için kolunu uzatarak.

"Beni sunağa mı götüreceksin?" diye sordum. Bana karşı açıkça duyduğu küçümsemeyi düşününce, bunu beklemiyordum.

"Nestore'un geriye kalan tek ailesi benim ve aile üyelerin ya öldü ya da hain, bu yüzden evet, seni sunağa kadar götüreceğim."

Yutkundum. Kolumu onun koluna geçirdim, sonra ağır buketi daha sıkı kavradım.

Niccolo beni koridora, sonra da merdivenlerden aşağıya, muhteşem giriş salonuna götürdü. Koyu kırmızı gül yaprakları zemini bir halı gibi kaplıyordu ve balo salonunun kapalı kapısına doğru uzanıyordu. Kapının arkasından alçak sesli uğultular duyuluyordu.

"Umarım bir daha asla kaçmayı düşünmüyorsunuzdur. Onu neredeyse öldürüyordun. Bir daha kaçarsan seni öldürürüm. Senin yasını tutacak ama hayatına devam edecek. Son iki yıldaki acısını tekrarlamaktan iyidir." Niccolo'nun gözlerindeki öfke beni hazırlıksız yakaladı ama aynı

zamanda rahatladım. Nestore'un onu önemseyen insanlara ihtiyacı vardı. Güvenebileceği bir aileye ihtiyacı vardı.

"İzin vermiyor," dedim hafifçe omuz silkerek. Nestore beni yakından takip edecekti.

"Kalmak istemelisin."

"Bana kalmam için bir sebep verecek mi?" diye fısıldadım. "Çünkü bana ödetmek istiyor gibi görünüyor."

Niccolo alaycı bir tavırla güldü. "Nestore sana karşı dünyanın geri kalanına karşı olduğu gibi değil. Ondan korkuluyor. Zalim. Ama seni bir kaide üzerinde tutuyor."

Şüpheliydim. Belki geçmişte öyleydi ama dediği gibi, kaçtığım için beni affedemiyordu.

Keman müziği hızlandı, ardından bir kontrbasın pes notaları geldi. Buket gibi, ses de yumuşak bir güzellikle derin, hüzünlü tonların bir karışımıydı. Kapılar içeriye doğru açılıyordu. Yüzlerce davetli, balo salonunun ön tarafında, siyah kumaş ve koyu kırmızı güllerle kaplı bir kemerin bulunduğu yerde sonlanan gül yapraklarından yapılmış koyu kırmızı halının üzerinde sıralanmıştı. Altında ise Nestore duruyordu.

Herkesin gözleri acımayla doldu.

Peri masalları böyle değildi.

Kapalı kapılar ardında insanlar bize "Deli ve kırık prensesi" diyordu. Mutfak personelinin dedikodusunu duymuştum. Kırık prenses. Kendimi kırık hissetmiyordum, bu yüzden Nestore'un beni kırmasını beklediklerini varsayabilirdim.

Nestore, siyah saçlarının tepesinde beyaz bir taç bulunan uzun siyah kürk mantosunu giymişti. Paltosunun altında gömlek giymemişti ama yara izlerini en pahalı giysi gibi taşıyordu. Vücudundaki neredeyse her yara izinin doğuşuna tanık olmuş, onlarla birlikte gelen çığlıklara şahit olmuş, Nestore acı çekerken onunla birlikte sık sık ağlamıştım; ta ki bir süre sonra sadece benim gözyaşlarım akana kadar. Nestore'un gözyaşlarını tutabilen kısmı çoktan ölmüştü.

Niccolo, gül yolundan aşağı doğru takip edene kadar kolumu çekiştirirdi. Yanlarından geçerken bazı yüzler uzaktan tanıdık geldi. Kadınların yüzlerindeki şefkat midemi bulandırdı. Ön sırada, Remo Falcone, üç kardeşi ve tetikçisi Fabiano bekliyordu. Bakışlarımı onlardan kaçırdım. Nestore'nin karanlığa daha da gömülmesinden Remo'yu suçlamadan edemedim.

Cepheye vardığımızda bakışlarım Nestore'un yüzüne kaydı. İfadesinde zafer ve beni tekrar uçuracak kadar karanlık bir açlık vardı. Müzik yavaşladı, sonra durdu ve Nino Falcone elinde bir kitapla öne çıktı. Töreni o mu yapacaktı?

Nestore elini bana uzattı. Avucunda yanık izleri vardı. Ama sağ taraftaki küçük bir kafesteki hareket dikkatimi çekti. Nestore, vahşi hayvanlardan birini eğlence olsun diye kafese mi koymuştu?

Kafesteki yaratığın babam olduğunu, ya da Nestore'un intikamcı ellerinde geçirdiği yıllardan geriye kalan şey olduğunu fark ettiğimde yüreğim burkulmuştu. Babamı sevmiyordum. Çoğu gün ondan korkuyor, nefret ediyor ve ölmesini istiyordum. Nestore'un ona yaptıklarını hak etmişti ve acısını görünce yüreğim parçalanmıyordu. Kısa süre sonra kocam olacak adam için parçalanıyordu. Her zalimce davranışta, Nestore'un küçük bir parçası ölüyordu. Ya da belki de Nestore'umdan geriye bir şeyler kaldığına inandığım için aptaldım.

"Amelia."

Alçakgönüllü tavrı, şokumu üzerimden atıp elimi onun elinin içine koymamı sağladı. Gözlerim siyah saçlarının tepesindeki taca kaydı. Bu, taktığı diğer taçtan farklıydı. Tırnakların olması gereken yere, parmakların üst kısmına değerli taşlar yapıştırılmıştı.

Rahatsız edici görüntüden bakışlarımı indirip buketi yanımdaki siyah sandalyeye bıraktım, sonra Nino'yla yüzleştik.

Tören kısa ama tatlı değildi. Zaferden ve bizi geride tutan şeylerin üstesinden gelmekten bahsediyordu. Bağlılıktan ve

sadakatten bahsediyordu. Nestore'nin yüzüne sevgi parıltıları görmeyi umarak baktım, ama ifadesi mermer kadar soğuktu. Niccolo, yüzüklerimizle birlikte kırmızı kadife bir yastıkla geldi. Onları ilk kez görüyordum. Her şeyde olduğu gibi, kararları Nestore vermişti.

Güzel, sarı altın markiz kesim yakut bir yüzük alıp parmağıma taktı. Devasa yakut taşının yanında küçük pırlantalar vardı. Kendi yüzüğü siyahtı ve ortasında kan ırmağı gibi ince bir çizgi halinde minik kırmızı yakutlar vardı. Ona taktığımda parmaklarım titredi. Bir anlığına gözlerini kapadı ve yüzünden neredeyse huzurlu bir ifade geçti, ama sonra kayboldu ve bana sahiplenici bir bakış attı.

"Gelini öpebilirsin."

Odadaki her çift göz üzerimizdeydi. Babam da izliyor mu diye kafese bakmaya cesaret edemedim. Nestore'a odaklandım. Bu onun gösterisiydi. Egemenlik gösterisiydi. Ayrılmam kalbini kırmıştı. Şimdi de benimkini kırmak istiyordu ve bunda başarısız olursa, beni kırmak istiyordu.

Sert avucuyla yanağımı kavradı, sonra başını yavaşça eğdi. İşini kolaylaştırmak için başımı yukarı kaldırdım. Bu öpücüğü uzun zamandır özlemiştim ama hiç böyle olmamıştı.

Dudakları dudaklarımı ararken neredeyse utangaçtı, yumuşak ve sorgulayıcıydı, yüzündeki sert duygulardan arınmıştı. Onu aynı yumuşaklıkla öptüm, içinde öldüğünden korktuğum bir şeyi uyandırmasını umarak.

CHAPTER THIRTEEN

Amelia'nın gidişiyile neredeyse umutsuzluğa kapıldığım haftalarda, aylarda ve yıllarda bu düğünü planlamıştım. Onu bir gün bulacağımı bilmek, intikamın tek başına beni karanlık günlerde taşımaya yetmediği zamanlarda beni ayakta tutmuştu. Hayalindeki gelinliğin anısına diktiğim elbiseyle bana doğru yürüdüğünü görünce neredeyse nefes alamıyordum. Muhteşemdi, gördüğüm her şeyden daha güzeldi. Onu bulmak için döktüğüm her damla kana ve bilgi almak için işkence ettiğim her insana değerdi. Onunla bir saat geçirmek için bin kişiyi öldürebilir, onu bir daha benden almasına izin vermeden önce canımı verebilirdim.

Yüzüğüm incecik parmağında parladığında, göğsümde tanımlayamadığım bir acı hissettim; gidermek istediğim ama onu sahiplenerek giderebileceğimden emin olmadığım bir ihtiyaç. Amelia'dan istediğim, verdiği sözü, ilklerini sahiplenmekten çok daha fazlasıydı. Ne kadar güçlü olursam olayım, ondan koparıp alamayacağım bir şey istiyordum.

Bu gece, dayanabildiğimle yetinmek zorundaydım. Amelia benimdi. Sonsuza dek.

Kaçışının ardından yaşadığım en karanlık anlarda, babamın ölümünden daha güçlü bir ihanet duygusu ve büyük bir öfkeyle ona nasıl bedel ödeteceğimi, hatta belki de merhamet dilenmesini nasıl sağlayacağımı hayal etmiştim. Ama onu tekrar gördüğüm an, o mavi gözler bana baktığı an, onun yok olmasından daha fazlasını istediğimi biliyordum.

Onu öptüğümde kalp atışlarım üç katına çıktı. Yumuşak ve tatlıydı. Beni neredeyse katlanamadığım ama yine de özlediğim bir hafiflikle doldurdu. Dudakları dudaklarıma yapıştı, dokunuşu ayak parmaklarıma kadar hissedebildiğim bir okşayıştı.

Kendimi geri çekip yüzümü sert bir maskeye zorladım. Amelia şaşkınlık ve umutla bana baktı.

Konuklara döndüm. "Kutlamaların tadını çıkarın. Bahçede yiyecek ve içecek servisi yapılacaktır. Tebriklerinizi kabul ediyor ve şimdi ayrılıyoruz."

Amelia bana şaşkın bir bakış attı. Bu insanlarla, hatta Niccolo'yla bile kutlama yapmaya niyetim yoktu. Amelia'yla birlikte olmak istiyordum. Yıllardır bu anı özlemiştim. Umursamadığım insanlarla yaptığım yapmacık nezaketler, Amelia'yı benim yapmamı engelleyemezdi. "Bu gece seni eğlendirecek bolca çukur dövüşü olacak."

Amelia'yı çekiştirerek Lamorgese'nin bulunduğu kafese doğru yürüdüm. Bir köşeye sıkışmış, ayaklarına bakıyordu.

"Bu gece bir Lamorgese alacağım. Güzel vücudunun her bir köşesini yalayıp dilime bir tanrı gibi tapana kadar, Achille." Amelia yanımda kaskatı kesildi ama ben dikkatimi babasından ayırmadım. Yüzünde tiksinti vardı ama bakışlarıma bakmaya cesaret edemedi. Pis bir fare gibi ayaklarımdan dibinde sindi.

Sırtımı kafese döndüm ve dehşet içinde bana bakan Amelia'ya baktım.

Parmaklarım onun küçük elini sıkıca kavradı ve onu gül yolundan aşağı, alkışlayan misafirlerin arasından çekti. Amelia da peşinden gitti çünkü ona başka seçenek bırakmamıştım ama kafa karışıklığı ve tedirginlik dalgalarını üzerinden hissedebiliyordum. Evimin koridorlarında sessizce yürüdük. Tek duyduğum şey nabzımın hızlı atışı ve Amelia'nın mermer zeminde çıkardığı tıkırtılardı.

Ana süitimizin yatak odasına girdiğimizde ve kapıyı arkamızdan kapattığımda, kendimi bir belirsizlik anında buldum. Bir yanımda Amelia'ya bana yaşattıkları için acı çektiirmek istiyordu. Diğer yanımsa, kaçmadan önce hayal ettiğim şekilde onu takdir etmek istiyordu.

Amelia bana döndü, gözleri korkuyla doluydu. Ona neler yapacağımdan korkuyordu.

Amelia'nın üzerimde çok daha fazla kontrol sahibi olduğunu bilmeme rağmen, kendimi güçlü hissettirdi. Boynunu kavradım ve başını geriye doğru yatırdım, böylece ağzı harap olmam için mükemmel bir pozisyona geldi. Dilim dudaklarının arasından geçip tatlılığını tattığında, vücudum canlandı. Amelia bana her zaman canlı hissettirmişti ama bugün, daha önce hiç karşılaşmadığım bir tutkuyla beni yaktı. Boynundaki parmaklarım onu yerinde tutarken ona bastırdım, sonra onu tüketmek, onu ne kadar özlediğimi göstermek isteyerek öpücüğü derinleştirdim.

Amelia öpücüğe doğru eğildi. Beklediğim gibi bana karşı koymadı, beni itmedi. Dudaklarımı ondan çektim. Onu ve kendimi kontrol altında tutmak istiyordum. Orak şeklindeki bıçağımı çekip elbisesinin yakasına taktım, sonra aşağı doğru sertçe çektim. Amelia şok içinde çığlık attı. İnciler ve değerli taşlar yere döküldü. Bıçak eteğin ucuna kadar kaydı ve yere diz çöküp tahta zemine çarpıp saplanana kadar vahşice aşağı inmesini izledim. Bıçağı bıraktım ve yerde saplanmış halde bıraktım. Elbise Amelia'nın vücudundan kaydı ve onu şeffaf bir külotla bıraktı. Bakışlarım onu içine çekti. İnce bacakları, uyluklarının arasındaki güzel vadi, külotunun şeffaf kumaşına işlenmiş gülün altındaki koyu

üçgen, yumuşak karnı, dar kalçaları ve o mükemmel, yuvarlak göğüsleri.

Bir kral gibi taç takıyordum, adamlarıma bir kral gibi hükmediyordum ve bir kral gibi yaşam ve ölüm konusunda karar veriyordum, ama Amelia'nın ayaklarının dibinde diz çökerken, ibadete hazırlanan bir köylü gibi hissediyordum. Bir insan nasıl bu kadar güzel olabilirdi?

Amelia kızardı, utançtan yanakları pembeleşti. Pembelik boğazına ve göğüslerine yayıldı. O pembe meme uçları beni tahrik ediyordu.

"Seni cezalandırmak istiyorum," dedim boğuk bir sesle, sonra ayağa kalkıp o küçük meme uçlarından birini dudaklarımın arasına aldım. Yumuşak ucunu ağzıma aldım, sonra sertleşen çakıl taşıyı dilimle okşadım ve mırıldandım: "Ben de sana tapmak istiyorum. Seninle ne yapmam gerekiyor?"

Boynuma dokundu, parmakları saçlarımda nazikçe gezindi, içimden mırıldanma isteği geldi. Tanrım, dokunuşu bir merhem gibiydi. Meme ucunu sertçe emdim, bu gecenin gidişatını belirleyen kişi olmak istiyordum. "Bana tapın," diye fısıldadı.

Meme ucuna doğru karanlık bir şekilde kıkırdadım ve ısırdım, dilimle onu yatıştırmadan önce nefes nefese kalmasına neden oldum. "Tapınmaya layık olduğundan emin değilim."

Kendimi ona kaptırmak, kontrolü kaybetmek istiyordum. Her ilkini ona kaptırmak, zevk almak ve intikam almak istiyordum. Gözyaşlarını, yalvarışlarını, korkularını istiyordum. Beni neredeyse mahvettiği için onu mahvetmek istiyordum ama yüzüne baktığımda, yıkım gücünü hâlâ ellerinde tuttuğunu fark ettim.

Nestore'un nefesi göğsümde sıcaktı. Dişleri hassas meme ucuma bir uyarı, bir vaat gibi değdi. Vücudum bile emin değildi, uyarılma ve panik arasında kalmıştı. "Buketim için neden labirentten gül topladın?"

Bakışları yere bıraktığım çiçeklere kaydı. "Çünkü çok güzel ve narin görünüyorlar ama dikenleriyle seni de delebilirler, tıpkı senin gibi ve annemin anısını yaşatmak için."

"Ah," diye fısıldadım, düşünceliliğinden etkilenerek. Annesine böyle saygı göstermeye çalıştıysa, Nestore'um hâlâ içinde olmalı. "Çok tatlısın."

Boyu uzadı, alaycı bir tavırla çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasına aldı. "Amelia, beni tatlı sanacak kadar aptal olma. Hiç umut kalmadığında umutlanmaya başlayacaksın."

Dişlerimi sıktım. Her nezaket belirtisini zalimlik takip ediyordu. Sanki göğsünde iki kalp çarpıyordu. Başını eğdi ve dişleri tekrar meme ucuma değdi, içimde şaşırtıcı bir şehvet dalgası yarattı. Aynı zamanda, bunun Nestore'un benim için planladığı acının sadece bir tadı olup olmadığından endişelendim. Dudakları göğsümü kavradı ve emdi. Her çekiştirme vücudumda titremelere yol açtı. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık birikti. Kısa süre sonra hafifçe nefes

nefese kalmıştım, saçlarındaki parmaklarım ihtiyaçla gerilmişti. Meme ucumu bıraktı ve dizlerinin üzerine çöktü. Şaşırtıcı bir manzaraydı. Kürk ve kemiklere bürünmüş Nestore, ayaklarımın dibinde diz çökmüş, hayranlık ve öfke karışımı bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Bu gece sana çığlık attıracağım," diye söz verdi, neredeyse gözlerine kadar ulaşan bir gülümsemeye.

Nestore, insanın içini acıtacak kadar güzeldi. Sadece kırdığı prensesi kırabildiğinde gülümseyen zalim, karanlık bir prens.

Başımı salladım. "Bunu bekliyorum."

Nestore başını iki yana salladı, sonra bakışlarını uyluklarımın tepesine indirdi. "Sen benimsin, Amelia." Uzanıp başparmağını külotumun kıvrımlarını belirginleştirdiği noktada gezdirdi. Gül yapraklarının üzerinde gezindi, bu beni karıncalandırdı. Dokunuşun yumuşaklığıyla ürperdim. Nestore, başparmağını kıvrımda yukarı aşağı gezdirirken dudakları aralandı. Dantel gülün kırmızısı, beni nazik parmaklarıyla tahrik ederken, uyarılma belirtileriyle koyulaştı. Karıncalanmalar düğmemden göbeğime yayıldı. Gözlerini kapattı ve neredeyse acı çekiyormuş gibi alçak bir nefes verdi. Öne eğilirken gözlerini açmadı.

"Hafif bir tadın var..." diye mırıldandı dudakları kalça kemiğimin üzerindeki yumuşak tene değdiğinde. Nefesimi tuttum. "Kaybettiğim tüm yazlar gibi." Dili külotumun kenarında gezindi. "Vazgeçtiğim bir geleceğin vaadi gibi."

Tacına dokundum. "Nestore."

Burnunu dantel güle bastırdı ve derin bir nefes aldı. Yanaklarım kızardı.

"Tatlı, ama biraz daha baş döndürücü bir tadı var," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

"Nestore."

"Şşş, Prenses. Bana bir gece izin ver."

Gözlerini yukarı kaldırdı. İçlerindeki karanlık, her gün olduğu gibi beni yuttu. Başımı salladım çünkü gözlerinin derinliklerinde sevdiğim çocuğun parıltısını yakalamıştım.

Katlanılmaz olanı katlanılabilir kılmak için kendimize söyledığımız yalanlar...

Ona tüm ilklerimi vaat etmişim ve bu sözümü tutacaktım. Bu gece, bekaretini isteyecekti. Ona verecektim. Bunu alamayacağını düşündüğümünden değil, ruhuna daha fazla karanlık eklemek istemediğimden.

"Amelia," diye mırıldandı Nestore, dudakları külotuma değdiğinde saygıyla. Heyecan ve korkuyla ürperdim. Parmakları ipek külotun beline dolanıp aşağı doğru çekti. Kesilmiş kahverengi-kırmızı kasık kıllarımdan geriye sadece üçgen bir parça kalmıştı. Nestore külotumu burnuna götürüp içine çekti, yüzünde arzu alevlendi. "Kokun hala duruyor." Kumaşı yere fırlattı ve çıplak vücuduma saygıyla baktı.

"Tıpkı hayallerim gibi."

Ayağa kalktı, tepemde dikildi. "Yatağımıza uzan, Prenses. Bana sahip olduklarımı göster."

Söyledikleri karşısında tüylerim diken diken oldu ama yatağın kenarına çarpana kadar geri çekildim, sonra da yatağın üzerine uzandım. Nestore, açlık dolu gözleriyle çıplak vücudumu tararken yavaşça bana yaklaştı. Yatağın kenarına kaydım, sonra yapması gerekeni yapmasını bekledim. Yatağa yaklaşırken yutkundum. Yukarı baktım, siyah pantolonundaki şişkinliği, her derin nefesle kasılan karın kaslarını ve yüzündeki o sert ihtiyacı fark ettim. Sanki transa geçmiş gibi başını salladı, sonra paltosunu indirerek yara izleriyle dolu, kaslı vücudunun daha fazlasını ortaya çıkardı.

Vücudunda hiçbir çocuksuluk yoktu. Kendini bir silaha dönüştürmüştü, hem bedeni hem de zihni aynıydı. Tacı alıp kürk mantoya fırlattı. "Sana taparken taç takamam." Benimle yatağa çıktı ve vücudum beklenti ve endişeyle gerildi. Nestore'un ne yapacağından emin değildim. Belki de o da bilmiyordu.

İşaret parmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi, sonra göğüslerimin arasından boğazıma doğru, uyluklarımın tepesine ulaşana kadar. Yastığı hafifçe klitorisime bastırdı ve dokunuşuyla yukarı doğru kaydım. "Güzel," diye mırıldandı.

Parmak ucu bir süre klitorisimin üzerinde daireler çizdi, ta ki yumuşak inlemelerim odayı doldurana kadar. Vücudum Nestore'un dokunuşuna hevesle karşılık verdi. Dikkatli bakışları, klitorisimdeki başparmağıyla yüzüm arasında gidip geldi.

Başını bir köpek gibi salladı, sonra parmağını vajinamdan çekti. Dokunma duyumun kaybıyla nefesim kesildi. Parmakları uyluğumun iç kısmının yumuşak tenine gömüldü ve bacağımı yana doğru sürükleyerek beni açtı. Utançla doldum ama Nestore'un dokunuşuna olan ihtiyacım çok güçlüydü. Yataktan kayarak indi ve tam önümde durana kadar yatağı yuvarladı. Bakışları açılmış bacaklarımı tararken göğsü derin bir nefesle kabardı. Yatağın önünde dizlerinin üzerine çöktü, sonra ayak bileklerimden tutup beni kenara doğru çekti. "Sana rüyalarımda sana taptığımı hayal ettiğim gibi tapacağım, gittiğini unuttuğum anlarda. Dilim dudaklarından ilk çığlıkları çıkaracak."

Parmakları dizlerimin çukuruna saplandı ve bacaklarımı daha da ayırıp yukarı itti, böylece topuklarım yatağın kenarına değdi. Açıkta kalmış halimden utanmaya vaktim yoktu. Öne eğildi, sıcak nefesi üzerimde hayalet gibi gezindi, sonra dilinin ucunu kış deliğimden klitorisime kadar gezdirdi ve orada oyalandı. Dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi, ucu şişmiş çıkıntımı dırterken neredeyse şakacıydı. Aynı noktaya bir öpücük kondurdu, sonra kıvrımlarımı yukarı aşağı okşadı, dili hassas tenimi okşadı.

Vücudumda yayılan yoğun zevkle topuklarımı yatağa bastırdım.

Sonra yumuşak dudaklar klitorisimi sardı ve emmeye başladı. Nestore'un ağzını her çekişinde artan hazla nefesim kesildi. Bu kesinlikle harika bir histi. Kısa süre sonra, hislerin altında ezilerek nefes nefese kaldım.

Nestore geri çekilip bakışlarımı yakaladı. Çenesi şehvetimle parlıyordu. "Seni sonunda tatmanın, dilimin her yerini keşfetmesine izin vermenin nasıl bir his olacağını sık sık hayal ederdim. Seni dilimle yavaşça becermek, ta ki

parmaklarım için yalvarana kadar. Seni parmaklarımla becermek, ta ki penisim için yalvarana kadar." Gülümsedi ve başını eğdi, parmakları uyluklarımın iç kısımlarına yayıldı. "O günün geleceğini biliyordum." Ağzını açıklığıma bastırdı, sonra dudaklarını aralayıp dilini yavaşça içime itti, dudaklarım iç duvarlarımın lezzetli okşamasından ayrıldı. Yavaşça içeri girip çıktı, yüzünü bana bastırarak olabildiğince derine inebildi.

Kısa süre sonra hazzım yeniden arttı, karnımdaki düğüm patlamaya hazırdı ama başını hafifçe sallayarak geri çekildi. "Yeterli değil." Başparmağını diliyle ıslattı, sonra klitorisime bastırdı ve sonra dilini işkence gibi yavaş bir ritimle becermeye devam etti. Başparmağı yavaşça ovmaya başladığında haz hızla kontrolden çıktı. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve karnımdaki düğüm serbest kalmak üzereydi. Boşalmamı bulamadan Nestore geri çekildi ve kalçalarımın arasından şehvetimi yaladı, ürperdim. O kadar yakındım ki klitorisim öfkeyle çarpıyordu.

Bu gece herhangi bir zevk hissedeceğimi hiç beklemiyordum, Nestore'un ona yaşattığım kalp kırıklığının bedelini bana acıyla ödeteceğinden emindim. Bunun hâlâ planının bir parçası olup olmadığından emin değildim ama gözlerinde sık sık gördüğüm canavara dönüşmeden önce bana sunduğu her türlü nezaketin tadını çıkarmak istiyordum.

Dili, vajinamın ve kığımın her yerini yaladı ama asla klitorisimin dokunulmaya ihtiyaç duyduğu yerlerine yaklaşmadı. Vücudumun boşalmaya ihtiyacı olsa bile, ona yalvarmazdım.

Nestore dilinin düz kısmını tekrar klitorisimin üzerinde gezdirdi, bu da beni ihtiyaçtan inletti. Sıkıldım, boşalmaya çok yakındım. Daha fazlası gerekmeyecekti. Dokunuşu neredeyse yok olmuştu, kükreme arzuladığımda bir fısıltıydı. Sırılsıklamdım, boşalma ihtiyacıyla tamamen boğulmuştum ama Nestore sadece dilinin ucuyla hafif dokunuşlara devam etti. Dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Gözleri benimkilerle

buluştu, karanlık ve aç. Artık tüm yüzü şehvetimle kaplıydı ve dudakları beni tahrik etmekten şişmişti. Dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi, sonra daha aşağı kaydı, kıvrımlarımı ayırdı, ta ki açıklığımı bulup içeri girene kadar. Boğazımdan alçak bir inilti yükseldi.

"Yalvar bana, o zaman mükafatını alırsın."

Dili ve dudaklarının muhtaç bedenime her dokunuşuyla içimden çıkardığı soluk iniltiler dışında sessiz kaldım. "Çok inatçısın, tatlı Amelia'm."

Bu sevgi dolu ifadeyi duyunca kalbim sızladı. Tek parmağını içime soktu ve yavaşça içeri girip çıkmaya başladı. İç duvarlarım, sürtünme için can atarak parmağına yapıştı. İkinci parmağını da eklediğinde, o esneme hissiyle nefesim kesildi ama kısa sürede rahatladım. Kalçalarım dokunuşla sarsıldı ama yeterli değildi. Klitorisime dokunulmaya ihtiyacım vardı. "Nestore," diye bastırdım, arzu sesimi tınlatıyordu.

Bakışlarını parıldayan parmaklarından kaldırdı. "Neye ihtiyacın var?"

Sesindeki zafer tınısı öfkemi artırdı ve karşılık olarak başımı salladım. Kıkırdadı ve parmaklarını içimde kıvrarak yataktan doğrulmamı sağladı. Gözlerim geriye kaydı ama uçurumdan aşağı düşmedim. Klitorisime dokunulmaya ihtiyacım vardı. İçim umutsuzlukla doldu. Nestore parmaklarını çekip işaret ve orta parmaklarıyla iç vajina dudaklarımı hafifçe okşamaya başladı. Sıkılıp inledim. Parmakları vajinamın etrafını nazikçe sardıktan sonra, vajinamın kenarına doğru hafifçe vurmaya devam etti.

İçim sıkıştı. Çok yakındım. Çok çok yakındım.

"Çok yakın," diye mırıldandı Nestore.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," dedim, ne kadar muhtaç görüldüğümü umursamadan.

"Daha fazlası." Nestore dilini açıklığımın üzerinde gezdirdi, ardından parmaklarını yavaşça içime doğru itti.

"Gittiğini öğrendiğimde çok yıkıldım," diye fısıldadı klitorisime. "Sen benim dünyamdın."

Duraksadım. Nestore yukarı doğru itip pantolonunu aşağı indirdi. Aleti serbest kaldı, karnım endişe ve arzu karışımıyla kasıldı. Vücudum hâlâ boşalma ihtiyacıyla çınılıyordu ama beynim Nestore'un gözlerindeki acıya takılıp kalmıştı. Nestore üstüme çıktı ve sert bakışlarla boğazımı kavradı. Bacaklarımdan birini tutup kalçasına geçirdi, sonra ucunu ıslak deliğime bastırdı. Vücudum ona yetişemedi, Nestore öne doğru atıldı, boğazımı kavrayışı sıkılaştı.

Acıdan nefesim kesildi. Sanki ikiye bölünüyordum. Vücudum alabildiğine gerilmişti.

"Tüm ilklerin benimdir," diye homurdandı Nestore. Bir eli boğazımda, diğerini zonklayan klitorisime bastırdı ve neredeyse sertçe ovmaya başladı. Acıya rağmen, vücudum uzun süredir boşalmaya hazırlanmıştı ve hemen tepki verdi. Nestore sert ve kınayan bakışlarıyla içime girdi, başparmağı klitorisimi okşarken. Acı ve haz, haz neredeyse kör edici bir yoğunlukla içimde patlayana ve orgazmım beni mahvedene kadar savaştı.

Nestore bana dik dik baktı, dudakları neredeyse benimkilerin üzerindeydi, kalçaları bana doğru piston gibi hareket ediyordu, vajinam teslim olurken aletinin inadı hiç azalmadı.

Boşalma sırasında titremeye devam ettim ve ıslak bir şey kıcımların yanaklarından aşağı süzüldü. Kan mı, şehvet mi? Emin değildim. İkisi birden olsa şaşırmazdım.

Nestore'un dudakları dudaklarıma değdi ve dili ağzımı, aletinin vajinamı parçaladığı gibi parçaladı.

Kısa süre sonra hareketleri daha da sertleşti ve kontrolden çıktı, içimdeki acıyı yeni zirvelere taşıdı. Parmakları boğazımı sıktı ve başını geriye atarak gırtlaktan gelen bir inilti çıkardı. İçimde derin bir şekilde boşaldığını, beni daha da doldurduğunu hissettim. Pompalamaları yavaşladı ve sonunda üstümde hareketsiz kaldı. Yüzü öne eğildi, gözleri kapandı ve dudakları mutlak bir mutlulukla aralandı.

Tanrım, çok güzeldi. Vücudum acıdan çığlık atsa bile, olanlardan pişman değildim. Hele ki Nestore'u bu kadar mutlu gösterdiğinde. Ondan nefret etmek istiyordum ama yapamadım.

Gözleri açıldı, bakışları benimkilere kilitlendi ve mutluluk yerini zafere bıraktı. "Senin amın benim sikimi mükemmel bir şekilde sağdı."

Ben sadece bakışlarına karşılık verdim.

Daha da eğildi, dudakları dudaklarıma değdi ve mırıldandı: "Babandan nefret ettiğim gibi sen de benden nefret et."

Dudaklarına doğru gülümsedim. "Başarısız olacaksın."

CHAPTER FOURTEEN

Nestore'dan nefret etmek istiyordum ama yapamadım. Geceleri beni uyandıran ıgıllarıydı, kendi ıgıllarım değil. Babamın elinden benim ektiğimden daha çok acı çekmişti.

Belki de suçluluk duyuyordum; sadece kaçtığım için değil, ona yardım edemediğim için de. Belki de bir yanım onun istediği intikamı almasını istiyordu.

Nestore beni itip sırtüstü yuvarlandı. Kanlı penisine bakmak için yaklaşırken karın kasları kasıldı. Yüz ifadesini anlayamadım. Hayatında çok fazla kan görmüştü, bu yüzden rahatsız olduğundan şüphelendim. Aksine, muhtemelen onu tahrik ediyordu.

Vücudum acıyla ınılıyor ve uzaktan gelen zevk uğultusu duyuluyordu. Battaniyeyi de yanıma alıp omuzlarıma çekerek yavaşça doğrudum. Kalktığımda bacaklarım arasındaki keskin yanma hissiyle irkildim. Banyoya girerken Nestore'a bakmadım.

Yapışkan bir şey uyluklarımın iç kısmından aşağı aktı. Bir bez alıp ılık suyla ıslattım, sonra da ağrıyan etime dikkatlice dokundurdum ve ne kadar hassas hissettiğimi görünce irkildim. Orgazmımın uğultusu uzaktaydı ve geriye sadece acı kalmıştı. Göz ucuyla Nestore'un kapı pervazına yaslanmış, şaşkınlık ve küçümseme arasında kalmış bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. Duyguların bana yönelik olup olmadığından emin değildim. Onları ayırt edemeyecek kadar bitkin hissediyordum.

Odaya sessizce girip lifi elimden aldı. Beyaz kumaşın pembeliğine baktı, sonra da suyun altına tuttu. Şaşkınlıkla izledim, niyetinden emin değildim. Belki de kendini temizlemek istiyordu. Penis ve pelvis bölgesi kanla kaplıydı ve eklemlerimiz boşalmıştı.

"Göğsümde iki kalp atıyor. Biri seni sevmek ve sana tapmak istiyor. Diğerini seni teslim etmek, merhamet dilemeni sağlamak ve seni becermemi istiyor," diye mırıldandı.

Bacaklarımın arasına sıcak bir bez koyup nazikçe vajinamı ve bacaklarımı temizlemeye başladığında beni şaşırttı. Kaşları sert bir V şeklini aldı, dudakları sertçe kıvrıldı ve gözlerimin içine bakmadı.

"Seni özledim, biliyor musun?" diye fısıldadım.

Söylemesi yanlış bir şeydi. İfadesi donuklaştı ve gözlerinde öfke alevlendi. Boyu uzadı ve tepemde yükseldi.

Gözleri sert bir şekilde bana dikildiğinde parladı. Eğildi. "Seni kırmak istiyorum."

"Babamın yıllar önce kırdığı bir şeyi sen kıramazsın, Nestore."

"Ama deneyebilirim."

Beni itip lavaboya bastırdı. Kalça kemiklerim çarpmanın etkisiyle çığlık attı.

Soğuk mermere yaslandım, sonra bakışlarımı Nestore'un heybetli bedenine çevirdim. Yumruğunu kalbinin olduğu yere vurdu. "Bunca katlandığım şeyden sonra kırılmaz olduğumu sanıyordum, sonra sen kaçtın!"

Başımı salladım. Nestore beni parçalayabilirdi; bedenimi değil ama bir zamanlar paylaştığımız sevgiyi korumak isteyen kalbimin aptal kısmını.

"Şimdi seni o lavabonun üzerine eğilmiş halde becereceğim, böylece vücudunu ele geçirmemi izleyebilirsin."

Yaralıyım, kalbim kırık ve kemiklerim sızlıyordu, ama parmaklarımı mermer tezgaha gömdüm ve başım dik bir şekilde bakışlarıyla buluştum. Ona durmasını söylemeyecektim. "İyileşmek için ne gerekiyorsa yap."

Bunun onun iyileşme yolu olduğunu düşünmüyordum ama Nestore'un iyileştirme yeteneğine sahip olduğundan da emin değildim.

Arkamda belirdi, yine sertleşmişti. Başını salladı.

Zafer ve acımasız gülümsemeyi bekleyerek yüzüne baktım. Hiçbir şey olmadı. Bakışları yavaşça sırtımı tararken ifadesi donuklaştı. Belki de oradaki yara izlerini unutmuştu. Hapishaneden kurtulduğumuzdan beri geçen yıllar boyunca kesikler iyileşmişti ama yara izleri kalacaktı. Ruhum çok daha fazlasını taşıyordu. Nestore'un en derin varlığının nasıl görüldüğünü ancak hayal edebiliyordum.

Sessizlik ağır bir perde gibi üzerimizi örttü.

Gözlerinde hâlâ sert bir nefret havuzu vardı. Ondan acıma beklemiyordum. Bunu yapabilecek durumda değildi. Parmakları kalçalarımı kavradı ve beklediğimden daha yavaş bir şekilde öne doğru kaydı.

Masumiyetimin son kırıntılarını da iterek çıkardı. Vücudum ona teslim oldu. Acı ve dolgunluk altında titriyordum ama Nestore'un bakışlarını kaçırmadım. Duraksadı. Neyi bekliyordu? Neden sert ve hızlı bir şekilde, acımasızca içime dalmıyordu?

Ya da belki bu sefer cezam acı değil, beklemektir.

Ellerinden biri yan tarafıma doğru uzandı ve göğsümü avuçladı. Başparmağı ve işaret parmağıyla meme ucumu ovmaya başladı. "Ne-"

Nestore'un diğeri eli boğazımı gevşekçe kavradı ve beni olduğum yerde tuttu. "Şşş, Amelia. Tek kelime etme."

Meme ucumu okşarken dikkatle beni izliyordu. Güçlü parmaklarının arasında minik bir çıkıntı vardı ve bacaklarımın arasındaki acıya rağmen, Nestore'nin yara izli eliyle meme ucumu bükmesi bana bir şeyler hissettirdi. İçimde hafif bir karıncalanma hissettim. Nestore'nin geniş omuzlarını gözlerimle, sonra da kıvrımlı dudaklarını takip ettim. Bana çok zevk veren dudaklarını.

Nestore içimde hâlâ taş gibi sertti. Parmaklarını her çekişinde, etrafımdaki duvarlar yumuşadı sanki. Rahatladım, arkamdaki adama olan çekimime odaklandım.

Nestore, insanın içini acıtacak kadar güzeldi. Sadece kırdığı prensesi kırabildiğinde gülümseyen zalim, karanlık bir prens.

Sonunda, vücudum bu bakımların altında gevşedi. Duvarlarım yumuşadığında, Nestore meme ucumu bıraktı ve içimde hareket etmeye başladı. Yavaş, neredeyse nazikti. Aynadaki yansımasında onu izledim, yüzündeki zevk parıltıları, sırtıma bakışı. Elleri neredeyse sevgiyle yara izlerine dokundu, sonra onları aşağı kaydırıp göğüslerimi tekrar avuçladı. Başını kaldırdı ve aynada gözlerimiz buluştu. Bir an, sanki koşmadan önce bana baktığı gibi baktı. Kalbim sızladı. Beni affetmesini istedim.

Gözleri buz kesti. Dişlerini gösterdi ve elini vücudumda aşağı kaydırarak cinsel organımı avuçladı. "Senin kölen değilim," diye homurdandı.

Dudaklarımı yaladım ve gözleri karardı. Neredeyse sersemlemiş ve öfkeli görünüyordu.

Parmakları klitorisimi okşadı ve klitorisim, onun dokunuşlarına zevk dolu sarsıntılarla karşılık verdi. Vücudum, sanki çok uzun süredir aç kalmış gibi canlandı. Diğeri eli klitorisimi okşarken boğazımı kavradı. Parmaklarında yankılanan derin, muhtaç bir sesle inledim. Acıma rağmen, parmaklarının her dokunuşuyla bedenim

nabız gibi atıyordu. Buna ihtiyacım vardı. Tüm bunlar ne kadar çarpık olursa olsun, ona ihtiyacım vardı.

Belki ikimiz de tamir edilemeyecek kadar hasarlıydık.

Uyarılma, ağzımı kayganlaştırdı, aşırı doluluğun acısını daha fazlasına duyulan bir ihtiyaca dönüştürdü. Kalçalarımı geriye ittim, böylece Nestore'un ki daha da derine kaydı. Gözlerim, tüm acıyı yok eden tatlı bir noktaya vurunca geriye kaydı.

Nestore'un boğazımdaki parmakları esnedi ve alçak bir homurtu çıkardı. Parmağı klitorisimden aşağı kaydı, ihtiyaçla inlememe neden oldu, ardından parmağı penisine içime girdiğinde alçak bir inilti geldi.

"Bunu, seni uzun zamandır penisimle doldurmayı hayal ediyordum. Senin amın sadece benim için yaratılmış. Penisimi almak, verebileceğim zevki ve acıyı almak için yaratılmış."

Parmağını içimden çekip dudaklarıma götürdü, araladı, böylece çiftleşmemizin tuzlu acılığını tattım. Dilimi parmağının etrafında gezdirdim, zevk yüz hatlarını bükerken gözlerini kapattı. Kendini kurtarmak istercesine başını salladı, ardından diğer eli boğazımda kalırken kalçamı kavradı. Aniden bana çarptı, nefesim kesildi. Başını eğdi ve dudakları sol omzuma neredeyse sevgiyle değdi; bu, iddiasının vahşiliğiyle çok çelişen bir hareketti. Kendini hatırlamış gibi başını geriye attı.

Gözlerinde öyle büyük bir nefret vardı ki. Ona tutundum, onun benimkini beslemesine izin verdim, umutsuzluğumun ve kafa karışıklığımın azgın okyanusunda benim için bir şamandıra olmasına izin verdim.

Her hamle beni yakıyordu ama kısa süre sonra vücudum acıya karşı uyuştı, geriye yalnızca derin bir zevk sızısı kaldı.

Her vahşi hamlesiyle masumiyetimin son kırıntılarını da parçaladı. Babamdan nefret ettiğim gibi, onun da benden nefret ettiği gibi ondan nefret etmek istiyordum; tüm kalbimle, tereddütsüz, kesinlikle. Yine de kendimi bu karanlık uçurumun kenarında sallanırken bulduğum her

seferinde, gözlerim Nestore'un biçimsiz göğsüne, göğsünün üzerinde olması gereken yerdeki yara izine ve tenine kazınmış L harfine takılıyordu.

Nestore acıyı biliyordu. Ama ben de biliyordum.

Amelia, tam bir güzellik abidesiydi. Pembe dudakları, onları öpme isteğiyle beni neredeyse delirtiyordu. Dudaklarımı kızarmış yanaklarına sürmek, sıcaklığını ve ipeksiliğini hissetmek istiyordum.

Boğazını kavradığımda nabzı avucumda hızla atıyordu. Kontrol bendeydi.

Ben değildim.

Vücudum karıma olan arzuyla, ona tapınma, zevkten adımı haykırmasını sağlama ihtiyacıyla dolup taşıyordu. Onun şehvetini ve sevgisini, umutsuzluğundan ve nefretinden daha çok istiyordum. Amelia'nın kölesiydim ve her zaman kölesi olacaktım ama o bunu bilemezdi.

Onun benim sevgime ve bedenime ihtiyaç duymasından daha çok, onun benim horozuma ve şefkatime ihtiyaç duymasını istiyordum.

Etrafında sahip olduğum kontrolü korumak için bakışlarımı güzel yüzünden uzağa çevirdim. Kalın penisimin pembe vajina dudaklarını nasıl ayırdığını, şehvetle nasıl

parladığını gördüm. İçinden tamamen çıktım, ta ki sadece ucu kıvrımlarına değene kadar, sonra öne doğru sertçe çarptım. Amelia nefes nefese, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde, parmakları pürüzsüz mermer yüzeye tutunmak için çırpınırken.

Amelia yanımda mükemmel hissediyordu. Sıkı, sıcak ve kaygan.

Benden önce onun hazza teslim olmasını istiyordum. Klitorisini avuçladım, inlemeleri artana ve kalçaları her hamlemlerle hevesle buluşana kadar parmağımın ucuyla okşadım. Amelia tüm kontrolünü kaybedene kadar, her vuruşumda çığlık atana kadar küçük düğmesini çimdikleyip okşadım. Sert bir çığlıkla geriye doğru büküldü, şiddetle titrerken amını penisime kenetledim. Gözleri geriye kaydı. Muhteşemdi. Kendi boşalmamın peşinden koşarak ona daha sert vurdum.

Amelia'yı tamamen doldurduğumda toplarım sıkıldı. İçimde bir zevk patlaması yaşanırken inledim.

Gözlerimi kapatıp alnımı Amelia'nın kürek kemiğine dayadım ve derinlerine boşaldım. Hâlâ vücudumun altındaydı, sadece çok hafif bir titreme vardı. Gözleri şehvetle ve daha da kötüsü, şefkatle doluydu. Neden bana nefret veremiyordu? Öfkesi geçiciydi, ben daha ziyafet çekmeden önce bitiveriyordu. Geri çekildim, irkilmesinden nefret ediyordum.

Canını yakmak istiyordum ama acı çekmesine dayanamıyordum. Yeni bir bez alıp bacaklarının arasını temizledim, şişmiş etini ve kanını görmenin bana tatmin vermesini diledim. Temizlendikten sonra bezi fırlatıp onu kollarıma aldım. Onu paylaşacağımız yatağa taşıyıp yatırırken, yarı kapalı gözlerle beni izledi. Siyah ipek üzerinde muhteşem görünüyordu; kızıl saçları ve süt beyazı teni, kumaşın koyu tonuyla keskin bir tezat oluşturuyordu.

"Senden babandan korktuğumdan daha çok korkuyorum. Üzerimde sahip olduğun güçten korkuyorum. Onun üzerimde sahip olduğundan daha fazla güç. Ve nefret

ettiğim şey, bunun farkına bile varmadan. Gücünü acımasız bir cehaletle kullanıyor, kalbimi hiç düşünmeden paramparça ediyorsun," diye öfkeyle kıvrandım, tanıdık bir öfkeyle. Fazlasıyla mükemmel görünüyordu. Neden onu sadece gördüğümde kalbim parçalanmaya devam ediyordu?

Amelia'nın kayboluşundan sonra umutsuzluğum iyice artınca, içimde yavaş yavaş büyüyen öfkeye yöneldim. Bu, üzüntüden ve ihanetin acımasız hissinden daha rahatlatıcı ve katlanılması daha kolaydı.

Amelia üzgün bir ifadeyle başını salladı. Bana ne yaptığını hâlâ anlamamıştı.

"İktidara yükselişine, intikam almaya odaklanmıştın. Bu kadar perişan olacağını düşünmemiştim."

"Yalancı."

Yutkundu, gözleri yaşlarla doldu. Öfkeme, onu neredeyse beni mahvettiği kadar kolay mahvetme isteğime rağmen, gözyaşları beni mahvediyordu. Bunun için bile ondan nefret ediyordum.

"Beni önemseyen kısmının gittiğini sanıyordum. Gitmiş gibiydin."

"Bana kim olduğumu hatırlatmana ihtiyacım vardı. Geriye kalanlarıma tutunmama yardım etmene ihtiyacım vardı. Ama sen denemedin bile."

"Bunu isteyeceğini sanmıyordum. Öfkelenmek ve yok etmek, katletmek ve işkence etmek istiyordun. Karanlığı arzuluyordun."

"O zaman yapmadım. Şimdi yapıyorum. Geçmişte beni tekrar ışığa çıkaracağını ummuştum ama şimdi seni de benimle birlikte karanlığa sürükleyeceğim."

Yüzünde gördüğüm en hüzünlü gülümseme dudaklarını çekiştirdi. "Senin dayanağın olmaya çalışacağım."

Nabzım hızlandı. Hiçbir şey söylemedim. Söyleyemedim. Yatağa uzandım, aramızda bir kol mesafesi bıraktım. Hâlâ sık sık yerde yatıyordum ama artık Amelia karım olduğuna göre, onunla aynı yatağı paylaşmak istiyordum.

Amelia, yüzüme bakana kadar yan döndü. Beklediğim suçlama gelmedi. Beni sessizce izledi. Yumuşak şilteye ve Amelia'nın sarsılmaz dikkatine alışmaya çalışarak kıpırdandım. Geçmişte birbirimizi sadece bir bakışla anlardık ama o kaçarak bunu mahvetmişti.

O tanıdıklığı geri istiyordum, bunun beni daha da kötü bir duruma sokabileceğini bilsem bile.

Yüzüğümün olduğu el, ipeksi ketene yaslanmıştı. Yan döndüm, dayanamadığım derin bir özlem hissettim. Amelia elini bana doğru yaklaştırdı. Güçlkle yutkundum. Bu kadın çok güçlüydü.

Düşmanlarım önümde sindi, askerlerim benden korktu ve bana saygı duydu. Kendi Capo'm bile beni bir gün alt etmesi gerekebilecek tehlikeli bir hayvan gibi görüyordu, ama Amelia iyiyi görmek istiyordu.

Elimi, parmaklarım onunkileri örtene kadar ona doğru kaydardım. Gözlerini kapattı. Bakışlarımın vücudunun kıvrımlarında gezinmesine izin verdim, morarmış kalça kemiklerinde ve kızarmış iç uyluklarında oyalandım. Dirseğime yaslanarak battaniyeyi kavradım ve omuzlarına kadar onu örttüm.

Başını eğdi, kaşları çatıldı.

"Uyu," diye ısrar ettim, sonra ışıkları kapattım. Pencereilerimde perde yoktu. Yıllardır gece gökyüzünü tek bir kez bile görememiştim. Bir daha asla bundan mahrum kalmak istemiyordum.

Dışarıda, konuklarımız bizsiz kutlama yaparken müzik ve kahkahalar eksik olmuyordu. Underboss olarak düğünüm için bir ziyafet hazırlamam gerekiyordu ama kimse orada olmamı beklemiyordu. Muhtemelen uzak durduğum için memnundular.

"Hâlâ kabus görüyor musun?" diye sordu Amelia yumuşak bir sesle.

Boğazımdan kısık bir kahkaha attım. "Elbette. Ama eskiden olduğu gibi, artık uyandıgımda kabus sona ermiş olacak."

"Geçmiş, o dinlenmeden huzur bulamaz," diye fısıldadı. Kimden bahsettiğini söylemesine gerek yoktu.

Karnım şiddetle kasıldı. Elimi elinden çektim. "Dinlenemeyecek. Onunla işim bitmedi."

"Hiç olacak mısın?"

Cevabını bilmediğim bir soruydu.

Dişlerimi sıktım. Oturur pozisyona geçtim, sonra ayağa kalktım. "Temiz havaya ihtiyacım var. Sen bu odada kal."

Amelia itiraz etmedi. Kürk mantomu giydim ve siyah boxer şortumu giydikten sonra odadan çıkıp kapıyı kilitledim. Henüz Amelia'ya güvenmiyordum, misafirlerime de güvenmiyordum.

Koridora çıktığımda, Amelia'nın güçlü kokusundan ve üzerimdeki baskısından kurtulmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Kendimi olduğum adam gibi hissettiğimde, alt kata, ardından balo salonunun veranda kapılarından dışarı çıktım. Geniş bir alçı merdiven, yükseltilmiş verandadan, parti için beyaz çadırların kurulduğu bahçelere iniyordu. Garsonlar yiyecek ve içecek taşıyor, bir de müzik grubu çalışıyordu.

Çadırların arkasındaki yarı karanlıkta kalıp, akşam havasını içime çekerken dans eden insanların silüetlerini izliyordum.

"Karının tadını çıkarıyor olman gerekmiyor mu?" diye sordu arkamdaki gölgelerden gelen derin bir ses. Amelia hariç, başkalarının yanında her zaman olduğu gibi, vücudum gerginlikle doluydu.

Karanlıktan çıkan Remo'ya döndüm. Kaşlarını kaldırıp kıyafetime baktı, sonra bakışlarımla buluştu ve kimsenin göremediği şeyleri gördü. O ve ben birçok yönden çok da farklı değildik. O da kendinden daha çok birine değer veriyordu: kardeşlerine.

"Evet," dedim. Vücudum bu anıyı hatırladıkça zafer ve sıcaklıkla doldu.

Remo çarpık bir şekilde gülümsedi. "Buna değdi mi? Beklemeye değdi mi? Tüm bu zaman ve çabaya değdi mi?"

"Bu gece değdi, evet," dedim. Capo'ma, Amelia'nın sadece varlığının ve bedenine sahip çıkmamasının, arayışının tüm acısına değdiğini nasıl açıklayamazdım. Remo anlamazdı. Remo için kadınlar sadece iki Şeye yarardı: zevk ve iş. Amelia'nın bedeninin tadını olabildiğince çıkarmak ve bana söz verdiği ilklerden daha fazlasını elde etmek gibi bir niyetim olsa da, bu ondan istediklerimin sadece küçük bir kısmıydı. Fiziksel yönü daha güvenli ve kolaydı.

Remo ellerini ceplerine sokup başını yana eğdi. "Önümüzde birçok görev var. Camorra'nın sana ihtiyacı var. Askerlerimizin saygısını kazanmaktan yanayım ama başkalarının bizden şeytan gibi korkması gerekiyor ve sen, Nestore, birçok kişinin gözünde kötölüğün ta kendisisin." Kıkırdadı. "Bana yumuşak davranma."

Gece gökyüzüne baktım, güzelliğine, enginliğine hayran kaldım. "Benimle ilgili tek yumuşak Şey Amelia. İnsanlığımdan geriye kalan tek Şey o."

"O senin zayıf noktan, düşmanlarımızın hedef alacağı bir nokta."

"Hepsini uzuv uzuv paralayacağım," diye hırladım, öfkeden görüşümü karartmıştım.

Remo sırtıttı. "İnsanlara ne olduğunu hatırlatmak için bir sonraki kafes dövüşünü ayarlamalıyız."

"Hatırlatmaya ihtiyaçları varsa ben hatırlatırım," diye mırıldandım.

"Çok iyi." Remo çadırları taradı. "Spermimi boğazından aşağı dökmek istiyorum."

"Kulübümüz Medusa'yı tavsiye edebilirim," dedim. "Oradaki kızlar çok yetenekli."

"Fabiano'yu arayacağım. O da bana katılmak isteyecektir. Peki ya sen?"

"Ben evliyim."

"Bu pek de tartışmaya açık bir konu değil." Omuz silkti, sonra bana yaklaştı ve gözlerini kısarak bana baktı. "Duyduğuma göre, evlenmeden önce bile kızlarımızı hiç kullanmamışsın, değil mi Nestore?"

Bakışlarına karşılık verdim ama cevap vermedim. "Bunun ne alakası olduğunu anlamıyorum."

"Bu, eşinizin değerlendirilmesi ve sizi kaybetmemek için ne kadar korumaya ihtiyaç duyduğuyla ilgili."

"Sana ve Camorra'ya sadığım."

"Kastettiğim bu değil ama sadakatının bir sınırı olduğunu biliyorum ve bu sınır Amelia'nın güvenliğidir."

Kaskatı kesildim.

"Endişelenme Nestore. Amelia güvende olacak. Hikâyen, bölünmüş sadakatine tahammül etmemi sağlıyor."

"Yaptıkların için minnettarım Remo. Sana sadakatim sonsuz. Senin ve Camorra için hayatımı feda ederim. Söz veriyorum."

"Ama kıymetli Amelia'na bir hamle yaparsam beni öldürmekten çekinmezsin," dedi bakışları yatak odamızın penceresine kayarak. "Ben buna sarsılmaz sadakat demem."

Boğazımda bir hırıltı yükseldi. Remo zorlu bir rakipti. Onu kafeste görmüştüm. Şansım pek yoktu. Ama delilik ve Amelia'ya olan aşkım benden yanaydı.

Remo omzumu bir eliyle sıktı. Donup kaldım. Normalde bana dokunmazdı. Amelia hariç kimsenin dokunmasına izin verilmezdi.

"Nino bana sana karşı zaafım olduğunu söylüyor," diye mırıldandı, koyu gözleri gözlerime kilitlenirken. Beni bıraktı. "Sanırım öyle, çünkü sana bu konuda müsamaha göstereceğim."

Bana sırtını döndü ve gözden kayboldu.

Nefes verdim. Remo'yla konuşmamın ardından, Amelia'ya dönme ihtiyacı hissettim. Yatak odamıza girdiğimde, sakın nefesi beni karşıladı. Kapıyı kapatıp birkaç dakika uyumasını dinledim. Ay ışığı solgun koluna ve kızıl buklelerine vuruyordu. Yavaşça ona yaklaştım, sonra yatağın kenarına çöktüm.

Huzurlu uyku halini görünce, kabusları uzak tutmanın bir yolunu bulmayı diledim. Görmediğini hayal bile

edemiyordum. Bazılarında yer almayacağıma inanacak kadar saf değildim.

CHAPTER FIFTEEN

Çığlık beni uyandırdı, kollarımdaki küçük tüyleri diken diken etti. Görüşümün bulanıklığına rağmen gözlerimi kırıştırdım, ta ki etrafımı seçebilecek kadar netleşene kadar. Sabahın erken saatlerindeki loş ışık, Nestore'un kıvranan vücuduna nazik bir parıltı saçıyordu.

İfadesi acıyla buruştu. Bunu görünce yüreğim sıkıştı. İşkence sırasında nadiren yanında olurdum ama bu bakış acı verici derecede tanıdıktı, çığlıklarının sesi de öyle.

Ayağa kalkıp Nestore'un koluna dokundum, onu kabusunun sancılarından uyandırmayı umdum. Gözleri birden açıldı ve kolları öne doğru fırladı, parmakları üst kollarımı tırmaladı. Sert bakışları nefret ve korkuyla gözlerime kilitlendi.

Babamın gözlerine sahiptim, bu durumdan nefret ederdim.

"Nestore."

Bakışları yüzümü süzdü, gözleri yüzümün her kıvrımını takip etti, ta ki korku ve nefret yavaş yavaş yatışana kadar. Rahatladı ve geriye yaslanarak kollarımı bıraktı. Hırçın nefesi, oluşan sessizliği doldurdu. Tavana baktı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Onu teselli etmek istedim ama bunun öfkesini daha da körükleyeceği konusunda endişelendim. Beni itmek mi yoksa daha da yakınına çekmek mi istediğini hiç bilemiyordum. Parmaklarımı yanına, yatağa koydum, ona dokunmadan olabildiğince yakınına.

Nestore'un gözleri çıplak göğsümde gezindi. Tüylerim diken diken oldu. Nestore'un yanında çıplaklığımdan utanmıyordum. Beni kırılma noktamda görmüştü. Bundan daha kişisel bir şey olamazdı.

Nestore başını geriye atıp yatağın perdeli tavanına baktı. "Kahvaltıdan sonra, iş için kulüplerimden birinde Remo'ya katılmam gerekiyor. Bana eşlik etmeni istiyorum. Bölgemi görmelisin."

Şaşkınlık beni sardı. Kadınlar nadiren bu işe dahil oluyordu. "Neden?"

Nestore bana sert bir bakış attı. "Çünkü sen benim karımsın ve sırlarım senin olacak."

Kalbim küt küt atıyordu. Sırlarını bana emanet ettiyse, belki de her şey kaybolmamıştı. "Onları senin için saklayacağım."

Başını salladı, sonra doğrulup ayağa kalktı. Çıplaktı ve onu görmek karnımı ısıttı. Onu gördüğüm andan itibaren güzel Romano oğluna karşı bir hayranlık beslemiştim. Nestore Romano hala korkutucu, tekinsiz bir şekilde güzeldi ve vücudu her kadının hayalindeki gibiydi. Yara izleri, her birini yaratan işkenceden ayırmayı başarırsam, acımasız zarafetine daha da katkıda bulunacaktı. Kalçalarının dar V şekli, kırılmış siyah saçlarla çevrili uzun penisine kadar iniyordu. Kalın kafasının beni nasıl genişlettiğini ve beni nasıl tamamen doldurduğunu hatırlamak, bu ihtiyacı vücudumu istila etti. Gözlerim göbek deliğinin altında uzun, ince bir

yara izi fark etti. Hatırlamıyordum. Bacaklarımın arasındaki yoğun ağrıdan ürpererek ayağa kalktım.

Nestore'a doğru aksayarak yürüdüm ve parmaklarımı yara izinin üzerinde gezdirdim. Titredi, bakışları beni izlerken yoğunlaştı. "Bu yeni."

Parmaklarımın yara izini nazikçe takip etmesini izledi. "Onlarca yara izim var."

"Her birini hatırlıyorum ama bu yeni."

Çizgiyi okşamaya devam ettim, ne kadar pürüzsüz hissettirdiğine büyülenmişim. "Babamınki gibi bağırsaklarımı dökmek için tasarlanmış bir bıçak," diye mırıldandı Nestore.

"Bunu yapan kişiyi öldürdün."

"Sonunda."

Yutkundum, sonra elime baktım. Daha aşağı inmişti ve parmak uçlarım şimdi kasık kıllarının kenarını okşuyordu. Uzunluğu yavaş yavaş kanla doldu, daha da büyüdü. Karnım kasıldı, acıyı ve zevki hatırladım. Klitorisim boşaldığını hatırlayarak nabız gibi attı.

Nestore elimi kavradı, ifadesi kaygımı ve şehvetimi artıran karanlık bir ihtiyacı yansıtıyordu. "Hâlâ birkaç ilki daha başarmam gerekiyor ama Remo beklemeyi sevmiyor." Acı dolu bir ifadeyle geri çekildi.

"Birkaç tane daha mı?" diye tekrarladım şaşkınlıkla.

Dudaklarında karanlık bir gülümseme belirdi. Başparmağı dudaklarıma değdi, aynı anda diğer eliyle de kalçamı sıktı.

Yutkundum. Nestore geri çekildi ve banyoya doğru ilerledi.

Nestore'u ağızımda tutma fikri cezbediciydi, ama arka girişimde? O kadar değil.

Nestore on beş dakika sonra siyah pantolon ve kürk mantoyla ortaya çıktı.

"Acele etmeliyiz."

Hemen duş aldım, sonra hazırlandım ve Nestore'nin benim için sipariş ettiği beyaz elbiselerden birini giydim.

Nestore beni elimden tutup dışarı çıkardığında, garaj yolunda bir araba bekliyordu.

Arka koltuğa oturduğumuz anda şoför gaza bastı.

Çıplak göğsüne bir bakış attım. "Neden kürk?"

"İnsanların boş zihinlerini meşgul edecek bir şeye ihtiyacı var. Eğer benim şu anki savurganlıklarım ile meşgul olurlarsa, geçmişte kalmazlar."

Mantıklıydı. Nestore, insanların hem korkup hem de hayranlık duyabileceği bir figür yaratmıştı ve rolünü ustalıkla oynuyordu. Yoksa gerçekten oynuyor muydu?

"Kürk yara izlerine daha mı iyi gelir?" diye sordum, şoförün duymaması için kısık bir sesle.

Nestore bir kez başını salladı, bu bana umut veren savunmasız bir itiraftı.

"Eskiden yünü ve hatta keteni severdim ama sırtımda bıraktığı histen nefret ediyorum." Babamın kemerleri oradaki cildimde birkaç iz bırakmıştı ve bazı kumaşlara karşı çok hassaslardı. "İpek veya yumuşak pamuğu tercih ederim."

Nestore saçımdan bir tutam alıp parmaklarının arasından kaydırıldı. "Lazerle tedavi için bir yara izi uzmanına görünmek istersen, para asla sorun olmaz. Sahip olduğum her şey senindir."

Yüreğim kabardı. Yutkundum, sonra hafifçe gülümsedim. "Yaralarımı, seninkileri taşıdığın gibi taşıyacağım. Geçmişimin bir parçasılar ve onları saklamayacağım."

Üzerinde Medusa yazılı neon tabelanın olduğu kare bir binanın önüne geldik.

"Bir seks kulübü için garip bir isim," diye düşündüm.

Nestore saçlarımı bırakıp sırtıttı. "Çok yakıştı." Arabadan indi, sonra elini uzattı. Elini tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Beni girişe doğru götürürken ve lobide ilerlerken saygıyla geri çekilen iki iri yarı fedainin yanından geçerken elimi bırakmadı, sonra penceresiz uzun bir odaya girdik. Odanın dört bir yanına dağılmış birkaç adam, bir platformdaki hareketlere büyülenmişti.

Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Kulübün ortasındaki dönen bir yatakta iki kadın yatıyordu. Biri diğerinin üstünde yatıyordu ve başlarını birbirlerinin bacaklarının arasına koymuş, dilleri ve ağızlarıyla birbirlerini tatmin ediyorlardı. Daha önce hiç seks yapan birini görmemiştim, hele iki kadını hiç. Çevredeki masalardaki erkeklere, onları katılmaya davet edercesine baştan çıkarıcı bakışlar atıyorlardı; tam bir gösteriydi.

Nestore platformun yanında durdu. Tarafsız ifadesi ilgisizdi, ama herhangi bir erkeğin böyle bir manzarayı izlerken sakın kalıp kalamayacağını merak ettim. Bu kadınların hiçbirinin gerçekten eğlenmediğini bilmesem ben bile muhtemelen sıcak basar ve rahatsız olurdum. Bu onların işiydi ve her zaman gönüllü değildi.

"Seni daha fazlasını istemeye nasıl zorlayacağımı öğrenmek için onları saatlerce izledim," diye düşündü Nestore.

Nestore'un ağzının bacaklarımın arasında ne kadar şımartıcı hissettirdiğini, dilinin beni nasıl bilinmeyen yüksekliklere çıkardığını hatırladıkça içim ısındı.

"Onlarla pratik mi yaptın?" Hafife almaya çalıştım ama Nestore'un başka bir kadına böyle zevk vermiş olması düşüncesi bile göğsümü kıskançlıkla yaktı. İlklerini başkasına kaptırmış olmasına hâlâ üzüliyordum.

"Hayır," dedi, gözleri neredeyse sıkılmış bir şekilde, kadınlardan birinin diğerinin vajinasına iki parmağını daldırıp yüzünün üzerinde gezdirmesini izlerken. "Böyle memnun ettiğim ilk kadınsın."

Rahatlama ve şaşkınlıkla donakaldım. En azından ilki bana aitti. "Gerçekten mi?"

Bakışlarını kadınlardan ayırıp bana acı bir gülümsemeyle baktı. "Sana yalan söylemiyorum. Sözüme güvenebilirsiniz."

Elimi kavrayan parmakları daha da sıkılaştı ve beni, sonunda bizi fark edip dehşete kapılmış seyircilere dönüşen kadınların ve erkeklerin yanından sürükledi. Nestore'u gördüklerinde diğer insanların yüzlerindeki korku ve

hayranlık ifadesi normalleşiyordu. Nestore, boyu, yara izleri ve uzun kürk mantosuyla heybetli bir görüntüydü. En azından malikanenin dışında asker botları giyiyordu. Her yere yalınayak dolaşsa insanlara ne kadar daha rahatsız edici görüneceğini hayal edebiliyordum.

Uzun boylu Asyalı bir kadın barın arkasında kokteyller hazırlıyordu. Koyu gözleri bir an bana odaklandıktan sonra Nestore'a odaklandı, ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. Sol kaşının üzerindeki deriye minik yıldızlar, sağ kaşının üzerine ise "kutsanmış" kelimesi dövme olarak işlenmişti.

"Nerede o?" diye sordu Nestore.

"Soldaki ikinci odada. Meşgul. Fabiano ofiste," dedi. Tonlamasında biraz bozukluk vardı ve daha yakından bakınca dilinde iki halter piercingi olduğu ortaya çıktı. Gözleri bir anlığına meraklı bir şekilde benimkilerle buluştu, sonra tekrar işine koyuldu.

Nestore beni başka bir kapıdan içeri doğru çekti. Kapının arkasında, birkaç kadın yarım ay şeklindeki bir kanepede oturmuş, donut ve sade kahveden oluşan bir kahvaltı yapıyorlardı.

Bizi görünce sustular. Bakışları üzerimde oyalandıktan sonra başlarını eğdiler. En yaşlıları, otuzlu yaşlarının başlarında, çok uzun boylu, ince yapılı bir Afro-Amerikan kadın ayağa kalktı. "Bir şey ister misiniz, Bay Romano?"

"Hayır," diye kestirip attı. Başka bir şey söylemeden koridorun sonundaki bir kapıya doğru ilerledik. Nestore'un bu kadınlardan biriyle yatıp yatmadığını merak etmeden edemedim. Onun için çalışıyorlardı. Güçlü erkeklerin, kendileri için çalışan kadınları bu şekilde kullanması yaygındı. Başka ne yapmışlardı ki? Birinin dudakları çok dolgundu ve Nestore'u onlarla nasıl tatmin etmiş olabileceğini düşünmeden edemiyordum. Bu durum yüreğimi sızlattı ve Nestore'u her şekilde kendime mal etmek istememe neden oldu. Onu benim olarak işaretleyen bir yüzük takıyordu ama bu bizim dünyamızda ne anlama geliyordu?

Nestore ofisinin kapısını açtığı sırada koridorun sonunda başka bir kapı gıcırdadı. Remo, gömleksiz ve kemerini takmamış halde dışarı çıktı.

Bize yaklaşp kemerini bağlarken gözlerimi kaçırdım. "Kızlarınız gerçekten çok yetenekli. Beni çoğu kişiden daha uzun süre eğlendirdiler."

"Bunu duyduğuma sevindim. İltifatımı ileteceğim," dedi Nestore tarafsız bir tavırla.

Pasif yüzüne baktım. Acaba becerilerini mi test etmişti?

Bu düşünceyi bir kenara ittim. Geçmişti artık. Nestore artık benimdi. Yoksa öyle miydi?

Remo'nun bakışları soğuk bir dikkatle bana çarptı. Zorla gülümsedim. "Belki kocanı memnun etmek için bir iki numara öğrenebilirsin."

"Beni mutlu ediyor," dedi Nestore ve yüreğim sıcaklıkla doldu.

Remo şüpheyile baktı ama hiçbir şey söylemedi. Etrafımızda, alçak sesli sohbetlerin uğultusu ve ara sıra duyulan fincan şingirtıları dışında sessizlik hakimdi.

"Zamanım kısıtlı," diye mırıldandı Remo.

Nestore, ofise girmesi için işaret etti. Remo'yla birlikte hemen arkasından içeri girdik. İçeride Fabiano, devasa kahverengi deri kanepede uzanmış, telefonundan video izliyordu. Daha yakından bakınca, bir kafes dövüşü olduğunu anladım. İçeri girdiğimizde doğruldu, beni görünce kaşlarını kaldırdı. Delici mavi gözleri buz gibiydi. Yüzü herkesin gözdesi olduğunu ima ediyordu ama güzel bir yüze güvenmemem gerektiğini biliyordum.

"Nestore ona işi göstermek istiyor," dedi Remo. "Ama önce Camorra bahis tarihinin en başarılı dövüşlerinden birini izlememiz gerekiyor."

İşin içinde çıplak kadınlar ve şiddetli kavgalar varsa, bu konu hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyip istemediğimden emin değildim. Nestore, kanepenin karşısındaki duvardaki ekranı açtı ve bir çukur görüntüsü belirdi. Bir Roma amfiteyatrosuna benziyordu. Nestore'nin

beni varışından kısa bir süre sonra götürdüğü dövüş çukuru olmalıydı. Yoksa Camorra'da buna benzer birden fazla mı vardı? İnsanları huzursuz etmeyi severlerdi ve bu kesinlikle işe yarıyordu.

"Bu, yalnızca Los Angeles'taki bir patronun yapabileceği türden bir savurganlık," dedi Remo çarpık bir gülümsemeyle.

Nestore ile orada tanık olduğumuz kavgaları hatırlayınca ürperdim. Fabiano ve Remo bakıştılar. Hassas olduğumu düşünmeleri umurumda değildi. Nestore ile yaşadığım yere bu kadar yakın, vahşi bir yerin varlığı korkunçtu. Bodrum yeterince kötüydü. Nestore, hayatında şiddeti sürdürürse asla huzur bulamazdı.

Gladyatörler gibi kalkan ve mızraklarla donanmış iki adam çukura girdi. Başımı salladım.

Nino'ya göre bahisler harika, özellikle de internette. Kimin dövüştüğünün bile önemi yok. Ama sizin dövüşleriniz ve vahşi kediler işin içine girdiğinde her şey daha önemli.

"Öyleler. Riskli bahisleri teşvik eden bir gösteri," dedi Nestore gururla.

Ekrana sırtımı döndüm. Bir an sonra Nestore omzuma dokundu ve siyah bir kredi kartı uzattı. "Bu çok erken. Muhafızlarınla birlikte Francoise'a git. Kalabalığı etkilemek için birkaç elbiseye ihtiyacın var. Bir Roma imparatorunun karısı gibi görünmeni istiyorum."

Ona inanmaz bir bakış attım ama kartı aldım. Fabiano ve Remo, alışverişin kadınlara göre olduğunu düşündükleri izlenimini veren bakışlar attılar. Umurumda değildi. Sadece dışarı çıkmak istiyordum.

Telefonunu alıp birini aradı. Daha önce beni evde koruyan iki adam birkaç dakika sonra kapıda belirdi. Siyah takım elbiseleri ve siyah kravatlarıyla bana adli tıp görevlilerini hatırlatıyorlardı. Belki de Nestore'un niyeti buydu. Şaşkınlık onun en sevdiği eğlenceydi.

Nestore'un da benimle gelmesini dileyerek tereddüt ettim.

Beni şaşırtarak kısa bir öpücük kondurdu ve ardından Remo ile Fabiano'ya döndü.

Ekrandaki vahşi kavgaya bir kez daha şöyle bir baktıktan sonra gardiyanlarımla birlikte oradan ayrıldım ve beni Francoise'a götürdüler.

Ona bir Roma imparatoriçesi gibi görünmem gerektiğini söylediğimde hiç tereddüt etmedi. Nestore için çalıştığı için muhtemelen sadece sıra dışı istekler alıyordu. Bazılarının yapabildiği gibi alışverişle oyalanmaya çalıştım ama aklım Nestore'lu Medusa'da kaldı.

Kan kırmızısı ipek bir panel gördüğümde, Francoise'den benim için bir şey yapmasını istedim. "Bu gece için ihtiyacım var. Birkaç saat içinde bir şeyler dikebilir misin?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ama kararlı bir şekilde başını salladı. "A kesim, sade, askılı bir elbise."

"Sen çalışırken ben beklerim."

Bir sandalyeye çöktüm ve Francoise'in ipeği kesmesini, sonra da her şeyi masasına özenle yerleştirmesini izledim.

Dikiş makinesini çalıştırdığında, "Nestore ile nasıl tanıştınız?" diye sordum. Omuzları dikleşti ve bana titrek bir gülümsemeye baktı.

"Bir adamın yatak odasındaki bir kafese kilitlenmişim. Adını bilmiyordum. Beni kaçırdı... ve kendi ihtiyaçları için kullandı." Sesi kısıldı. Bakışları mesafeliydi ve vücudunun sert çizgileri, sakinliğini korumak için verdiği mücadeleyi ele veriyordu.

"Bir gün, Bay Romano benimle meşgulken içeri girdi. Belki katılır diye düşündüm çünkü bazen böyle oluyordu, ama onu benden kopardı ve... mahrem yerlerini kesti."

"Ah," diye fısıldadım. "Başına... böyle bir şey geldiği için üzgünüm."

Başını salladı ve konsantrasyonla kumaşa kaşlarını çatarak baktı. "Bitti. Yaptığının cezasını çekti. Bu benim tesellim."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Boğazımı temizleyip, "Ne zamandı?" diye sordum.

"Yirmi iki ay önce. San Diego'da yaşıyordum. Orada da terzi olarak çalışıyordum ama kendi dükkanım yoktu. Bay Romano bir terziye ihtiyacı olduğunu söyledi ve dükkanı benim için satın aldı. O zamandan beri hem onun hem de Camorra'nın yanında çalışıyorum. Başkaları için de çalışıyorum ama onun talepleri her zaman önce gelir."

Başımı salladım. "Sen ve o...?"

Francoise'ın gözleri dehşetle büyüdü. "Hayır. Ah, hayır. Erkeklerle işim bitti. Kedilerim ve işim var. İhtiyacım olan tek şey bu, çok teşekkür ederim. Kocanız size çok bağlı."

Küçük bir kahkaha attım. Bağlılık... bunu söylemenin bir yolu du.

Öğleden sonra eve döndüğümde Nestore henüz orada değildi. Ürkütücü giriş holünde öylece durup, bakışlarımı bodruma inen koridora çevirdim. Babam orada olmalıydı. Belki başkaları da.

Babamla konuşmak istiyordum. Nedenini bile bilmiyordum. Ama temiz bir kopuşa ve beni sevmesi gereken ama hiç sevmeyen adamla son bir konuşmaya ihtiyacım vardı. Bu, meseleyi kapatma yolunda gerekli bir adım gibi görünüyordu.

Dik merdivenlere doğru birkaç tereddütlü adım attım, kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım" diye uyardı Niccolo.

Dönüp baktım ve onu birkaç adım arkamda dururken buldum. Elbette, bu yerde asla yalnız değildim. Nestore bana bir daha kaçma şansı vermeyecekti.

"Beni mi gözetliyorsun?" diye sordum kaşlarını çatarak.

"Öyleyim ve sana bodrumdan uzak durmanı söylüyorum. Nestore'un sana olan güveni kırılğan ve babanı ziyaret etmek işe yaramaz."

"Ona yardım etmek falan istemiyorum. Sadece meseleyi kapatmak için onu görmek istiyorum."

"Baban manipölasyon konusunda usta. Onunla konuşmanın sana gerçekten bir çözüm getireceğini mi düşünüyorsun?"

Muhtemelen hayır, ama en azından denemem gerekiyordu. "Nestore onu neden hayatta tutuyor?"

Niccolo'nun ifadesi sertleşti. "Bilmiyorum. En derin düşüncelerini benimle paylaşmıyor. Belki kalbini kırmayı bıraksaydın seninle paylaşırdı."

CHAPTER SIXTEEN

Niccolo ile konuşmamın ardından ana yatak odasına geçtim. Kendimi huzursuz hissediyordum. Burası zihnimi allak bullak ediyordu. Gölgeler, geçmişin dehşetlerini fısıldıyor gibiydi. Her yer karanlıktı. Pencereler büyük odalara asla yeterli ışık girmiyordu.

Yeni kırmızı elbisemi giydim. Derin bir yakası ve derin yırtmacı vardı. Baştan çıkarıcı ve cesur görünmek istiyordum; bir çukur kavgasını kaldıramayan ve bir erkeği nasıl memnun edeceğini bilmeyen bir kız gibi değil. Kendimi kanıtlama ihtiyacı hissetmemin nedenini bilmiyordum. Nestore beni evlenmeye zorlamıştı. İki yıldan fazla süredir beni arıyordu. Beni istediği belliydi, ancak bugün gördüklerim ve beni beklemediğini bilmek beni gerginleştirdi.

Yemek odasına giderken kütüphaneye uğradım. Kendimi o kadar perili hissetmediğim tek oda orasıydı. Yemek odasına geçmeden önce güller ve bahçe tasarımı hakkında

bir kitap aldım. Belki bir gün kendi çiçek tarhlarımı dikip bu kasvetli salonları aydınlatacak buketler yaratabilirim.

Odaya girdiğim anda, benim yaşlarımda genç bir hizmetçi, yüzünde hoş bir gülümsemeyle içeri girdi. "Akşam yemeğinizi şimdi yemek ister misiniz?"

Başımı salladım. "Hayır, kocamı bekleyeceğim."

Yüzünden belirsizlik okunuyordu, sanki tartışacakmış gibi dudaklarını araladı, sonra da kapattı. Gergin bir şekilde, olmayan bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Saçları, tek bir tel bile kopmadan sıkı bir topuz halinde geriye doğru taranmıştı.

"Ne oldu? İstediyini söyleyebilirsin."

Etrafına gergin bir şekilde baktı, sanki duvarların ona saldıracağından endişeleniyordu. Duvardaki ganimetlerin sayısı düşünüldüğünde, bu sefer çoğunluğu hayvan kemiklerinden oluşuyordu, onu suçlayamazdım.

"Sadece Üstad genelde yemek yemiyor."

Kaşımı kaldırdım. "Yemek yemeli. O da insan."

Sinirli bir şekilde kıkırdadı. "Genellikle akşam yemeğini odasında yer. Kapısının önüne koyuyoruz, boş tabakları daha sonra alıyoruz."

Sanki hâlâ bir tutsakmış gibi. Bu düşünceyle karnım kasıldı.

"Ah. Ama şimdi buradayım ve eminim ki benimle akşam yemeği yemek istiyor."

Titrek bir şekilde başını salladı. "Tamam. Mutfağa haber veririm. Akşam yemeğini ne zaman yemek istersin?"

Nestore'un ne zaman eve geleceğinden emin değildim. Numarası yoktu. Cep telefonum bile yoktu. "Döner dönmez."

"Elbette." Titrek bir şekilde gülümsedi. "İçecek bir şey ister misin?"

Neden olmasın? "Bana kocamın her zaman içtiği kırmızı şaraptan bir kadeh getirebilir misin?"

"Kısa sürede elinizde olur." Geri çekildi, sonra sessizce odadan çıktı.

Derin bir nefes aldım. Burası, çalışanlar bile, sanki bir korku filminden fırlamış gibiydi. Nefesimi dışarı verip omuzlarımı dikleştirdim. Devasa siyah mermer şöminenin önündeki iki deri koltuğa doğru koştum, birine kıvrıldım ve kitabı açtım.

Hizmetçi yanıma gelip beni sıçrattı.

"Üzgünüm. Efendimiz sessizce hareket etmemizi tercih ediyor."

"Ben korkudan ölmeyi tercih etmiyorum," dedim, sözlerimi yumuşatan bir gülümsemeyle.

Başını hızla salladı, sonra şarap kadehini koltukların arasındaki küçük mermer sehpanın üzerine koydu.

"Adınız ne?"

"Mindy," dedi ve sanki küçük bir sohbet etme fikri onu korkutuyormuş gibi hızla dışarı çıktı.

Şarabımdan derin bir yudum aldım, sonra yumuşak deriye yaslandım. Yaş, sert malzemeyi yumuşatmıştı. Bu iki sandalye, diğer mobilyalar gibi, babam ve ailemiz buraya taşındığında zaten buradaydı. Belki de Nestore'nin çocukluğundan kalmaydılar ve bu yüzden onlardan ayrılamıyordu. Kitabı açtım ve gül yetiştiriciliğinin tarihine genel bir bakış sunan giriş bölümünü okumaya başladım.

Saat sekizi vurduğunda, açık yemek odası kapısının önünden bir gölge geçti. Nestore'un geçtiğini görebilmek için kapıyı açık bırakmışım.

Bir an sonra gölge kapının önünde belirdi. Nestore yemek odasının loş ışığına adım attı. Kitabı sehpanın üzerine bırakıp ayağa kalktım.

Beni görünce olduğu yerde donakaldı. Gözleri elbisemi taradı, kaşları çatıldı. Yüzündeki ifade hiç de umduğum gibi değildi. Tarif etmesi zordu, perililiğin eşiğindeydi. Bana doğru yürürken başını salladı.

"Yapma," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak ona baktım. "Neyi?"

Elimi tutup beni kendine çekti, sonra neredeyse çaresizce kıyafetlerimi çekiştirmeye başladı. Sonunda elbisem çıktı ve

ayaklarımın dibine yığıldı. İç çamaşırım da kırmızıydı ve onu da çıkardı. Ne diyeceğimi bilemedim. Elbette bu akşamın kıyafetlerimin yerde bitmesini ummuştum ama böyle değil.

Nestore yüzümü avuçlarının içine aldı, yalvaran gözlerle bakıyordu.

"Bir daha asla kırmızı giyme Amelia. Cildinde çok fazla kırmızı gördüm."

Ne kadar çok kan içinde kaldığımı, çoğunlukla da Nestore'un kanları olduğunu hatırlayınca ürperdim ve onun bu renge karşı duyduğu nefreti anladım.

"Beyaz giy. Sadece beyaz."

Başımı salladım. Göğsüne dokundum, avuçlarımın altında kalbinin hızla attığını hissettim. "Sadece beyaz," diye fısıldadım, kalbinin yavaşladığını hissederek.

"Ben sadece düşündüm ki..." Sustum.

Gözleri yüzümden ayrılıp çıplak vücudum boyunca ilerledi. Bakışlarımla tekrar karşılaştığında neredeyse sersemlemiş görünüyordu. Arzu gözlerini doldurdu ve benimkileri de alevlendirdi.

"Yalnızca benim misin?" diye sordum, cevabından korkarak. Nestore, bodruma kilitlendiğimizde bana dünyaları vaat etmişti. Bana ilklerini vaat etmişti.

Nestore soruyu anlamamış gibi kaşlarını çatı. Yüzümdeki parmakları daha da sıkılaştı. "Seni sekiz yüz bir gün boyunca aradım Amelia. Her gece seni rüyamda gördüm. Seni bulamayacağımı düşündüğümde neredeyse deliriyordum, öyleyse neden hep sana ait olmadığımı düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Başka kadınlarla birlikteydin. Belki de evliyken bile buna devam ederek beni cezalandırabileceğini düşünüyorsun."

İnanmaz bir ifadeyle başını salladı. "Sana sadığım. Senin dokunuşundan başka kimsenin dokunuşuna dayanamam."

Şaşkınlıkla dudaklarımı büzdüm ama başka bir şey söyleyemeden ağzı dudaklarıma yapıştı. Dili dudaklarımı ayırırken elleri yüzümü kavradı. Öpücüğümüz hızla muhtaç ve neredeyse çaresiz bir şeye dönüştü.

Nefes nefese, kendimi zor tuttum. Yemek odasının ortasında duruyorduk ve tamamen çıplaktım. Ya personel içeri girerse?

"Bizi rahatsız etmeye cesaret edemezler," dedi Nestore, avuçları yanaklarımdan aşağı, boğazıma doğru inerken ve göğüslerimi avuçlarına alırken.

"Eve gelir gelmez birlikte akşam yemeği yiyeceğimizi söyledim."

Sert bir vuruş sesi duyuldu ve kapı ardına kadar açıldı. Nestore beni göğsüne doğru çekti ve kürk mantosuna sararak çıplaklığımı örttü.

Mindy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Özür dilerim!"

Dehşete kapılmış bir şekilde döndü.

"Yemeği masaya koy," diye emretti Nestore alçak sesle. "Ve bir dahaki sefere, içeri dalmadan önce bekle."

"Elbette, Bay Romano." Bize bakmamaya çalışarak yemek masasına doğru koştu.

Nestore'un güçlü bedeninin çıplak tenime bastırılmasının hissi, onun dokunuşunu özlememe neden oldu, ama Mindy'nin varlığının şoku ilk uyarılma hissini söndürmüştü.

Nestore gittiği anda beni sıkı tutuşundan kurtardı, ama ben olduğum yerde kaldım. Yüzüne baktım, her keskin açısını ezberlemek istiyordum.

"Burası lanetli gibi geliyor ama senin kollarında kendimi güvende hissediyorum."

"Güvendesin ve burası..." Etrafına bakındı. "Burası tarih taşıyor."

"Acıyı ve sefaleti de beraberinde getiriyor."

"Daha güzel anılarla doldurabilirsin. Birkaç yıl içinde bu duvarlar senin inlemelerinle, şehvetli çığlıklarınla, kahkahalarınla ve güzel sesinle fısıldayacak."

Yutkundum. "İstediğin bu mu?"

Başını eğdi ve gözlerini sıkıca kapattı. "Çelişkili şeyler istiyorum ama seni istiyorum."

Yemek kokuları -et, otlar ve nişastalı patatesler- bize kadar ulaştı. Karnım guruldadı. Uzun zamandır bir şey

yememiştim ama Nestore'a tamamen çıplak bir şekilde sokulmuşken, beslenme ihtiyacımın onun dokunuşuna duyduğum arzudan daha mı önemli olduğundan emin değildim.

"Açsın," diye kulağıma doğru hırıltılı bir sesle fısıldadı, sonra da mememi hafifçe ısırdı.

Nestore'un yakınlığının sıcaklığına rağmen ürperdim, meme uçlarım büzüldü. "Ya sen?"

"Kelimenin tam anlamıyla açım." Boğazımın kenarını öptü. "Seni doyurayım, sonra da ziyafet çekeyim."

Başımı salladım. Bu, benim de katılabileceğim bir plan gibi geldi. Nestore beni yemek masasına doğru çekti. "Giyinmem gerekmez mi?" diye sordum.

"Hayır. Olduğun gibi kal." Bizi bir kase buharı tüten patates gnocchi, iri et parçalarından oluşan bir güveç ve bir servis tabağında buharı tüten pazı bekliyordu.

Nestore sandalyesine çöktü ve beni kucağına çekti. Güçlü bacaklarının kıcımlarının altında bıraktığı his, vücudumun daha da fazla ısınmasına neden oldu. Önündeki tabağa et, gnocchi ve pazı koydu, sonra bir gnocchi'yi sosla karıştırıp dudaklarıma götürdü. Ağzımı açıp dudaklarımı kabarık topun etrafında kapattım. Tereyağlı ve iştah açıcı bir tadı vardı. Memnuniyetimi mırıldandım ve Nestore'un bakışlarının ačlıkla kararmasına neden oldum.

Bir parça eti mızraklayıp bana yedirdi. Bana birer birer yedirirken gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu. Başka bir çatal alıp ağzına bir parça gnocchi uzattım. "şimdi seni besleme sırası bende."

"Geçmişte beni besledin," diye mırıldandı. Eli dizimin etrafına dolandı, sonra daha yükseğe, iç uyluğum boyunca kaydı. Tümseğimi kavrayıp uzun parmağını kıvrımlarımın arasına ve içime daldırdığında dudaklarım aralandı. Gnocchi'yi elimden aldı ve parmağı içime girerken yavaşça çiğnedi. Ağrıma rağmen sırlsıklamdım. Bana telaşsız bir tempoda parmaklarını değdirirken bir lokma daha et yedirirken gözlerini benden ayırmadı. İçimde dolaşan

hislerden zar zor çiğneyebildiğim için geriye yaslandım. Uzun parmağı iç duvarımı masaj yaparken elinin alt kısmı klitorisime bastırıyordu.

"Amelia," diye hırıltılı bir sesle parmağını çıkardı. Bir parça gnocchi alıp ağzına götürdü, zevkten gözleri kapanırken inledi. "Senin zevkin..."

Yutkundum. Nestore bakışlarımı yakaladı, sonra parmağını tekrar içime daldırdı ve ağzıma götürdü. "Kendini tat."

Dudaklarımı araladım ve parmağını içine daldırdı. Dilimi üzerinde gezdirdim, baş döndürücü tadına hayran kaldım. Başka bir şey yeme isteği duymadan önce bana parmaklarıyla birkaç parça gnocchi ve güveç yedirdi.

Sanki değişen ihtiyacımı hissetmiş gibi homurdandı, "Masaya uzan."

Ayağa kalktım, sonra arkamı dönüp pürüzsüz ahşap yüzeye kendimi çektim. Nestore bacaklarımı ayırdı. Çatalını alıp dudaklarına götürdüğü bir et parçasını aynı anda mızrakladı, orta parmağını vajina dudaklarımın arasına daldırdı ve sonra deliğime kaydırıldı.

Yavaşça parmaklarını bana sürttüğünde hafifçe inledim, yemeğini yerken gözleri vajinamdaydı. İkinci parmağını da ekledi, zevk acı düşüncesini kovmadan önce kısa bir süre irkildim. Beni sanki beni yutmak istiyormuş gibi, sanki gördüğü en güzel şeymişim gibi izledi ve bu beni daha da tahrik etti. Nestore'un bütün gece parmaklarının beni becermesini izleyebilirdim. Parmaklarını tekrar çıkardı ve bana gösterdi. Tahrik olmamla parıldıyorlardı, parlak ve kaygan. Onları ağzına soktu ve tekrar içime sokmadan önce temizledi. Bu sefer yavaş hareket etmedi. Parmakları sert ve hızlı bir şekilde içime girdi. Sabırsız bir sesle ayağa kalktı ve dudaklarını klitorisime bastırarak ağzına aldı.

Gözlerimin önünde yıldızlar dans ederken haykırdım. Sırtım kamburlaşarak yankılanan bir çığlıkla yerimden fırladım. Orgazmımın etkisiyle masa titrerken çatal bıçak takımı şangırdadı. Nestore, artık dayanamayana kadar

parmaklarıyla beni döverken klitorisimi emmeye devam etti. "Yeter," diye nefes nefese kaldım.

Parmakları içimde derinlerde durdu ve klitorisime doğru nefes verdi. Şehvetli gözleri yavaşça içimden çekilirken benimkilerle buluştu, sonra bacaklarımı daha da ayırıp boşalmamı yalamaya başladı. Dilini açıklığıma daldırıp şişmiş dudaklarımı yalarken gözlerini benden hiç ayırmadı.

Hisler beni ele geçirmişti, ürperdim. Doğrulup vücudumu kendine doğru çekmeden önce amımı öptü, böylece başım masanın kenarına dayandı. Pantolonunu indirdi ve sikinin yüzümün önünde serbest kalmasını sağladı. Kalın kafası ön sıvıyla parlıyordu. "Bir ilki daha yaşayıp o güzel ağzını sikmenin zamanı geldi."

Dudaklarımı yaladım, hem gergin hem de hevesliydim. Nestore parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve başımı yana eğdi. Ucu dudaklarıma değecek kadar yaklaştı, sonra içeri kaydı. Ona uyum sağlamak için dudaklarımı araladım, dilimde ön sıvısının tadını alırken inledim. Ucu boğazımın arkasına değene kadar daha derine kaydı ve öğürdüm.

Nestore'un saçlarımdaki parmakları daha da sıkılaştı. "Rahatla. Beni tamamen alabilirsin."

Burnumdan derin bir nefes alıp çenemi gevşettim. Nestore daha da derine girdi ve sonunda, testisleri çeneme bastırarak içime yerleşti. Boğazının derinliklerinden inledi, altı paketini kasti. Nefes kesici görünüyordu. Aç bakışları bana çarptı ve saçlarımı tutan eliyle yavaşça girip çıkmaya başladı. Diğer eli boğazımı gevşekçe kavradı. "Penisimi hissedebiliyorum."

Konuşamadım, bu yüzden yanaklarımı çökerterek onayladığımı mırıldandım. Nestore'un hareketleri hızla sarsıntılı hale geldi ve boğazımdaki parmakları esnedi.

Gırtlaktan gelen bir iniltiyle ağzıma boşaldı. Dilim seğirirken yutkunmakta zorlandım. Orgazmının son dalgaları vücudunu yerle bir ederken, geriye doğru hareket etti, sadece ucu dilimin üzerinde kaldı. Boşalması ağzımın köşesinden çeneme doğru aktı. Geri çekildi, sonra

başparmağını çenemde gezdirdi ve eğilip beni sertçe öptü. Dili içeri daldı ve göğsünde bir inilti daha titreşti. Doymuş bir gülümsemeyle geri çekildi. "Günahkâr ağzında kendimi tatmak hayal edebileceğim en güzel şey."

Bitkin ve tamamen doymuş bir halde, küçük bir gülümsemeyle dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Nestore beni tekrar öptü, sonra beni kucaklayıp göğsüne bastırdı. "Uyku vakti, Amelia."

Amelia'yı yukarı taşıdım, göğsüme yasladım, yanağını sadece onun için atan kalbime bastırdım. Nabzım ilk kez düzenli atıyordu ve kendimi sakin ve rahat hissediyordum. Belki de huzur tam da buydu.

Amelia kucağımdayken, ona ulaşabiliyormuşum gibi hissediyordum. Onu yatağa indirip bir süre inceledim; kalçalarının kusursuz kıvrımına, belinin çukuruna, bacaklarının arasındaki baştan çıkarıcı üçgene. Onu görmekten, tadından, hissinden asla bıkip usanmayacağımdan emin değildim. Yanına uzanıp onu kendime çektim. Bacağını kalçamın üzerine atarak bizi daha da yakınlaştırdı. Burnum köprücük kemiğine değene kadar başımı eğdim ve derin bir nefes aldım. Amelia'nın tatlılığı,

seksin baş döndürücülüğüyle harmanlandı. "Sadece sen bu kadar yaklaşabilirsin."

Birinin beni onun gibi sarmalaması fikri boğazımı sıktı ve acımasızca saldırma isteği uyandırdı.

Amelia, uykulu bir sesle, alçak sesle, memnun bir mırıldanma sesi çıkardı. Gece yarısıydı. Nadiren bu kadar erken uyurdum.

Amelia'nın nefes alışının düzelmesini bekledim, sonra kendimi ondan kurtardım, üzerini battaniyelerle örttüm ve kalktım. Gece rutinimde bir şey eksikti: Achille Lamorgese'yi ziyaret etmek.

Bazen Amelia gibi harika bir yaratığın babası olabileceği imkansız gibi görünüyordu.

Kürk mantomu omuzlarıma atıp pantolonumu giydim, dışarı çıkıp aşağı indim. Bodrumun taş zemininden gelen soğuk çıplak ayaklarıma işledi ama beni utandırmadı. Bu amansız soğuğuyla bu zemin, uzun zamandır evimdi.

Son hücreye vardığımda, Lamorgese yatağında sinmişti. Kıpırdandı ve korku dolu bakışları beni buldu. Gece ziyaretlerim için hücrenin önünde tuttuğum sandalyeye çöktüm. Başlangıçta, buraya her geldiğimde Lamorgese'e işkence etmişim. Yıllardır çektiğim acıyı ona da yaşatmak için can atıyordum. Şimdilerde ise onun korkusuyla yetiniyordum. Ne zaman ona acı çektirmek isteyeceğimi asla bilemezdi ve bu, kesinlikten çok daha kötüydü.

"Amelia artık benim karım," dedim, göğsüm zaferle şişiyordu.

"Senden kaçtı. Neden onunla evlenesin ki?"

İhanetin acısı aniden geldi. Duygularımı gizledim. Lamorgese beni alt edemezdi, özellikle de Amelia'yı silah olarak kullanarak. "Çünkü onu istiyorum. Çünkü bir Lamorgese'nin bodrumumda çürürken diğerinin sikimi istemesi hoşuma gidiyor."

Dilimde acı bir tat belirdi. Amelia hakkında böyle konuşmak... yanlış hissettiriyordu. Ama bu, ondan ve benden daha fazlasıydı.

"Gittiği sırada başka horozlar için ağladığına bahse girerim," diye hırıltılı bir sesle konuştu.

Aniden kalkıp telefonunun kilidini açtım, sonra öfkeye yenik düşerek içeri daldım. Ona tekme ve yumruk attım. En son bu kadar kontrolsüz olduğumda bir yıldan uzun zaman olmuştu. Amelia kanımı birçok şekilde kaynatabiliyordu.

Rahatlayıp doğruldum, nefesim sertti. Lamorgese yerde kıvrılmış yatıyor, kesik kesik nefes alıyordu. "Amelia'nın ilkleri benimdir ve bundan sonra dilini tutacaksın, yoksa kalanını kesmek zorunda kalacağım."

Bir hareket başımı çevirdi. Beyaz bir ışık görüş alanımdan kayboldu. Dışarı fırladım, hücreyi kilitledim ve peşinden gittim.

Amelia'ya birinci kata çıkan merdivenlerde yetiştim. Parmaklarım kolunu kavradı ve onu çevirdim. Bana çarptı ve aşağıdaki basamağı engellemeseydim dengesini kaybedecekti. Gözleri kocaman ve donuk bir şekilde, omuzlarımı kavradı.

"Baban için mi gözyaşı döktün?" diye homurdandım.

Kaşları çatıldı ve gözleri acımayla doldu. "Senin için ağlıyorum. Dönüştüğün şey için. Onun gibi davranıyorsun ve bunun farkında bile değilsin."

Onu korkuluğa doğru ittim. "Ben onun gibi değilim!"

"Bana karşı değil, her konuda değil ama ona davranış biçiminle öylesin."

Öfkeyle ona baktım. Beni nasıl onunla kıyaslayabilirdi? Ona ne kadar değer verdiğimi, ihanetine rağmen ona nasıl bir prenses gibi davrandığımı görmemiş miydi? "Yatağa geri dön." Öfkem bedenimde dönüp duruyor, düşüncelerimi bulandırıyor. Kontrolümü kaybetmek istemiyordum ama neredeyse kaybedecektim.

"Nestore—"

"Yatağa git!" diye bağırdım.

Amelia bir adım attı, sonra hızla dönüp yukarı çıktı. Ben de fuayeye, sonra da bahçelere doğru yürüdüm. Birkaç derin nefes alıp balkonun taş korkuluğuna tutundum. Geceyi, daha

nce birçok gece yaptığım gibi gökyüzünü izleyerek geçirmiştim. Bazen fkemin dinmesi sadece birkaç saat sürüyordu. Bazen de bütün gece.

Bu sefer ikincisinin olacağını hissediyordum.

CHAPTER SEVENTEEN

Gün doğumundan kısa bir süre sonra uyandığımda, yüzüm dün gecenin gözyaşlarıyla yapış yapıştı. Nestore orada değildi. Onu aramak için yatak odasından çıkmadan önce bornozumu ve terliklerimi giydim. Geceyi bodrumda babama işkence ederek geçirmemiş olmasını diledim. Bunun ona neler yapabileceğini ancak tahmin edebiliyordum.

Onu bahçede, patika boyunca uzanan taş banklardan birinde uyurken buldum. Sırt üstü yatmış, bacaklarını kol dayanağının üzerine sarkıtmış, ellerini göğsünde kavuşturmuştu. Sanki yıldızlara bakarken uyuyakalmış gibiydi ve bu düşünce beni gülümsetti.

Adımlarım patikada hışırdıyordu. Nestore irkilerek uyandı, baldır tutucusundaki bıçağa uzanırken vücudu kasıldı. Gözleri beni fark edince arkasına yaslandı ve derin bir nefes verdi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Yatakta yanımda olmadığın zamanlar senin için endişeleniyordum," dedim ve birkaç adım daha yaklaştım.

Bana temkinli bir bakış attı. "Gerçekten geceyi seninle yatakta geçirmemi mi istiyorsun? Ben bir canavarım, unuttun mu?" Doğruldu.

Kaşlarım çatıldı. "Elbette. Seni hiç ittim mi?"

"Yapmadın," dedi, sesi neredeyse meraklıydı. Ayağa kalktı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Yine yalınayaktı. Ayaklarına çakıl taşlarının nasıl dayandığından emin değildim. İnce terliklerim neredeyse hiç koruma sağlamıyordu ve bu beni kesinlikle rahatsız ediyordu. Öte yandan, Nestore'un orada da yara dokusu vardı.

Kollarını başının üzerine uzattı ve ben de kaslarına hayran kaldım, sonra bakışları bana odaklanınca kızardım. Elini uzattı. "Hadi yürüyüşe çıkalım. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Endişeden karnım kasıldı. En son benzer bir şey söylediğinde, çukurdaki vahşi kavgaları izlemiştik. Kahvaltıdan önce kan dökülmesine gerçekten tanık olmak istemiyordum.

Endişelerime rağmen elimi elinin içine koydum. Parmaklarını benimkilerin etrafına doladı ve beni çekiştirdi. Dolambaçlı patikadan aşağı indik, beni ürperten gül labirentini ve Roma dövüş çukurunun bulunduğu kubbeyi geçerek arazinin en ucuna ulaştık. Çitler görüş alanıma girdiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bize en yakın olan ilk aslan, geniş çitlerine bakan devasa bir kayanın üzerinde uzanmış, biri dişi biri erkek iki aslan tutuyordu. Çit en az üç buçuk metre yüksekliğindeydi ve içe doğru kıvrılıyordu, ayrıca caydırıcı olarak dikenli telle de sahipti. Babamın evcil hayvanları olduklarında, babamın kolayca ulaşabilmesi için küçük kafeslerde yaşarlardı. Bir keresinde, uyuşturulurken tüylerini okşamamı istemişti. İlk baştaki hayranlığım, odaklanmamış gözlerine baktığımda acımaya dönüşmüştü.

Aslanların solundaki bölmede bulunan kaplan, bir gölde neşeyle oynuyor ve içinde et parçaları olan devasa bir buz küpünü yalıyordu. Son bölmede çitalar, günlük alışkanlıklarından dolayı yerde oluşan bir oluk gibi, çit

boyunca yürüyorlardı. Bölmeleri onlara koşmak için yeterli alan sağlıyordu, ancak görünüşe göre eski bölmelerinin görüş alanı içinde küçük, dairesel bir yürüyüşe bağlı kalıyorlardı.

"Onlar için daha büyük bir kafes inşa ettirdiğimde, yaşadıkları alanın geri kalanına neredeyse hiç adım atmıyorlardı. Yıllarca küçük bir kafeste esaret altında tutulmuş, alıştıkları küçük rotaya bağlı kalıyorlardı, ama şimdi sık sık dışarı çıkıyorlar."

Nestore parmaklarını ağzına götürüp tiz bir ısıık çaldı. İki çita da oldukları yerde durdu, hatta aslanlar ve kaplanlar bile dikleşti.

"Hadi. Onlara avlanma şansı verelim."

"Av mı?" diye tekrarlardım, vahşi kedilerin ne avlayacağı konusunda endişelenerek.

Nestore beni çita barınağının sonundaki bir platforma doğru götürdü. Küçük bir evde bir dondurucu ve buzdolabının yanı sıra kasap bıçağıyla dolu devasa bir tahta vardı. Nestore buzdolabına doğru yürüyüp tüyleriyle birlikte bir tavşan çıkardı. Sevimli hayvanın Nestore'un elinde cansız bir şekilde asılı durduğunu görünce yüzümü buruşturdum.

Nestore'un kaşları alnına tırmandı. "Çitaların yemek yemesi gerek, dün de dana etli güveç yedik."

"İkiyüzlü olduğumu biliyorum, sadece hayvanın tamamını görmeyi tercih etmiyorum."

"Vicdanı rahatlatıyor ama suçluluk duygusunu değil."

Haklıydı. Bana pirzola olarak sevimli bir domuz yavrusu servis edilmiş olması, bir zamanlar gerçek bir hayvana benzemediği anlamına gelmiyordu.

"Hadi." Başka bir tavşan yakaladı, ardından kancalı iki çelik ipi işaret etti. Tavşanları kancalara bağladı. Evin bir duvarında, çite bakan büyük bir pencere vardı. İki çita, tam önündeki taş platformda oturuyordu; belli ki bu prosedüre aşinaydılar ve avlarını dört gözle bekliyorlardı.

Nestore, daha önce fark etmediğim küçük bir kumandayı alıp tavana yakın bir kapağın açılmasını sağlayan bir

düğmeye bastı. Sonra başka bir düğmeye bastı ve tavşanlar kancalardan sarkarak dışarı fırladılar. Neredeyse gerçekten yarışıyor gibi görünüyordlardı. İp, kafese girdikten kısa bir süre sonra alçaldı, böylece çitalar onu kovalama şansı buldu. Her iki hayvan da mekanik olarak hareket eden tavşan cesetlerini nefesimi kesen bir hızla avladı. Sonunda avlarına yetiştiler ve her çita bir tavşan yakaladı. Yiyeceklerini huzur içinde yemek için kafesin iki ucuna dağıldılar.

Nestore onları hafif bir gülümsemeye izledi. "Başlangıçta kovalamıyorlardı bile; şimdi içgüdülerini yeniden keşfediyorlar. Çok güzel bir şey."

"Öyle," diye onayladım yumuşak bir sesle. Bu hayvanlar esir alınmıştı ve bu yüzden bir parça kendilerini kaybetmişlerdi. Belki de Nestore onlarda kendini bulmuştu.

"Onları neden çukur dövüşlerinde kullanıyorsun?" Nestore sırtıma dokundu ve beni evden dışarı, aslanların bulunduğu bölmeye doğru götürdü.

"Hepsi değil, sadece erkek aslan ve kaplan. Siz kaçtıktan kısa bir süre sonra mahkumlar yanlışlıkla bölmelerinin içine girdiğinde büyük bir sevinç gösterdiler. Onlara, herhangi bir uyarı veya uyuşturucu olmadan yaptıkları sürece bazı insanlardan intikam alma şansı vermeye karar verdim."

Başımı salladım. Nestore, çarpık hareketlerini neredeyse... mantıklı kılıyordu.

Üç bölmenin ötesine baktım ama sadece arazinin sonunu işaretleyen çiti görebildim. "Şempanzeler nerede?" Babam, insan kıyafetleri giydirip uyuşturduğu iki şempanze beslemişti, böylece rahatlardı. Hatta bazen malikaneye girmelerine bile izin veriliyordu. Gözleri fazla bilgiç ve bir hayvaninkine hiç benzemediği için bu durum beni korkutmuştu.

"Onlara uyuşturucu vermeyi bıraktığımızda çok tehlikeli hale geldiler. Onları binadan uzaklaştırmak zorunda kaldık. İki adamımı öldürdüler ve sürekli kedileri üzen bir gürültü kopardılar."

"Yani onları sen mi öldürdün?"

"Hayır, başka bir muhafazadalar ama çok saldırganlar. Şartlandırılmış halleriyle onları doğaya salamazsınız ve barınaklar da dengesiz davranışları nedeniyle onları kabul etmez. Çok fazla travma geçirmiş durumdalar."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu hayvanlarla Nestore arasında o kadar çok ortak nokta vardı ki. Nestore tutmam için elini uzattı. Hiç tereddüt etmeden elimi onun eline geçirdim ve beni patikadan yukarı, çitlerden uzağa götürmesine izin verdim.

Nestore aniden durdu.

"Sorun nedir?"

Niccolo'nun büyük giriş salonuna açılan balkonda durduğu malikaneye doğru daralmış bakışlarını takip ettim.

"Onu bekliyor muydun?"

Sıkı çenesi ve çatık kaşlarıyla soruma cevap verdi. Başını hafifçe salladı, parmaklarını benimkilerin etrafında daha sıkı kavuşturdu. "Niccolo, ciddi bir durum olmadığı sürece habersiz gelmez."

Nestore beni uzun ve kararlı adımlarıyla sürükledi. Ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım. Balkona vardığımızda Niccolo beni süzdü. Hâlâ geceliğim ve ipek sabahlığımlaydım ve ince kumaş, serin sabah havasının vücudumu nasıl etkilediğini gizleyemiyordu.

Nestore, kırbaç kadar keskin bir sesle önüme geçti. "Neden buradasın kuzen?"

Niccolo, Nestore'un bakışlarıyla karşılaştı, yüzündeki tereddüt ifadesi okunuyordu. "Belki de konuyu baş başa konuşmalıyız."

Kaskatı kesildim. Beni bir güvenlik riski olarak mı görüyordu yoksa sadece çok zayıf mıydım?

"Amelia benim karım. Gitmesi gerektiğine karar vermediğim sürece kalacak. Şimdi bana neden burada olduğunu söyle. Sabrım tükeniyor."

"Hiç sabrınız yok," diye mırıldandı Niccolo, sonra hızla devam etti. "Achille Lamorgese'nin yeğeni Corvin otuz dakika önce benimle iletişime geçti."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Corvin hayatta mıydı? Nestore'un iktidara geldiği anda onu öldürdüğünü düşünürdüm. Corvin sümüklü, sadist bir domuzdu. Bu dünya için bir kayıp değildi.

"O ve Lamorgese'nin birkaç destekçisi, Luciano Lamorgese'yi kreşinden kaçırdılar."

"Hayır!" diye soludum, gözlerimden yaşlar boşanırken kalbim sıkışıyordu. Luciano henüz iki yaşındaydı. Küçük, masum bir çocuktü. "Aman Tanrım, Flavia. Kalbi kırılmış ve dehşete kapılmış olmalı."

Nestore'un ifadesi sertliğini korudu. "Çocuktan ne istiyorlar? Gelecekteki liderleri olmak için çok genç ve Corvin hakkında bildiklerimden, bir gün Aşıl'in halefi olabileceğini düşünüyor."

Niccolo başını salladı. "Arayıp Achille'i onunla takas etmezsek çocuğun öleceğini söylediler. Bir saat içinde cevap istiyorlar, yoksa parmaklarını kesip bize gönderecekler."

"Ben onların arkadaşlarının parmaklarını taç olarak takıyorum ve işkencecimin oğlunu tehdit ettikleri için kırılacağımı mı düşünüyorlar?" diye hırladı.

Ona inanmaz bir bakış attım. Luciano'yu kurtarmalıydı! Babamın hayatı değersizdi ama Luciano'nun hayatta kalması gerekiyordu. Daha fazla travma ve acıdan kurtulması gerekiyordu. "Nestore," diye fısıldadım kolunu tutarak. Gözlerini bana dikti. "Luciano küçük bir çocuk. Masum. Babamın pençelerinden seni kurtaracak birini istemez miydin? Bir çocuğu senin katlanmak zorunda kaldığın travmadan kurtaracak güce sahipsın. Bunu benim için yap."

Niccolo kıkırdadı. "Bak, Nestore, onlara senin dediğini söyledim ama senin onun için yapacağını biliyorlardı. Amelia Lamorgese'nin ne kadar güçlü olduğunu biliyorlar."

"Amelia Romano," diye düzelttim. "Ve bunun güçle hiçbir ilgisi yok."

"Ama öyle," dedi Nestore bana dönerken. Boynumu kavrayıp başımı kaldırdı. "Çok büyük bir güce sahipsın ve farkında bile değilsin. Remo biliyor. Niccolo biliyor. Onlar

biliyor." Sert bir kahkaha attı. "Ben bile biliyorum ama kaçamıyorum."

Yutkundum. "Onu kurtaracak mısın?"

"Bana öyle bakarken nasıl yapmam?"

"Onun için Achille'den mi vazgeçiyorsun?" diye sordu Niccolo inanmaz bir tavırla.

Nestore ona sert bir bakış attı. "Elbette hayır. Achille Lamorgese bu duvarlardan asla sağ çıkamayacak."

Gözlerim büyüdü.

"Ama çocuğu kurtaracağım ve bana şantaj yapabileceklerini düşünen adamları öldüreceğim. Suçlarına layık bir son bulacaklar."

İçim kaygıyla doldu ve kusmanın eşiğine geldim. Ya bir şeyler ters giderse? Ya Luciano yaralanırsa? "Babam için bir çocuğun hayatını riske atmaya değer mi?"

Niccolo'nun kaşları havaya kalktı, sonra Nestore'a endişeli bir bakış attı, sanki öfkesini üzerime salacağından endişeleniyormuş gibi. Nestore'un gözlerinde bir an öfke kabardı, ama sonra bana sert bir gülümsemeyle baktı. "Baban pislikten bile daha değersiz, bu yüzden kendine yeni bir hayat kurmasına izin vermeyeceğim. Ben acısına son vermeye karar verene kadar umutsuz hapisanesinde kalacak." Tekrar boynumu kavradı. "Ama çocuk güvende olacak. Bu adamlar takipçi, lider değil. Planım başarılı olacak ve ölecekler. Bana güven."

Boğazım düğümlenirken bile başımı salladım. "Flavia ne olacak? Onunla konuşabilir miyim? Perişan olmuş olmalı. Belki de ne olduğunu bile bilmiyordur."

Corvin ile görüşmeyi bitirdikten sonra, daha fazla bilgi almak için kendisiyle iletişime geçtim. Herhangi bir karar vermeden önce olayın bütününe bakmamız gerekiyor. Kreş personeli tarafından uyarıldı ve aradığımda panik halindeydi. Hiçbir bilgi vermedi. Duygularına yenik düşmüştü.

Ona inanmaz bir bakış attım. "Çocuğunu kaçırdılar!"

"Bunun farkındayım ama şimdi de duygusallaşırsak kimseye faydası olmaz," dedi Niccolo ağır ağır.

"İkiniz için de riskli olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım. Nestore'un boynumdaki parmakları esnedi, gözleri gözlerime kilitlendi. "Onu uçuracağız. Artık Camorra'nın güvenliği için risk oluşturduğunu bildiğime göre, hem kendisinin hem de çocuğun güvenliğini garanti altına alabilmem için Los Angeles'a geri dönmeli."

"Flavia malikaneye geri dönmeyi asla kabul etmeyecek."

"Ve yapmayacak. Burası bizim evimiz, onun değil. Kendi evine sahip olacak. Benim belirleyeceğim bir yere. Seçme şanssı olmayacak."

Başımı salladım çünkü Nestore'un gözlerindeki kararlılık bana tartışmanın aptalca olacağını söylüyordu. İçimden bir ses de Flavia'nın şehre geri dönmesinden mutluydu. Böylece en azından onu ve Luciano'yu görme şansım olacaktı. Kalbim sıkıştı. "Lütfen onu kurtarın. Lütfen." Avuçlarımı göğsüne bastırdım. Nestore'un ifadesi, bileklerimi kavrayıp avuçlarımı göğsünden çekip Niccolo'ya bakmadan önce bir kalp atışı kadar yumuşadı. "Bir sonraki hamlemizi planlamaya başlamalıyız. Onlara çocuğu Los Angeles Limanı'nda, kapalı Terminal 24'te Achille ile değiştireceğimizi söyle. Bu gece. Zaman kaybetmek istemiyorum."

"Ya oraya razı olmazlarsa?"

"Onlara Aşil'in vücudunun daha fazla parçasını kaybetmeye tahammülü olmadığını ve onu takas etmeye razı olduğum için kendilerini şanslı saymaları gerektiğini söyle."

Niccolo başını sertçe salladı. "Hemen arayacağım. Planını benimle ne zaman paylaşacaksın?"

Nestore bana dikkatlice baktı. "Otuz dakika içinde ofisimde olacağım."

Nestore belime dokundu ve beni eve doğru itti. "Gel. Giyinmen gerek, benim de öyle. Bugün çok yoğun geçecek."

Beni yatak odamıza götürmesine izin verdim, sonra da yoğun duygularımı kontrol altına almak için alana ihtiyaç duyarak banyoya geçtim. Soyunmaya başladım. Nestore peşimden gelip kapıya yaslandı, sonra da kendi kıyafetlerini

giymek yerine beni izledi. Çıplak kaldığımda, hareketsiz durup kollarımı kendime doladım, kendimi bir çöküşün eşiğinde hissediyordum. "Ya planın başarısız olursa? Ya babamın yanında olmadığını anlarılarsa?"

Nestore meraklı bir bakışla başını eğdi, sonra bana doğru yürüyüp boğazımı gevşekçe kavradı, başımı geriye yatırdı ve derin bir öpücük için ağızımı kaptı. "Onları kandırdığımı anladıkları anda canları için savaşıacaklar. Son dertleri Achille Lamorgese olacak, inan bana." Boğazımı öptü. "Bunu senin için yapıyorum çünkü seni ağılarken görmeye dayanamıyorum."

Avucunu kalçamın kıvrımında gezdirdikten sonra avucunu vajinama bastırdı. "Bu benim. Sen benimsin Amelia. Bunu unutma. Bunu, yaptıklarına rağmen senin mutluluğunu istediğim için yapıyorum. Üzerimde gücün var." Sert bir nefes verdi.

"Söyle," diye homurdandı.

"Ne dedin?" Parmağını içime sokup kıvırdığında kirpiklerim titredi.

"Sen benimsin."

"Ben seninim."

Beni sertçe öptü, boğazımı sıktı. "Eve zaferle döndüğümde, sana ve kendime hatırlatacağım."

Benden uzaklaşıp koyu renk pantolon ve çorap giymeye başladığında gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, başka bir şey yoktu. "Bu gece, oğlanla birlikte olacağım."

CHAPTER EIGHTEEN

Amelia'nın endişeli bakışları odadan çıkarken beni takip etti. Çocuğa karşı kendini sorumlu hissediyordu. Başına bir şey gelirse kalbinin kırılacağını biliyordum. Onu kurtarmak için en büyük motivasyonum buydu ama şaşırtıcı bir şekilde tek motivasyonum bu değildi. Çocuğu, yaşadığım işkence ve travmadan kurtarmak istiyordum. Kurtuluşum, eskiden olduğum çocuğu kurtarmak için çok geç olmuştu ama vahşet yapabilecek bir adama dönüşmüştüm. Bugün, Corvin ve suç ortakları ne kadar gaddar olabileceğimi öğreneceklerdi.

Niccolo, hiç kullanmadığım devasa ahşap masa ile bir başka şömineye bakan koltuklar arasındaki açık alanda volta atıyordu. Duvarlar, çoğunlukla düşmanlarımızdan kalan el ve ayaklardan oluşan ganimetlerle doluydu.

Niccolo, ben içeri girdiğimde durakladı. "Önerdiğin yerden memnun değiller."

"Onların mutluluğu bir zorunluluk değil."

"Öyle," diye omuz silkti Niccolo. "Birkaç tehditten sonra sonunda çocuğun bazı kısımlarını almaya karar verdiler. Toplantı, emrettiğiniz gibi gece yarısı 24. Terminal'de gerçekleşecek."

"Güzel. Gösteri için mükemmel bir yer."

Niccolo şömineye yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Planların hakkında beni bilgilendirir misin, yoksa Corvin gibi ben de şaşırır mıyım?"

Kıkırdadım. Niccolo'nun bana karşı öfke nöbetleri eskiden beni öfkeliendirirdi. Şimdi ise meydan okumalarından keyif alıyordum. Hayatımda istediğim insanlarla korku ve saygı duymak o kadar da eğlenceli değildi. "Sasha'ya karavanları hazırlamasını ve şempanzeleri iki saat boyunca etkisiz hale getirmek için ne kadar sakinleştiriciye ihtiyacımız olduğunu hesaplamasını söylemeni istiyorum."

Niccolo'nun yüzü şaşkınlıkla gerildi. Şömineden uzaklaştı. "Şempanzeleri mi kullanmak istiyorsun?"

"Evet. Öngörülemez bir risk haline geldiler ve onları bırakmamız an meselesi. Böylece son bir kez eğlenebilirler."

"Kahretsin," dedi Niccolo, yüzü dehşet ve hayranlık karışımı bir ifadeyle buruşarak. "Corvin'e gerçekten bedel ödetmek istiyorsun."

"Ben yaparım, o da yapacak."

"Şempanzeleri uyuştursak bile kontrol edemeyeceğimizi biliyorsun, bu yüzden bize saldırabilirler ve ben de 180 kiloluk bir şempanzenin testislerimi koparmasından gerçekten nefret ederim."

"Dişi de onları kolayca dolandırabilir. Onu hafife almayın."

"Hayır, inan bana. Zavallı Jorge'a neler yaptıklarını gördüm. Onu çıkardığımızda tanınmaz haldeydi."

Başımı salladım. "Her şey plana göre gidecek. Kaos bizim tarafımızda olacak."

"Umarım haklısındır. Amelia, şempanzelerin çocuğu parçaladığını öğrenirse mutlu olacağından şüpheliyim."

"Onun güvende olduğundan emin olacağım."

"Belki o zaman gerçekten bir şansı olabilir." Bir kahkaha patlattı, telefonunu kulağına götürürken başını salladı. "Hey, Sasha. Sana ihtiyacımız var..."

Niccolo'ya her şeyi koordine etme görevini bırakmadan önce birkaç talimat daha verdim.

Gitmem gereken başka bir yer vardı. Bodruma inen merdivenlerden kaç kez indiğimi artık sayamıyordum. Rutubetli, karanlık bodruma girdiğimde kalbim hâlâ hızla çarpıyordu. Bunun hiç değişip değişmeyeceğini merak ediyordum.

Achille son hücredeki yatağında sinmişti ve ben ona yaklaştıkça kendini daha da küçültüyordu.

"Yeğeniniz Corvin sizi buradan çıkarmak istiyor."

Achille başını kaldırdı, deforme olmuş yüzünde şüphe ve umut mücadele ediyordu. "Corvin korkak ve aptalın teki. Gerçekten buna inandığımı mı sanıyorsun?"

Sırıttım. "Sanırım seni kendi oğlun Luciano ile buradan şantaj yaparak çıkarabileceğini düşünüyor."

Achille aniden neşelenerek doğruldu. "Çocuğu mu kaçırdı?"

"Oğlunuz. Gerçekten. Çocuğunuz için canınızı feda edeceğinizi sanmıyorum, değil mi?"

Dudakları büküldü. "O orospu Flavia'yı cezalandırmak için çocuğu kendim öldürürdüm."

"Ben de öyle düşündüm, bu yüzden senin işbirliğine gerek kalmadan çocuğu kurtarmak için bir plan yaptım. Ama senin deli şempanzelerin yardım edecek."

"Sence çocuğu senin için kurtarırlar mı?" diye kıkırdadı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ben sirk yöneticisi değilim, Achille. Ben sadece doğanın kendi akışına bırakıyorum."

Şaşkınlığı hızla gerçeğe dönüştü. "Şempanzelerin onu öldürmesine izin mi vereceksin? Çocuğu da öldürecekler."

"Hayır, yapmayacaklar. Ben onu koruyacağım."

"Kendini kahraman mı sanıyorsun Nestore? Gerçekte ne olduğun burada ortaya çıkıyor. Sen bir canavarsın, bir canavarsın."

Kilide uzandım ve Achille'in şiddetle irkildiğini fark ettim. İçimi kasvetli bir memnuniyet dalgası kapladı.

Topuklarımın üzerinde döndüm. Ona işkence edecek vaktim yoktu. Kalırsam, sık sık yaptığım gibi öfkeye kapılırdım. Bugünlük korkusu yeterli olmalıydı.

Niccolo, Sasha ve ben, bayıltılmış şempanzelerin bulunduğu taşıyıcıyı çeken kamyonun önünde oturuyorduk. Niccolo, bacaklarıyla gergin bir ritim tutuyor ve sanki şempanzeler her an üzerimize atlayacakmış gibi temkinli bakışlarını sürekli geriye atıyordu.

"Işınlayıcıyı geçemezler," dedim. Sakindim, nabzım düzenli atıyordu.

Niccolo alaycı bir tavırla, "İşte bu yüzden onları daha sonra serbest bırakacak kadar aptalız." dedi.

Omuz silktim. Sasha da biraz solgun görünüyordu. Belki de ölüm beni yeterince korkutmuyordu. Şempanzelerden biri tarafından paramparça edilme ihtimali bile kalbimi neredeyse hiç hızlandırmıyordu. Los Angeles Limanı, gecenin bu saatinde bile hareketliydi. Diğer terminaller, devasa vinçlerin birkaç kat yukarıda yükselen konteyner gemilerini yükleyip boşalttığı parlak ışıklarla aydınlatılmıştı. Turuncu yelekli işçiler, konteyner gemilerinin mürettebatı gemiye binip sigara içerken aceleyle yürüyorlardı. Gelen gemilerden gelen korna sesleri geceyi dolduruyordu.

Üç haftadır inşaat nedeniyle kapalı olan 24. Terminal'e doğru ilerlerken solumuzda konteynerler yığılmıştı. Beklendiği gibi, sahili sadece birkaç ışık aydınlatıyordu, ancak depoların yakınındaki bölge karanlıktı. Diğer terminallerin telaşı gitmişti. İnşaat ekipleri sabah dönene kadar burada kimse çalışmıyordu.

Sasha kamyonu deponun yanına çekti, sonra motoru kapattı. Gece yarısına beş dakika vardı. Corvin'den henüz haber yoktu.

Sırtlarından gelen bir tırmalama sesi Sasha ve Niccolo'yu gerdi. Başka sesler duymamak için kulak kabarttık ama taşıyıcıda sessizlik hakimdi. Vahşi hayvanlarda sakinleştirici kullanmak her zaman riskliydi. Şempanzeleri yeni bölmelerine taşıdığımızda bunu zor yoldan öğrenmiştik. Erkek şempanzedeki adrenalin artışı, onu neredeyse bir saat boyunca kana susamış, öfkeli bir yıkım topuna dönüştürmüştü.

"Yirmi dakika daha baygın kalacaklarından emin misin?" diye sordu Niccolo şüpheyle.

Sasha sarı sakalının üzerinden elini geçirdi, koyu bir kaş çatması kaşlarını aşağı çekti. Yarı Rus, yarı İtalyandı ama ben Underboss olduğumdan beri sadık bir varlıktı. "İşe yaramalı ama bu şempanzeler tahmin edilemez."

Niccolo alaycı bir tavırla parmaklarını kıvırcık saçlarının arasına soktu. "Siktir."

Başka bir araba belirtisi için etrafı taradım. Zaman akıp geçti ve gece yarısını beş dakika geçtiğinde, kamyonumuzdaki gergin enerji neredeyse elle tutulur hale gelmişti. Benim sakinliğim de yavaş yavaş kayboldu. Yerini gerginlik veya kaygı değil, sadece bekletilmenin verdiği öfke aldı.

"Ya gelmezlerse?" diye sordu Niccolo.

"Gelecekler. Toplantı yerini seçerek onları kızdırdığımız için bize patronun kendileri olduğunu göstermek istiyorlar."

"Lanet olsun, umarım haklısındır."

Depoyu farlar aydınlatırken siyah bir limuzin köşeyi döndü ve farları bize doğru, en az yüz metre uzakta olacak şekilde park etti.

"Gösteri zamanı," dedim ve kapıyı açıp tereddüt etmeden dışarı çıktım. Diğer arabaya doğru döndüm ve silah taşımadığımı görebilmeleri için kürk mantomu açtım.

Kapı açılırken biri, "Bacaklarını çek!" diye bağırırdı.

Eğilip pantolon paçalarını kaldırdım. Bunu beklediğim için üzerimde silah yoktu ve ihtiyacım da olmayacaktı. Gerekirse onları çıplak ellerimle ve dişlerimle öldürürdüm ama bu işi benim için yapacaklarına güveniyordum. Arkamda, Niccolo muhtemelen arkamı kollamak için arabadan indi.

"Amcam nerede?" diye bağırdı Corvin, hâlâ arabanın kapısının arkasına yarı gizlenmiş halde. Onu on beşinci yaş günü partimden beri görmemiştim ve zaman ona hiç iyilik yapmamıştı. Yarı keldi ve görebildiğim kadarıyla, pek de formda değildi.

Başımı geriye attım. "Işınlayıcıda. Çocuk nerede?"

Corvin arabadaki birine işaret etti ve başka bir yaşlı adam, boynundaki tasmaya bağlı küçük bir çocuğu tutarak arabadan indi. Çocuk şaşkınlıkla gözlerini kırpmadan önüne bakıyordu. Bu pislikler ona ne yapmıştı? Uzaktan bakıldığında, Achille veya Flavia'ya benzeyip benzemediğini anlamak zordu. Corvin'in beni kandırmak için başka bir çocuğu kullanması kaçınılmazdı.

Cezaları suçlarına uygun olacaktır.

Corvin arabalarımızın arasındaki alanı işaret etti. "Amcamı öne getir. Ortada buluşup alışverişi yaparız. O ışınlayıcıya yaklaşmayacağım. Sana güvenmiyorum, deli herif."

Niccolo'ya başımı salladım, o da iç çekip Sasha ile birlikte ışınlama aracının arkasına yöneldi. Birkaç dakika sonra, kelepçeli ve gözleri bağlı bir mahkumla öne çıktılar. Işınlama aracının kapağını tekrar kapatmamışlardı.

Mahkum Lamorgese değildi. Los Angeles'ın merkezindeki uyuşturucu laboratuvarlarımızdan birini ateşlemeye çalışırken yanık yaraları almış bir Bratva pisliğiydi. Sasha ve Niccolo, birkaç saat önce Achille'e benzemesi için baldırını kesmişlerdi ve yüzündeki yanık izleri, kimsenin gerçekte kim olduğunu görmesini engelliyordu zaten. Kolunu tuttum ve boğuk bir çığlık attı. Ağzına tıktığı kumaş, onu ele

verecek ve planımı mahvedecek Rusça bir şeyler söylemesini engelliyordu.

Niccolo'nun çenesi gerginlikten gıdıklanıyordu.

"Plana sadık kal," diye hatırlattım ona. Beni korumasına ihtiyacım yoktu. Bu zayıflarla ve birkaç öfkeli şempanzeyle başa çıkabilirdim.

Başını salladı. Mahkûmu öne doğru sürüklerken, Corvin de küçük çocuğa aynısını yaptı. Çocuk ona yetişemediği için sendeleyip düştü. İkinci adam da hemen onu takip etti. Umursamadım.

Corvin tasmayı sertçe çekti. "Kalk!"

Çocuk ayağa kalkmaya çalıştı, sonra Corvin'in peşinden sendeledi. Corvin, onu daha hızlı hareket ettirmek için neredeyse tasmaıyla boğuyordu. Corvin kesinlikle amcasının kanındandı. Çığlıklarını duymak hoşuma giderdi. İkinci adam, bu raundu kazandıklarını düşünerek bana zafer dolu bir gülümsemeyle baktı.

Dişlerimi gösterdim ve gülümsemesinin kaybolmasına neden oldum.

Sonunda ortaya vardığımızda, gözlerimi Corvin'e diktim. Onun irileşmiş gözleri başımdaki kemik taça dikilmişti. "Bana hep güçlü hissetmek için küçük çocuklara işkence etmeyi seven bir adam gibi geldin."

"Dikkat et," diye hırladı Corvin, Luciano'yu yanına çekerek. Çocuğun yüzü giderek kızarıyordu.

Mahkûmu yere ittim. "İşte amcan. Zahmete degeceğinden emin değilim."

"O olup olmadığına bak," dedi Corvin diğer adama, tasmayı daha da sıkı tutarak. Işınlayıcıdan tanıdık, derin bir homurtu sesi geliyordu. Corvin etrafına bakındı ama belli ki sesi çıkaramadı. Kendi hatası.

Arkamdan gelen seslere kulak verdim, böylece ne zaman hızlı olmam gerektiğini anladım.

Yaşlı adam, yerde kıvrılmış Rus mahkûma doğru bir adım atarken, Corvin'in gözleri bir kez daha başımın tepesindeki

kemik taça kaydı. "Beğendin mi? Amcan da katkıda bulunmuş. Parmaklarını da eklemeyi çok isterim."

İfadesi dehşetle düştü, sonra sertleşti.

Yaşlı adam yerde yatan mahkûmun üzerine eğildi, ağzındaki bezi sıktı. Arkamdan alçak homurtular ve nefes nefese kalma sesleri geliyordu. Artık fazla vaktim yoktu.

Corvin, ışınlayıcıya doğru arkama bakarken kaskatı kesildi. "İçinde ne var?" Yaşlı adam, Bratva tutsağımın ağzındaki bezi çekip çıkardı ve adamın dudaklarından bir dizi Rusça küfür döküldü.

"Amcanın aklı başında," dedim geniş bir sırıtışla.

Tacıma uzanıp diğer kemiklerin arasında saklı kemik bıçağını çekip çıkardım, sonra yaşlı adamın kafasına var gücümle tekme atıp bıçağı Corvin'in omzuna fırlattım. Yüzü acıyla aydınlandı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve tasmayı bıraktı. Öne atıldım, kürk mantomu çıkarıp çocuğun üzerine örttüm, böylece daha fazlasını görmesin ve bıçağı Corvin'in omzundan kopardım. En sevdiğim silahtı, bu yüzden ondan vazgeçmeyecektim.

Tiz çığlıklar ve gırtlaktan gelen homurtular geceyi yırttı. Bu öfkeli bir erkek şempanzeydi. Kaybedecek zaman yoktu.

Corvin derin bir nefes verdi, şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözleri arkamdaki bir şeye odaklandı.

Geriye bakmadım. Bana hiçbir faydası olmazdı. Kan dökmek için can atan öfkeli bir şempanzenin nasıl görüldüğünü çok iyi biliyordum. Paltoya sarılı çocuğu aldım, sonra bıçağımı Corvin'in dizlerinin oyuklarına sapladım ve bacaklarının bükülmesine neden oldum. Öne doğru düşüp avuçlarının üzerine düştü, ama dehşet içindeki yüzü şempanzeye dönüktü.

Corvin ve adamlarını buraya götüren arabaya doğru yürümeye başladım. Şempanzelerle karşılaşmadan kendi arabama koşacak vaktim olmayacaktı ve bu da iyi bir fikir olmazdı. Ama koşmaya başlarsam, av olurum.

Çığlıklar ve ulumalar yükseldi, ardından Corvin'den acı dolu bir çığlık yükseldi. Siyah limuzinin sürücüsü gaza bastı.

Kalbim durdu. Kahretsin. Şempanzelerden saklanacak bir yere ihtiyacım vardı. Bir silah sesi duyuldu, arabanın ön camında bir delik açıldı ve araba sarsılarak durdu. Adımlarımı hızlandırdım ama şempanzelerin dikkatini çekmemek için koşmaya başlamadım. Sadece erkek şempanzenin derin homurtularını ve Corvin'in acı dolu çığlıklarını, ardından da et ve kemiklerin kırılma sesini duydum. Ambarımdaki çocuk hareket etmedi. Hiç orada olmasa bile olurdu.

Arabaya ulaştığımda arka kapıyı hızla açıp çocuğu arka koltuğa yatırdım, sonra sürücü kapısını açmadan önce kapıyı kapattım. Sürücü temiz bir kafa vuruşuyla ölmüştü. Koltukta cansız bir şekilde asılı kalmıştı, yüzünün bir tarafından kanlar akıyordu. Onu dışarı sürükleyip yere fırlattım, sonra direksiyonun başına geçtim. Uzaktan sirenler duyuluyordu. Şempanzelerin çığlıkları, sanki diğer ses onları kışkırtmış gibi yükseldi.

Kapı kapandığında, karşımdaki manzaraya bakmaya cesaret ettim. Öfkeli erkek şempanze, uzun, jilet gibi keskin dişlerini Corvin'in vücuduna geçirerek etini kopardı. Corvin artık hareket etmiyordu. Vücudunun durumunu göz önünde bulundurarak -bir kolu, yüzünün bir kısmı ve gövdesiyle pelvisinde birkaç büyük parça eksikti- şaşırmadım. Yaşlı adam o anda uyandı ve şok içinde bir çığlık attı. Son hatası. Erkek şempanze, köpek dişlerini göstererek üzerine atladı ve kolunu kopardı. Bu hayvanlar bunu çok kolay gösteriyordu ama bir insanın lanet olası bir parmağı koparması neredeyse imkansızdı. Ben defalarca denemiştim.

Arabayı geri vitese takıp gaza bastım.

Dişi şempanze kamyonundan indi ve partnerine doğru koştu. Birlikte dikkatlerini Rus mahkûma çevirdiler. Arabayı olay yerinden ve 24. Terminal'den uzaklaştırdım. Uzakta, polis arabalarının tavan lambaları liman bölgesini aydınlatıyordu. Sasha dışarı fırlayıp taşıyıcının arka kapısını kapattı ve sürücü tarafına geri döndü. O ve Niccolo önden gidiyorlardı, ben de onları yakından takip ediyordum. Polis

olay yerine gelmeden önce gitmiş olmamız gerekiyordu. Gerekli tüm kişilere rüşvet ve şantaj yapmak çok zahmetli olurdu. Bu gece buna ayıracak vaktim yoktu.

Telefonumu alıp Amelia'yı aradım. Benden haber bekliyor olmalıydı. İlk çalışta açtı. "Nestore?" Sesi korkuyla titriyordu. Göğsümde başka hiç kimsede hissetmediğim bir şeyi harekete geçirdi: Onu her ne pahasına olursa olsun koruma arzusu.

"Oğlan bende. Şimdi eve geliyoruz."

"Ah, çok şükür."

"İnan bana, onun bu işe hiç karışmadığını biliyorum." Tanrı beni uzun zaman önce terk etmişti. Onu suçlayamıyordum bile.

"Luciano nasıl? Yaralı mı?"

"Henüz onu muayene etme fırsatım olmadı. Zamanımız kısıtlıydı." Amelia'nın titrek nefesini duyunca, "Ama ilk bakışta belirgin bir yaralanma göremedim. Yine de travma geçirmiş," diye ekledim.

"Elbette öyle," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim. Seni bekleyeceğim."

Telefonu kapatıp sokağa odaklandım. Los Angeles standartlarına göre bile, gecenin bu saati için oldukça kalabalıktı. Radyoyu açtım ve yerel bir radyo istasyonu, şempanze saldırısı nedeniyle Liman bölgesinden uzak durmamız konusunda uyarıda bulundu. Tekrar kapattım. Arabanın arka tarafında hafif bir hıçkırık sesi duyuldu.

"Artık güvendesin," dedim. "Seni kız kardeşin Amelia'ya götürüyorum."

Hıçkırıkları dindi ve nefes almayı bıraktı. Omzumun üzerinden baktım ama tüylerinin arasından sadece burnu görünüyordu. Yaşadıkları yara izleri bırakacaktı ama en azından daha kötü bir kaderden kurtulmuştu. "Nefes almayı bırakmana gerek yok. Orada olduğunu zaten biliyorum. Seni arka koltuğa kendim oturttum."

Çocuk titrek bir nefes aldığında tekrar sokağa odaklandım.

Bu çocuğu kurtardığım için tuhaf bir huzur hissettim.
Sanki kendimden de çok küçük bir parçayı kurtarmışım gibi hissettim.

CHAPTER NINETEEN

Köşkün garaj yoluna tanımadığım siyah bir limuzin yanaştığında neredeyse sinirden hastalandım. Ön camdaki kurşun deliği kaygımı daha da artırdı. Son birkaç saattir hayal gücüm kontrolden çıkmıştı. Nestore'u babamı takas etmeye ikna edemediğim için Luciano ölseydi kendimi asla affetmezdim. Ya Nestore'a bir şey olsaydı? Belki de askerleri onu yenilmez, neredeyse insanlık dışı görüyordu ama ben öyle olmadığını biliyordum ve onu sonsuza dek kaybetme düşüncesi... Bu düşünceyi bitirmeme izin vermedi.

Dışarı fırladım ama kapı açılınca merdivenlerde donakaldım. Nestore çıplak göğüslü, rahatsız edici kemik bıçağı kemerine sıkışmış ve kemik tacı başının üstünde, dışarı çıktı. İçimi bir rahatlama kapladı. Geri dönmüştü.

Corvin ve diğerlerinin Nestore'u gördüklerinde neler hissettiğini ancak tahmin edebiliyordum. Rahatsız edici bir görüntüydü. Onlara acı çektirmesini umuyordum ama onu

tanıdığım için hiç şüphem yoktu. Kılıcı kaplayan kan, umutlarımı daha da pekiştirdi.

Nestore sert ve odaklanmış bir ifadeyle bana kısa bir süre baktı, sonra arkaya dönüp kapıyı açtı. Eğildi ve kürk mantosunu göğsüne bastırarak doğruldu.

Merdivenlerden sendeleyerek indim. "Luciano nerede?" Ya Nestore yalan söylemiş olsaydı? Ya kardeşim ölmüş ve kötü haberi bana bizzat söylemek isteseydi?

Kalbim göğsümde çarparken, neredeyse bayılmama neden olacak düzensiz bir ritimle görüşümün kenarları karardı.

"İşte," dedi Nestore bana doğru yaklaşırken sakince. İşte o zaman tüylerin arasından küçük bir burunun çıktığını fark ettim.

"İyi mi?" Ona doğru koştum, sonra tereddüt ettim. Ya ciddi şekilde yaralanmışsa?

"Olanları görmesin diye üzerine paltomu örttüm."

Yumuşak kürke uzandım, sonra Luciano'nun solgun, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü görünene kadar onu soydum. Gözleri sımsıkı kapalıydı ve yanağında koyu mora dönen bir çürük vardı. Boynundaki deri tasmayı ve ona bağlı kayışı görünce kalbim sıkıştı. "Umarım acı çekmişlerdir," diye fısıldadım.

"Şempanzeler çok eğlendi."

Gözlerim farkına varınca kocaman açıldı, sonra hafifçe başımı sallayarak takdir ettim. Luciano'nun lekesiz yanağına dokundum. "Luciano, benim, Amelia. Artık güvendesin. Seninle ilgileneceğim."

Göz kapakları yukarı kalktı ve kan çanağına dönmüş, cam gibi mavi gözleriyle bana baktı. Yüzünü buruşturdu ve bana doğru uzandı. Tasmasını veya tasmasını çekiştirmemeye dikkat ederek onu kucağıma aldım.

Bana doğru bastırdı, minik kolları neredeyse boynumu eziyordu, omzuma yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Onu sıkıca tutarken gözlerimden yaşlar boşandı. "Yapabilir misin?" Tasmayı işaret ettim. Nestore tasmaya

uzandı ve Luciano kaskatı kesildi.

"Sorun değil. Nestore boğazındaki o şeyi kurtaracak."

Tasma nihayet çıktığında, morarmış boynu görünür hale geldi. Teni kızarmış ve sıyrılmıştı. Başının tepesini öptüm. "Annem nerede?"

Nestore'a çaresiz bir bakış attım.

"Özel jetiyle buraya geliyor. Yaklaşık iki saat içinde varacak."

"Duydun mu? Annen yakında gelecek. O zamana kadar seni içeri alıp temizleyelim." İdrar ve dışkı kokusu, Luciano'nun tuvalet ihtiyacını gidermesi gerektiğinde kimsenin ona yardım etmediğini gösteriyordu. Hâlâ beze ihtiyacı vardı, bu yüzden elbette kendini kirletmişti.

Luciano'yu içeriye taşıdım, hemen arkasından Nestore geldi, ancak başka bir araba gelince durdu ve Niccolo dışarı çıktı.

"Hadi," diye mırıldandı Nestore. "Seni sonra ararım."

Misafir odalarından birine vardığımda, ılık bir banyo hazırladım ve Luciano'nun kıyafetlerini çıkarmasına yardım ettim; üst kollarında ve sırtında daha fazla morluk gördüm. Öfkem beni yaktı ve keşke Nestore, Luciano'ya zarar veren adamları yakalayıp bodrumuna kilitleseydi diye düşündüm. Şempanzeler tarafından öldürülmek muhtemelen korkunç olsa da, Nestore'un elinden yavaş bir son daha da hak edilmiş olurdu.

Bu intikam dolu düşünceler beni sersemletti, bu yüzden Luciano'ya odaklandım ve onu küvete kaldırdım. Sanki onu yalnız bırakacağımdan korkuyormuş gibi elimi tuttu. "Kalacağım, tamam mı?"

Hafifçe başını salladı ve titrek bir hıçkırıkla baloncukların içine gömüldü.

Küvetin yanındaki küçük raftan bir lif alıp Luciano'nun sırtını ve yüzünü silmeye başladım. On dakika sonra tertemiz ve biraz daha az gergindi. Onu kurulayıp yatak odasına taşıdım ve oradan ayak sesleri duydum. Genç

hizmetçi Milly'yi görünce donakaldım. Elinde bez, ıslak mendil ve temiz bezlerle dolu bir paket tutuyordu.

Her şeyi kapının yanındaki büfeye koydu. "Efendi, gitmeden önce bunları çocuğa vermemizi emretti."

Gülümsedim. Nestore, Luciano'yla döneceğinden emindi ve her şeyi düşünmüştü. Belki de benim Nestore'um oradaydı. "Teşekkür ederim. Bize biraz yiyecek getirebilir misin?"

"Neyi sever?"

Luciano, Milly'nin ona zarar vereceğinden korkar gibi yüzünü havluya bastırarak bana sarıldı. "Spagetti carbonara'yı çok seviyor."

Milly başını salladı. "On beş dakika içinde hazır olacak."

Aceleyle dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Luciano'yu yatağa yatırdım. Derin bir esneme sesi çıkardı. Büfeden kıyafet ve bez almak için geri çekildim ama minik eli yine beni durdurdu. Bana bakarken yüzü korkuyla doldu. "Hemen gidip bir şeyler alacağım, tamam mı?"

Beni bıraktı ama ben onu yatağa hazırlamak için ihtiyacım olan her şeyi almak üzere odanın karşısına geçerken gözlerini benden ayırmadı. Personel, itfaiye kamyonları ve helikopterler, rahat çoraplar, birkaç gömlek, pantolon ve tulum içeren iki takım pijama almıştı. Luciano itfaiyeye takıntılı olduğu için itfaiye kamyonu pijamalarını seçtim. Yanına döndüğümde, yüzü rahat bir nefes aldı. "Altını bağlayabilmem için uzanabilir misin?"

Hemen arkasına yaslandı. Onu en son gördüğümde "hayır" evresindeydi ve bezini değiştirmeye çalıştığımızda hep öfke nöbeti geçiriyordu. Kaçırılmanın moralini bozmamış olmasını gerçekten umuyordum. Bu sessiz itaattense, o korkunç iki yaşlarına katlanmayı tercih ederim. Kirli kıyafetleri içinde olmaktan çok ağrıyordu, bu yüzden bezini takmadan önce cildine biraz pişik kremi sürdüm. "Bak sana ne getirdim." Pijamaları gösterdiğimde yüzü aydınlandı ve bana biraz umut verdi. Giyindikten sonra yatakta ona sokulup kahverengi saçlarını okşadım.

Kapı çalındı. Luciano kaskatı kesildi ve hafif bir iniltiyle bana yaslandı. Göğsüm sıkıştı.

"Yemek," dedim yumuşak bir sesle, sonra daha yüksek sesle, "İçeri gelin!"

Kapı ardına kadar açıldı ve Milly elinde bir tepsiyle içeri girdi. Tepsiyi yanımdaki komodinin üzerine bıraktı. İki tabakta spagetti carbonara üst üste yığılmıştı ve yanında da mideye indirilmeyi bekleyen iki çikolatalı kek vardı. "İyi bir gece uykusu için fincanda ballı ılık süt var," dedi ve geri çekilip gitti.

"Şuna bak," dedim. Luciano yemeğe göz gezdirdi ve hafifçe gülümsedi.

"En son ne zaman yemek yedin?"

Omuzlarını silkti.

"Seni beslememi ister misin?"

Başını salladı.

"Lütfen oturun."

Zorlukla oturma pozisyonuna geldi ve destek almak için sırtına rahat bir yastık koydum. Başının tepesine bir öpücük kondurduktan sonra bir tabak alıp makarnaya bir süre üfledim. Çok sıcaktı. Luciano yemeği iri, açgözlü gözlerle izliyordu. Alt dudağıma bir ısırık alıp dikkatlice süzdüm, sonra ona spagettiye yedirmeye başladım. Porsiyonun tamamını yedi, sonra da açgözlülükle kekin üzerine baktı.

"Tatlı bir ikram mı?"

Başını salladı, gözleri kekin üzerindeydi. Ona uzattım. Hevesle yedi, kırıntılar hem kendi üstüne hem de yatağa saçıldı; normal şartlarda bunu azarlardım ama onu aç ve iyi görmek beni mutlu etti. Gözlerimi ondan ayırmadan spagettimi mideye indirdim. Kaçırıldığını ve açlıktan öldüğünü öğrendiğimden beri hiçbir şey yememiştim. Kısa süre sonra Luciano'nun dudakları ve yanakları çikolatayla kaplanmıştı ama o kadar mutlu görünüyordu ki içim ısındı. Tabağıma kaldırıp kekime doğru başımı salladım. "İstersen benimkini de yiyebilirsin?"

Alt dudağını ısırdı, düşündü, sonra başını salladı. "Süt?"

Gülümsedim ve ona ılık süt dolu bardağı uzattım. Bir yudum süt içerken ben de bir mendil alıp parmaklarını, sonra da yüzünü dikkatlice temizledim. Bardağın tamamını bitirince uzandı. Yanına uzanıp kollarımı ona doladım.

"Annen yakında burada olacak." Saate baktım. Bir saat içinde inerse, her şey yolunda giderse doksan dakikada da burada olabilirdi. Gerçi Luciano'nun henüz zaman kavramı yoktu.

Luciano başını salladı ama nefesi yavaşladı ve minik parmakları gömleğime gömüldü. Aşağı baktığımda gözleri kapalı ve ağzı gevşekti. Uyuyakalmıştı. Alnına bir öpücük kondurdum ama olduğum yerde kaldım. Bir kâbustan uyanırsa, onu teselli etmek için yanında olmak isterdim. Kötü bir rüyadan uyandığımda yanımda beni güvende tutacak biri olmadan geçirdiğim zamanların sayısını unutmuştum.

Hafif bir tıkırtı duyunca gözlerim dolmaya başladı. Kapı benden tek kelime etmeden açıldı, bu yüzden gelenin sadece Nestore olduğunu anladım. Kapıya doğru baktım. Kapıda durup bana düşünceli bir ifadeyle baktı. Kemik taç ve kemik bıçağı çıkarmış, temiz siyah pantolon ve asker botları giymişti.

"Havaalanına gidiyorum şimdi," dedi sessizce.

"Flavia çok üzülecek. Ona çok sert davranma."

Nestore'un kaşları çatıldı. "Oğlunu kurtardım ve ona yakınınızdaki muhteşem bir müstakil evde yaşamasına izin vereceğim. Güvende olacak ve para sorunu olmayacak. Bunun birine karşı nasıl sert davrandığını anlamıyorum."

Ona gülümsedim. "Yani..." diye iç çektim. "Nazik olmaya... çalış."

Nestore kaşlarını kaldırdı. "Bu konuda pek iyi değilim."

"Bazen bana karşı nazik oluyorsun."

Başını eğdi, kapı kolunu tutan elindeki tendonlar gerildi. "Sen her şeyin istisnasısın."

Gözlerindeki hayranlık dolu bakışı görünce yutkundum, ama bu bakış hemen öfkeye dönüştü.

Arkasını dönüp çıktı ve kapıyı neredeyse hiç ses çıkarmadan kapattı.

Luciano kıpırdandı ama uyanmadı. Nestore'un olduğu yere bir süre baktım, sonra başımı tekrar yastığa koyup gözlerimi kapattım. Işıkları kapatmadım. Başlangıçta, bodrumdan kaçtıktan sonra, aydınlık bir odada uyanmayı tercih ederdim ve bazen hâlâ öyle yapıyordum.

Derin bir nefes alıp yolcu koltuğuna gömüldüğümde Niccolo bana sorgulayıcı bir bakış attı. Beni yatağa çeken yorgunluk değildi. Ama Amelia'nın küçük çocuğu kucağında tuttuğunu görünce, vücudunu benimkine değdirmek istemiştim. Hiçbir şey beni onun varlığı kadar sakinleştiremezdi. Beni onun kadar sinirlendiren neredeyse hiçbir şey yoktu.

Niccolo, aracı malikaneden uzaklaştırırken, "Polis, arabalarına saldıran erkek şempanzeyi vurdu ve dişi şempanze de Sahil Güvenlik botuna saldırmaya çalışırken boğuldu." dedi.

Başımı salladım. Şempanzelerin hayatta kalacağını hiç düşünmemiştim. Esaret altında acı çekmişlerdi ama başka bir yerde yaşayamayacak kadar travmatize olmuşlardı. En azından artık huzur içindeydiler ve öbür dünyaya geçmeden

önce insanlardan biraz intikam almışlardı. "Hayatta kalan var mı?"

Niccolo alaycı bir tavırla güldü. "Polis onları bulduğunda üç ceset neredeyse tanınmaz haldeydi. Şempanzeler yüzlerini yiyip parçalamışlar."

Sırıttım. Umduğum sonuç buydu.

"Bunu bize bağlayacaklar. En çılgın şeylerin bizden çıktığını her zaman bilirler."

"Bu konuda hiçbir şey yapmayacaklar."

Niccolo homurdandı. "Remo'nun sana birkaç sorusu olacak."

"Korku yaymamı, Deli ismine yakışır şekilde davranmamı istiyor ve ben de öyle yapıyorum. Düşmanlarımızdan kurtulduğum için mutlu olacak."

"Artık onları sorgulayamayacağımız için mutlu olmayacak."

Omuz silktim. "İşler kontrolden çıktı. Beni tanıyor."

"Evet, ve seni asla cezalandırmamasına hâlâ şaşıyorum. Sen onun en sevdiği evcil hayvanısın."

Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Beni bir evcil hayvana benzetmediğini varsayacağım."

Niccolo iç çekti. "Bunu onun için yaptığını anlayacak."

Ellerim yumruk haline geldi. "Bunu onun için yaptım ama aynı zamanda Camorra'ya yönelik bir tehdit de barındırıyordum. Remo memnun olacaktır."

"Herkes onun yanında farklı olduğunu görüyor. Remo'nun onu çok güçlü bulacağından endişelenmiyor musun?"

"Remo ile Amelia hakkında konuştuk ve o da benim onunla olan bağımı kabul etmeye karar verdi."

Niccolo alaycı bir tavırla, "Sana söylemiştim, sen onun en sevdiği evcil hayvanısın." dedi.

"Ve sen benimsin. Bu yüzden söylediğin tüm öfkelenendirici şeylere rağmen hâlâ yaşıyorsun."

Niccolo ağzını kapatıp çenesini kilitledi. En azından sonunda sustu.

Küçük özel havaalanının iniş pistine vardığımızda, özel jet çoktan oraya park edilmişti ama kapılar hâlâ kapalıydı. Kapı açılınca indim. Uzun boylu bir koruma etrafı taradı ve inişe geçmeden önce bana başını salladı, ardından Flavia Lamorgese geldi. Hangi takma adı seçtiğini bilmiyordum ve bunun bir önemi de yoktu. Soyadından kaçamazdı, Luciano da kaçamazdı. Kan bağları geleceklerini belirliyordu. Benim gibi onlar da Camorra'ya kaçınılmaz olarak bağlıydılar.

Flavia dehşet dolu bakışlarını bana dikti. Oğlunun akıbetini henüz bilmiyordu, sadece birkaç saat önce gerçekleştiğini biliyordu. Makyaj yapmamış ve saçlarını kısa, küt kestirmişti; hatırladığım kadından çok farklıydı. Kalın paltosu ve botları, Los Angeles'takinden çok Minneapolis'teki hava koşullarına uygundu. Belki de hâlâ dairesine döneceğini düşünüyordu. Adamlarıma birkaç eşyasını oradan taşımalarını söylemiştim bile ve onlar da bunları jetin içindeki iki küçük çantaya koymuşlardı.

Koruma kenara çekilince, Flavia yüzü umutsuzlukla buruşarak bana doğru koştu. Bana doğru sendeledi, parmaklarıyla kürk mantomu kavradı. "Güvende mi?" Gözleri yaşlarla doluydu.

Yakınlığından hoşlanmayarak kıyafetlerimdeki elini çektim. "Amelia ile Romano Malikanesi'nde. Birkaç çizik ve çürük dışında fiziksel olarak zarar görmemiş. Ama duygusal durumunu bilemem."

Tiz bir hıçkırık koyuverdi ve kollarını bana doladı. "Teşekkür ederim."

Kaskatı kesildim. Nabzım yükseldi ve içimde acımasızca saldırma ihtiyacı kabardı, ama bileklerini tutup onu ittim. Niccolo kolunu ona doladı ve çekti. "Oğluna ulaşabilmen için seni arabaya bindirelim."

Bana temkinli bir bakış attı, ben de minnettar bir şekilde başımı salladım. Başka bir pistten kalkan bir jetin sesi, Flavia'nın sanki biri bize saldırırmış gibi yerinden sıçramasına neden oldu.

Niccolo onu arka kapıya doğru yönlendirdi.

Flavia arka koltuğa, ben de ön koltuğa oturdum. Malikaneye doğru giderken dikiz aynasından ona sert bir bakış attım. "Minneapolis'e dönmeyeceksin ve bir daha asla benim iznim olmadan Los Angeles'tan ayrılmayacaksın."

Yutkundu ama başını sertçe salladı. O an her şeye razı olacakmış gibi görünüyordu. İnsanları bu noktaya getirmek genellikle saatler süren işkence gerektirirdi ama oğlunu kurtarmak için işkenceye katlanmaya razı olacağını tahmin ediyordum.

"Adınızı değiştirseniz veya barmen bekar bir anne gibi davransanız bile, siz ve oğlunuz hedef tahtasındasınız. Bu, Camorra ve Amelia'nın mutluluğu için bir tehdit oluşturuyor, bu yüzden buna izin veremem."

Şaşkın bir ifadeyle başını eğdi. "Amelia nasıl?"

"Kendin sorabilirsin," diye atıldım. "Seçtiğim eve taşınmanı ve sana gönderdiğim korumaları kabul etmeni bekliyorum. Benim onayladığım bir şey olmadıkça çalışmayacaksın ve lüks bir hayat yaşamak için ihtiyacın olan parayı alacaksın."

"Malikaneye geri dönmem gerekmiyor mu?"

"Hayır, burası Amelia'yla benim evim."

Hiç mutlu olmadığını ima eden bir şekilde gülümsedi. "Amelia'nın öyle gördüğünden şüpheliyim. O da oradan benim kadar nefret ediyor."

Dişlerimi sıktım. "Bu konudaki fikrin benim için önemli değil."

Dudaklarını birbirine bastırdı, başını pencereye yasladı ve kollarını kendine doladı. "Sadece onlara acı çektirdiğini söyle."

"Kocanızın şempanzeleri onları parçaladı," dedim.

Gözleri kocaman açıldı, sonra yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Güzel. O canavarlar beni dehşete düşürdü. Bu adamların korkunç son anlar yaşadığını biliyorum. Keşke görebilseydim."

Niccolo, "Neredeyse her haber kanalında parçalanmış bedenlerinin görüntüleri var. İnternette arayın," dedi.

Flavia gülümsedi. "Daha sonra izlemek isterim."

Niccolo kaşını kaldırdı. "Teklifimi kabul edeceğini beklemiyordum."

"Ben Aşil'in karısıydım."

Flavia'yla bakiştık. O da Achille Lamorgese'nin elinden çok çekmişti, bu yüzden Amelia'nın benden saklanması yardım ettiğı için ondan gerektiğı kadar nefret etmiyordum.

"Sen onun karısısın," diye hatırlattım ona. "Hâlâ hayatta."

Yüzü düştü, gözleri korkuyla parladı.

"O artık ölü sayılır, eskiden olduğı adamın zerresi bile yok. Eğer ondan resmen kurtulmak istiyorsan, onu ölü ilan edebilirim."

"Evet, ben de öyle olmasını tercih ederim," diye üsteledi. Gözleri sanki bir cevap bulmayı umuyormuş gibi gözlerini taradı. "Amelia onun gitmesini istiyor."

Öfkem kontrolümü kaybetmeme neden olmadan bakışlarımı kaçırdım. Flavia başka bir şey söylemedi. Belki de içinde bulunduğı tehlikenin farkındaydı.

Konağı vardığımızda, Niccolo ve ben Flavia'yı misafir odasına doğru götürdük. Muhtemelen bana bir daha dokunmamasını sağlamak istiyordu.

Kapıyı çaldım, sonra açtım. Oda, ben çıktığımda olduğı gibi hâlâ aydınlıktı. Amelia, gözleri uykudan ağırlaşmış bir şekilde başını kaldırdı. Flavia'yı görür görmez yüzü buruştu ve ağlamaya başladı. Flavia içeri dalıp Amelia'ya sarıldı, sonra uyuyan oğlunun yanına uzanıp yüzünün tamamını öptü.

Amelia bana hızlıca gülümsedikten sonra Flavia'ya döndü. Muhtemelen bu gece yatağı benimle gelmeyecekti.

Kapıyı kapattım.

"Bu, yapmayı çok istediğim aile toplantısıydı," dedi Niccolo kıkırdarak.

Kuzenime kaşlarımı çatarak baktım. "Seni ilk gördüğümde bana ihanet edip etmediğinden emin değildim. Seni öldürmediğim için şanslı say kendini."

Niccolo iç çekti. "Pekala, tamam. Sanırım beni öldürmemen yeterli o zaman. Biraz uyu. Sanki ısınmış bir ölüm gibisin."

Arkasını dönüp gitti.

Kapıya yaslandım. Boş yatak odamıza dönmek hiç de cazip gelmiyordu. Amelia yanımda olmadan uyuyabilmem imkânsızdı.

Kapıdan uzaklaşıp bodruma yöneldim. Lamorgese'nin yeğeninin vahşice ölümünün müjdesini duyması gerekiyordu.

Lamorgese hücrelerine ulaştığımda irkildi. Karyolasına oturup korkuyla bana baktı. Dağınık sakalı yer yer keçeleşmiş, yıkanmamış saç tutamları alnına yapışmıştı.

"Evcil şempanzeleriniz yeğenlerinizi ve onların suç ortaklarını parçaladı."

Hiçbir şey söylemedi. "Umarım çocuk da ölmüştür, böylece orospu eski karım hayatının geri kalanını acı çekerek geçirir."

Acımasız sözleri karşısında kaşlarımı çattım. Zaten onun gibi bir adamdan daha azını beklemiyordum. "Çocuk senin de oğlun, ama sanırım bu senin için pek bir şey ifade etmiyor. Sen sadece kendini seviyorsun, değil mi?" Bir omzumu parmaklıklara yaslayıp kollarımı çıplak göğsümde kavuşturdum.

"Aşkın ne olduğunu biliyormuş gibi ondan bahsetme."

Elimi kilide doğru uzattım, bu da Lamorgese'nin susmasına ve yüzünü buruşturmasına neden oldu. Sırtarak elimi indirdim. "Oğlunuz iyi, eşiniz de öyle. Üst kattaki misafir odalarımızdan birinde uyuyor ve acı çektiğinizi duyduğunda çok sevindi."

"Bir gün hepiniz öleceksiniz."

"Doğru, olayların olağan seyri bu, ama sana temin ederim ki o zamana kadar sen çoktan ölmüş olacaksın."

"Öldürecek miyim? Beni ne zaman öldüreceksin?" Sesindeki özlem titremesi yüzümde bir gülümsemeye neden oldu. Ben de Aşil'in ellerindeyken ölümü özlediğim anlar

yaşamıştım ve şimdi her şeyin tersine dönmüş olması sevindiriciydi.

"Ölümüm için yeterince yalvarmadın. Belki bir dahaki sefere seninle kaliteli zaman geçirdiğimde, bir kez daha denersin."

Topuklarımın üzerinde dönüp gittim.

"Seni sevmiyor, biliyor musun? Sevilmeyecek kadar canavarsın."

Adımlarım sendeledi ama sonra merdivenleri çıkmaya devam ettim. Bunca zaman sonra, yaşam ve ölüm üzerindeki gücü elimde tuttuğumda bile, Achille Lamorgese beni sözleriyle yaralamayı başardı. Ona işkence ederken ne kadar ağlayıp yalvarsa da, bana her zaman çaresiz çocuğu hatırlatmayı başardı.

CHAPTER TWENTY

Flavia'yı tekrar görmek çok güzeldi. Solgun görünüyordu ve yanakları yaşlarla ıslanmıştı, ama Luciano'nun saçlarını okşarken yüzü rahatlama ve sevgiyle aydınlanıyordu. Luciano hâlâ derin uykudaydı ama uyandığında annesini görünce çok sevinecekti.

"Nasılsın?" diye fısıldadı Flavia yüzümü incelerken.

"Tamam, Luciano artık güvende olduğuna göre."

Kısa bir süre gülümsedikten sonra ifadesi tekrar ciddileşti. "Senden ve Nestore'dan bahsediyorum. Seni kaçırdı ve sen onun karısısın, değil mi?" Parmağımdaki yüzüğe baktı.

"Evet, evlendik. Keşke sen de orada olsaydın."

"Hayatının en mutlu günü için mi?" dedi Flavia acı acı.

Omuz silktim. "Nestore'u düşünmeyi hiç bırakmadım. Sanırım hayatıma devam edemezdim."

"Bir gün bunu yapacaktın, ama o seni kaçırdı ve zorla evlendirdi."

"Sorun değil. Benim için endişelenme. Sen ve Luciano burada hayatınızı yeniden kurmalısınız."

Flavia'nın dudakları inceldi. "Hoşuma gitmiyor ama aynı zamanda ekstra koruma için de memnunum. Luciano'ya bir şey olursa hayatta kalamam."

Elimi elinin üzerine koydum. "Ona hiçbir şey olmayacak. Nestore onu koruyacak."

Flavia başını eğdi. "Daha iyisini bilmesem, onu sevdiğini söylerdim."

Göğsüm sıkıştı. "Sanırım yle. Canavar tarafını değil, geri kalanını." İimin derinliklerinde bir şey itiraz etti, beni korkutan karanlık bir fısıltı. "İkisini de. İki tarafı da seviyorum."

"Dinlenme var mı?"

Yutkundum. "Luciano'yu kurtardı ve bana karşı da nazik olabilir."

Flavia başını salladı, sonra yüzünde endişe belirdi. "Baban gibi mi?"

Mantiğını anlasam da, bu benzetme beni ürküttü. Nestore'la bodrumda birlikte olmamıştı. Onun acısına ve yeniden doğuşuna tanık olmamıştı. "O benim için değil."

Nestore, konu ben olunca kendi içinde bir savaş veriyordu. Belki de bir yanı bana herkes gibi davranabilmeyi diliyordu ama o yanı asla kazanamayacaktı ve bunu biliyordu.

Luciano iniltiiler çıkardı ve çırpınmaya başladı.

"Tatlım, annen burada," diye mırıldandı Flavia, onu sıkıca kucaklayıp şiş yanağından öperken. "Güvendesin."

Gözleri açıldı, yuvarlanıp annesine sokuldu. Annesine sarılırken iniltileri yürek parçalayıcı inlemelere dönüştü.

Onları yeniden bir araya gelmiş görmenin mutluluğu ile onun dehşeti karşısında duyduğum derin üzüntü arasında kalmış bir şekilde doęrulдум.

Flavia bana doğru uzandı. "Gitme."

Kapıya baktım, sonra Nestore'un beni bekliyor olmasından endişe etsem de tekrar uzandım. Bensiz bir

geceyi atlatabilirdi.
"Kalacağım."

Sabah sekiz civarında odadan gizlice çıktığımda Flavia ve Luciano hâlâ derin uykundaydı. Ana yatak odasına girdiğimde yatağa dokunulmamıştı. Banyoya geçtim ama Nestore'u orada da bulamadım. Onu aramaya gitmeden önce kendimi tamamen uyandırmak için duşa girdim. Sabunlanırken ılık su vücuduma iyi geldi.

Gözümün ucuyla karanlık bir figür gördüğümde boğazımdan bir çığlık koptu, ancak Nestore olduğunu fark ettim. Çıplak ayaklıydı, üzerinde sadece düşük paça pijama pantolonu ve kürk mantosu vardı. Dışarıda mıydı acaba?

Suyu kapatıp cam kapıyı açtım. "Beni korkuttun."

Nestore'un aç bakışları çıplak vücudumu taradı, meme uçlarımin çakıl taşlarına dönüşmesine ve göbeğimin ihtiyaçla sıkışmasına neden oldu. Çünkü adrenalin ve kaygı patlamasından sonra, içimde biriken tüm duyguları dışarı vurmaya ihtiyacım vardı.

Nestore'un ifadesi bunu nasıl yapacağını bildiğini gösteriyordu.

Havluyu kapmak istediğimde bana doğru yürüdü ve aldı. Parmaklarını saçlarıma daldırdı, sonra başımı geriye atıp beni derin bir öpücükle öptü. "Vücudundaki her damla suyu yalayacağım."

Sesindeki ham ihtiyaç karşısında ürperdim.

Dudakları boğazıma indi ve dili dışarı fırladı, orada biriken damlaları yaladı. Dili, göğüslerime doğru daha fazla damlayı takip ederek suyu yaladı ve ardından göbeğime doğru daha fazla damlayı kovaladı. Dilini suya daldırdığında kıkırdadım. Parmakları kalçalarımin kavradı ve beni döndürdü, böylece

dengemi sağlamak için avuçlarımı cama bastırmaktan başka çarem kalmadı. Dili kuyruk sokumumu okşadı, sonra daha da yukarılara, ihtiyaçtan titrememe neden oldu. Bacaklarımın arasında biriken ıslaklığın duşla hiçbir ilgisi yoktu.

Dili ıslak saçlarımdan kuyruk sokumuma, oradan da kalçalarımın arasındaki kıvrıma kadar uzanan bir dereyi takip etti. Nefesim kesildi ve sırtımı kamburlaştırdım.

Beni tekrar kendisine doğru çevirdi ve vajinam boyunca sıcak bir iz bıraktı. Klitorisim ihtiyaçla zonklarken titredim. "Tattığım su değil," diye hırıltılı bir sesle söyledi ve bir kez daha yaladı.

Alt dudağımı dişlerimle kavradım ve duşa yaslandım, daha iyi bir erişim için bacaklarımı ayırdım. Nestore ayağa kalkıp yanaklarımı avuçlayarak beni şaşırttı. Dudakları derin bir öpücük için dudaklarıma yapıştı, nefesim kesildi. Avucu vajinamı kavradı ve bir parmağını içime daldırarak inlememi sağladı. "Benim için ıslak."

Başımı salladım. Vücudumun onun günahkâr dokunuşuna hasret olduğunu nasıl inkar edebilirdim?

Gözleri kararmış gibiydi. "Sana boyun eğmek, gücün kimde olduğunu göstermek istiyorum ama dün gibi günlerde, asıl güçlü olanın sen olduğunu fark ediyorum. Ve bu beni çok öfkeliendiriyor."

Kaşlarımı çattım, nereye varmak istediğinden emin değildim. Tek bildiğim, dokunuşuna ihtiyacım olduğuydu.

"Yatağa diz çök. Kendime senin buna değer olduğunu kanıtlamak istiyorum."

"Şüphemiz mi var?"

Karanlık bir şekilde gülümsedi. "Diz çök."

"Kurulanmam gerek."

"Boşalınca yatağını ıslatacaksın. Uğraşma."

Gözlerimi kırıştırdım, haz ihtimaliyle karnım kasıldı. Nestore beni bir avcı gibi takip ederken geri çekildim. Güçlü bir yutkunmayla arkamı döndüm ve dört ayak üzerinde yatağa tırmandım.

"Dirseklerinizin üzerine çökün ve bacaklarınızı ayırın."

Nabzım açıkta olmasına rağmen, emrettiği gibi yaptım. Adımlar yaklaştı ve pantolon paçalarını gördüm.

Nestore'un dudakları kıcıma değdi, sonra yanaklarımı ayırıp dilini sırt deliğime soktu. Dili daha derine doğru itilirken nefes verdim, parmakları yanaklarımı masaj yapıyor, tırnakları tenimi tırmalıyordu. Dilini dışarı kaydırıldı ve hiç hoşuma gitmeyeceğini bildiğim bir dokunuşun yasını tuttum. Dili kış deliğimde dönüyor, gergin kasımı tekrar tekrar inceliyordu. Etrafımızdaki karanlığı sadece Nestore'un hırıltılı nefesi ve yumuşak pantolonum dolduruyordu. Parmaklarımı yatağa gömdüm, dilinin her dokunuşunu kıcımda, zonklayan klitorisimde nasıl hissettiğime hayret ettim.

İçimden ıslaklık sızdı ve altımdaki çarşafları ıslattı. Nestore arka girişimi emmeye başladı, bu da beni ağlattı ve gözlerim geriye kaydı. Bir parmak vajina dudaklarımı araladı, ne kadar ıslak olduğumu test etti. Ağrıyan klitorisime dokunması için dua ettim ama geri çekilip popoma dokunmaya devam etti.

"Nestore," diye yalvardım.

"Sus Amelia. Bu senin cezan. Senden tek kelime daha duymak istemiyorum, yoksa seni yatağa zincirleyip kendi ellerinle rahata kavuşmanı engellerim. Emrime uyacaksın."

Neyin cezası? Nestore'un beni cezalandırma anlayışının bu olup olmadığını umursamıyordum. Dili, dar deliğimi okşamaya geri döndü. Parmaklarımı çarşaflara gömdüm. "Yakında," diye hırıltılı bir sesle konuştu Nestore, "önce bir tane daha isteyeceğim." Ne demek istediğini sormadan dilini arka girişime soktu.

"Ah," diye nefes verdim, parmaklarım çarşafın daha da derinlerine gömüldü, ta ki eklem yerlerim baskıdan ağrıyana kadar. Nestore, parmakları daha iyi erişim için beni sonuna kadar açarken diliyle beni sikmeye başladı.

Bu çok ahlaksızca ve neredeyse yanlış hissettiriyordu ama içimden hiçbir ses onun durmasını istemiyordu.

"İhtiyacım var-" diye nefes nefese söyledim, Nestore dilini içimde gezdirdiğinde gözlerim açıldı.

"Neye ihtiyacınız olduğuna ve ne zaman alacağınıza ben karar veririm."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Klitorisim dokunmak için çığlık atıyordu. Ağırlığımı kaydırıp bacaklarımın arasına uzandım ama Nestore'un ellerinden biri bileğimi yakaladı.

"Hayır," diye homurdandı. Sızlanarak elimi yatağa geri koydum. Nestore arka girişimle dalga geçmeye devam etti ve ben de sabırlı olmaya çalıştım, uslu durursam ödüllendirileceğimi umdum. "Arkanı dön ve sırt üstü yat."

Döndüm, bunun sonunda beni becereceği anlamına geldiğini umuyordum. Sırılsıklamdım ve tek istediğim Nestore'un penisini vajinamda hissetmekti. Ama o, onları saran devasa şişkinliğe rağmen pantolonundan çıkmadı.

Bunun yerine ayak bileklerimden tuttu ve bacaklarımı, ayaklarım kulaklarımın yanına gelene kadar geriye itti. "Ne kadar esnek olduğumu seviyorum," diye mırıldandı, gözleri aşıktan kararırken, açıkta kalmış halime baktı.

Duruşumu iyileştirmek için yıllarca aldığım özel bale dersleri, yıllardır eğitim almamama rağmen esnekliğimin sebebiydi. Nestore bakışlarını bana dikti, kalçamı kavradı ve eğildi. Dilini uzattı ve yavaşça arka girişime soktu.

"Nestore," diye inledim. Nestore'un dilinin içime girdiğini görmek beni neredeyse uçuruma yuvarladı. Bir ileri bir geri kayarken gözlerini benden ayırmadı ve sonunda işaret ve orta parmağını vajina dudaklarımın üzerinden geçirip çok yavaşça deliğime itti.

İki kanalımdaki sürtünmeyle yataktan doğruldum. Parmakları ve diliyle beni inleyen ve nefes nefese bırakan bir ritim yakaladı. Kalçalarımı salladım, daha fazlasına ihtiyacım vardı ama yalvarmanın bana ihtiyacım olanı vermeyeceğinin de farkındaydım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan geri çekildi ve doğruldu. Ben olduğum gibi kaldım, tamamen bunalmış ve serbest bırakılmayı bekliyordum.

Pantolonunu indirip tekmeledi. Aleti kaya gibi sertleşmiş ve ön sıvıyla kaplıydı. "Siktir, aletini kışına sokmak için can atıyorum ama bu son ilkin için başka planlarım var."

Aletin başını vajinama yerleştirdi ve sert bir vuruşla içine girdi. Hissettiğim o mutlak doluluk hissiyle çığlık attım. Eskisinden çok daha derindi. Duvarlarım bu ani müdahaleyi idare etmeye çalıştı ama Nestore onlara uyum sağlamaları için zaman tanımadı. Avuçlarını başımın ve ayaklarımın yanına koyup içime vurmaya başladı.

Birkaç derin itişten sonra gözlerim geriye kaydı ve haz, kör edici bir yoğunlukla içimden aktı. Kanalım, birbiri ardına gelen haz dalgaları altında kasıldı. Boşalmamı çığlık çığlığa haykırdım, sesleri içimde tutamıyordum. Nestore, yeni bir orgazmın geldiğini hissedene kadar beni tekrar tekrar delerken, yüzü konsantrasyonla buruştu. Daha fazlasına dayanabileceğimden emin değildim. "Çok fazla," diye nefes nefese kaldım.

"Sana verdiğimi al," diye homurdandı ve ellerinden biri göğsümü kavrayıp meme ucumu bükerken bana daha da sert bir şekilde çarptı. Gözlerimde yıldızlar uçuştı ve penisini sıkıca kavrayarak boğazının altından homurdanmasına neden oldum. Titredi ve ikinci orgazmımın dalgaları üzerime çarparken boşalmasının içime yayıldığını hissettim. Ani hareketlerle içime girdi, gözleri kapalıydı ve yüzü tam bir zevkle buruşmuştu.

Çok yakışıklıydı.

Nestore öpmek için başını eğdi ve gözleri açıldığında, içindeki hayranlık ifadesi boğazımı düğümledi. Kapatması sadece bir kalp atışı kadar sürdü. Beni tekrar öptü, sonra doğruldu. Penisi içimde seğirirken ve yavaşça yumuşarken bacaklarımı tuttu. Derin bir iniltiyle geri çekilip vajinamı okşadı. "Kırmızı ve damlayan. En sevdiğim manzara."

Bacaklarımı indirmeye çalıştığımda önce ürperdim, sonra da irkildim. Bacaklarım garip pozisyonlarından dolayı ağrıyordu ve vajinam da hafifçe ağrıyordu, ama yatağa uzandığımda kendimi tamamen doymuş hissettim.

Nestore banyoya girip bir havluyla geri döndü. Elimi uzattım ama başını salladı. "Bu kendini temizlemek için değil. Sperminin içinde kalmasını istiyorum. Kıçını kaldır." İstedğini yaptım ve havluyu kıçımın altına koydu.

Nestore yanıma uzanıp beni vücuduna doğru çekti, sonra alnımı öptü ve kollarını sıkıca bana doladı. "Vücuduna her sahip çıktığımda, senin koşman yüzünden kaybettiğimiz zamanı telafi edebileceğimi hissediyorum."

Amelia bana yaslandı, nefesi kesik kesikti. Yorgunluk, güzel yüzünü kaplamıştı. Gece çok kısa sürmüştü, dün de onun için zor geçmişti. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. "Uyu," dedim, manzaradan kendimi mahrum bırakmak istemesem de örtüyü vücudunun üzerine çekerken. Sperminin onun amında olduğunu bilmek işi biraz daha kolaylaştırdı.

"Saat dokuz. Kalkmamız gerek."

"Bunu kim söylüyor?"

Gözlerini kırptırdı, sonra bana hafifçe gülümsedi. "Sanırım kimse."

Başımı sallayıp yumuşak saçlarını okşadım. "Kuralları ben koyuyorum ve sana uyumanı söylüyorum."

"Sen de dinlenmeye çalışırsan," dedi. Avucunu sakın bir şekilde atan kalbimin üzerine koydu. Önceki saatlerde

yaşananlara rağmen, kendimi rahat ve huzurlu hissediyordum; bunu ancak Amelia'nın varlığına bağlayabilirdim.

"Deneyeceğim," dedim. "Bana yardım edebilirsin."

Amelia'nın gözleri şaşkınlıkla kısıldı. Komodinin çekmecesine uzanıp, kaçışımdan sonra hücremden sakladığım kanlı Peter Tavşan'ın Hikayesi kitabını çıkardım. Uzun zamandır ona dokunmamıştım. Amelia'nın bana okuması olmadan, onu göremeyecek kadar acı çekmiştim.

Yüzü aydınlandı. "Hâlâ sende mi?"

"Elbette. Bana kitabı okuman bodrumdaki en sevdiğim anılarımdan biri."

Amelia dişlerini alt dudağına geçirdi. "Seçilebilecek pek fazla güzel anı yoktu."

Başımı salladım. "Seninle orada geçirdiğim o kadar çok anıyı çok seviyorum ki, acı verici olsalar bile. Esaretim olmasaydı, seni asla yakalayamazdım."

Amelia doğrulup kitabı elimden aldı. Başımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinledim. Parmaklarını saçlarıma daldırdı ve tırnaklarını kafa derimde öyle bir gezdirdi ki mırıldanma isteği uyandırdı. Okumaya başladığında gözlerimi kapattım. Sözleri içimdeki derin, nadiren erişebildiğim sakin bir yere sesleniyordu.

Kısa süre sonra uzuvlarım uykuyla ağırlaştı. Amelia'nın sözleri kayboldu ve karanlık beni ele geçirdi.

Vücudumda bir acı patladı ve Lamorgese damgayı göğsüme bastırırken acımasız mavi gözler kahkahalarla doldu. Boğazımdan bir çığlık koptu. Çırpındım ama bağlar beni yere yatırdı.

"Nestore, uyan."

Beni hayatta tutan ses zihnime sızdı ve onu karanlığın ve acının içinden takip ettim. Gözlerim kocaman açıldı ve güzel, nazik mavi gözlere baktım. Amelia'nın dudakları aralıktı, kesik kesik nefes alıyordu, ifadesi mahcuptu. "Kâbus gördün." Küçük bir çocukmuşum gibi saçlarımı okşadı ve ben de dokunuşuna kendimi bıraktım. Amelia karanlık anları bile biraz daha aydınlık gösteriyordu.

"Seni uyandıramadım."

"Ama sen yaptın. Beni ışığa geri döndürdün."

Gözleri yumuşadı ama yüzündeki endişe hâlâ yerindeydi. Yaptıklarına rağmen, benim için endişeliydi. Onu kaçırıp benimle evlenmeye zorlamıştım ve şimdi de nefret ettiği evde kalmaya zorluyordum. Doğrulup yüzünü avuçlarımın içine aldım, sonra dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Sıcaklığını hissetmeye, tatlılığını tatmaya ihtiyacım vardı. Kendime iyiliği hatırlatmaya ihtiyacım vardı. Telefonumun tiz sesi huzurlu sessizliği yırtana kadar bir süre öpüştük. Kendimi geri çektim ve kimi cezalandırmam gerektiğini görmek için ekrana baktım.

Uzaktan kumanda

Cezalandıramadığım insanlardan biriydi. Kahretsin.

Amelia tedirgin bir ifadeyle başucuna yaslandı. Komodinin üzerinden telefonumu alıp kulağıma götürdüm. "Remo, bu aramayı neye borçluyum?" Remo'nun bugün beni neden aradığını az çok tahmin edebiliyordum. Muhteşem sohbetimizin haberi çoktan Las Vegas'a ulaşmış olmalı.

"Şu anda Los Angeles Limanı'nda henüz kimliği belirsiz kurbanları parçaladıktan sonra polisin şempanzeleri vurduğu helikopter görüntülerini izliyorum." Etki yaratmak için durakladı ve ben de sabırla devam etmesini bekledim. "Bu çılgın maymunları malikaneyi fethettiğimden beri net bir şekilde hatırlıyorum. Nino, açıkça kontrolden çıktıkları için onları vurmamızı önerdi. Malikanenin sizin olduğunu düşünürsek, bunun sizin kararınız olması gerektiğini düşündüm. Sanırım onları siz öldürmediniz."

"Öyle," dedim. Amelia'ya tuvalete gitmesini işaret ettim. Remo'nun aklında bir amaç olduğunu hissediyordum. Çoğu zaman, fazla dengesiz davrandığımda, bana Camorra'daki konumumu hatırlatmayı severdi. Sözü kanundu, Kaliforniya'da bile.

"Görünüşe göre birkaç fare Achille Lamorgese'nin oğlunu kaçırdı ve sen de riskli bir takas sahneledin?"

Bilgileri kimin sızdırdığını merak ettim. Adamlarımdan birkaçı kaçırılma olayını ve planımı biliyordu. Niccolo'nun arkamdan iş çevirdiğinden şüpheleniyordum. O da benim gibi Remo'ya karşı dürüst olmayı tercih ediyordu, ama Capo'muzu aramamız gerektiğini düşünseydi bana söylerdi. "Çok riskli değildi. Kaos benim tarafımdaydı."

"Her zaman öyledir, delilik de öyle." Remo konuşanlardan biriydi. Kana susamış Capo'mla bu kadar iyi, hatta mümkün olduğunca iyi geçinmemizin sebebi benim kaosum ve deliliğimdi. "Çocuğun güvende olduğunu ve düşmanlarımızın vahşice öldüğünü varsayıyorum."

"Şempanzeler çok kinciydi."

"Ani sonları göz önüne alındığında, muhtemelen olası destekçiler hakkında bilgi edinemediniz." Remo'nun sesindeki gerginlik öfkesini ortaya koyuyordu ama ben buna dayanabilirdim. O benim düşmanım değil, dostumdu.

"Bu adamlar, yok olmaya yüz tutmuş bir türün son temsilcileri. Corvin'in ağzından çıkan güvenilmez sözler olmasa bile, onları o nemli deliklerinden yakıp yok edeceğiz."

"Senin usta işkence yeteneklerini göz önüne alırsak, sonunda gerçeği ortaya çıkaracaktı."

Ben inkar etmedim.

"Parçalanmış bedenlerini görmek hoşuma gitti. Bunun için seni rahat bırakacağım. Ve o maymunların sonunda ortadan kaybolmasına sevindim. Bir gün seni yiyecekler diye hep endişelenmiştim. Bu çok yazık olurdu."

Bu muhtemelen, yaptıklarım yüzünden beni öldürmek istemediği anlamına geliyordu.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, aramamın tek sebebi bu sirk gösterisi değil. Nino'ya Las Vegas'taki bir sonraki kafes dövüşünü yarın akşama ayarlamasını söyledim, bu yüzden bu gece bir uçak bileti almalısın ki uyum sağlamak için biraz zamanın olsun."

"Senden bir davet bekliyordum ve bu gece orada olacağım."

"Sanırım Amelia da bize katılacak?"

Korumacı tavrı öfkeyle yüzünü gösterdi. "Ait olduğu yerde, benimle olacak."

"Güzel, güzel. Palazzo'da senin için bir otel süiti ayırttım. Nino ve ben bu akşam seninle biftek restoranında akşam yemeği yiyeceğiz."

"Uzun zamandır güzel bir biftek yemedim."

"Bir tane alırsın. Umarım Amelia da onunkini beğenir?"

Remo beni kızdırmaya çalışıyordu ama onunlayken nadiren sinirlenme ihtiyacı hissediyordum. Belki de dengesiz yapısı benimkiyle daha derin bir düzeyde konuşuyordu. "Eminim her iki durumda da yemeğinin tadını çıkaracaktır."

"O zaman bu akşam saat sekizde görüşürüz."

Telefonu kapattı. Yataktan kalkıp duşun sesini takip ederek banyoya girdim. Amelia akan suyun altında durmuş, nefes kesici görünüyordu. Dolgun göğüslerinin üzerinden akan dereleri ve belindeki kıvrımı takip ederek güzel üçgene ulaştım. Beni görür görmez suyu kapatıp başını uzattı. Saçları kafasına yapışmıştı ve birkaç damla dolgun dudaklarına ve kirpiklerine yapışmıştı. "Ne istiyordu?" Sesindeki endişe, Remo'ya gereken saygıyı duyduğunu söylüyordu.

"Bu gece Las Vegas'a gelmemizi istiyor, birlikte akşam yemeği yiyelim ve yarınki kafes dövüşüme hazırlanabileyim."

Amelia'nın yüzü düştü, ağzı açık kaldı. Bir havlu alıp vücuduna sardı ve parmak uçlarında bana doğru yürüdü. Islak ayaklarının mermere değdiği yerlerde küçük su

birikintileri oluşmuştu ve ıslak saçları havlunun kumaşını ıslatmıştı ama umursamıyor gibiydi.

"Kafes dövüşü mü?"

"Camorra'daki çoğu güçlü adam bunları yapmak zorunda ve sıra bende."

Kollarını havaya kaldırdı. "Luciano'yu kurtardığın için seni cezalandırıyor!"

"Beni cezalandırmak isteseydi, bunu yapardı. Dövüş benim için bir ceza değil, sadece rakibim için bir cezadır."

Göğsüme dokundu. "Bu... bu bir ölüm kalım savaşı mı?"

"Hep öyledir zaten," dedim. Daha küçük bir havlu alıp dikkatlice saçlarına sardım.

"Nasıl korkmazsın?"

"Çünkü kazanacağımı biliyorum, özellikle de siz izleyeceğiniz için ve ben size geri dönmek istiyorum."

Gözlerini kapatıp alnını göğsüme dayadı. "Bundan hoşlanmıyorum. Senin incinmeni izlemek istemiyorum. Zaten fazlasıyla gördüm."

"Bu farklı," diye mırıldandım. "Giyinip valizimizi hazırlamamız gerek. Remo ve Nino ile akşam yemeğine yetişebilmek için iki saat sonra uçağa binmemiz gerekiyor."

"Peki ya Luciano ve Flavia? Onları yalnız bırakamayız."

"İyi olacaklar. Niccolo ve ekibimiz onlarla ilgilenecek ve yeni evlerine yerleşmelerine yardımcı olacak. İki gün içinde döneceğiz. Hayatta kalacaklar."

Amelia'nın beni ölüm kalım mücadelesinde görmesine nasıl dayanacağı konusunda endişeliydim. İşkenceden sonra döndüğümde çok acı çekmişti ama izlemek zorundaydı. Remo istiyordu ve ben de Remo'yu reddedemezdim.

CHAPTER TWENTY-ONE

Özel jetimizden Las Vegas'ta indiğimizde nabzım hızlandı. Havaalanından şehrin göz alıcı silüetini rahatça görebiliyordum. Daha önce hiç Las Vegas'a gitmemiştim ve burayı kimin yönettiğini bildiğim için, orada kalmaktan pek hoşlanmadım.

Nestore beni merdivenlerden aşağı, bekleyen siyah Hummer limuzine doğru götürürken belime dokundu. Devasa arabanın içi leylak rengi kadife ve pembe deriyle kaplıydı. Küçük bir masada şampanya kadehleri vardı.

Başımı öfkeyle iki yana salladım ama oturur oturmaz bir kadeh aldım. Sinirlerimi yatıştırmam gerekiyordu ve belki bu şampanya iyi gelirdi. İçeceğimden yudumlarırken Nestore bana merakla baktı. "Bir tadına bakmaz mısın? Sinirlerimi yatıştırıyor."

"Beni sakinleştiren tek tat seninki. Remo ve Nino'nun yanında içki içmem."

Başımı salladım. Anladım. Aklını başına toplaması daha iyi olurdu herhalde. "Remo'nun seni cezalandırmak için Las Vegas'a çekmediğinden emin misin?"

"Evet," dedi kararlılıkla. "Ama ne olur ne olmaz diye sinirlerimi yatıştırıyım. Arkana yaslan."

Şampanyamı bitirip arabanın uzun deri koltuğuna uzandım. Arkayla ön taraf arasındaki cam, şoförün bizi görmemesi için yukarıdaydı ama Nestore külotumu çekip beni yemeye başladığında hâlâ gergindim.

Araba durmadan hemen önce Nestore'un ağzına bastırılmış bir çiğlik attım. Nestore ağzını sildi ve külotumu yerine koydu, sonra uzun elbisemi bacaklarımın üzerine örttü. Doğrulup geriye yaslandı, sanki az önce ağzı ve diliyle bana yoğun bir zevk vermemiş gibi görünüyordu. Hemen doğruldum, saçlarımı düzelttim ve ikinci şampanyayı içtim.

Kapı, görkemli bir otel girişinin önünde açıldı. Nestore önce indi ve elini uzattı. Elini tuttum ve yüksek vagondan inmeme yardım etmesine izin verdim. Tüm gözler Nestore'a çevrildi. Nasıl çevrilmesinlerdi ki? Las Vegas'ta bile, asil yüzü, uzun siyah kürk mantosu ve asker botlarıyla dikkat çekiyordu. En azından bir gömlek giymişti. Yoksa insanlar muhtemelen bayılırdı.

"Herkes güzelliğinize hayran kalıyor," diye mırıldandı.

Gülerek başımı salladım. "Sana bakıyorlar, bana değil."

"O zaman yanlış şeye odaklanıyorlar." Baştan aşağı beni süzdü, kısa ve geniş eteğimde oyalandı, sonra beyaz süet çizmelerime doğru indi.

Palazzo'nun tepesindeki başkanlık süitimizde dinlenmek için pek vaktimiz yoktu ama en azından arabadaki aktivitelerimizden arınabilirdim. Nestore, Roma İmparatorluğu'ndan buraya ışınlanmışım gibi hissettiren şık, beyaz, fırfırlı şifon bir elbise giymemi istedi. Üç santim topuklu altın rengi sandaletler bu hissi daha da artırdı.

Nestore, siyah kot pantolon ve asker botlarıyla, göğsünde siyah bir bıçak ve silah kılıfıyla süitimizin oturma odasında bekliyordu. Kürk mantosu kanepenin arkasına asılmıştı.

Elinde bir şeyle uğraşıyordu. Gözleri her yerimi süzdü, takdir dolu ifadesi karnımda bir sıcaklık hissi uyandırdı.

"Sen Kaliforniya İmparatoriçesi'ne benziyorsun, güvercin."

Kaçtığımndan beri bana karşı kullanmadığı sevgi dolu ifade karşısında donakaldım. Gülümsemem titrekti ve ağzının sert kıvrımı, bunu bilerek yapmadığını gösteriyordu.

Ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. Topuklu ayakkabılarına rağmen hâlâ benden bir baş kadar uzundu. Önümde durduğunda, elindeki şeyi gördüm. Antik Roma imparatoriçelerinin taktığı süslerden esinlenen altın yapraklı taçlı bir saç bandı.

Başımın üzerine kaldırdı. "Bu eksik. Senin için yaptırmıştım." Saçıma koydu ve başını sallayana kadar düzeltti. "İşte bu."

Malzemeye dokundum. "Altın mı?"

"Elbette," dedi Nestore çeneme dokunarak. "Senin için sadece altın ve elmas var."

Yutkundum. "Beni cezalandırmak mı istiyorsun, yoksa bana tapmak mı?"

"İkisi de. Her zaman ikisi de, Amelia."

Başını eğip beni öptü. Tatlı, nazik ve çok çabuk bitti. "Gitmeliyiz. Remo'yu bekletmek istemiyorum."

Yaralı avucu yukarı bakacak şekilde elini uzattı. Ellerimi onun ellerine koydum ve birlikte dışarı çıktık. Biftek restoranı zemin kattaydı ve aşağı inerken yanımızdan geçen herkes bize dik dik bakıyordu. Las Vegas'ta şık giyinmenin bu kadar tuhaf olduğunu hayal bile edemezdim ama belki de Günah Şehri'nde bile diğerlerinden farklıydık.

Heyecanlı seslerin uğultusuyla dolu kumarhanenin yanından biftek lokantasına doğru giderken geçtik. İçeri adım attığımız anda, kızarmış dana eti ve trüf mantarlı tereyağının kokusu burnuma doldu ve midem guruldadı. Günün heyecanıyla neredeyse hiçbir şey yememiştim. Kraliyet mavisi kokteyl elbisesi giymiş bir hostes bizi karşıladı ve onu takip etmemizi işaret etti. Masalar beyaz

örtülerle örtülüydü ve altın çerçeveli şarap kadehleri, tavandan sarkan avizelerin ışığında parlıyordu.

Restoranın en arka tarafına, bize açıkça bakmamaya çalışan ve başaramayan müşterilerin yanından geçtik. Başımı dik tutup Nestore'nin etkilenmemiş ifadesine odaklandım. Remo ve Nino, pencere kenarında olmayan birkaç masadan birinde oturuyorlardı. Muhtemelen birinin onları vurmasından endişe ediyorlardı. Hükümdarlıkları henüz yeniydi ve tıpkı Nestore gibi, düşman listeleri de uzundu.

Hostes bana hafifçe gülümsedi ama Nestore'dan gözlerini kaçırdı. Remo ve Nino ayağa kalktılar. İkisi de bize dokunmaya çalışmadı ve sadece başlarını salladılar; bu da hoşuma gitti. Nestore ve ben karşılıklı oturduk. Nino'nun karşıma oturması içimi rahatlattı. Remo bana saatli bomba gibi bakarken, Nino'nun bakışları tamamen ilgisizce yanımdan geçti. Garson masamıza gelip içecek siparişimizi aldı.

Önümdeki menüye göz gezdirdim. Fiyat yoktu, bu da kafamı karıştırdı. "Neden fiyat yok?"

Nino, "Kadınlara fiyatların yazılı olduğu menüler sunulmuyor" dedi.

"Ah." Gözlerim bir wagyü antrikotuna takıldı. Kulağa kesinlikle enfes geliyordu. Masamızda bir şişe kırmızı şarap ve bir de San Pellegrino şarabı belirdi. Garson bana şarap koyar koymaz bir yudum aldım, alkolün sinirlerimi yatıştırmasına sevindim. Sürekli Remo'nun yanında olsaydım, muhtemelen kendimi sakinleştirmek için yeni bir yöntem bulmam gerekirdi.

Remo kadehini kaldırdı. "Birisi susamış."

Kızardım ama özür dilemedim. Sinir bozucu aurasının fazlasıyla farkındaydı ve insanları rahatsız etmekten hoşlanıyordu, bu yüzden biraz morale ihtiyacım olursa beni suçlayamazdı. Kadehimi kaldırdım, sonra bir yudum daha aldım. "Çok iyi bir şarap."

"Şişenin fiyatı beş yüz dolar olduğu düşünülürse, umarım öyledir," dedi Nino ağır ağır.

Kaşlarım havaya kalktı.

Remo kıkırdadı. "Batı bizim."

Nino, şişeyi çevirip etiketini okurken, "Çok uzun zaman önce değil, yiyecek ve sırtımızdaki kıyafetleri alabilmek için Bratva'nın karanlık barlarında boks maçları yapmak zorunda kalıyorduk." dedi.

Remo başını salladı. "Hâlâ mücadele ediyoruz ama daha rahatız."

"Düşmanlarımız ölüyor," dedi Nestore, bir yudum bile almadan şarap kadehini geri koyarken.

"Eski düşmanlar ölüyor ve yenileri ortaya çıkıyor," dedi Remo çarpık bir gülümsemeyle. "Fitness ve Famiglia, Camorra'da olup bitenleri yakından takip ediyor."

Nestore, "İkisi de bizim baş edebileceğimizden çok daha güçlü" dedi.

"Evet, ama belki tekrar birleşirlerse değil."

"Savaşıyorlar çünkü erkekler kadınlara takıntılı olmanın aptallıktan başka bir şey olmadığını düşünüyorlar," dedi Remo, acımasız, koyu gözlerini bana doğru çevirerek.

Nestore masanın altından bacağımı sıktı.

Garson bizi bu konuda daha fazla tartışmaktan kurtardı. "Ne sipariş etmek istediğinize karar verdiniz mi?"

Remo bana işaret etti.

"Trüflü patates kızartması ve kızarmış Brüksel lahanası ile wagyü antrikotunu tercih ederim."

Sıradaki adamlar sipariş verdi, ben de şarap kadehimle uğraştım, sonra da Nino'nun uzun kollarından görünen dövmeye belli belirsiz bir bakış attım. Rengarenkti, kırmızı ve sarıydı. Belki de alevlerdi?

Balıkçı yakasından bir renk daha fırladı. Sanırım herkesin geçmiş travmalarıyla başa çıkmanın kendine özgü bir yolu vardır.

Yemekler gelince rahatladım. Antrikot ağzımın sulandığını hissetti ve trüf mantarının kokusu karnımın gururla

guruldamasına neden oldu.

İlk lokmayı aldığım da sohbet yarınki dövüşlere kaydı.

"Nino senin için ilginç bir rakip seçmiş. Bratva için serbest çalışan bir tetikçi olarak çalışıyordu. Şimdi bize borçlu. Ona Buhar Silindiri diyorlar."

Çiğnemeyi bıraktım, gözlerim büyüdü.

Nestore T-bone'unu yedi ve başını salladı. Hiç endişeli değil miydi? Ya Remo, Nestore'un ölmesini isterse? Nestore'un Luciano'yu kurtarmasından memnun olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Karınız endişeli görünüyor," dedi Remo, hafif bir eğlenceyle. "Kocanızın yeteneklerine inanmıyor musunuz?"

"Evet, ama hiç kimse yenilmez değildir."

Nestore yanıma kaydı ve bacağımı tekrar sıktı. Uyarı mı? Destek mi?

Remo sandalyesine yaslanıp kollarını kaslı göğsünde kavuşturdu. "Askerlerimiz Los Angeles'tan gelen Deli Adam'ın insanüstü olduğunu düşünüyor gibi görünüyor ve biz de bu inancı sürdürmek istiyoruz."

Nestore etini yuttu, sonra dişlerini gösterdi. "Öldüreceğiz. Yarın rakibimi öldüreceğim, tıpkı ondan önceki herkesi öldürdüğüm gibi."

"Bu bir ölüm kalım savaşı değil," dedi Nino, ama sesi neredeyse sıkılmış gibiydi. Gri gözleri, muhtemelen gelen bahislerin yazılı olduğu telefonundaki numaralara odaklanmıştı.

"Kafesteysem öyledir," dedi Nestore.

Yansıma bir bakış attım, güvensizlik midemi bulandırdı. Bugün giydiğim elbise sırtı açıktı, bu da yara izlerimin ortada olduğu anlamına geliyordu.

Nestore yatak odasına girdi. Bugün üstü çıplaktı, sadece kürk mantosu vücudunun üst kısmını örtüyordu. Yara izlerini gururla gösteriyordu. Ben bu beceriyi hiç becerememiştim.

"Bunun uygun olduğundan emin misin?"

Nestore başını eğdi, kaşları çatıldı. "Hiç de iyi görünmüyorsun. Muhteşem görünüyorsun, çoğu erkeğin sadece hayalini kurduğu biri gibi."

"Yani yara izlerim. Genellikle saklarım."

Nestore içeri girip avucunu sırtıma sürttü. Nazik dokunuşuyla tüylerim diken diken oldu. "Bunlar bana nasıl yardım ettiğini, benim için güvenliğini nasıl riske attığını hatırlatıyor. Nezaketinin kanıtı ve sadece iç ve dış güzelliğini ortaya çıkarıyor."

Gözlerim yaşlarla doldu ama su geçirmez maskaramın işini yapacağına güvenmediğim için onları geri ittim.

"Böyle şeyler söylediğinde, bir gün kaçtığım için beni affedeceğin umudunu taşıyorum."

Sol kürek kemiğimin altındaki yara izine yumuşak bir öpücük kondurdu ama hiçbir şey söylemedi.

Remo'nun beni Las Vegas'taki yeni dövüş mekanı Roger's Arena'ya götürme teklifine rağmen, Nestore'un birlikte seyahat etmemiz konusunda ısrar etmesine sevindim.

Arenaya giderken sessiz ve odaklanmıştı. Vardığımızda ise tek kelime etmeden elini uzattı. Bunu başarabileceğime dair ona güvence vermek için sıkıca sarıldım. Hayatı için savaşıırken benim için endişelenmesini istemiyordum. Roger's Arena, çelik giriş kapısının üzerinde küçük, kırmızı bir neon tabela bulunan, gösterişsiz gri bir beton binada yer alıyordu. Kalabalık otoparkta minik elektronik arabalardan

kamyonetlere ve lüks limuzinlere kadar her şey vardı. Nestore'un mücadelesi büyük ilgi çekmiş gibiydi.

Nestore yanlarına geldiğinde, sanki onu hiç yakından görmemişler gibi, fedailer şaşkınlık ve hayranlık dolu bakışlarla geri çekildiler. Beni vestiyerin yanından geçirip geniş bir bar alanına çekti. Odanın ortasındaki devasa bir dövüş kafesinin etrafına daha küçük, yuvarlak masalar yerleştirilmişti. Duvarlara daha rahat görünen kırmızı deri bölmeler yerleştirilmişti. Zemin ve duvarlar çıplak betondan, hüznü bir griydi. Duvarlardaki tek renk cümbüşü, tel örgüye tutturulmuş neon tüplerden yapılmış, onur, acı, kan, zafer ve güç yazan harflerdi.

Rengarenk şişeleri ve kırmızı fon ışığıyla bar, sert iç mekan tasarımını yumuşatıyordu.

Hava gergin bir enerjiyle doluydu ve duman, bira ve ter kokuyordu. Nestore'nin parmakları benimkileri kavrarırken, beni masaların arasındaki dar aralıklardan, Nino ve Remo'nun Fabiano ve tanımadığım bir gençle oturduğu bölme doğru çekerken daha da sıkı sarıldı. Nestore ve ben yanlarından geçerken masadaki adamlar saygıyla arkalarına yaslandılar, Nestore'a veya bana dokunmadıklarından emin oldular.

En azından, VIP kabinine ulaşmadan önce sondan ikinci masaya ulaşana kadar herkes böyle yapıyordu. Masanın etrafında üç orta yaşlı adam oturuyordu. Masanın üzerini birkaç boş bira şişesi ve shot bardağı kaplamıştı. Alkol kokusu burada daha yoğundu. Çelik grisi saçlı ve yanağında yara izi olan adamlardan biri, benim yaşlarımda görünen ve oldukça dar kıyafeti ve tacizciye dikkat etmediğinde attığı küçümseyici bakış göz önüne alındığında muhtemelen profesyonel olan bir kadını taciz ediyordu.

Kahkahalarla gülüyorlardı ve içlerinden biri tepeden tırnağa beni süzerken pis pis gülümsüyordu. Ben tepki veremedim elimi yakaladı. "Bebeğim, çocuğu bırak ve gerçek bir erkeğin penisini al." Eli kıcıma doğru hareket etti. Nestore beni arkasına çekti, adamın boğazını kavradı ve onu

masanın üstüne fırlattı. Bira şişeleri ve bardaklar yere düşüp paramparça oldu. Nestore belindeki kılıftan bir hançer çıkarıp adamın boğazına sapladı. Adam nefes nefeseydi, yüzü öfkeyle aydınlanmıştı. Adamın gözleri fal taşı gibi açılmış, boğazından çıkan bıçakla nefes almaya çalışırken ağzı aralıktı. Arkadaşları masadan geriye sıçradılar.

"Polis çağırın!" diye kükredi çelik gri si adam.

Kadın gözlerini devirdi ve ondan uzaklaştı, ama bunu yapmadan önce kot pantolonunun arka cebinden cüzdanını çaldı.

"Kimse karıma dokunamaz. Kimse ona son derece saygı ve hürmetle bakmaz ve kimse gazabıma uğramak istemedikçe onunla böyle konuşmaz." Bıçağı adamın boğazından çekti ve delikten kıvrımlı bir çeşme gibi kan fışkırdı. Etrafımızda çığlıklar ve inlemeler duyuldu, ardından biri kustu.

"Eğer bu sizi kusturuyorsa, Los Angeles'lı Deli Adamımız kafeslere girmeden önce buradan gitseniz iyi olur," dedi Remo çarpık bir gülümsemeye bize doğru yürürken.

Ölen adamın iki arkadaşı da şaşkınlıklarını gizleyemeden olay yerinin etrafında duruyorlardı.

"Onu öldürdü!" diye bağırdı Çelik-gri, biraz yeşil görünerek.

Kan, masayı ve altındaki zemini kapladı ve yavaşça yayıldı. Birkaç damla da çevredeki masalara düşmüştü, ancak çoğu kişi garsonlara temizlemeleri için el sallamakla yetindi.

Remo kıkırdadı. "Yeni geldin, değil mi?" Masadaki kanlar içindeki adamın yanına durdu. "Biriniz içkilerinin parasını ödemek zorunda kalacak. Ölüm, hesabı ödememek için bir bahane değil."

"Polis çağıracağız!"

Başka bir masadan bir adam Çelik-gri'nin omzuna dokundu. "Dur bakalım dostum. Ölüm belgeni yazıyorsun."

Nestore başka bir masadan bir şişe berrak alkol aldı ve kanlı bıçağı temizlenene kadar bununla ıslattı, sonra bıçağı

tekrar kılıfına koydu ve elimi tuttu.

"Nino," diye bağırdı Remo, kabinde oturmuş hafifçe sinirlenmiş görünen kardeşine. "Listesine bir kavga daha ekle. Bu pislik polis çağırmak istiyor." İki fedai, Steel-gray'i yakaladı.

"Deli Adam'ı yenersen, polisi arayabilirsin. Hatta içkilerinin parasını bile öderim," dedi Remo, neredeyse delirmiş bir sırtışla. "Kazanamazsan, arkadaşının bir an önce ölmesini dileyeceksin."

Adam bağıırıp çabaladı ama fedailer onu barın arka tarafına, soyunma odalarının olduğu yere sürüklediler.

"Kahretsin. Gerçekten deli bu!" diye bağırdı Nino ve Remo'ya çok benzeyen ama daha güzel ve daha az sorunlu olan genç oğlan, kocaman bir sırtışla.

"Hadi," diye mırıldandı Nestore ve beni kabine doğru çekti. Beni Nino'nun yanına oturttu, Nino bana kısaca başını salladıktan sonra Nestore'a döndü. "Programımı bozuyorsun."

"Onu soyunma odasında öldürebilirim, o zaman başka bir kavgaya sıkışmak konusunda endişelenmene gerek kalmaz."

Nino onu başından savdı ve parmağını tabletindeki bir listenin üzerinde gezdirdi. "Remo, vasiyetini yerine getiremezse çekilmez olur. Onu kafeste öldürün ama çabuk olun. Zaman kaybı. Kimse ona bahse girmez."

Analitik ses tonuna gözlerimi kırıştırdım. Fabiano başını iki yana sallayıp berrak bir sıvıdan bir yudum aldı. "Remo'nun neden senden bizden daha sık dövüşmeni beklediğini biliyorum. Sen onun eğlence anlayışısın."

O anda Remo ve genç oğlan yanımıza geldi. Genç oğlan karşıma çöktü ve düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. "Şimdi neden iki yıl boyunca seni kovaladığını anlıyorum-"

"Başka bir şey söyleme Savio," diye tısladı Fabiano ve Savio'nun omzunu dürttü. "Aptal mısın, yoksa az önce olanları görmedin mi?"

"Bir Falcone'u öldürmezdi."

Remo, küçük kardeşinin yanına çöktü. "Delirmiş, öyle de yapabilir. Bunun için onu öldürürdüm ama bu senin o sinir bozucu kışını kurtarmaz, o yüzden çeneni kapa ve başka bir kızın peşinden koş." Steel-gray'in cüzdanını çalan ve barda bira içen kızı işaret etti. "Orospu meşgul değil. Eğer sikini bir deliğe sokman gerekiyorsa, onu seç."

Savio gözlerini devirdi ve kollarını kavuşturarak geriye yaslandı, ama sustu.

Nestore, Remo'ya baktı ve hafifçe başını salladı, sonra bakışları bana kaydı. "Şimdi gidip üstümü değiştireceğim. Burada güvendesin."

Remo'dan Savio'ya, Fabiano'ya, sonra da Nino'ya bakınca, keşke bu adamlara Nestore kadar güvenebilseydim diye düşündüm. Ama beni korkuttular ki bu da çok şey ifade ediyordu, zira az önce Nestore'un kışımı elle taciz etmeye çalışan bir adamı öldürmesini izlemiştim.

Nestore'un geri çekilişini yüreğim sızlayarak izledim. Endişeli değildi ama onunla birlikteyken, bunun kazanacağından emin olduğu için mi yoksa ölmeyi umursamadığı için mi olduğundan asla emin olamadım.

CHAPTER TWENTY-TWO

Amelia'yı dikizleyen erkeklerle dolu bir barda bırakmak kolay değildi ama Remo'nun kimsenin ona yaklaşmasına izin vermeyeceğini biliyordum. Çünkü onun benim için ne anlama geldiğini biliyordu ve bu kendi otoritesini zedelerdi.

Karıma hakaret etmeye cesaret eden adamı öldürdükten sonra damarlarımda nabzım tembel tembel atıyordu. Yüzünü bile hatırlamıyordum, sadece bana ait bir şeye uzanan elini.

Ölümü suç için çok hızlı olmuştu ve bu geceki iki rakibim kan ve vahşet arzumu gidermek zorunda kalacaktı.

Gecenin diğer dövüşçüleri, siyah dövüş şortumu giymek için bir bank seçtiğimde bana geniş bir alan bıraktılar.

Parke zemine çöktüm. Şort dışında başka bir şeye ihtiyacım olmayacaktı. Diğer çoğu dövüşçünün aksine, ellerimi bantlamadım. Çıplak tenimde kan ve kırık kemikleri hissetmeyi tercih ederdim. Duyularımı körelten her şey bir balasttı. Yara izlerime yapışan bandın verdiği o sıkı hissin de cabası.

İlk dövüşümün zamanı gelene kadar, birer birer dövüşçü soyunma odasından çıktı.

Öldürdüğüm adamın arkadaşı dışarıdan soyunma odasına götürüldü. Belli ki çok fazla gürültü koparmıştı. Onu da hepimiz gibi dövüş şortu giymeye zorlamışlardı ve bu ona hiçbir fayda sağlamamıştı. Geniş omuzları bana lisede futbol oynadığını gösteriyordu, ama omuzlarını yuvarlaklaştırması ve bira göbeği o zamandan beri spor yapmadığını gösteriyordu. Anaokulundan beri dövüştüğünden şüpheleniyordum.

Zaman kaybıydı ve vahşet ihtiyacımı gidermeyecekti. Onu saniyeler içinde öldürmemeye dikkat etmeliydim. Yine de bu, beni ilhamsız bir kavgadan kurtaracaktı.

Dehşet dolu mavi gözleri bana doğru fırladı, vücudumun üst kısmını süsleyen sayısız yara izine odaklandı. Onun aklının alamayacağı şeylerden sağ çıkmıştım.

Hoparlörler cızırdadı, ardından hakemin bozuk sesi dövüşümüzü duyurdu ve seyirciler arasında bir uğultu koptu. Hep tezahürat ettiler, sonra da kustular. Fedailer, mücadelesine rağmen onu dışarı sürüklediler. Bir an daha oturdum. Hâlâ sakindim, öfke içimde kaynayıp duruyordu.

Ayağa kalkıp dışarı çıktım. Kalabalık bana yol vermek için ayrıldı. Kimse diğer dövüşçülere yaptıkları gibi sırtımı veya omuzlarımı sıvazlamaya çalışmadı. İlk maçlarımda birkaç kolumu ve elimi kırmıştım, ta ki insanlar dokunulmaktan hoşlanmadığımı anlayana kadar.

"Öldürün onu!"

"Öldür onu, Deli!"

Yaşlı adama sert bir bakış attım. Bunu onlar için yapmamıştım. Bu zayıflar için kavga izlemek, hayatlarının sıkıcılığından kaçmanın bir yoluydu. Çoğu asla acıyı veya ızdırabı bilmeyecekti.

Bakışlarım coşkulu kalabalığın arasından, hayatımı bıraktığım kulübeye kaydı. Amelia dimdik oturuyordu, korku dolu yüzü bana dönüktü. Benim için endişelenmesine gerek yoktu.

Dikkatimi tekrar, rakibimin parmaklıklara tutunarak kalabalığa ve Remo'ya onu serbest bırakmaları için yalvardığı kafese çevirdim. Eğer Capo'mun insanlığına hitap edebileceğini sanıyorsa, düşmanlarından gücü nasıl kopardığını bilmiyordu.

Onun dehşeti karşısında değersiz kalabalık bile gülüyordu.

Seyircilerin yükselen kükremesi altında kafesin basamaklarını tırmandım. Hakim kapıyı açtı, sonra içeri girebilmem için geri çekildi. Gözlerimi kaçırdı ve bana dokunmamaya dikkat etti. Rakibim sırtını parmaklıklara yaslamış, dehşet dolu gözlerle beni izliyordu.

"Seninle dövüşmeyeceğim! Bu barın sonu olur!"

Kafesin kapısı arkamdan gürültüyle kapandı.

"Dövüş başlasın!" diye bağırdı yargıç, ardından coşkulu bir alkış koptu.

Karşımda korkudan sinmiş yaratığa başımı eğdim. Belki de benim mizacımda olmayan biri bana acırdı. Bu mücadeleyi değerli kılmam gerektiği için hafifçe sinirlendim.

Parmaklıklara yaslanmış halde kaldığında ona doğru bir adım attım. Dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini dua eder gibi kavuşturdu. "Lütfen, yalvarıyorum. Merhamet göster."

Sessizce iç çekip aramızdaki mesafeyi kapattım, bu işi hemen bitirmeye kararlıydım. Bu aşağılık yaratık ne benim ne de başkasının zamanına değmezdi.

Boynunu tutmak için tuttum. Eli üst bedenime doğru yükselirken gözüm bir hareket yakaladı. Acı yanağımı delip geçti. Dehşet dolu bir çığlık, kalabalığın şok dolu nefesini bastırdı. Gözlerim, korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerle kabinde duran Amelia'ya kaydı. Belimden çıkan kısa çakıya bakmadan önce ona hafifçe gülümsedim. Daha kötü bir silah seçemezdi. Bu bana ciddi bir zarar veremezdi, sadece sinirimi bozardı.

"Bunu mahvettin," dedim bakışlarımı karşımdaki adama dikerek. "Bunu çabucak halletmeyi çok istiyordum. Şimdi bağırsakların ve kanınla bir resim çizmem gerekecek."

Bıçağın sapını hâlâ tutan elini tuttum ve hızla çektim. Şortuma kan sızıyordu ama dikkatimi çekecek kadar değildi. Elini kullanarak kısa bıçağı göğüs kafesinin altındaki yumuşak noktaya sapladım, sonra kesmeden önce iyice çevirdim.

Çığlık atıp hırıldadı, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış bir halde karnının alt kısmına saplanmış bıçağa baktı. Bıçağı çekip çıkardım, sonra geri çekildim. Ayağa kalktı, nefes nefese ve boğularak, yankılanan bir şapırtıyla bağırsakları uzun yarıktan dışarı fırlayıp yere düştü ve zemini kırmızı, kahverengi ve beyaza boyadı.

Kalabalık inledi, kükredi, nefes nefese kaldı, ardından öğürme ve kusma sesleri geldi.

Bağırsaklarına bakarken gözleri şaşışmış bir şekilde sallandı. Sendeledi, sonra yüzüstü yere kapaklandı. Vücudu acı dolu inlemeler ve inlemelerle sarsıldı. Diz çöküp onu sırtüstü çevirdim, sonra elimi boş karnına daldırdım. Acıdan boğuluyordu. "Arkadaşımdan bıçağı aldın mı?"

Hafifçe başını salladı. Elimi çektim, sonra gözlerindeki hayatın akışını izledim. Diğer elimdeki çakıyla kapıya doğru yöneldim. Yanım sızlıyordu. Bu, geceki ikinci dövüşümü kazanmamı engellemezdi ama kesinlikle canımı sıkıyordu.

Amelia ayrılan kalabalığa doğru koştu ve kafesten çıktığımda bana ulaştı. Korku gözlerini aydınlattı. Basamaklardan inip boğazını avuçladım, sonra da barı mutlak bir sessizliğe boğan yakıcı bir öpücük için başımı eğdim. İnsanlar bize, bana, Amelia'nın yaralı sırtına bakıyordu. Onlar için onu çirkinleştiren canavar, güzelliğini esir alan yaratıktım. Onu korumak için ne kadar ileri gideceğimi bilselerdi, benden daha çok korkarlardı. Amelia'nın kızarmış yüzüne doğru geri çekildim ve elini tuttum. İrkildi. Kanla kaplı elime baktım. Diğer adamın pis kanını tamamen unutmuştum. Amelia'nın kusursuz tenine asla değmemeliydi.

Onu daha sıkı tuttum ve kalabalığın arasından soyunma odasına doğru götürdüm. Sadece bir kez durup bıçağımı

rakibime silahı veren adamın boğazına sapladım. Amelia'nın üzerinde daha fazla kan lekesi kalmaması için bıçağı vücudunda bıraktım. Soyunma odasına varana kadar tek kelime etmedim. Onu lavaboya doğru çektim, suyu açtım ve elini sabunla yıkadım, sonra da kendi elimi temizledim. Kaşları derin bir endişeyle çökmüş bir şekilde sessizce izledi. "Yaralısın."

Su berraklaşana kadar elini temizlemeye devam ettim. "Kanına asla dokunmamalıydın."

Yanağıma dokundu. "Ya iç kanama geçirirsen?"

"Hayatımda yeterince işkenceye katlandım, yakın bir tehlikede olup olmadığımı biliyorum ve değilim. Los Angeles'a dönene kadar bekleyebilir."

"Burada Camorra doktorları var," diye fısıldadı şaşkınlıkla.

"Ben bu insanlara göre yenilmezim."

Gözlerini kapattı ve titrek bir nefes verdi. "Seni tekrar o kafese girerken görmeye dayanabileceğimden emin değilim."

"Gidemezsin."

"Yapmayacağım," dedi kararlılıkla, gözleri kararlılıkla doluydu. "Remo bir şeyi kanıtlamak istediği için değil, seni terk etmeyeceğim için. Bunu bir kez yaptım ve bir daha asla yapmayacağım. Babam sana işkence ederken yanında olamadım ama bugün seni destekleyebilirim."

Amelia'nın yokluğunda aylarca, yıllarca beni tüketen öfkeye tutunmak istiyordum ama bu her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Bu kadını seviyordum. Annem küçük bir çocukken benden koparıldığından beri sevdiğim tek kişi oydu. Her zaman sevdiğim tek kişi o olacaktı. Onu öptüm ve kapı açılıp kapanırken, hatta yaklaşan adımlara rağmen geri çekilmedim. Ama sesler çok yakın gelince başımı kaldırdım ve Nino'nun değerlendiren bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdım. "Tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı?"

"HAYIR."

Nino başını iki yana salladı. "Benim önümde rol yapmana gerek yok. Yaralı olduğumu biliyorum. Konağı fethettiğimizde

seni hırpalanmış ve kırılmış halde gördüm. Yaralanmak zayıflık değildir. Gücümüzü belirleyen, onunla nasıl başa çıktığımızdır. Ve sen mantıksız davranıyorsun."

"Hiçbir şey yapamazsın. İkinci dövüşümü iptal etmeyeceğim ve bandajlı bir şekilde sahaya çıkmayacağım. Bu beni öldürmez."

Nino omuz silkti. "Kardeşimde olduğu gibi, seni de ancak kendi inatçılığın öldürebilir." Bana kısa bir baş selamı verip gitti.

Soyunma odasının uzak bir köşesinde ilerlemek, yalnız olmadığımızı hatırlattı. Amelia'nın elini dudaklarıma götürdüm. "Şimdi kulübeye dön. Bir sonraki dövüşüme odaklanmam gerekecek."

Sanki itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ama işaret parmağımı ağzına bastırdım. "Şşş, güvercin. Hadi şimdi git."

Amelia

Soyunma odasından ağır bir kalple çıktığımda, kalabalık hemen bana yol verdi. Bir temizlik ekibi kafesteki kanı silmekle meşguldü. Kafesin dışında ölen adamdan hiçbir iz yoktu. Cesedi dışarı çıkarılmıştı ve kafesin zemini temizlendiğinde, kavgalar hiçbir şey olmamış gibi devam edecekti. Ve bu insanlar için bu sıradan bir şeydi. Yine de kusmuk ve temizlik maddesinin kokusunu rahat bir nefesle

aldım. En azından bazı insanlar bu şiddet gösterisinden şok olmuştu. Çelik-gri'nin bağırsaklarının yere nasıl döküldüğünü düşündüğümde kendi karnım hala çalkalanıyordu. Kusmamıştım. Nestore'un doğum günü gecesindeki genç Amelia gibi değildim. Uzun zaman önceki anılar aklıma davetsizce geldi: görkemli balo salonunun zemini bağırsaklarla kaplıydı ve babam bana iyi davranan çocuğa acımasız gözlerle bakıyordu.

Standa vardığımda kendime gelip bugüne döndüm. "Kocanız gösteri yapmayı biliyor. Asla sıkıcı olmuyor," dedi Remo, gözleri karanlık bir eğlenceyle parlayarak.

"Sanırım maaşına zam gerekiyor," dedim, bankta otururken fazla parlak bir gülümsemeyle.

Fabiano boğuk bir kahkaha attı, sonra içkisine odaklandı.

"Camorra bölgesinin en zengin eyaletinin ikinci adamı. Para kesinlikle sorun değil," dedi Nino ağır ağır.

"Şaka yapıyordu," dedi Savio gözlerini devirerek.

"Kocanızın bu kadar eğlenceli olmasının ödülünün ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Remo, yüzü sertti.

Karnım burkuldu.

"Sana olan sadakati bana olan sadakatinden daha önemli olsa bile, seni yanında tutabilir. Ona bundan daha büyük bir ödül veremezdim sanırım."

Yutkundum. "Nestore sana kesinlikle sadık. Senin için canını verir."

"Ve senin için beni öldürmeye çalışırdı." Arkasına yaslandı, bakışları yeni dövüşçülerin karşı karşıya geldiği kafese kaydı. Konuşmamız bitmiş gibiydi ve bundan sonra Capo'nun yanında daha da dikkatli olmaya karar verdim. Nestore'a bundan bahsetmeyecektim. Belki biliyordu ama güvenliğini riske atmak istemedim.

Nestore'un ikinci dövüşü zamanı geldiğinde sinir krizi geçirmenin eşiğindeydim. Tek istediğim bu kulübeden, bu bardan, bu şehirden ayrılmaktı. Falcone'lardan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum.

Nestore'un ikinci dövüşü neredeyse on beş dakika sürdü, ama Steamroller'in ona karşı hiçbir şansı olmadığı için değil. Sadece iki vuruş yapabildi, biri Nestore'un yaralı tarafına. Ölümü yavaş ve acı vericiydi. Önümdeki içkime, oje rengimin altın rengine ve masanın koyu renkli ahşaplarındaki işaretlere odaklandım.

Kalın bir kemiğin kırılması gibi yüksek bir çatırtı duydum. Acı dolu hırıltılar nihayet dindiğinde, yukarı baktım. Nestore, kafesin ortasında, rakibinin hırpalanmış cesedinin üzerinde duruyordu. Elinde bir şey tutuyordu ve daha yakından bakınca, adamın kalbi olduğunu anladım; organdan sarkan ve kan damlayan bir aort parçası. Adamın başı doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü, kolları ve bacakları da öyle.

Havada yoğun bir kustumuk kokusu vardı. Savio alçak bir ısıklık çaldı, ama o da belli etmemeye çalışsa da biraz bitkin görünüyordu.

Karnım şiddetle guruldadı ve etrafımda olup biteni görmezden gelip kafamın içindeki sessiz bir yere çekilme yeteneğim sayesinde yemeğimi midemde tutabildim.

Remo ayağa kalkıp yüksek sesle alkışladı ve kalabalık da sonunda ona katıldı, ancak kalabalığın tepkisine kesinlikle şok ve tiksinti hakimdi.

Avuçlarımı gönülsüz bir alkış hareketiyle birleştirdim.

Savio, kalabalığın arasından duyabilmem için masanın üzerinden eğildi. "Eğer bu seni kusturmuyorsa ya da daha da iyisi, bacaklarının seni taşıyabildiği kadar hızlı koşmana neden olmuyorsa, o zaman çok sorunlu bir kız olmalısın."

Dudaklarımı büzdüm. "Nestore'un yüzünün ardında gizlenen karanlıktan korkmuyorum."

Savio alaycı bir tavırla Fabiano'ya baktı. Dudaklarını oynatarak, "Çılgın," dedi. Belki de haklıydı. Belki de Nestore kadar kafam karıştıktı. Belki de başından beri öyleydim. Belki de koşmam, Nestore'un karanlığı kadar kendimden kaçma çabamdı.

CHAPTER TWENTY-THREE

Los Angeles'a döndüğümüzde Amelia'nın rahatlaması apaçık ortadaydı. Remo'dan onun kadar korkmuyordum, onun veya Nino'nun varlığından da rahatsız olmuyordum, ama ben de alışkanlıklarına bağlı bir yaratıktım ve kendi bölgemde olmayı tercih ederdim.

Eve dönüş gecemiz için özel planlar yapmıştım. Bu düşünce beni mücadelelerimde ayakta tutmuştu.

Bir ilk daha. Yıllardır hayalini kurduğumuz bu an nihayet gerçek olacaktı.

Amelia'yı, binanın sonunda dövüş çukurunun bulunduğu kubbeye doğru götürmeden önce kendimi hızla toparladım.

Sorularını görmezden gelmişim ve sonunda pes etmişti. Beni temkinli bir bakışla takip ediyordu ama aynı zamanda mavi gözlerindeki heyecan parıltısını da yakalayabiliyordum.

Amelia'yı koltuklarımızın olduğu yere doğru götürürken amfi tiyatronun sıraları sessizliğe büründü.

Yalnızdık. Bu sadece Amelia ve benim için bir gösteriydi. Locaya vardığımızda ona "Diz çök," dedim. Çukurda, başlama emrimi bekleyen dövüşçülere baktı. Dikkatleri yere odaklanmıştı.

"Seni göremezler, görseler bile, gecenin sonunda ikisi de ölmüş olur."

Kaşlarını çattı.

"Bu dövüşün galibi, akşamın son dövüşü olarak benimle karşılaşacak. Beni öldürmek, onun özgürlüğe giden tek bileti."

Bakışları iki dövüşçüyle benim aramda gidip gelirken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden hayatını riske atıyorsun? Hâlâ yaralısın."

"Hayatımı riske atmayacağım. Kazanacağım. Ama önce hem kendimin hem de senin keyfini çıkarmak istiyorum." Sırıttım. "Şimdi diz çök."

Gözleri öfke ve şehvetle parlıyordu, muhtemelen ikincisini inkâr edecek olsa da. Dizlerinin üzerine çöktü, inatçı bakışları bana kilitlendi. Ben de peluş koltuğuma çöktüm ve bacaklarımı açtım.

"Başla!" diye seslendim. Dövüşçülerin başları aniden kalktı ve dövüş çığlıkları atarak birbirlerine doğru koştular. Gözlerimi onlardan ayırıp ayaklarımın dibinde diz çökmüş güzel kadına çevirdim, fermuarımı indirip penisimi çıkardım. Parmaklarımı Amelia'nın boynuna doladım ve onu kendime doğru çektim. İlk başta direndi ama sonra onu öne doğru hareket ettirmeme izin verdi. Dudak ucum dolgun dudaklarına değdi ve onları ön sıvımla kapladı. Bu görüntü, testislerimi şehvetle sıktı. Bana meydan okuyan bakışlarıyla spermimi yaladı ve bunu yaparken dili uç kısmımda gezindi, nefesim kesildi.

"Alay etme," diye homurdandım, boynunu daha sıkı tutarak. Hafifçe bastırarak başını aşağı doğru indirdim, böylece aletini ağzına kaydırdım. Boğazının arkasına vurduğumda öğürdü. Başparmağımla yanağını okşadım.

"Beni daha derine al. Benim için yaratılmışsın. Dayanabilirsin."

Çenesini gevşetti ve etrafımda rahatladığını hissettim. Penisimin daha fazlasını ağzına doğru kaydırırken bacaklarımı sıkıca kavradı. İnledim, onu tamamen doldurduğumda başım geriye düştü ve testislerim çenesine bastırıldı. Kıpırdamadım, sadece hislerin tadını çıkardım. Gözlerimi açtığımda Amelia, bakışları yüzüme kilitlenmiş bir şekilde penisimin etrafında soluk soluğa kalmıştı.

Dövüşçüler kılıçları birbirine çarptığında inleyip nefes nefese kalıyorlardı ama benim gözlerim güzel karımın üzerindeydi. "Hadi."

Geri çekildi. "Daha fazla," diye teşvik ettim, ta ki sadece ucum dilinin üzerinde kalana kadar. "Şimdi beni geri al."

Bir süre penisimin ağzına girip çıkmasını izledim, sonra sert bir çığlık dikkatimi aşağıdaki çukura çekti.

Altımızda, bir dövüşçü diğerinin uyluğunu tek bir bıçak darbesiyle keserken kan dökülüyordu. Amelia'nın ağzında seğiren aletim vardı ama henüz içine boşalmamıştım. Hayatımda çok fazla kan görmüştüm. Artık beni pek heyecanlandırmıyordu, Amelia'nın ayaklarımın dibinde, aletimin uzunluğu onu doldururken nefes almaya çalışması gibi değildi. Atkuyruğundan tutup hareketlerini durdurdum. "Sıra bende," dedim. Henüz istediğim kadar derin olmasa da onu ısıtmak için bir kez yukarı doğru ittim. Sonraki itişim daha derin ve daha sertti ve öğürdü. Bana sulu gözlerle baktı ve atkuyruğunu daha sıkı kavradım, onu kontrol altında tutmak için parmaklarımı iyice içine soktum. Yukarı itmek istediğim etkiyi yaratmadı, bu yüzden başını aşağı ittim, böylece aletimin daha fazlasını aldı. Öksürdü ve boğuldu ama ritmi sürdürdü. Testislerim kasıldı. Yaralı dövüşçü sert bir yumruk attı, sonra da bıçağını diğerinin karnına sapladı. Gülümsedim. Ölümcül bir bıçak darbesi. Bakışlarımı Amelia'ya indirdim, artık kavgayla ilgilenmiyordum. Başını hızla hareket ettirdim, aletini boğazının arkasına defalarca

vurdum ve son uğultular aşağıda dinerken, testislerim patladı ve menimi Amelia'nın boğazından aşağı fışkırttım.

Pompalamaya devam ettim. "En karanlık saatlerimde bu anı hayal ettim," diye hırıltılı bir sesle konuştum, hareketsiz kalırken. Aletim son fışkırıışlarını ağzına bıraktı, sonra seğirmeyi bıraktı. Amelia'nın başını yerinde tuttum, böylece aletim yavaşça yumuşarken ağzını doldurdu. Boşalmamın bir kısmı dudaklarının köşesinden süzülürken bir başka haz dalgasıyla ürperdim. Sonra çenesinden aşağı. "Güzel," diye mırıldandım, parmaklarımı atkuyruğundan kurtarıp saçlarını okşarken. Amelia geri çekildi ve aletimi haz dolu sınırlarından kurtardı. Yutkundu, sonra şişmiş yakut dudaklarını yaladı. Yanakları kızardı. Menimi çenesinden ve dudaklarından sildim, sonra bacaklarının arasına uzanıp şişmiş klitorisine sürdüm. Gözleri arzu ve bir parça öfkeyle bulutlanmıştı. İkisi de beni daha önce hiç olmadığı kadar tahrik ediyordu.

İlk çatışma bir dövüşçünün ölümüyle sonuçlanmıştı. Temizlik ekibi, dövüş alanını hortumla temizledi.

"İkinci dövüş," dedi sunucu. Öfkesi şehvetle silinene kadar klitorisinin etrafında daireler çizdim, sonra elimi çektim.

"Gel," dedim Amelia'ya uzatarak. Onu ayağa kaldırdım. Altımızda kavga yeniden başlamıştı, homurtular ve pantolonlar yukarı çekilmişti. "Arkanı dön ve tırabzana tutun. Sadece yüzünü ve üst bedenini görebilirler." Amelia kaşlarını çattı ama söylendiği gibi yaptı. Klitoris bakımlarımla çoktan hazırlanmıştı ve fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Zarif parmakları tırabzanın etrafına dolandı ve öne eğilirken poposunu bana doğru dayadı. Çukurda acı dolu bir inilti duyulunca vücudu gerildi. Elbisesinin eteğinin altına uzandım, sert popo yanağını avuçladım ve daha aşağı kayarak, uyluklarının arasındaki tepe noktasına doğru kıvrımı takip etmeden önce sertçe sıktım. Orta parmağımı külotunun sıırılsıklam kıvrımında gezdirdim, sırtını kamburlaştırdı ama zevk kendini göstermeden elimi geri çektim. Omzunun üzerinden

bana inanmaz bir bakış attı. Eteğini kaldırıp sırtına örttüm. Dünyadaki son anlarımda görmeyi umduğum bir manzaraydı.

Kaskatı kesildi, bakışları sanki birinin onu kendi bakış açısından görebileceğinden endişeleniyormuş gibi aşağıdaki çukura kaydı. Görseler bile, bunun bir önemi yoktu. Biri bu kavgadan sonra ölmüş olacaktı ve diğeri gecenin sonunda benimle dövüşüp o zaman ölmüş olacaktı. Amelia'nın görüntüsünü mezara götüreceklerdi. Amelia'nın beyaz külotu boşalma ihtiyacıyla ıslanmıştı. Külotunu incecik bacaklarından aşağı çekip ayaklarının dibinde birikmesine izin verdim. Sonra çıkıntılı kıçının manzarasının tadını çıkardım. O güzel bacaklarının arasından amının dışarı çıktığını görebiliyordum. Kıçına bir kez sertçe vurduğum ve süt beyazı teninde kırmızı el şeklinde bir iz bıraktım.

Bana öfkeli bir bakış attı. "Ne yaptım?"

"Bu sadece bir uyarıydı. Huysuzluğunu hissedebiliyorum."

Parmaklarını korkuluktan sıkarken, kalça yanaklarını ovuşturdum, sonra daha önce bir kez tahrik ettiğim güzel rozetine bakmak için parmaklarımı ayırdım. Bunu düşününce ağzım sulandı. Öne eğildim ve dilimi üzerinde gezdirdim. ıslatmak istiyordum. Bir süre buruşmuş deliğinde daireler çizdim, soluk soluğa nefeslerinin tadını çıkardım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Dilimi uzattım ve içine girdim. Dilim ile onu yavaşça becerdiğimde gözlerim kapandı. İmkansız derecede sıkı hissediyordu. Geri çekildim ve başparmağımı kıvrımlarının arasından kaydardım, sularını topladım, sonra onları arka girişinin üzerinde ovuşturdum. Başparmağımı içine ittim. Amelia titrek bir inilti çıkardı ve duruşunu genişletti, parmağımın sırt deliğindeki hissine alışmaya çalışırken bana amını daha iyi görmemi sağladı.

Klitorisini dikkat çekmek için çaresizdi ama bugün ceza ve sabır öğrenme zamanıydı. Gözleri titreyerek kapandı, başparmağımla yavaş bir ritim oluşturdum, sonra nazik bir daireye geçtim. Yumuşak bir inilti sesi geldi, penisim seğirdi. Spermimi tekrar Amelia'nın içine boşaltmaya hazırdım ama

bu sefer, bana borçlu olduğu ilklerin sonuncusu olan arka girişini talep edecektim. Başparmağım büzülmüş açıklığındayken, işaret parmağımla aşağı uzandım ve kıvrımlarını ayırdım, çaresiz klitorisine değene kadar yukarı kaydım. Başparmağımı kığına iterek, pelvisi daha fazla sürtünme için dokunuşuma karşı sallanmaya başlayana kadar düğmesini hafifçe daire içine aldım. Parıldayan amına ve sıkı kığına bakmaktan penisim tekrar sertleşmişti. Ön sıvı başımda parıldıyordu ve kendimi kayganlaştırmak için her yerine sürdüm. Yeterli değildi.

Amelia'yı kalçalarından tutup geriye doğru çektim, ta ki güzel kığı yüzümün önüne gelene kadar, sonra da bacaklarımın üzerine çıkana kadar. Başımı ıslak amına sürttüm, daha fazla kayganlık sağladım. Sadece başıyla içine girdim, inlemesini sağladım, onu becermem için can atıyordu, boğazı ecstasy çığlıklarından çatlayana kadar boşalmasını sağladım.

"Benim sikimi mi istiyorsun?"

"Evet," diye fısıldadı, omzumun üzerinden bana muhtaç bir bakış atarak. Kahretsin. Amelia her bakımdan bana sahipti. Tek bir bakışı beni alevlendirmeye yeterdi. Üzerimde güç sahibi olmasını istemiyordum ama ondan güç almak zordu.

"Yapacaksın ama bunun bedelini acıyla ödeyeceksin."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Aletimi amından çekip çıkardım ve ucu daha da dar olan deliğine değene kadar geriye doğru ittim. Gözleri kaygıyla doldu. Bir elimle boğazını kavrarken, diğer elimle şişmiş klitorisini okşayarak onu olacıklara hazırladım.

"Rahatla. Beni alabilirsin." Boğazını kavrayarak onu geriye doğru ittim, ta ki kığı penisime değene kadar ve sonunda başı gergin kasları delene kadar. Deliğı gidebildiğı kadar genişledi. Acıyla inledi, sırtı kavislendi ve nabızı parmak uçlarıımın altında hızla atıyordu. Güzel yüzündeki acı ve şehvet arasında kalmış ifadeye büyülenmiş bir şekilde boğazını okşadım. Kasları penisimin etrafında gevşeyene

kadar klitorisini daha sert ovdum, sonra onu daha da geriye sürükledim, daha fazlasını talep ettim. Bekledim. Belki üçte biri içerideydi ve o, kaldırabileceği sınırın yakınında görünüyordu ama ikimiz de sınırlarımızı aşmaya yabancı değildik. Bir santim geri çekildim, sonra tekrar içeri girdim.

Nabızı parmak uçlarımda zonkluyordu ve her sert yutkunuşunu hissedebiliyordum. "Bununla savaşıma. Acıyı kucakla ve vücudunun onu kabul etmesine izin ver."

Burnundan derin bir nefes aldı. Diğer elimle amını kavrayıp topuğumu sertçe düğmesine bastırırken boğazını ovdum. Nefes verdi ve gergin kasları penisimin etrafında hafifçe gevşedi. İçinde olmanın hazzı hâlâ neredeyse kör edici yoğunlukta idi, neredeyse acı vericiydi, tıpkı sevdiğim gibi.

Parmaklarımı ipeksi vajina dudakları boyunca kaydırdım, uyarılmasını sağladım, sonra parmaklarımda daha iyi çalışması için klitorisini kapladım. Nefes nefese kalana ve kıcı daha da gevşeyene kadar klitorisinde küçük daireler çizmeye başladım. Daha fazlasını istiyordum. Üzerimde boşalmasını, ağlarken bile daha fazlası için yalvarmasını istiyordum. Klitorisine bastırdım, Amelia'nın üstümde kıvrınmasına neden oldum ve penisimi arka girişine daha da derine soktum. Boğazımdan alçak bir inilti çıktı, gözlerim kafamın içinde geriye doğru kaydı, testislerim patlamak üzereydi ama dürtüyü bastırdım. Bu henüz bitmemişti.

Amelia, acının zevkle bir kez daha karışmasıyla titreyerek donakaldı. Kısa süre sonra kalçaları parmağımı kovaladı, zonklayan düğmesine daha fazla sürtünmeye ihtiyaç duyuyordu. Acının önemi yoktu. Boşalmaya ihtiyacı vardı, bu yüzden kalçalarını hareket ettirdi ve penisimi lezzetli bir şekilde içine soktu.

Zevkin acıya baskın geldiği, kıcının esnemesinin acıdan, heyecan verici, donuk bir sızıya dönüştüğü anı anlıyordum. Başını omzuma yaslayıp boğazını en baştan çıkarıcı şekilde ortaya koydu ve kıcıyla pelvisime sürtündü, ta ki vücudumun nerede bitip onunkinin nerede başladığına emin

olamayana kadar. Parmağımı klitorisine daha hızlı sürttüm ve boğazından, aşağıdaki kavga seslerini gölgede bırakan, safların arasında yankılanan bir çığlık yükseldi. Penisimi kavradı ve ben de tüm kontrolümü kaybedip içine boşaldım.

Daha da sert titredi, vajinası parmaklarıma karşı kasılırken dudaklarından hıçkırık benzeri küçük inlemeler döküldü.

Dudaklarımı çenesinden kulağına doğru gezdirdim. "Seni daha fazla inkar etmeyi düşünüyordum ama sana karşı koymak zor, güvercin. Kışın sikimi çok güzel sömürdü. Esnemeyi günlerce hissedeceksin."

Üzerime çöktü, nefesi düzensizdi. Gözleri gözlerime kilitlendi ve içlerindeki bilge parıltı kalbimi parçaladı. O zaten her bir parçama sahipti.

Ne kadar haklı olduğunu bilmiyordu. Ona söyleyip söylemeyeceğimden emin değildim.

Gözlerindeki bakışı anlayamadım. Neredeyse benden korkuyor gibiydi. "Ben babam değilim," dedim, çünkü belki de geçmişe dönmüştü ve ona bugünü hatırlatmam gerekiyordu.

Başını eğdi. "Kim olduğunu biliyorum, güvercin."

İçimde yumuşadığında, garip bir rahatlama ve kayıp karışımı hissettim. Başımı daha da kendine çekip öptü, dili içeri girdi. Öpücüğe doğru eğildim, vücudumun gevşemesine izin verdim. Hâlâ zevk ve acı kalıntılarıyla uğulduyordu. Kendimi tamamen doymuş ve biraz da bunalmış hissettim.

Acı dolu bir nefes, aşağıda yaşanan kavgayı hatırlattı. Yanaklarım kızardı. Bu adamlar ne kadarını görmüştü? Ne kadarını duymuşlardı? Boşaldığımda çığlıklarımı tutmamıştım.

Nestore sıcak tenimi okşadı. "Çok fazla endişeleniyorsun. Onları öldüreceğim, böylece o anıları da mezara götürecekler." Kalçalarımın tutup beni kucağından kaldırıp yanındaki koltuğa oturttu. Popomdaki tuhaf hisle dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Nestore kendini bir peçeteye silip pantolonunu yukarı çekti. "Şimdi dövüşeceğim. Beni bekle."

Başımı salladım, göz kapaklarım yorgunluktan ağırlaşmıştı. Nestore ortadan kaybolunca külotumu çekip eteğimi bacaklarımın üzerine örttüm. Birleşmemizin kanıtının içimden çekildiğini hissettiğimde rahatsızca kıpırdandım.

Nestore beni neden böyle, tam burada sahiplenmişti? Bana hükmetmek mi istiyordu? Bana gücünü hatırlatmak mı istiyordu? Emin değildim. Her zaman zevk almamı sağlardı.

Nestore aşağıdaki çukurda belirdi. Bu gece onun için korkmadım.

Hiçbir dövüşçü ona karşı galip gelemedi.

Otuz dakika sonra, her iki rakibi de kanlar içinde cansız bedenlere dönüşmüştü.

Ayağa kalktım, kalkıp yatağa gitmeye hazırdım. Üst kata çıkan merdivenleri çıktım, sonra uzun ve dolambaçlı merdivenlerden alt kata indim. Nestore, kan ve yeni morluklarla kaplı bir şekilde çıkışta beni bekliyordu. Elini, vücudunun tek temiz yerini uzattı. Bana dokunabilmek için mi temizlemişti?

Parmaklarımızı birbirine geçirdim ve birlikte dışarı çıktık, sonra da nefret ettiğim malikaneye giden uzun patikaya geri döndük.

Kıçım ağrıyordu ve her adım attığımda sızlıyordu, bu işkence olmalıydı ama bunun ötesinde beni tahrik ediyordu. Acı vericiydi ama ardından gelen orgazmlar bunu telafi etmişti ve daha fazlasını istiyordum. Vücudumun buna dayanabileceğini sanmıyordum. Nestore yakında tekrar penisini arka girişime sokmaya karar verirse, muhtemelen beni ikiye bölerdi.

"Sen evimize sanki kendi sonunmuş gibi bakıyorsun."

"Öyle, hem de senin," dedim. Giysilerimi, özellikle de mahvolmuş külotumu çıkarmak için sabırsızlanıyordum.

Nestore bu sefer itiraz etmedi. Belki de sonunda ikna oluyordu.

"Ama senin için bu perili duvarlara göğüs gereceğim, Nestore."

Çenesi kasıldı ve parmakları benimkilere değdi.

Ana yatak odamıza döndüğümüzde Nestore'la birlikte duş aldık. En mahrem bölgemi bir bezle nazikçe temizledi. Ben de ona aynısını yaptım, sayısız yara izini tahriş etmemek için ekstra nazik davrandım.

Birlikte yatağa girdiğimizde, boynuna bir öpücük kondurdum.

"Seni avladığımda nefretini ve korkunu özlemiştim, ama şimdi tek arzuladığım şey sevgin." Sanki bu sözler onu mahvedecekmiş gibi, işkence çekiyormuş gibi ses çıkarıyordu.

"Sende var," diye fısıldadım. Ondan nefret etmek istesem bile onu sevmekten hiç vazgeçmemiştim.

Nestore hareketsiz kaldı, nefesi kesildi. Hemen bıraktı. "Yalan söyledim."

Geri çekilip yakışıklı yüzüne baktım. "Ne hakkında?"

"İlklerim hakkında."

Gözlerimi kırıştırdım, doğru duyduğumdan emin değildim. "Ne demek istiyorsun?" Göğsümde küçük bir umut

ışığı parlıyordu ama bir sonraki sözlerinin onu söndüreceğinden korkuyordum.

Yanağımı avuçladı, kendine duyduğu nefret yüzüne yansıdı. "Sen kaçtığında, başka bir kadınla birlikte olmaya, beni emmesini sağlamaya çalıştım ama dokunuşuna bile dayanamadım. Tenime değen parmakları, onları elinden koparmak istememe neden oldu."

"Diyorsun ki..."

"Benim ilklerim senin de ilklerin oldu. Yıllar önce söz verdiğim gibi."

Gözlerimden yaşlar boşandı ve onları tutamadım. "Ama nasıl? Nasıl fark etmedim?"

"Ben, insanların gerçek benliğini görmemesi için gösteri yapmayı, başka biri olmayı öğrenmiş bir adamım. Görmeyi beklediğin şeyi gördün."

Başımı salladım. "Ne yapacağını biliyordun."

"İzledim ve öğrendim." Nestore başparmağıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi.

Göğsünü, sonra boynunu ve son olarak dudaklarını öptüm. "Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam. Hepiniz benimsiniz."

"Ben hep öyleydim ve öyle kalacağım güvercin. Kalbim senin güzel avuçlarında ve onu ezmek ya da güvende tutmak sana kalmış. Başka kimsede bu güç yok."

"Ve sen bundan nefret ediyorsun," dedim boğuk bir sesle.

"Bir şeyden nefret ediyor olmalıyım ve bu sen olamazsın."

CHAPTER TWENTY-FOUR

Boş bir yatakta uyandım. Işıkları açmaya bile zahmet etmeden sabahlığımı kaptım ve pencerelerden içeri süzülen ay ışığının yolumu bulmasına izin verdim. Bir sonraki gideceğim yer daha da karanlık olacaktı.

Nestore'u nerede bulacağımı bildiğime dair içimde kötü bir his vardı.

İlklerinin benimkiler olduğunu kabul ederek savunmasız kalmıştı ve şimdi bana yöneltemediği nefreti ve öfkeyi açığa çıkarmak için kendini tekrar güçlü hissetmeye ihtiyacı vardı.

Bodrum katına inen merdivenlerden inerken titriyordum. Acı dolu bir nefes sesi duydum ve son basamakta, merdiven boşluğunun pürüzlü duvarına yaslanıp donakaldım, gözlerimi kapattım. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Son basamağı atmak istemiyordum.

Ürperdim, sonra ayağımı yere vurdum. Üzerime bir gölge düştüğünde dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçtı. "Burada olmamalısın." Nestore'un sesi tehditkârdı. Kolumu tutup beni

yukarı sürükledi. Yatak odasına varana kadar durmadı. Işığı açtım. Yüzünü görmem gerekiyordu ama umduğum teselliği sağlamadı. Kan lekeleri yüzünü ve boğazını kaplamıştı. Elini, kanın artık tenime bulaştığı kolumdan çekti. "Bir daha asla kanlı ellerinle bana dokunmayacağını söylemiştin."

İfadesi düştü. Banyoya daldı ve ıslak bir bezle geri döndü. Kaşlarını çatarak cildimi temizlerken yüzünü izledim, sanki tüm dikkatini buna vermiş gibiydi.

Nihayet bakışlarımla buluştu.

Gözlerindeki karanlıklara rağmen yüzünü avuçlarımın içine aldım.

"Nestore, beni seviyorsan, dur. Sevdiğim çocuğun herhangi bir parçası hayatta kaldıysa, bu çılgınlığa son ver. Ona benziyorsun. Ona bu gücü verme."

Öfke gözlerini parlattı. "Sana olan sevgimden şüphe etme. Neden olduğum adamı sevemiyorsun? Sürekli bahsettiğin çocuk öldü. Bodrumda kilitli kaldığı yıllarda baban tarafından öldürüldü. Bilmen gerekirdi."

Biliyordum. Başparmağımı yanaklarındaki sakalların üzerinde gezdirdim. "İkisini de seviyorum, bu yüzden insanlığını kurtarmanı istiyorum."

"Onu öldüremem."

Başımı salladım çünkü bu cevabı bekliyordum. Belki de gerçekten hayatına son veremezdi.

Ama yapabilirdim.

Yapabilir miyim?

Sonraki iki gün boyunca babamı öldürmenin yollarını düşündüm. Nestore işleriyle meşguldü, ben de kolayca erişebildiğim silah cephaneliğini inceliyordum. Antredeki samuray kılıcı ve mutfak bıçakları söz konusu bile değildi.

Babama, bu iki silahtan herhangi biriyle onu öldürebilecek kadar yaklaşma fikri söz konusu bile değildi. Hayatına son vermenin daha az kişisel bir yoluna ihtiyacım vardı.

Ama birini öldürmek, nasıl yaparsanız yapın, her zaman kişisel bir şey değil miydi?

Sonunda, korumalarımın her zaman kalçalarındaki kılıflarda taşıdıkları silahlardan birini çalmaya karar verdim. Mutfakta öğle yemeği yerken ceketleriyle birlikte silahları da çıkarırlardı; ben de bu durumu kendi lehime kullandım.

Mutfağa girdiğimde herkes hazırolda duruyordu. Korumalarım sandalyelerinden kalktılar.

"Sadece öğle yemeğine katılmak istiyorum. Kocam iş için uzakta olduğu sürece yalnız yemek yemek istemiyorum." Bunu daha önce birkaç kez yapmıştım ama gerginlikleri yüzünden hep rahatsız hissetmişim.

Ancak bugün aklımda bir görev vardı. Üç gardiyanın önünde, dumanı tüten minestrone kaseleri duruyordu. Silah kılıflarını ve ceketlerini serdikleri boş sandalyelerden birine doğru yürüdüm.

"Çok lezzetli görünüyor," dedim.

Mindy utangaç bir gülümsemeyle, ellerini karnının önünde kavuşturmuş bir şekilde, "Size bir kase hazırlamamızı ister misiniz?" diye sordu.

Gülümsedim. "Evet, bir de sakıncası yoksa bir parça ciabatta."

Sandalyeyi geri çektim ve üst ceketini ve kılıfı kazara yere fırlatmış gibi yaptım. Korumalarım ayağa kalkmaya başladı ama ben elimi kaldırdım. "Bırakın. Düşürdüm, bu yüzden ben alıyorum." Eğilmeden önce tekrar yere çökmelerini bekledim, kışımın onlara dönük olduğundan emin oldum, böylece gözlerini kaçırmaktan başka çareleri kalmayacaktı. Mutfak personelinin beni kontrol ederlerse onları ihbar edip etmeyeceklerini asla bilemezlerdi. Dikkatsizlik anlarını kılıfı açmak ve iki silahtan birini taytımın beline yerleştirmek için kullandım. Elbisem bol A kesimdi, bu yüzden altında gizlenen silahın şeklini gizliyordu. Ceketin örttüğü kılıfı

sandalyenin üzerine örttüm, sonra oturdum. Silah rahatsız edici bir şekilde karnıma batıyordu ama şu anda yapabileceğim bir şey yoktu.

Bir kase minestrone ve kocaman, iri bir ciabatta peyniri beni bekliyordu. Küçük bir tabağa biraz zeytinyağı döktüm, üzerine biraz tuz ve karabiber serpip ekmeği içine bandırdım. Ciabatta'dan bir ısırık alıp çorbaya batırdığımda derin bir iç çektim ve ekmeğin suyu ve zeytinyağını emmesini bekledim. Sonuç, ağızda dağılan nefis bir lezzetti.

Korumalarım kendi öğle yemeklerini yemeye devam ettiler ve zarlarını sakladıkları deri çantayı fark ettim. Öğle yemeğinden sonra her zaman birkaç tur para için oynarlardı. Bugün de aynısını yapacaklarını umuyordum. Böylece içlerinden birinin kayıp silahı fark etmesi biraz zaman alırdı. Riskli bir plandı ama aklıma gelen tek şey buydu. Flavia'dan karaborsadan silah almasını istemek istemiyordum. Nestore, saklanmama yardım ettiği için onu cezalandırmamıştı ve öfkesini başka bir şekilde artırmasını istemiyordum.

Ekmeğimi ve çorbanın yarısını yedikten sonra ayağa kalktım. "Öğle yemeği için teşekkür ederim. Biraz uzanmam gerek. Yorgunum. Yemeğinizin geri kalanının tadını çıkarın."

Korumalarım sandalyelerinden birkaç santim kalktılar, sonra döndüğümde hep birlikte yere çöktüler. Nabzım hızlanırken bile telaşsız adımlarla dışarı çıktım. Giriş holüne vardığım anda derin bir nefes aldım.

Keşke moral konuşması yapacak vaktim olsaydı ama korumalarımın ne yaptığını öğrenmesi riskini alamazdım. Bakışlarım mutfak kapısının üzerinden bodruma inen ağır çelik kapıya kaydı. Kaçışımdan sonra oraya ilk gidişim değildi ama hiç yalnız gitmemiştim ve babamı öldürme niyetiyle de gitmemiştim.

Bir adım daha yaklaştım, sonra bir adım daha. Mutfakta kahkahalar yankılandı, planımı uygulamaya koymadan önce yakalanmanın ne kadar gerçek bir tehlike olduğunu hatırlattı. Tereddüt edemezdim. Cesaretimi toplayıp yapılması gerekeni yapmalıydım.

Kapıya doğru kararlı adımlarla yürüyüp kapıyı açtığımda nabzım damarlarımda hızla atıyordu. Merdiven boşluğunun karanlığı tehditkâr bir şekilde önümde uzanıyordu. Korku göğsümü pençeledi ve boğazımı düğümledi. Bir adım aşağı indim, sonra bir adım daha, soğuktan tüylerim diken diken oldu ve dehşet beni ele geçirdi.

Bunu yapabilirim. Nestore için. Kendim için. İkimiz için.

Son basamağa geldiğimde durdum ve birkaç kez hızlı nefes aldım.

"Bunlar kadın adımları," dedi karanlıktan gelen hırıltılı, yaşlı bir ses.

Sıçradım, kalbim göğüs kafesime çarparak sanki dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi küt küt atıyordu.

"Sensin Amelia. Kızım."

Ürperdim ve sonunda bodruma inen son basamağı attım. Dışkı, kan ve idrar kokusu nemli havaya sinmişti. Korkunç anılar zihnimin ön saflarında belirip, her yeri ele geçirmek istiyordu.

Gözlerimin aşağıdaki loş ışığa alışması biraz zaman aldı ve alışınca, en son hücredeki karyolanın üzerinde babamın kambur silüetini fark ettim.

Oda hırıltılı nefeslerle doldu. Ayakkabılarımdan çıkardığı ses ve kendi hızlı nefes alışlarım, babamın nefesinin kesilmesine neden oldu. Burnumu dolduran çürümenin keskin kokusu, içimde tiksinti ve Nestore'un da benim de kaçamadığımız bir geçmişin anılarını tetikledi. Mesafeyi kararlı adımlarla aştım ama parmaklıklardan iki kol boyu uzakta durdum. Silah karnıma değdiğinde serinlik hissetti. Beni sakinleştirdi ama aynı zamanda onu kullanma fikri beni korkuttu.

"Sonunda beni kocanın zalim ellerinden kurtarmaya mı geldin?"

Loş ışıktan memnundum, bu yüzden babamın yüzündeki ifadeden fazlasını seçemedim. "Hayır. Nestore sana ne yaptıysa, hak ettin. Onu şimdi sana işkence eden acımasız ele dönüştürdün. Senin zulmün olmasaydı, bunların hiçbiri olmazdı."

"Acımasız kocan gibi konuştun. Ne oldu sana Amelia?"

"Beni bir bodruma kilitledin. Bana işkence ettin ve beni aşağıladın. Olan buydu. Sen oldun."

"Öyleyse beni serbest bırakmak için değilse neden buradasın? Yaptıklarım için özür mü istiyorsun? Pişmanlıktan sinmemi mi istiyorsun?"

Kalbim sıkışırken bile acı acı gülümsedim. Bu adam nasıl babam olabilirdi? Damarlarımda kanı akıyordu. Sadece düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

Elbisemin altına uzanıp kemerimden silahı çıkardım.

Babam doğrulup kıkırdadı. "Beni öldürmeye mi geldin?"

Yutkundum. "Evet." Kabul edilmek iyi hissettirmişti.

Tekrar kıkırdadı. "Kocan öğrenirse seni cezalandırır. Ölmemi istemiyor. Bana iyilik yapmış olursun."

Bunu onun için yapmak istemedim.

Beni manipüle mi ediyordu?

Önemi yoktu. Kararımı vermiştim. Şimdi geri adım atmayacaktım. Başka bir şansım olmayacaktı. Parmaklıklara yaklaşırken silahı tutan parmaklarım daha da sıkılaştı. Kalp atışlarım o kadar şiddetliydi ki, kulaklarımda yankılanıyordu.

Babamın gözlerine bakmadım. Son bir veda istemiyordum. Aramızda söylenecek hiçbir şey kalmamıştı. Ama hareket edemiyordum. Bunu bitirme isteğimle, bu cinayetin bana neler yapabileceği korkusu arasında kalmıştım.

Nestore'u kurtaracaktı.

Namluyu parmaklıkların arasından geçirip karyolaya doğru nişan aldım ve gözlerimi sımsıkı yumarak, fişek yatağının tık tık sesi mermimin bittiğini haber verene kadar ateş ettim. Son atış kaybolup etrafımda sessizlik hakim olduğunda nefes nefese kaldım. Hırıltılı nefes alış verişim kesildi.

Bir acıma eylemi mi? Yoksa bir bencillik eylemi mi? Yoksa Nestore'a karşı bir sevgi eylemi mi?

Belki üçünden de biraz. Artık net düşünemiyordum.

Merdivenlerden aşağı doğru gürültüyle adımlar iniyordu.

Gözlerim titreyerek açıldı, koridordan arka kapıya doğru fırlamadan önce yere yığılmış cesedi gördüm.

Kapı ardına kadar açılıp duvara çarptı. Nestore'un uzun bedeni kapıda belirdi; siyah kürk mantosu ve elinde uzun bir bıçak dışında çıplaktı. Bu kadar derinlere düşmüş karanlık intikam meleğim. Neden buradaydı?

"Amelia! Ne yaptın?" diye kükredi, gözleri kafese takılınca.

Bana doğru koştu ve beni parmaklıklardan çekip uzaklaştırdı. Babamın kalıntılarına baktı, ama ben sadece yüzünde bir rahatlama ifadesi görmeyi umarak ona baktım. Sadece korku ve dehşet vardı.

"Ne. Yaptın. Sen. mi?" diye sordu kısık bir fısıltıyla, öfkesinden daha çok korkuttu beni. Gözleri benimkilerle buluştu, gözleri acı ve öfkeyle neredeyse simsiyahtı.

"Bitirdim." Yutkundum. "Senin için. Benim için."

Bana doğru yürüdü ve omuzlarımdan tuttu. "Bunu onun için yaptın!"

"Hayır!" Yanağına dokundum, avucumu babamın onda bıraktığı bir yara izine bastırdım. "Bunu senin için yaptım Nestore. Çünkü o yaşadığı sürece özgür değildin. Senin ellerinde olsa bile, var olarak senin üzerinde güç sahibiydi. Ona her işkence etmeye gittiğinde, senden biraz daha azı bana geri dönüyordu. Ya yapacaktım ya da seni kaybedecektim."

"Yalan!" diye homurdandı Nestore, parmakları etime batarken.

Öfkeli bakışlarına karşılık verdim. "Bana yalancı demeye cüret etme. Belki de onu öldürme sebeplerimin hepsi seninle ilgili değildi. Belki de bencillik ediyordum çünkü tüm kalbimle sevdiğim çocuktan geriye kalanı korumak istiyordum."

Yüzümü kavradı, yüzlerimizi birbirine yaklaştırdı. "O çocuk öldü, Amelia. Öldü."

Gözlerimden birkaç damla yaş süzüldü ve yanaklarımdan aşağı doğru süzüldü. "Bazen onun olmasını istediğini

düşünüyorum."

"Evet," dedi sertçe. "Zayıftı. Bana tek hatırlattığı acı ve aşağılanma. Ondan çok daha fazlası oldum."

"Sana sadece acı ve aşağılanmayı mı hatırlatıyor?" diye güçlükle yutkundum. "Peki ya ben?"

Gözleri tereddütle parladı. "Buradasın. Geçmişimden daha fazlasısın. O çocuk seni koruyamayacak kadar zayıftı, seni gerçekten sahiplenemeyecek kadar zayıftı. Ama ben değilim. Seni son nefesime kadar koruyabilirim ve koruyacağım, seni benim yaptım."

"Ama ben onundum; en zayıf anlarında senindim ve şimdi de gücünü en acımasız yollarla kullanırken seninim. Her zaman senin olacağım Nestore, bana neler yapabileceğinden veya beni nereye götüreceğinden korksam bile."

"Karanlığa ve lanete, işte oraya. Keşke seni bu kaderden kurtarabilseydim ama sensiz olamam. Seni bırakamam, seni kurtaracak olsa bile."

"Seni bırakmam. Bir kere gittim, bir daha da gitmem. Nereye gidersem gideyim, seni hep yanımda götürüyorum."

Nestore'un gözleri tekrar benden ayrıldı ve ifadesi yenilenen bir öfke ve bir parça çılgınlıkla çarpıtıldı. "Git."

"Nestore."

"Hayatım boyunca pişman olacağım bir şey yapmadan önce git."

"Bana zarar vermezsin."

"Git artık. Kafamdaki kaosu yatıştırmam gerek ve bunu sen buradayken yapamam."

Geri çekildim. Gözlerindeki öfke ifadesi sonunda dönüp kaçmama sebep oldu. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum ama yaptıklarımla yüzleşmek için zamana ihtiyacı vardı.

Hücre kapısının kilidini açıp içeri girdim; kalbim, Lamorgese'e yakın olduğumda her zaman olduğu gibi, göğsümde küt küt atıyordu; o benim merhametime kalmış bir kafeste olsa bile. Onu içeri kilitleyerek güç dengemizin değiştiğine kendimi inandırmıştım ama sonuna kadar üzerimde gücü vardı. Belki de hâlâ vardı.

Havada atılan silahlardan kaynaklanan keskin, yakıcı bir koku vardı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, darbenin etkisiyle kemiklerim sızlıyordu. Yanmış metalin keskin kokusu burnuma yapışmıştı. Şiddetle ürperdim. Öldüğüne göre şimdi ne yapacaktım? Gücü nasıl lehime çevirecektim?

İçimde öfke ve umutsuzluk savaşıyordu. Amelia bana bunu nasıl yapabilmmişti? Ortalıkta görünmemesine sevindim. Kontrol bende değildi ve ona neler yapacağım konusunda endişeliydim.

Son üç yılımı işkencecime işkence ederek geçirmiştim; bıraktığı yaraları iyileştireceğini, kabusların gitmesini sağlayacağını ve bana bir huzur duygusu vereceğini ummuştum ama bunların hiçbiri gerçekleşmemiştir.

Yaralarla dolu, zayıflamış bedenine dik dik baktım. Beni mahveden, her şeyim dışında beni öldüren adama hiç

benzemiyordu.

Ürperdim, sonra öne doğru çöktüm ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Ağlayacak gibi oldum, sanki hâlâ ağlayacakmışım gibi hissettim, ama bunun yerine başımı geriye atıp umutsuz bir çığlık attım. Bir hışırtı, hücre kapısına bakmama neden oldu.

Amelia. Bembeyaz bir giysi içinde, tehlikenin farkında olmayan bir hayalet gibiydi.

"Git," diye hırıltılı bir sesle bağırdım, yine titrerken.

"HAYIR."

Yapmadı. Hücreye doğru birkaç tereddütlü adım attı. O da buranın anılarına kapılmıştı. Gözleri yanımdaki kanlı bedene değil, bana odaklandı. Aramızdaki son birkaç adımı atıp arkamda diz çöktü. Kollarını arkamdan sıkıca doladı ve yanağını çıplak sırtıma dayadı.

"Ben kendim değilim."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Sana zarar verebilirim."

"Biliyorum." Tenime bir öpücük kondurdu. "Ama gitmeyeceksin, ben de gitmeyeceğim. Bir kere gittim. Kendini bulman için bana ihtiyacın olduğunda bir daha gitmeyeceğim."

"İçinde bulunabilecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Sanki bunun farkındaymış gibi başını sırtıma doğru salladı. "Kalacağım."

Gözlerimi kapattım, bu hücrede kaybettiklerimin, Lamorgese'nin benden acımasızca aldıklarının yasını tutarken vücudumda bir titreme hissettim. Hayatına son verme şansına üzüldüm ve rahatladım çünkü bunu yapacak gücü asla bulamayacağımı biliyordum. Belki de Amelia beni gerçekten özgürleştirmişti, henüz göremesem de.

Sol yanağımdan ıslak bir şey süzüldü. Tek bir gözyaşı. Çeneme takıldı, sonra yere düşüp sıçradı.

"O senin baban," dedim. "İstersen şimdi yasını tut. Onu gömmem. Hayvanlara yem ederim. Bu dünyada ondan hiçbir şey kalmayacak, adının yazılı olduğu bir mezar bile."

"Yas tutmak için zamana ihtiyacım yok, ya da bana sonsuza dek baba kelimesini unutturan bir adam için yas tutacak bir yere ihtiyacım yok."

Omzumun üzerinden elimi Amelia'ya uzattım. Elimi tuttu ve ikimizi de ayağa kaldırdım. Cesede son bir kez kısa bir bakış attıktan sonra, yanımda Amelia ile dışarı çıktım.

Giriş salonuna vardığımızda ve ağır kapı arkamızdan kapandığında, Amelia uzanıp yanaklarımı avuçlarının içine aldı, gözleri yumuşaktı. "Belki de hücreleri kaldırmalısın ya da tüm bodrumu sonsuza dek kilitlemelisin. Orada bizi sadece kabuslar bekliyor. Eğer burada kendimizi evimizde hissetmek istiyorsak, bu kadar çok acı ve ızdırabın kaynağı olmaktan vazgeçmeli. Burası birlikte iyileştığımız yerimiz olsun."

"Benim çok düşmanım var, Camorra'nın da. Onlarla eskisi gibi baş etmeye devam edeceğim."

"Yapabilirsin, ama burada değil. Buranın şiddetin değil, sevginin olduğu bir yer olmasını istiyorum. Bu duvarlar zaten çok fazla şey gördü ve sen buna son verebilirsin."

Gözlerimi kapattım, yumuşak avuçlarının tenimde bıraktığı hissin tadını çıkardım. Belki de haklıydı. Belki de burayı huzur bulabileceğim bir yere dönüştürmem gerekiyordu.

Gözlerimi açtım ve Amelia'yı öpmek için eğildim. "Bunu bizim için yapacağım. Hâlâ karanlıkta kaybolmuş olsam bile, bizi ışığa götürmen için sana güveniyorum."

CHAPTER TWENTY-FIVE

Kafam kaosla doldu ve kulaklarım gürültüyle çınladı. Kaçmam ya da aklımı kaçırmam gerekiyordu. "Bir süreliğine gitmem gerek ama kaos sona erer ermez döneceğim."

Amelia'nın gözleri korkuyla doldu. "Gitmeni istemiyorum."

Daha fazlasını söylemesine fırsat vermeden işaret parmağımı dudaklarına bastırdım. "Şşş, güvercin. Beni durduracak hiçbir şey yok." İtiraz etmek için ağzını açtı ama ben başımı uyarı dolu bir bakışla iki yana salladım.

"Peki ne kadar süreliğine gideceksin?"

Keşke bilseydim. Kafamdaki kaos, kontrol altına alamayacağım kadar güçlüydü ama Amelia'dan birkaç günden fazla uzakta kalma düşüncesi de işkence gibiydi. "Yakında. Birkaç gün. İhtiyacım var..." Tekrar kontrolü ele geçirmek için ne kadar kan dökmem gerektiğinden emin değildim.

Hafifçe başını salladı ama gözleri korku ve üzüntüyle doluydu.

"Duş al ve giyin. Bugün giydiğin her şeyi atmanı istiyorum. Bu kıyafetler yaşananların anılarını taşıyor. Sana yük olmalarını istemiyorum. Öğleden sonrasını onunla geçirebilmen için seni Flavia'ya götürecek birini ayarlayacağım."

Gözlerini kırptırdı, şaşkına dönmüştü ve kafası daha da karışmıştı. "Nestore, beni korkutuyorsun. Senin için gerçekten endişeleniyorum."

"Benim için endişelenme." Derimi parçalayacak kadar zor bir gülümseme takındım. "Öfkemi serbest bırakmak için aradığım insanlar için endişelen."

"Korumalarımı öldürmeyeceksin, değil mi?"

Elimdeki silaha baktım. Rodolfo'nundu. Namlusunda R harfi kazınmıştı. Sadıktı. İlk günden beri sadıktı. Hatası yüzünden onu öldürmeliyim.

Başımı salladım. Askerlerimden birini öldürmek istemiyordum. Bugün yakıp öldürürdüm ama onu değil.

"Neden evdeydin? İşte olduğunu sanıyordum."

"Telefonum alarm çaldığında, biri bodrum kapısını açtığı için, binada, çitlerin yanıdaydım. Merdiven boşluğunda ve aşağıdaki hücre bloğunda güvenlik kameraları var."

"Ah."

Onu öptüm, sonra geri çekildim. "Beni burada tutmaya çalışma." Geri çekildim, sonra döndüm. Evden çıkar çıkmaz öfkemin ortaya çıkmasına izin verdim. Niccolo arabasının başında bekliyordu. Yüzümü görünce "Kahretsin," dedi. "Seninle aynı arabada olmak istediğimden emin değilim. Ne oldu?"

Yanından geçip yolcu koltuğuna oturdum. Birkaç dakika sonra Niccolo da bindi, ama ifadesi temkinliydi.

"Amelia, Aşil'i öldürdü."

Sözler, sanki benim için hiçbir önemi yokmuş gibi, kulağa çok anlamsız geliyordu ama göğsümdeki bıçak saplanır gibi ağrı ve o mutlak güçsüzlük hissi bambaşka bir hikaye anlatıyordu. O gitmişti. Kazandığımı hissetmemeli miydim?

Sonunda mutlak kontrol bendeymiş gibi? Bir daha asla beni manipüle edemeyecek veya alay edemeyecekti.

Ve ben ona yaptıklarının bedelini asla ödetemezdim.

Niccolo'nun gözleri büyüdü ve elini arabasını çalıştıracak düğmeden çekti. "Ah, kahretsin. Bu hiç iyi değil."

Yüzümü buruşturdum. "Bana onu öldürmemi defalarca söylemedin mi?"

"Yaptım, ta ki dilimi koparmakla tehdit edene kadar." Motor düğmesine basıp arabayı çalıştırdı. "Şimdi Amelia'ya ne yaptığını sormaya neredeyse korkuyorum."

Amelia'dan uzaklaşarak araba yoluna doğru yöneldikçe küçülen malikaneye baktım.

"Hiçbir şey," dedi Niccolo inanmaz bir kahkaha atarak. "Vay canına."

"Beni uyuşturucu satıcılarımızdan birini öldürdükleri Bratva sığınağına götürün." Oradan başlayacak ve öfkemin beni nereye götüreceğini görecektim.

Niccolo alçak sesle ısıklık çaldı. "Kan dökceksin."

"Kan ve bağırsaklar. İçimdeki öfkeyi serbest bırakmam gerek."

"Bana saldırmadığın sürece sorun yok. Bu gece için iptal etmek istemediğim planlarım var çünkü öldüm."

"Biz bir aileyiz. Seni öldürmem için çok uğraşmam gerekir."

Niccolo kıkırdadı. "Dürüst olmak gerekirse, bir süre pek emin değildim."

"Bir süre ben de öyle değildim ama şimdi öyleyim." Onu öldürebilirdim, tanıdığım herkesi öldürebilirdim, Amelia hariç, ama istemiyordum. Amelia söz konusu olduğunda, onu öldürmek istememek kadar basit değildi. Onu fiziksel olarak öldüremeyeceğimi biliyordum. Onu öldürmeden önce bıçağı kendi kalbime saplardım.

"Takviye kuvvet çağırayım mı?"

"Ben oraya tek başıma gireceğim."

"Hayır, gelemezsin. Seninle geleceğim. Delilik seni yenilmez yapmaz."

Başımı salladım. "Başka kimse yok." Gül filizleriyle kaplı duvarları geride bıraktık ve her seferinde olduğu gibi özlem ve rahatlama karışımı bir duygu hissettim.

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Cesedin durumu ne? Güvenilir adamlara söyle, onu kafeslere götürüp aslanlara yedirsınler. Eğer ondan geriye bir şey kalırsa, onu okyanusa atsınlar ki balıklar yiyip bitirsin."

Niccolo sırtıttı, sonra başını salladı, gözleri ilerideki trafiğe odaklandı. "Pekala. Bilmem gereken başka planlar var mı? Amelia değişiklik getirecek gibi görünüyor."

Kuzenime gözlerimi kıstım, benimle dalga mı geçiyor emin değildim ama rahatlamış görünüyordu. Değişim. Belki de gerçekten zamanı gelmişti. "Bodrumun girişini tuğlayla kapatabilecek birini bulmanı istiyorum."

Niccolo başını salladı. "Pekala. Anlaşıldı. Yani artık resmi hapishanemizde kişisel tutuklular mı tutacaksınız?"

"Evet." Bir yıl önce bana işkence eden diğer adamların sonuncusunu öldürdüğümünden beri Achille dışında kişisel bir tutsağım olmamıştı.

Niccolo, iki ila beş Bratva askerinin bulunduğu deponun önüne park etti. Gözlerimi kapatıp öfkemin dışarı çıkmasına izin verdim. Derin bir nefes alıp kapıyı iterek açtım ve dışarı çıktım.

Paltomun altındaki kılıfta bir bıçak ve bir silah vardı. Yine de çıplak ellerimi kullanma şansım olacağını umuyordum. Şahsen öldürmem gerekiyordu.

Niccolo silahını çekmiş halde yanıma geldi. "Arkanı kollayacağım. Sanırım öldürmek istiyorsun?"

"Evet. Yapmam gerek."

Savaşçı bir çığlık atarak tahta arka kapıyı tekmeledim ve karanlığın beni tüketmesine izin verdim.

Amelia

Duş alıp bugün giydiğim kıyafetleri çöp poşetine doldurdum, ardından uçuşan beyaz bir etek ve kısa kollu beyaz bir bluz giydim.

Midemde bir taş ağırlık yapıyor gibiydi ve biraz midem bulanıyordu. Nestore ne yapıyordu acaba?

Dengesiz görünüyordu ve onu destekleyecek ben olmadan ne yapacaktı? Ona mesaj attığımda iletilmediği için cep telefonunu kapatmış olmalıydı.

İç çekerek aşağı indim. İki korumam beni fuayede bekliyordu, biri silahını çaldığım adam Rodolfo'ydu.

Yüz ifadesi gergindi ama hiçbir şey söylemedi. Özür dilemeyi düşündüm ama tekrar yapacağın bir şey için özür dileyebilir misin?

Sessizce onları siyah limuzine doğru takip ettim. Zihnim yaptıklarımı tekrar hatırlamaya çalıştı ama babamla ilgili her türlü düşünceyi engelledim. şimdi bunu düşünemeyecek kadar kırılğan, dengesiz hissediyordum.

Flavia'nın malikaneden arabayla sadece beş dakika uzaklıkta yaşıyor olması beni inanılmaz mutlu etti.

Korumalarım arabayı Flavia ve Luciano'nun yeni evi olan bungalovun ağaçlarla çevrili giriş yoluna park etti. Arabadan indim ama Rodolfo'nun zili almasını beklemek zorunda

kaldım. Kapıyı Flavia'nın koruması olan başka bir adam açtı. Kısa bir tartışmanın ardından içeri girmeme izin verildi.

Flavia ve Luciano mutfak masasında oturmuş, boya kalemleriyle resim çiziyorlardı. Tavandan tabana pencerelerden içeri dolan güneş ışığı, Hollywood Tepeleri'nin manzarasını sunuyordu.

Flavia yüzümü görünce ayağa kalktı ve yanıma koştu. Kot pantolon ve atlet giymişti, ayakkabı giymemişti, beni kendine çekip sarıldı, sonra derin bir kaş çatarak bana baktı. "Solgun görünüyorsun."

Ona zayıf bir gülümsemeyle baktım. Yalnızdık. Korumalarımız bize biraz zaman tanımak için arka planda bekliyorlardı, ben de fısıldadım: "Onu ben öldürdüm."

Flavia'nın gözleri büyüdü. "Achille mi?"

Başımı salladım. Luciano boya kalemini bırakıp bana doğru koştu, bacaklarıma minik bir yıkım topu gibi çarptı. Onu kaldırıp yanağından öptüm, gözlerimde şüpheli bir karıncalanma hissettiğimde dikkatimin dağılmasına sevindim. Yüzünü buruşturdu. "Ben artık büyüdüm."

"Öylesin," dedim ve onu tekrar yere bıraktım. Masaya geri döndü ve siyah bir pastel boya aldı. Resimlerinin çoğu siyah beyazdı, bu beni endişelendiriyordu. Genç ruhunun bir yansıması mıydı bu? Dünyamızın karanlığı, sonunda herkesi etkilediği gibi onu da etkilemişti.

"Amelia," diye fısıldadı Flavia kısıp sesle. "Ne oldu?"

"Onu vurdum. Bitirdim."

Sesim boğuk ve duygusuz geliyordu. Flavia gözlerini kıstı. "Beni biraz korkutuyorsun."

"Çünkü benim birini öldürebileceğimi düşünmüyordun."

"Elbette hayır, ikimiz de işkencecimizi öldürebilirdik, ama sen... tuhaf görünüyorsun."

Gözyaşlarına yenik düşmek istemediğimden, kendimi gülümsemeye zorladım. Üzgün bile değildim. Babam için yas tutmuyordum. Ondan nefret ediyordum ama içimdeki küçük, çocuksu bir yanımda, keşke sahip olsaydım dediğim bir baba figürü için yas tutuyordu. Hiç var olmamış ve artık asla

var olmayacak biri. Babamın asla düzgün bir baba olamayacağı da aşikârdı. "Rahatlamadın mı?"

"Elbette, öldüğüne sevindim ama keşke sen olmasaydın." Elimi sıktı. "İyi olacak mısın?"

"Ondan nefret ediyordum."

Başını salladı, sonra hüznle gülümsedi. Gözlerim çok sıcaktı. "Bazen duygularımız anlamsızlaşır. Bazen bir şeyin bittiğine sevinsek bile, bittiği için yas tutabiliriz."

Gözlerimi kapattım çünkü ağlamayacaktım; Luciano bizimle aynı odadayken ve lanet olası babam yüzünden değil. "İyiyim," diye üsteledim, resminin üzerine eğilmiş Luciano'ya bir bakış atarak.

Hafifçe başını salladı, sonra inanmaz bir ifadeyle pencereye baktı. "Peki ya kocanız? Kızmaz mı?"

"Zaten biliyor ve kızgın, ama daha çok kafası karışık. Her şey yoluna girecek."

"Ah, Amelia."

Ona daha parlak bir gülümsemeye baktım. "Her şey yoluna girecek. Artık yolumuza devam edebiliriz."

Omzuma dokundu. "Umarım öyledir. Tek isteğim, hak ettiğin parlak geleceğe kavuşman."

Flavia'nın evinden ayrıldığımızda, Nestore için hâlâ endişelensem de, biraz daha umutlu hissettim. Mesajlarım henüz iletilmemiştir.

Nestore o gece eve gelmedi ve ertesi sabah uyandığımda mesajlarım hâlâ cevapsızken, derin bir huzursuzluk hissi beni sardı. Nestore'un yaptıklarından sonra içindeki şeytanları serbest bırakması gerektiğini anlamıştım ama keşke beni de haberdar etseydi.

Giyindim ve kahvaltıdan birkaç kırıntı yedikten sonra kendimi dünyadaki en sevdiğim şeyle oyalamaya karar verdim: çiçekler. Onlarla çalışmayı özlemiştim. Bahçelerde çiçek tarhları yoktu ve labirentteki güller beni fazlasıyla ürkütüyordu. Korumalarımı aramaya gittim ve onları öğretmenler odasında buldum. "Beni bir çiçekçiye götürebilir misin?"

Rodolfo neredeyse ayağa fırladı. "Elbette. Aklında bir şey var mı?"

Bilmiyordum, bu yüzden internette hızlıca dükkan aradım, sonra da adresi korumalarımaya verdim. Güneş harika parlıyordu, Los Angeles'ın üzerindeki gökyüzü bulutsuzdu. Bazen malikanemizin başka bir boyutta olduğunu, etrafımızdaki dünyadan kopuk olduğunu hissediyordum.

Çiçekçiye girip çeşit çeşit çiçeklerin kokusunu içime çektiğimde, vücudumdaki gerginliğe rağmen dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Çiçek stantlarını inceleyerek aranjmana hangilerini dahil edeceğime karar vermeye çalıştım. Çiçekçi bana yaklaşıırken bana belirsiz bir gülümsemeye bakarken, kapının iki yanında duran iki korumama gergin bakışlar attı.

"Bunun için üzgünüm," dedim ve yanımdakilere başımı salladım.

"Sorun değil. Sanırım onları yanınızda bulundurmanızın bir sebebi var. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Çiçeklere göz gezdirdim. "Karanlık bir odaya ışık getirecek büyük bir buket istiyorum. Ama..." diye tereddüt ettim. "Buketi kendim bağlamak istiyorum. Eskiden bir çiçekçide çalışıyordum ve gerçekten özlüyorum. Elbette, sanki bağlamışsın gibi sana ödeme yapacağım."

Çiçekçinin gözleri büyüdü ama sonra gülümsedi. "Yardıma ihtiyacın olursa çekinmeden sorabilirsin. Sana etrafı gezdiririm."

Bana budama ve bağlama için ihtiyacım olan her şeyin bulunduğu iş yerini gösterdi, sonra geri çekilip çiçekleri incelememe izin verdi. Nestore için endişelerim, içimdeki çiçekçiyi ortaya çıkarmamı zorlaştırıyordu.

"Nasıl bir ışık hedefliyorsunuz?" diye sordu çiçekçi sonunda.

Beyaz frezya çiçekleriyle dolu bir vazanın önünde durdum. "Taze sabah ışığı."

Gülümsedi. "Beyaz, limon yeşili ve açık yeşilden oluşan bir renk paleti önerebilir miyim?"

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Evet." Birkaç beyaz frezya, açık yeşil ortanca, limon sarısı gerbera ve yumuşak sarı aslanağzı seçtim, sonra çalışma masasına doğru yürüyüp sarmaya başladım. Otuz dakika sonra dükkandan çıktığımda kendimi biraz daha hafif hissettim. Buket ışığı yakalayıp yoğunlaştırıyor gibiydi. Malikanenin kalıcı karanlığı için mükemmeldi.

Limuzinin arka koltuğuna yerleşirken buketimin kokusunu bir kez daha içime çektim. Birkaç dakika sürdükten sonra, korumalarım aniden konuşmayı kesti. Ruh hallerini anlamak için yukarı baktım. Yüz ifadeleri gergin ve kararlıydı, yan ve arka aynalara bakışları arasında gidip gelirken çeneleri kilitlenmişti. Endişelerinin sebebini anlamak için koltuğumda döndüm. Devasa siyah bir kamyonet, bize yakın kalmak için trafiğin arasından geçiyordu.

"Takip ediliyoruz."

Cevap sessizlikti.

"Onlar kim?"

Rodolfo bir köşeyi dönerken boğazını temizledi, sonra bir başkasını daha, hızlandı ama yarışmadı. Trafik yoğundu ama yoğun saatlerdeki kadar kötü değildi. "Bratva'dan olabilirler. Yakın zamanda onlarla bir tartışma yaşandı, bu yüzden intikam peşinde olabilirler."

"Yani onların babamın eski takipçileri olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Saldırılarını genellikle gizlice yaparlar. Bu açık tehdit, Bratva gibi kokuyor."

"Gittiler," dedi diğer koruma Rodolfo'ya. Adını sürekli unuttuyordum. Benimle nadiren konuşurdu.

Omzumun üzerinden bir bakış daha attım. Kamyonet gerçekten gitmişti. "Sence trafik yüzünden mi vazgeçtiler?"

"Hayır," diye mırıldandı Rodolfo. "Bu onların uyarısıydı. Daha sonra saldıracaklar. Hadi seni Romano Malikanesi'nin surlarının içine geri götürelim."

"Kocama ulaşip haber vermenin bir yolu var mı?"

"Belki."

Bana daha fazlasını söylemek istemediği belliydi. Nestore mu söyledi? Belki de düşündüğümde daha öfkeliydi. Gerçekten biraz mesafeye ihtiyacı vardı. Diğer korumam telefonuna bir şeyler yazmıştı, muhtemelen Nestore'a bir mesaj. Ya da belki de Niccolo'yla iletişime geçmişti. Numarası bende yoktu. Bunu kesinlikle değiştirmem gerekiyordu.

Malikaneye döndüğümde buketi kristal bir vazoya koyup yemek masasının ortasına yerleştirdim. Gülümseyerek öğleden sonra atıştırması için mutfağa yöneldim. Vahşi kedilere bakan Sasha ve çok genç, tanımadığım bir adamın mutfakta, aşçının dikkatli bakışları altında büyük bir kasaya et ve kemik sakladığını görünce şaşırdım.

"Vahşi kedileri besleyecek misin?" diye sordum. "Sana katılmayı çok isterim."

"İstersen sen de gelebilirsin. Çok eğlenceli olur," dedi genç adam, fazla tanıdık bir gülümsemeye. Umurumda değildi ama Nestore kesinlikle ifadesini beğenmezdi. Aynı yaştaydık, belki de bu yüzden benimle bir arkadaş gibi konuşabileceğini düşünüyordu.

Sasha ona sert bir bakış attı. "Bu yeğenim Lev. Buraya yeni geldi ve belli ki kuralları bilmiyor." "İsterseniz çitaları ve kaplanları besleyebiliriz. Aslanlar zaten yemeklerini yediler, Bayan Romano."

"Başka planım yok, bu yüzden çok isterim. Daha sağlam ayakkabılar giyeyim." Hemen vestiyere koşup beyaz spor ayakkabılarımı giydim. Onlar da kirlenirdi ama sahip olduğum beyaz-altın sandaletlerden, topuklu ayakkabılardan ve babetlerden daha iyi bir seçimdi.

Sasha ve Lev beni mutfağın arka girişinde bekliyorlardı. Evden hiç bu kapıdan çıkmamıştım ve çöp kutularımızı ve ahşap bir çitin arkasına gizlenmiş küçük bir sebze ve ot bahçesini görünce şaşırdım. İki adamı patikadan çitlere doğru takip ettim. Sasha yeğenini azarlamış olmalı ki bir daha benimle konuşmaya çalışmadı.

Önce çita evine girdik. Lev kollarını sıvayıp et parçalarını doğrama tahtasına yerleştirmeye başladı. Gözlerim iki kolunun kıvrımındaki morluklara takıldı. Sasha hayvanlar için mama takviyeleri dolu şişeler çıkardı, sonra döndü. Gözleri morluklara kaydılar ve yüzü asıldı. Lev'e doğru yürüdü ve ensesinden tuttu. Kendi kendine Rusça bir şeyler mırıldandı. Nestore yarı Rus yarı İtalyan olduğunu söylemişti. Lev hızla kalkıp doğrama tahtasının yanındaki tahta et dövecine uzandı.

Uyarı diye bağırdım ama çok geçti. Lev, Sasha'nın kafasına vurdu. Yere yığıldı. Öldüğünü anlayamadım ve Lev'in dikkatini bana vermesi nedeniyle bunu öğrenmeye vaktim olmadı. Lev, bir elinde yumuşatıcıyla bana doğru ilerledi.

"Bana zarar verirsen kocam seni olabilecek en vahşi şekilde öldürür," diye uyardım geri çekilirken.

"Kocan burada değil ve kaçtığını düşünecek. Kediler cesedini yiyecek ve Bratva parçalanmış kafanı ona teslim ettiğinde, ben de bitmek bilmeyen bir kokain ve kız stoğuyla Karayipler'de olacağım."

Beni yumuşatıcıyla mı öldürecek? En acısız ölüm olmayacaktı. Korku kaslarımı gererken kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Ama korkuya veya acıya yabancı değildim ve bu uyuşturucu bağımlısının kafatasını parçalamasına kesinlikle izin vermeyecektim.

CHAPTER TWENTY-SIX

Et döveceği başının üzerinde havaya kalkınca Lev beni köşeye sıkıştırdı. Evin tek kapısına giden yolumu kesti. Yanlara doğru çekilip bir plan yapmaya çalıştım. "Ya Sasha?"

"Kediler de onu yiyecek."

"O senin amcan," dedim dehşetle. En yakın aile içindeki zulme aşına olmadığım söylenemezdi.

"Ailem uyuşturucu kullandığım için benden nefret ediyor. Beni sürekli rehabilitasyon merkezlerine kapatıyorlar."

"Çünkü önemsiyorlar."

Sırıttı. "Konuşmayı bırakabilirsin. Seni esirgemeyeceğim. Bu, hayatının fırsatı."

Bakışlarım tavandan sarkan kancalara kaydı. Sadece tavşanlarla görmüş olsam da, kocaman bir et parçasını taşıyabilecek kadar sağlam görünüyorlardı. Lev çok uzun boylu değildi ve siskaydı. Kancalar onu taşıyabilirdi. Ama onu kancaya nasıl bağlayacaktım?

Kapağı ve kancaları çalıştıran duvar paneline doğru geri çekildim, sonra yükseltilmiş platforma doğru basamağı tırmandım.

"Kaçamazsın," dedi alaycı bir tavırla.

"İstemiyorum," dedim, onu hazırlıksız yakalayan sert bir gülümsemeyle. Kısa bir an duraksadı, sonra et döveceğini başının üzerine kaldırdı. Kalkık kolunda geniş bir deri bileklik vardı. Bu işe yarayabilirdi. Platformun tam önünde durduğunda fırsatı değerlendirip üzerine atladım. Ama momentum ve güçsüzlüğü bizi geriye doğru yuvarlayıp duvara çarptırdı. Sıska olmasına rağmen benden daha güçlüydü ama belli ki dövüşmeye alışık değildi. Dişlerimi yanağına olabildiğince sert geçirdim, kanını çektim ama etini koparmadan önce geri çekildim. Çığlık atarak boştaki eliyle yanağını kapattı. Kancayı yakaladım. Sıkı tel halat sayesinde onu ancak yirmi beş santim kadar aşağı çekebildim. Acı dolu anını değerlendirerek kolunu iki elimle kavradım ve deri bilekliği kancanın üzerinden geçirdim. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve et döveceğini hâlâ tutan, artık kancaya bağlı eline baktı. Bana saldırdı ama o bana ulaşamadan geriye doğru sendeledim ve parmaklarımı Nestore'un kapağı açmak ve kancaları hareket ettirmek için kullandığı iki düğmeye vurdum.

Bir iniltiyle, tepedeki çelik kapak açıldı ve kanca hareket etmeye başladı, Lev'i de beraberinde geriye doğru sürükledi. Ne yazık ki, tavana yakın bir açıklık, Lev'in duvara çarpması anlamına geliyordu. Kanca gıcırdadı, motor kükredi, sonra Lev'i ayaklarından fırlattı. Kolunun açıklığın kenarına çarptığı açığı onu döndürdü ve mide bulandırıcı bir çatırtı sesi duyuldu. Lev'in yüzü acıyla doldu, ancak tel daha da ileri gidip vücudunu yukarı ve sonra açıklıktan sürükledikçe sesi kesildi. Deri bilekliğinden hala kancadan sarkarken aşağı düşüşünü izlemek için pencereye doğru koştum. Kolu dirseğinden bükülmüştü, omzu çıkmıştı ve bileği açık bir kırık nedeniyle kanıyordu. Makine onu

bölmenin içinden sürüklerken ayakları ve dizleri yerden kaydı. Çığlık attı ve ayağa kalkmaya çalıştı - boşuna.

Çitalar avlarını bırakıp peşinden koşturmuşlardı; belli ki sıra dışı avlarıyla ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Çitalar insanlardan çok çekinirdi. Keşke kaplanların yaşam alanında olsaydı. İntikam dolu düşüncelerim karşısında sersemlemiş bir şekilde duraksadım, ama beni vahşice öldürmeye çalışan ve ömür boyu yetecek kadar uyuşturucuya sahip olmaya çalışan adama hiç acımadığımı fark ettim. Hem de sadece bana değil, amcasına da.

Sasha'nın hâlâ hareketsiz bedenine omzumun üzerinden baktım. Platformdan atlayıp yanına gittim ve dizlerimin üzerine çöktüm, sonra parmaklarımı boğazına bastırdım. Hemen nabzını buldum. Yıllardır Nestore'u aynı şekilde kontrol ettiğim için artık bir uzmandım. Alnının üzerindeki saç çizgisindeki bir kesikten kan sızıyor ve şişman bir yumru oluşuyordu. Hayatta olması, hayatta kalacağı anlamına gelmiyordu. Kafa travması şaka değildi.

Kemerinin arkasına takılı telsize uzandım. Daha önce hiç kullanmamıştım ama personelin zaman zaman kullandığını görmüştüm. Telsize konuşmadan önce başkalarının kullandığını gördüğüm yan taraftaki büyük düğmeye bastım. "Ben Amelia Romano. Çita evindeyim. Sasha ve ben yeğeni tarafından saldırıya uğradık. Takviyeye ihtiyacı var."

Hat cızırdadı, ardından bozuk bir ses duyuldu. "Takviye kuvvetler yolda. Güvenli bir yere gidin."

Omzumun üzerinden, Lev'in hâlâ geniş bir çember çizerek sürüklendiği bölmeye baktım. Ağlıyordu. Bilekliğini çıkarmaya veya başka bir şekilde kurtulmaya bile çalışmıyordu. Nasıl bu kadar çabuk pes edebilirdi?

Kötüydü. Ölümü hiç de hoş olmayacaktı.

Sasha inledi.

"Hey," dedim sessizce. "Kıpırdama. Başın yaralı."

Sasha'nın gözleri kaydı, sonra fal taşı gibi açıldı. Suratını buruşturdu, gözleri bir anlığına şaşıştı, sonra tekrar bana odaklandı. Kolunu altına alıp doğrulmaya çalıştı ama

başaramadı. "Kıpırdama!" diye emrettim. "Daha da kötüleştireceksin."

"Seni korumam gerek."

Güldüm. "Bunun için biraz geç. Yeğenini ben hallettim." Muhafazayı işaret ettim ve Sasha bakışlarımı takip etti. Geriye doğru çöktü. "Seni bu yüzden karısı yaptı."

Dudaklarımı büzdüm ama yorumumu düşünmeye vaktim olmadı çünkü muhafazanın kapısı çarparak açıldı ve dört silahlı muhafız içeri daldı. Rodolfo yanıma koştu ve beni ayağa kaldırdı.

"Güvendeyim," dedim biraz sinirlenerek. "O, muhafazanın içinde."

Rodolfo, muhafazayı tararken hâlâ bileğimi tutuyordu. Lev en sondaydı ama makine onu yavaşça pencereye doğru sürükledi.

"Bırak onu," dedi karnımı ısıtan derin, tanıdık bir ses. Gözlerim, Nestore'un siyah giysileri, kürk mantosu ve kemik tacıyla heybetli görüldüğü kapıya kaydı.

Nestore odaya dalıp yüzümü yara izli avuçlarının arasına aldığımda Rodolfo beni bıraktı. Yüzünde tekinsiz bir ifade vardı. "Seni terk ettim ve neredeyse ölüyordun."

"Hayattayım."

Başını homurdanarak salladı. "Kendimi asla affetmezdim."

"Ben hallettim."

"Ama buna gerek kalmamalıydın. Kendime şiddetten uzak duracağına dair söz verdim." Başparmağını dudaklarımda gezdirdi, sonra kanı gösterdi.

"Benim değil," dedim. "Onu korkutmak için yanağını ısırdım."

İşte o zaman ağızımda metalik bir kan tadı hissettim. Nestore eğilip alnımı, sonra yanaklarımı ve son olarak da dudaklarımı öptü. "Bir daha asla birinin sana bu kadar yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Asla." Geri çekilip adamlarına dönerken sesi vahşice çınlıyordu. "Neden karımı öldürmeye yaklaştı?"

Rodolfo başını eğdi. "Sasha ve yeni yardımcısıyla vahşi kedileri beslemek istiyordu. Biliyorsun, yeğeniyle."

Nestore'un gözleri Sasha'ya kaydı, Sasha ise sanki bunun ölüm fermanı olduğunu biliyormuş gibi, bakışlarında bir teslimiyet ifadesiyle hareketsiz kaldı. "Ona kefil oldun."

"Temiz olduğunu sanıyordum... Özür dilerim efendim."

Nestore'un ifadesi soğuk ve acımasızdı. Lev sürüklenerek camın yanından geçerken cama doğru ilerledi. "Çitalar onunla ne yapacaklarını bilmiyorlar. Belki biraz cesaretlendirmeye ihtiyaçları vardır."

"Onu sorgulamayacak mısın?" diye sordu Rodolfo.

Nestore, bıçağını tutucusundan çıkarıp adama fırlattı. Bıçak adamın omzuna saplandı. Rodolfo çığlık atıp sapını kavradı, teni bembeyaz kesildi.

"Bir daha asla benden şüphe etme," diye hırladı Nestore, sonra elini uzattı. "Bıçağımı geri istiyorum."

Rodolfo parmaklarını sapın etrafına doladı, yüzü acıyla buruştu ve alnında ter damlaları parladı. Bıçağı çekip dizlerinin üzerine çöktü. Titreyen eliyle kanlı bıçağı kaldırdı. Nestore bıçağı ondan aldı, sonra boştaki elini bana uzattı. Ben de elimi onunkine koydum ve beni çitin etrafındaki bir kapıya doğru götürdü. Cebindeki küçük bir anahtarlıktan sarkan anahtarla kapıyı açtı. "Bana katılmak ister misin?"

Başımı salladım. Bana hafifçe gülümsedi ve beni kafese götürdü. Çitalar başlarını kaldırıp bize baktılar ama yaklaşmadılar. Lev'e olan ilgilerini kaybetmişlerdi.

Nestore pencereye doğru bir darbe indirdi ve makine durdu. Lev bize doğru baktı ve Nestore'u görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Kendini yaraladı ve sonra acı içinde bağırdı. Nestore beni sallanan Lev'e doğru götürürken başını salladı.

"Kolunu ve bileğini birkaç yerinden kırmışsın. Çok acı verici olmalı," dedi Nestore, sakın bir tavırla.

"Evet," dedi Lev soluk soluğa, sanki Nestore'un ona acıdığını düşünüyormuş gibi yüzü umutla aydınlandı.

Neredeyse gözlerimi devirecektim ona.

"Şu an hissettiğin acı, karıma saldırdığın için sana yaşatacağım acının yanında hiçbir şey."

Lev gözlerini kırptırdı, sonra Nestore önünde durduğunda korkmuş bir fare gibi hareketsiz kaldı. Nestore'un asil yüz hatları tiksinti ve öfkeyle çarpıldı. "Zavallı. Gerçekten bir Romano'yu öldürebileceğini mi sandın? Yanımda olmaya mahkûm bir kadını mı?"

Lev hiçbir şey söylemedi. İşediğinde pantolonunun kasık bölgesi karardı.

Nestore'un dudakları kıvrıldı. "Bakalım çitaların dikkatini çekebilecek miyiz?"

Nestore öne eğildi ve kılıcını Lev'in baldırına birkaç hızlı ve keskin hareketle sapladı. Lev irkildi ve çığlık attı. Nestore pencereye doğru işaret etti ve çelik tel tekrar hareket etmeye başlayarak Lev'i arkasından sürükledi. Baldırındaki kesiklerden yere kan damlıyordu.

Çitalar havayı kokladılar ve sonunda içlerinden biri Lev'in peşinden koşmaya başladı.

Zarif kedinin Lev'in bacağını koklamasını izledim. Çığlık atıp tekmeledi. Hayvan çok hızlıydı ama belli ki avına direnmekten hoşlanmıyordu.

"Sanırım onu kaplan bölmesine atmak zorunda kalacaksın," dedim.

Nestore meraklı bir bakışla bana döndü.

Omuz silktim. "Beni et döveceğiyle doğramaya çalıştı."

Nestore'un gözleri kan arzusuyla parladı ve cevap veren gülümsemesi beni bile biraz korkuttu. "Kaplan ondan zevk almadan önce ondan birkaç cevap almam gerek. Ben onlara soru sormadan önce onları öldürme eğiliminde."

"Bratva'nın ona beni öldürmesini söylediğini söyledi."

Nestore başını salladı. "Daha fazla isim istiyorum ve yaptıklarının bedelini ona ödetmek istiyorum." Yanağını avuçladı. "Git güvercin. İzlemeni istemiyorum. Hayatında çok fazla kan gördün."

"Kanla baş edebilirim," diye hatırlattım ona.

"Biliyorum. Bunu benden daha iyi kimse bilemez."

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarını öptüm. "Seni bekliyor olacağım. Yakında bana geri dön."

"İnanın bana, sizin yakınlığınıza tahmin edebileceğinizden çok daha fazla ihtiyacım var."

Beni tekrar öptü, sonra geri çekildi. Arkamı dönüp hücreden çıktım. Rodolfo, omzundaki yaraya elini bastırarak, eve doğru giden patikada yürürken iki gardiyanla birlikte yanıma geldi. Rodolfo'ya baktım. "Bunun tedavi edilmesi gerekmez mi? Çok kanıyorsun." Gömleğinin sol tarafı tamamen kan içindeydi.

Yüzünü buruşturdu. "Senin güvenliğin benim için en önemli öncelik, yoksa hayatımı kaybederim."

Aniden bir korku kapladı içimi. "Birisi Flavia'nın korumalarına haber mi verdi? Bratva onları da hedef alabilir."

"Haber verildi," dedi Rodolfo gergin bir sesle. Telefonumu alır almaz onu aramayı aklımda tutuyordum. Ana yatak odasına giderken, buketin olduğu vazoyu aldım. Moralimi düzeltecek bir şeye ihtiyacım vardı. Onu kanepenin yanındaki küçük sehpa koydum, sonra komodinden telefonumu alıp kanepeye çöktüm. Flavia'yı aradım ama Rodolfo'nun da dediği gibi, güvendedi ve şimdilik ek güvenlik önlemleri vardı.

Yaşananların anılarını unutmak için banyoya girdim. Yüzüme baktığımda, alt dudağımın hemen altındaki derinin Lev'i ısirmaktan hâlâ kızarmış olduğunu gördüm.

Belki de Nestore'dan o kadar da farklı değildim. Bodrumda geçirdiğimiz zaman ikimizi de şekillendirmişti ama etkilerini daha iyi gizleyebiliyordum.

Omzuna saplanmış et kancasından güçsüz bir Lev'i kaplan kafesine doğru sürükledim. İnliyordu ama başka bir şey hareket etmiyordu. Elimdeki son saatte, acının gerçek anlamını öğrenmişti ve yoksunluk belirtilerini çocuk oyuncağı gibi gösterdim. Bu değersiz herifin Amelia'ya saldırmaya cesaret ettiğine inanamıyordum.

Onu bu kadar uzun süre yalnız bırakmamalıydım. Achille'in ölümünden beri hissettiğim bu güçsüzlük hissini yenmek, yok etmek için içimde bir istek vardı ama ona daha erken dönmeliydim. O benim karımdı. Her şeyimdi. Eğer ona bir şey olsaydı...

Kancayı çektim ve Lev'in gözleri aniden açıldı, sonra tekrar geriye kaydı. Tam bir korkaktı. Kaplan, bir kayanın üzerindeki dinlenme yerinden beni izliyordu. Bu zengin yemeğin tadını çıkaracaktı. Çitin kapısını açtım, sonra Lev'i içeri itip kilitlemeden önce kancayı omzundan çıkardım.

Dizlerinin üzerine düştü, acı içinde inliyordu ve kırık kaburgalarını kavradı. Üç parmağı eksikti. Onları pantolon cebimden çıkarıp ödül olarak kafese attım. Lev'in ifadesi değişti ve kustu. Bunu iki kez yapmıştı ve sadece kanla kırmızıya çalan köpük çıktı. Kaplan yavaşça gerindi, sonra kayadan atladı.

Lev çite doğru süründü. "Lütfen! Lütfen! Beni affetmen için her şeyi yaparım. Sadece bana ne yapacağımı söyle."

"Öl" dedim.

Kaplan koşmaya başladı, sonra bir sıçrayışla dişlerini Lev'in kanayan baldırına geçirip onu geriye doğru sürükledi. Lev'in parmakları çimenlerin üzerinde çırpındı. Kaplanın tadını çıkarırken ve Lev'in ölmeyi dilemesini on beş dakika boyunca izledim. Boynu kırılınca dönüp gittim.

Bratva'nın Amelia'yı öldürmeye karar verdiği günden pişman olduğundan emin olmalıydım. Elbette, on adamlarını vahşice öldürmüştüm, ama karıma saldırmak? Bu, basit bir intikamın ötesindeydi.

Amelia'yı bir an bile yalnız bırakma fikrinden nefret ediyordum ama onun güvende olduğundan emin olmam gerekiyordu ve bu da düşmanlarımdan zihninden Amelia'yla ilgili her türlü düşüncüyü silmem gerektiği anlamına geliyordu. Onun isminden korkmaları gerekiyordu. Los Angeles'taki vasat Pakhan'la işim bittiğinde, Bratva bile Amelia'nın bir kaide üzerinde olduğunu anlayacaktı.

Ben içeri girdiğimde Amelia yatak odamızdaki kanepede oturuyordu. Üzerinde yumuşak görünümlü beyaz bir örme elbise ve yalınayaktı. Tek istediğim onu öpüp kollarıma almaktı ama kanlar içinde olduğum için bu mümkün değildi.

"Öldü," dedim. Hafifçe başını salladı. Kucağında Peter Tavşan'ın Hikayesi açıktı. Sanki benimmiş gibi, onun da rahatlatıcı kitabı olmuştu. Banyoya girip yatak odasına dönmeden önce hızlıca duş aldım. Elimi uzattım ve Amelia onu ayağa kaldırmama izin verdi. Kollarımı ona doladım ve burnumu saçlarına gömdüm. Babasını öldürdüğü için ona karşı hissettiğim öfke artık yoktu. Tehlikede olduğunu duyduğum anda, endişem ve korkum her şeyin önüne geçmişti.

"Hâlâ kızgın mısın?" diye fısıldadı çıplak göğsüme.

"Hayır. Değilim. Babana kızgınlım çünkü ondan asla intikam alamadım."

"Ne kadar işkence edersen et, asla böyle hissetmezdin."

Kalbim sıkıştı. "Biliyorum."

İçini çekti ve ben de daha sıkı sarıldım. "Bratva ile ilgilenmek için sabah erkenden ayrılmam gerek, güvercin. Sana saldıracaklarını düşünmelerine izin veremem, ortalığı ayağa kaldıracaklar."

"Ama geceyi burada geçireceksin?" Umutluydu ama aynı zamanda da korkuyordu.

"Güneş doğana kadar kalacağım." Onu nazikçe öptüm.

Birlikte yatağa yerleştik. Amelia daha önce fark etmediğim bir buketi işaret etti. Beyaz, sarı ve açık yeşildi. Çiçekleri tanıyamadım.

"Ciltledim. Çiçeklerle çalışmayı özledim."

"O zaman bahçeye çiçek dik. Yeterince yer var. Yetiştirdiğin çiçeklerle evi süsleyebilirsin."

"Benim bir şeyi değiştirmemi kabul edip etmeyeceğinizden emin değildim." Dudaklarını büzdü.

"Labirent hariç her şeyi değiştirebilirsin."

Gülümsedi ve yüzünü göğsüme bastırdı. Amelia'nın kitabı hâlâ elinde tuttuğunu fark edince, "Sana Peter Tavşan'ın Hikayesi'ni okumamı ister misin?" diye sordum.

"Evet, lütfen," dedi sessizce.

Okumaya başlamadan önce ona, "İyi olacak mısın?" diye sordum.

"Eğer endişelendiğin buysa, ona acımıyorum."

"Neredeyse öldürülüydün," diye hatırlattım ona. Belki de ölüme ne kadar yaklaştığının farkında değildi. Saldırganına işkence ettiğim süreyi kesinlikle unutmamıştım.

"Belki de ölüm riskine alışmışımdır. Bodrumda geçirdiğim zaman da aklımı karıştırdı."

Başının tepesini öptüm. "Zihninin de bedeninin kadar güzel."

"Benim zihnim de acımasız ve karanlık bir yer olabiliyor. Çok sık olmasa da, potansiyeli var."

İç çektim. "Ruhunun karanlığını bile seviyorum, keşke hiç kirlenmeseydi diye düşünsem bile."

Yutkundu zorlukla. "Ben de seni seviyorum."

Kalbim göğsümde dörtnala atıyordu. Önümdeki kitabın sayfalarına odaklandım, daha yumuşak duygularıma kapılmak istemiyordum. Yarını LA Bratva tarihinin en karanlık günü yapmak istiyorsam, içimdeki derin öfkeye odaklanmam gerekiyordu.

On dakika okuduktan sonra Amelia'nın nefesi düzene girdi. Kitabı komodinin üzerine koyup telefonumu aldım ve Niccolo'ya planımı anlattım. Topu yuvarlayıp askerlerimizi çağırması gerekiyordu ki şehirdeki tüm Bratva kurumlarına pusu kurabilelim. Pakhan'ı bizzat arayıp keşke hiç doğmamış olsaydım diyecektim. Kafatası, kupa galerimin en güzel parçası olacaktı.

Pakhan'ın villasından yükselen koyu duman sütunları bebek mavisi gökyüzüne doğru yükseliyordu. Kafatasını bu amaçla yanımda getirdiğim spor çantama tıktırdım. Hazırlayıcıma götürecektim. Tüm kupalarım üzerinde çalışmış ve harikalar yaratmıştı. Artık, insan kalıntılarını ona götürdüğümde neredeyse gözünü bile kırpmadı.

"Camorra bölgesindeki her Pakhan'a gönderdiğimiz videonun bir kopyasını Remo'ya gönderdin mi?"

Niccolo telefonundan başını kaldırıp kapıların ötesine, sokağa doğru baktı. Sirenler yaklaşıyordu. "Gitmeliyiz."

Spor çantamı alıp Niccolo'nun arabasına bindim, o da direksiyonun başına geçti. Köşeyi döndüğümüzde itfaiye ve polis arabaları sokağa çıktı.

"Remo'ya her şeyi gönderdim. Şimdiye kadar bir tepki vermedi."

"Beni evime bırak, kafayı da Freddy'ye götür."

Niccolo'nun dudakları kıvrıldı. "Rus'un çirkin yüzünü neden evinizde istediğinizi anlamıyorum."

"Derisini yüzdüm. Yüzü, evcil hayvan olarak beslediği pitbullar tarafından yendi."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Onu görmezden geldim. Kafatası muhteşem bir ganimet olacaktı ve düşmanlarım ona sahip olduğum için benden daha da çok korkacaklardı.

Telefonum çaldı. Ekranı bakmama gerek kalmadan Remo olduğunu anladım.

"Rusları nasıl kızdıracağını çok iyi biliyorsun," dedi Remo selamlayarak.

"Esasen, bir daha asla çizginin dışına çıkmaya cesaret edemeyeceklerinden emin olmayı biliyorum."

"Yakov kesinlikle yapmaz, çünkü sen hepsini kestin."

"Ayrıca derisini yüzdüm, bağırsaklarını çıkardım ve kafasını kestim."

"Evet. Videonun tamamını izledim. Elbette, daha az ilgi çekici kısımları ileri sardım. Nino'nun neden düşmanlarımızın derisini yüzmeyi tercih ettiğini hiç anlamadım. Ben acı çektirmenin daha az zahmetli yollarını tercih ederim. Görünüşe göre kardeşim gibi detaylara dikkat ediyorsun."

"Onların anlayacağı bir açıklama yapmak istedim."

"Eminim öyledir. Seninle asla sıkıcı olmuyor. Orası kesin."

"Böyle düşünmenize sevindim."

Remo kıkırdadı ve telefonu kapattı.

"Dur tahmin edeyim, yaptığın işten memnun mu?"

"Remo'nun ruh hallerinden hiçbirine mutlu diyemem ama o benim çalışmalarımı takdir ediyordu."

Niccolo alaycı bir tavırla başını salladı ve bana yan yan baktı. "Cehenneme gidip geri dönmüş gibisin."

"İlk kez değil."

"Ve muhtemelen son kez de olmayacak," diye mırıldandı Niccolo.

Haklıydı ama artık tek istediğim kişisel cennetim Amelia'nın kollarında teselli bulmaktı.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

Nestore Bratva'dan intikam almak için yola çıktığı için kahvaltımı yalnız başıma yaptıktan sonra, korumalarımın öğle yemeği için beni Flavia ve Luciano'ya götürmelerini söyledim. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, yoksa Nestore için duyduğum endişe beni çıldırtacaktı.

Neredeyse hiç çalışmıyordu ve ben de telefonumu kontrol ediyordum ama Nestore sevimli mesajlar atan ya da hayatta kaldığını bildiren biri değildi.

Öğleden sonra Nestore'dan hâlâ haber alamayınca konağa dönmeye karar verdim.

Arabayı garaj yoluna çektiğimizde nefesim boğazımda düğümlendi. Nestore merdivenlerin ortasında, kıpırdamadan, bakışları uzaklara dikilmiş bir şekilde duruyordu. Boxer şortu, kemik tepesi ve kürk mantosu dışında çıplaktı ama teni kan ve kirle kaplıydı. Arabadan indim ama korumalarım inmedi. Yavaşça uzaklaşıp arabayı küçük yokuştan aşağı park ettiler; muhtemelen akıllıca bir

karardı bu. Derin bir nefes aldım ve sessizce onu izledim. Orada olduğumu, onu izlediğimi biliyordu ama beni fark etmedi.

Kürk mantosu veya kemik tacı yüzünden değil, asil görünüyordu. Yüzü bana hep bir prensi hatırlatmıştı ve şimdi malikanesinin arazisine bakarkenki bakışları da bu izlenimi açıkça ortaya koyuyordu. Neden kanlar içinde olduğunu bildiğimi hissediyordum ama sormaya cesaret edemiyordum. Tıpkı babamın son kalıntılarının nerede yattığını asla sormayacağım gibi. Bilmek istemiyordum.

Ona doğru birer adım daha attım ve sonunda bakışları bana kilitlendi. Gözlerindeki öfke ve kaos kaybolmuştu. Sakin ya da huzurlu değillerdi, sanki yanıma gelmiş gibiydiler.

Yanındaki basamakta durdum. Bir şey söylemesini bekledim. Düşüncelerini toparlaması gerekiyorsa sessizliği bozmak istemedim.

Nestore tuhaf bir şekilde gülümsedi; biraz hüzünlü, biraz da hüzünlü. "Seninleyken onu hatırlıyorum. Varlığımın sonsuz karanlığında, ruhumun en karanlık köşesinde saklanan korkmuş çocuğa ışık tutuyorsun. Sana yalan söylemeyeceğim. Ondan geriye kalanlar bir daha asla ortaya çıkmayacak."

Başımı salladım çünkü biliyordum. Bazen kendime yalan söylemeye çalışmışım ama artık pes etmişim. Nestore ile birlikte bir gelecek kurabilmemiz için gerçeğe yüzleşmem gerekiyordu. "Dinlenmeyi hak ediyor," diye fısıldadım, gözyaşlarım boğazımı tıkamıştı.

Nestore, yara izli avuçlarıyla yanaklarımı avuçladı, koyu gözleri korkuyla doluydu. "Hiç sevecek misin beni olduğum adam gibi?"

Gözlerim doldu çünkü ilk fotoğraftaki küçük kız Amelia, Nestore'la hiç tereddüt etmeden hayır derdi. Şimdi konuşurken de tereddüt etmedim. "Zaten ediyorum."

Beni sertçe öptü ama sonunda dokunuşu daha tatlı, daha az çaresiz, neredeyse kabul edici hale geldi.

Kürk mantosunu çıkarıp üzerime örttü, sonra kemik tacını başıma koydu. Dizlerinin üzerine çöküp ağzını karnıma bastırdı, sonra bakışlarımı yakalamak için başını kaldırdı. "Sen benim kraliçemsin Amelia. Kalbimin hâlâ atmasının tek sebebi sensin. Sıradan bir canavar değil, insan olduğumu hatırlamamın sebebisin. Şehrimizin hükümdarı olmanı istiyorum, yanımda ol."

Yüreğim sevgiyle doldu. Yere çöktüm ve kollarımı Nestore'a doladım.

"Kan içindeyim güvercin," diye hırıltılı bir sesle konuştu.

"Umurumda değil." Ona daha sıkı sarıldım. Kanın metalik keskinliğiyle karışan kendine özgü baharatlı, misk kokulu kokusunu içime çektim. Tanıdık bir kokuydu. Ne korktuğum ne de öğrendiğim bir koku.

Kollarımı boynuna doladım ve onu bir öpücük daha için kendime çektim. Nefes nefeseydi, gözleri özlem ve ihtiyaçla doluydu.

Ayağa kalkıp elimi uzattım. "Gel."

Elini elimin içine koyup ayağa kalktı, sonra beni içeri takip etti. Konuşmadık. Onu banyoya götürdüm ve duşta suyu açtım. Nestore paltosunu ve kanlı kıyafetlerimi çıkarmama yardım etti. Sonra birlikte duşa girdik. Kaburgasının altında bir kesik vardı, ancak su kurumuş kanı temizlediğinde fark ettim.

Birbirimizin temizliğine yardım ettik, sonra havluyla kurulandık ve Nestore'u yatağımıza doğru götürdüm. Kemik tacı komodinin üzerine koydu, sonra onu örtülerin üzerine uzattım. Gözlerim kaslı vücudunu, onu bana daha da çekici kılan sayısız yara izini süzdü.

Bu, onun benim kadar benim olduğunu bildiğimden beri ilk kez yakınlaşacağımız zamandı. Her zaman yaptığı gibi, onun her zerresinin kıymetini bilmek istiyordum. Yatağa tırmandım, yanağını, sonra göğsünü öptüm, dilimi meme ucunda gezdirdikten sonra aşağı indim ve dudaklarımın yara izlerini nazikçe okşamasına izin verdim. Altılı karın kaslarını pelvisine doğru kaydırırken nefesi derinleşti. Penisi yavaşça

sertleşiyordu ve kendi vücudum da bu manzaraya ihtiyaçla karşılık verdi. Ama bugün yavaş ilerlememizi istiyordum. Birbirimize gerçekten tapmamızı istiyordum.

Parmaklarımı omzuna doladım, sonra dilimi ucunun etrafında döndürdüm. Başını ağzıma aldığımda gözlerimi yukarı çevirdim. Nestore, ifadesi şehvet ve takdirle bükülmüş bir halde, büyülenmiş bir şekilde beni izliyordu. Başımı avuçlarının içine aldı ama hareketlerimi yönlendirmek için değil. Dokunuşu nazikti. Her zaman böyle olmayacağını biliyordum ve olmasını da istemiyordum. Egemenlik altına alınmak ve harap edilmek istiyordum ama ara sıra sevişmemizi de istiyordum.

Onu ağzımın derinliklerine doğru çektim, acele etmeden, ağzımdaki tuzluluğun ve ucu boğazımın arkasına değdiğinde midesinin nasıl boşaldığının tadını çıkardım. Daha ileri gitmedim. Bunun yerine, dilim ucunu okşarken ağzımın içinde girip çıkmasının yavaş bir ritmini oluşturdum.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandı Nestore.

Geri çekildim ve hazır olup olmadığımı test etmek için elimi bacaklarımın arasına kaydırdım. Ona oral seks yapmaktan kayganlaşmışım.

Nestore elimi tutup çekti. "Önce tadına bakayım."

Başımı salladım. Beni yüzüne doğru çekti, kalçalarımı kavradı ve başının üzerinde durmama yardım etti. Birdenbire utanarak koltuk başlığına tutundum.

Nestore beni devirmedi. Bu sefer baskın da olmadı. "İhtiyacın olanı benden al."

Yutkundum, klitorisim ihtiyaçla şişiyordu. Derin bir nefes verdim ve kalçalarımı yavaşça indirdim, ta ki vajinam Nestore'un dudaklarına değene kadar. Ayrıldılar ve dili dışarı fırladı. Başımı geriye attım, klitorisimi emerken parmaklarım kenetlendi. Sonra durdu ve dilinin ucuyla beni davetkâr bir şekilde dürttü. "Zevkini al. Bu gece senin merhametine kalmışım, güvercin. Dilime bin."

Ellerimi başına indirip yanlarını avuçladım, sonra pelvisimi ileri geri hareket ettirmeye başladım, böylece dili

vajinamın uzunluğu boyunca kayıyordu. Başını sabit tutarken kendimi diline ve dudaklarına bastırdım. Beni öylesine büyük bir dikkatle ve hayranlıkla izliyordu ki kalbim aşktan patlamak üzereydi. Klitorisim dilinin her dokunuşuyla zonkluyordu ama bu yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. "Parmaklarına ihtiyacım var," diye bastırdım.

Nestore'un avuçları sırtımdan aşağı, kalçamın kıvrımına doğru kaydđ, sonra birini bacaklarımın arasına kaydđrdı ve iki parmağıyla içime girdi. Kalçalarımı döndürdüm, parmaklarını derinlemesine içime soktu ve klitorisimi diline bastırdı.

Çok yakındım, çok yakındım. Başparmağı arka girişime bastırdı ve ben onun üstüne fırlayıp adını haykırdım.

Üstünde titriyordum, bunalmış ve doymuştum. Hisler dayanılmaz hale gelince kalçalarımı kaldırdım. Parmaklarını içimden çıkardı ama diliyle okşamaya devam etti. Gözleri benimkilere kilitlenirken vajinamı öptü.

Dudaklarımı yaladım. Gözleri kendi ihtiyacıyla karardı. Kendimi daha yukarı kaldırdım, sonra vücudundan aşağı kaydım. Çenesi ve yanakları boşalmamla parladı ve dudakları bana zevk vermekten şişmişti. Görüntü beni tahrik etse de kızardım. Arkama uzanıp penisini kavradım. Sıcak ve sertti. Kalın ucunu vajinama kaydđrdıđımda dudaklarım aralandı. Boyutu ilk başta her zaman rahatsız ediciydi ama sonra beni olabilecek en iyi şekilde acıttı.

Kendimi penisinin aşağısına kadar indirdim, ta ki amım pelvisine değene kadar. Sonra doğruldum ve Nestore'un penisıyla dolmanın tadını çıkardım. Nestore kemik tepeye uzandı ve sonra bana uzattı.

Alıp başıma koydum, sonra kalçalarımı yavaşça hareket ettirmeye başladım. Vajinam pelvisine her sürtündüğünde, vücudum kıvılcımlarla dolmuştu. Ucu, ayak parmaklarımı kıvıran kanalımda derin bir noktaya değiyordu. Haz daha derin, daha uzundu ve doyamıyordum. Nestore kalçalarımı kavradı, sonra yavaşça yukarı doğru kayarak göğüslerimi avuçladı. Parmakları meme uçlarımı çimdikledi, sonra onları pedlerinin arasında nazikçe döndürdü.

İnleyip ona sarıldım, bu da onun başını geriye atıp kısık bir inilti çıkarmasına sebep oldu. Gülümsedim. Hızlanmasam da hazzım artıyordu. Nestore'un parmakları göğüslerimde seğırdi ve nefesi hırıltılı bir hal aldı.

"Bir araya gelmemizi istiyorum," diye fısıldadım.

"O zaman bırak gitsin. Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Kendimi tamamen yukarı kaldırdım, ta ki sadece ucu içimde kalana kadar, sonra yere çarparak dengesiz, muhtaç bir hızla üstüne çıktım. Haz, vücudumun her santimine yayılana kadar içimden dalgalandı. Nestore'nin elleri belimden kavradı ve kontrolü ele alarak boşalmamla birlikte penisini içime doğru itti. Kendi orgazmı içimde derin bir şekilde patladı ve bir boşalmayla ürpermeme neden oldu. Nestore'nin pelvisinin vajinama çarpmasıyla çıkan şaplak sesi, yavaşladıkça azaldı. Öne doğru eğildim ve yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım, yumuşamadan önce son seğırmelerini kanalımda hissettim.

Nestore şakağımı öptü ve avucunu sırtımdaki yara izlerinin üzerinde gezdirdi.

"Yaşadığım her şeye değdi çünkü beni buraya getirdi."

Başımı salladım. "Seni seviyorum."

Nestore ürperdi. "Sana olan aşkım hayatımın dayanağı oldu, güvercin."

Nestore yanımda olmadan uyandığımda hemen doğruldum ve yataktan çıktım. Bir an sonra babamla artık olamayacağını hatırladım. Adam gitmişti. Bahçeye bakan pencereye doğru çekildim. Nestore'u bulmam uzun sürmedi. Labirentin girişinin önünde duruyordu. Kürk mantosu dışında tamamen çıplaktı ve elinde bu kadar uzaktan seçemediğim

uzun bir şey tutuyordu. Geçerken bornozumu kaptığım gibi odadan aceleyle ıktım. Vücutum hala son dört saatte yaptıklarımızın şarkısını söylüyordu. İlk sevişmemizden sonra Nestore dizginleri geri almış ve bana kaldıracılabileceğimi düşündüğünden daha fazla zevk vermişti. Şimdi vücudumun her yeri ağrıyordu.

Merdivenlerden hızla inerken sabahlığımı giydim. Beklediğim gibi dışarısı soğuktu ve çıplak ayaklarım çimlere değdiğinde titredim. Nestore'u labirente doğru giden doğru patikada takip ettim. Hâlâ en son gördüğüm yerdeydi, neredeyse donmuş gibiydi.

Sırtına dokundum, kalın tüylerinin altında kaskatı kesildiğini hissettim. Dokunuşum yumuşak ve sıcaktı, giyenin ifadesinden çok farklıydı. Nestore başını bana doğru eğdi, kaşlarını çattı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Hep merak ediyorum," diyor, bakışları labirentin kemerli girişine dönerken. Patikanın iki yanındaki lambaların ışığı labirentin sadece birkaç metre içine ulaşıyordu. Ondan sonra karanlık bekliyordu.

Sekiz metre yüksekliğindeki gül labirentine girme fikri beni ürpertti. Bu yerin nasıl romantik olabileceğini hiç düşünemedim.

"Annen orada gömölüyse?"

"Öyle," dedi sessizce, yüzü sanki görünmez ipler tarafından çekiliyormuş gibi neredeyse isteksizce labirente doğru dönerken. "Baban benimle alay etti. İşkence seanslarından birinde, ben... ben onu çağırdım." Sustu, tüyleri diken diken oldu. Tepki olarak cildim sivilcelendi, babamın Nestore'u annesi için ağlatacak ne yaptığını hayal ettim. "Bundan sonra, sürekli ondan bahsetti ve babamın onu öldürdüğünü bildiğini söyledi. Babamın en sevdiği pozisyon olduğu için onu annesinin üstüne gömdü."

Ürperdim.

"Babamın altında son istirahatgahını bulmuş olması düşüncesine dayanamıyorum." Gözlerindeki işkence dolu

bakış kalbimi sıkıştırdı. "Onu düzgün bir şekilde gömmek istiyorum. Ama..." Sanki görünmez dizginlerden kurtulmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. "Bu lanet olası labirente girmeye kendimi ikna edemiyorum."

Gözlerini kapattı. Daha önce tanımadığım bir şeyi tutan eline baktım: bir kürek.

"Seninle geleceğim. Bunu birlikte başarabiliriz." Bu labirent kılığında mezarlığa girme fikri bile beni endişelendirse de elimi uzattım.

Nestore elimi tuttu, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. "Neden hep bana yardım etmek istiyorsun?"

"Çünkü önemsiyorum. Çünkü seni sevmekten vazgeçemiyorum. Çünkü seni sevmek beni karanlık günlerde de ayakta tutuyor."

Nefes verdi, sonra ifadesi kararlı bir hal aldı. Parmakları parmaklarımı sıktı ama bu rahatlatıcı bir dokunuştı, baskınlık kurmak için değildi. Yan yana, gül çalılıkları arasındaki dar patikaya girdik. Nestore'nin etkileyici boyuna rağmen, çalılık hâlâ ondan yaklaşık yirmi santim daha uzundu. Kısa süre sonra karanlık bizi örttü. Nestore durakladı, telefonunu çıkardı, sonra önümüzdeki yolu aydınlatmak için el fenerini açtı. Bana uzattı ve küreği aldı. Hiçbir şeye takılmamak için ışık huzmesini yere doğru tuttum. Labirentin derinliklerine doğru ilerledikçe nefesim hızlandı. Sık gül çalılıkları dış dünyanın gürültülerini bastırıyordu. Açmış binlerce gülün ağır tatlılığı boğazımın arkasına yapışmıştı, beni öğürten karşı konulmaz bir histi.

Bir süre sessizce yan yana yürüdük, sağa sola döndük. Her kıvrım ve ara sokak bir öncekiyle aynı görünüyordu. Girişe mi dönüyoruz, yoksa gerçekten bir yere mi gidiyoruz, emin değildim.

Nestore bizi labirentin derinliklerine doğru götürürken görünmez bir çizgi tarafından çizilmiş gibiydi. Ona göre, sıkı sıkıya örülmüş sarmaşıkların kaotik tekdüzeliği mantıklıydı. Bazı sokaklarda sarmaşıklar kontrolden çıkmış, yolu daraltmıştı. Dikenler tenimize ve kıyafetlerimize batıyordu

ama durmadık. Sessizlik ürkütücüydü. Ayaklarımız yosunlu yeraltına batıyordu, güneş ışığından etkilenmiyordu. Burası bahçenin geri kalanından daha soğuktu. Sadece soğuktan değil, aynı zamanda mutlak bir rahatsızlık ve endişe hissinden de ürperdim. Labirentin merkezine ulaştığımızda Nestore yavaşladı, vücudu kasıldı. Bakışlarını, yüzeydeki hafif bir yükseltide yosunların büyüdüğü yere doğru takip ettim. Sanki biri gelişigüzel bir şekilde bir şeyin üzerini toprakla örtmüş gibi engebeliydi.

"Sence burası doğru yer mi?" diye fısıldadım.

Nestore başını salladı, dudakları incelirken annesinin muhtemelen son dinlenme yerini işaret eden yere baktı. Elimi bırakıp oraya yaklaştı ama kazmaya başlamadı.

Annem gömüldüğünden beri mezarını ziyaret etmemiştim. Babam buna asla izin vermemişti ve bunca zaman sonra bunu yapmak yanlış geliyordu. Nestore, annesinin son kalıntılarını ortaya çıkarmak zorunda kalacağını bildiğinde nasıl hissediyordu?

Yaklaştı, sonra durdu. Mezarlardan nefret etmeme rağmen yanına gittim. Alçak bir homurtuyla küreği yere sapladı ve kazmaya başladı. Arkasına toprak attı. Kürek topraktan daha sağlam bir şeye çarpınca durdu. Daha iyi görebilmek için bir adım öne çıktım, tam o sırada biraz toprak iterek bir kemik ortaya çıktı. Nestore, ifadesi sertleşerek ona baktı. İçime çektiğim hava daha ağır, daha topraksı ve biraz küflüydü. Çürüme kokusu çok hafifti, bodrumdan hatırladığım ile kıyaslanamazdı.

Keşke yardım edebilseydim ama kürek getirmeyi hiç düşünmemiştim ve çıplak ellerimle bir iskeleti kazmaya cesaret edemedim. Nestore kürekle iskeletin daha fazlasını ortaya çıkardı. Kısa süre sonra, iki cesedin üst üste olduğu, bir kaburganın diğerine yaslandığı ortaya çıktı. Midem bulandı. Babam da neden Nestore'a bu şekilde işkence etmişti? En azından ölümlere saygı gösteremez miydi?

Babama karşı bir tiksinti sardı içimi.

Nestore dizlerinin üzerine çöktü ve çıplak elleriyle toprağı temizlemeye başladı, gözlerinde neredeyse ateşli bir bakış vardı. El fenerini yere doğru tuttum, böylece düzgün görebildi. Sonunda Nestore üst iskeleti kavradı ve yukarı çekti. Uzuvar takılı kaldı ve kafatası düşüp yosunlu zemine yuvarlandı. Nestore ellerinde sadece babasının gövdesini tutuyordu ama küçümseyen bir bakışla onu bir kenara fırlattı. Tekrar diz çöktü ve babasının kemiklerini annesininkinden ayırmaya başladı, ta ki sadece annesinin kalıntıları mezarda kalana kadar. Çitten birkaç gül kopardım ve onları onunla birlikte mezara attım. Nestore o gülleri çok sevdiğini söyledi, bu yüzden onunla birlikte birkaç tane gömmek uygun göründü. Nestore açıklığın yanında dizlerinin üzerinde kaldı. Kafatasına hala bağlı uzun koyu saç tutamlarını fark ettiğimde ürperdim. Kafatasının tepesi, ölümünden önce aldığı bir kafa travması gibi hasar görmüştü. Öfkeli bir adamdan kaçtığı, adamın yetişip onu ağır bir cisimle dövdüğü görüntüler gözümün önünden geçti. Hemen mi ölmüştü? Çok sevdiği güllerin arasında kan kaybindan mı ölmüştü? Umarım son anlarında ona bir nebze olsun teselli vermişlerdir.

Annesine hiç veda edemeyen Nestore'u düşününce içim bir hüznle doldu. Bu kederin ağırlığını biliyordum. Annemle birlikte hayatımın nasıl olacağını sık sık merak etmişim ama o bir yabancıydı ve babam ikimizin de hayatını cehenneme çevirmekten başka bir şey yapamazdı. Nestore gözlerini kapatıp başını eğdi. Belki de yıllar önce mahrum kaldığı vedayı sonunda söylemişti.

Tek bir kelime bile etmeden sabırla bekledim, ona kederini kabul edip bir kapanış bulma şansı vermek istiyordum. Belki bu ona yardımcı olurdu.

Ayağa kalktı ve kalıntıları toprakla örttü. "Bir mezar taşı yaptıracağım. Onun için gerçek bir dinlenme yeri hak ediyor, yasını tutan tek kişi ben olsam bile."

Koluna dokundum. "Ben de onun için üzüleceğim. Kaybettiğin annen için, senden esirgenen sevgi için, babanın

fkesi yüzünden senden alınan her Ŗey için zleceğim."

Nestore bakışlarımla buluştu, gözleri sıcaklıkla doldu ve neredeyse yıkıldım. Son birkaç haftadır bana sık sık öfke ve zaferle, nadiren de Ŗefkatle bakmıştı, ama işte burada Nestore'umu gördüm.

Nestore kollarını bana doladı, sıcaklığı bir teselli kozasına dönüşmüştü. Topraksı bir esintiyle karışan kokusunu içime çektim. Bir süre öylece durduk, yanağımlı göğsüne bastırdım, sonra ayrıldık ve Nestore elimi tuttu. Bakışları mezarda oyalandıktan sonra, dikkati babasının umursamazca kenara atılmış kalıntılarına kaydđ.

İfadesi sertleşti ve kararlı bir şekilde başını sallamadan önce yutkundı, sanki kendi kendine bir Ŗey konuşmuş ve bir çözüm bulmuş gibi.

Kaplanın babamın iskeletini havaya fırlatmasını izledim. Onu göle götürdü, sonra suyun altına daldı ve sonra tekrar burnunda onunla çıktı. Babam hayattayken anneme ve bana verdiği onca acıdan sonra, öldüğünde bu kaplana biraz olsun neşe getirdiğini görmek güzeldi.

Aşıl'ın kalıntılarında olduğu gibi, adamlarıma da cesedinden geriye kalan her Ŗeyi okyanusa atıp balıkların

onu yutması için kesin talimatlar verilmişti. Kimse onun yasını tutmayacaktı.

Annem kendi mezarında huzur bulduğu için artık kendimi daha hafif hissediyordum.

Sabahın ilerleyen saatlerinde bahçenin üst kısmına döndüğümde, Amelia'yı bir bankta, gözleri kapalı, yüzü güneşli gökyüzüne dönük, huzurlu bir ifadeyle buldum. Malikanenin içinde hiç görmediğim bir ifadeydi bu ve sonunda yıllardır çok zayıf olduğum kararını verdim. Karıma yaklaşmadım, onun bu huzurlu anını bozmak istemedim.

Bunun yerine Niccolo'yu aradım.

"Nestore, senin için ne yapabilirim? Daha fazla Bratva pisliğini katletmen mi gerekiyor?"

"Benim için bir yıkım şirketi bulmanız gerekiyor."

"Tam olarak neyi yıkmak?"

"Romano Malikanesi."

Sessizlik.

"Şey. Tekrarla."

"Romano Malikanesi'ni yıkıp bodrumunu betonla doldurmak istiyorum."

"Tamam," dedi yavaşça. "Peki sonra?"

"O zaman Amelia ve ben evimiz diyebileceğimiz yeni bir saray inşa edeceğiz, ama önce eski yerin gitmesi gerek." Kendi isteklerimizle yaratıldığında daha da muhteşem olurdu. Benden önce gelenlerin geleceğimiz üzerinde hiçbir söz hakkı olmazdı.

Arka planda dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken çıkardığı tık tık sesini duydum. "Tamam. Emin misin?"

"Öyleyim," dedim kararlılıkla, gözlerim Amelia'nın üzerindeydi. Beni henüz fark etmemişti. Belki de uyuyordu. Kabusların onu rahatsız etmediği tek yer burası mıydı?

"Peki sen ve Amelia her şey olup biterken nerede yaşayacaksınız?"

Bunu hiç düşünmemiştim. Sadece bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Amelia için.

Ve hatta benim için bile.

"Havuz evinde yaşayabiliriz."

Yıllardır kimse kullanmamıştı. Havuzu açık tutsam bile hiç girmedim ve personel havuz evini temizleyip çarşafı değiştiriyordu. Asla hoş karşılamayacağımız misafirler için her şey hazırlanmıştı.

"Bundan emin değilim ama her zaman çalıştığımız inşaat şirketini arayacağım. Bize yardımcı olabilirler."

"Haftanın sonuna kadar evin gitmesini istiyorum."

"Beş gүн sonra."

Telefonu kapatıp Amelia'ya doğru yürüdüm. Yanına oturduğumda gözlerini açtı. "Huzur dolu görünüyorsun."

"şu anda bu yerdeyim ve kendimi huzurlu hissediyorum." Elimi tuttu ve gülümsedi.

Parmak eklemlerini dudaklarıma götürüp öptüm. "Malikaneyi yıkacağım. Gelecek hafta yıkılacak ve tarihsiz bir ev inşa edecek yerimiz olacak."

Amelia'nın ifadesi şaşkınlıkla buruştu. "Ciddi misin?"

Küçük bir tebessümle başımı salladım.

Kollarını boynuma doladı ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Ağlarken onu tuttum. "Mutlu musun?"

"Öyleyim. Bu yüzden ağlıyorum."

Mutluluk gözyaşları kavramını hiç anlamamışım. Sonunda Amelia geri çekildi, yüzü ve gözleri yaşlarla dolmuştu. "İnanamıyorum. Nerede yaşayacağız?"

"Kendi yaptığımız bir sarayda."

Alt dudağını dişleriyle ezdi ve malikânesine doğru baktı. Gülümsemesi genişledi. Yüzündeki ifade buna değdi. O ve ben aşkımıza layık yeni bir saray inşa edecektik.

İki gүн sonra, malikaneyi dört yıkım topu sardı. Personel ve korumalarımız yemek pişirmek ve dinlenmek için gećici

olarak kaplar kullandılar. Havuz evi, kapının yakınındaki güvenlik kulübesi ve hayvan barınakları, arazide kalacak tek yapılar oldu. Dövüş çukuru bile yıkılacaktı.

"Şimdi dövüşler nerede gerçekleşecek?" diye sordu Amelia, yaklaşan yıkımı incelemek için bana yaslanırken.

"Los Angeles'ın hemen dışında daha büyük ve daha iyi bir amfi tiyatro inşa edeceğim. Muhteşem olacak. Sen ve ben, seyircilerin hem ekran başında hem de evde bizi uzaktan korkutup hayranlıkla izleyebilmeleri için muhteşem tahtların olduğu bir localar alacağız."

Bir kahkaha attı, sonra dişlerini alt dudağına geçirdi, bakışları başımın üstündeki kemik taça kaydı. "Bana bir taç yaparsan, kemikten olmayacağına söz ver."

Sırıttım ve yanağına dokundum. "Siyah oniks sana çok yakışacak. Saçlarının kızıllığı, alev gibi görünecek."

"Kulağa hoş geliyor." Düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. "Düşmanlarının kemiklerini neden yanında saklıyorsun? Tacında ve duvarlarında ganimet olarak? Neden onları hayatından sonsuza dek sürmüyorsun?"

"İnsanların kemikleri neden rahatsız edici bir görüntü olarak gördüklerini hiç anlamadım. Temizlendiğinde malzeme çok güzel oluyor, bu yüzden insanlar hayvan kemiklerinden sanat eserleri yaratırdı."

"Belki de ölüleri gömmeyi tercih ettiğimizdendir."

"Öldürdüğüm her düşmanı kendime hatırlatmayı tercih ediyorum. Böylece, kabuslar çok gerçek olduğunda, bunların sadece geçmiş olduğunu ve şu anım olmadığını anlarım."

Bu açıklamayı kabul edebilirmiş gibi başını salladı. Dört yıkım güllesi duvarlara doğru savrulurken gözleri tekrar malikaneye kaydı. Ortaya çıkan gürültü, çevredeki ağaçlardaki ve gül labirentindeki kuşların gökyüzüne uçmasına neden oldu. Duvarlar yıkılırken toz bulutları yükseldi.

Yıllardır birçok açıdan hapishanemiz olan yerin parça parça yıkılışını saatlerce izledik.

Amelia daha fazla mutluluk gözyaşları dökerken onu kollarımda tutuyordum ve evin her bir parçasının kaybolmasıyla kendimi daha hafif hissediyordum.

Amelia bana beğendiği evlerin fotoğraflarını göstermişti. Büyük pencereler, bol ışık alan bir yatak odası istiyordu. Bense Romano Malikanesi adına yakışır bir yer, insanları uzaktan hayrete düşürecek ama aynı zamanda uzak durmalarına yetecek kadar da huzursuz edecek bir şato istiyordum.

Beş gün sonra, tam da istediğim gibi, Romano Malikanesi'nden geriye sadece geniş bir düzlük kalmıştı.

"Evimizi yeniden inşa etmenin zamanı geldi," dedim Amelia'ya, son birkaç geceyi geçirdiğimiz havuz evinden çorak araziye doğru yokuş yukarı yürürken.

Sonraki altı hafta içinde, inşaat işçileri Amelia ve benim hayalimizdeki evi inşa ettiler. Bazalt, granit ve arduvazdan yapılmış eski İskoç kalelerini anımsatan bir şato. En üst katın her iki yanında iki devasa kule yükseliyordu. Pencereler, bu kulelerden birindeki yatak odamızdan her tarafı görmemizi sağlıyordu. Tasarımımızı İskoç kalelerinden esinlenerek yapsak da, koridorlara ve odalara daha fazla ışık girmesi için pencere boyutlarını değiştirdik. Amelia ve ben yeni evimizin gerçeğe dönüşmesini her gün izledik.

Evimize ilk girdiğimizde, nabzım damarlarımda artık nadiren olduğu kadar hızlı atıyordu. Amelia'yı geniş, çift kanatlı ahşap kapıdan içeri, bol ışıklı bir giriş holüne götürürken elini tuttum. Giriş kapısının iki yanında yüksek, kemerli pencereler vardı. Giriş holünün cam kubbesi, güneş ışığının içeri dolmasını sağlıyordu ve iki kat yüksekliğindeydi. Açık bir merdiven, kupalarımın sergilendiği geniş bir galeriye çıkıyordu. İç mekanlara altın rengi, koyu ahşap ve mor kadife hakimdi.

Personel mutfağı ve korumaların odaları en arkada, ayrı bir kanattaydı. Evin o kısmını bizimkinden bir kapı ayırıyordu, bu yüzden Amelia ve ben çoğu zaman evimizde yalnız kalıyorduk. Amelia ve ben dolambaçlı merdivenlerden

inip ilk sahanlıktaki giyinme odasına ulaştık, sonra kuledeki devasa dairesel yatak odasına doğru ilerledik. Duvarlar pencerelerden yapılmıştı ve güneş ışığının içeri dolmasını sağlıyordu. Bu pencerelerden birinin altında pençe ayaklı bakır bir küvet vardı. Yuvarlak yatağımız odanın ortasındaydı. Mor yorgan, yatak çerçevesinin ve döşemenin siyah ahşabıyla tezat oluşturunuyordu. Yatağın arkasında, tamamen camdan yapılmış dairesel bir duşakabin, içerideki kişinin gökyüzüne veya Hollywood Tepeleri'ne bakmasını sağlıyordu. Amelia, küvetin yanındaki, bahçelere bakan pencereye yaklaştı.

Gözlerim eskiden gül labirentinin olduğu yere kaydı. Yıkılmıştı. Annemin mezar taşının arkasında sadece bir duvar ve iki gül kemeri kalmıştı. "Sanki gökyüzündeymişim gibi hissediyorum," dedi Amelia düşünceli bir gülümsemeyle.

Başımı salladım. Kule, yatak odamız için mükemmel bir yerdi, herkesin üzerindeydi ve muhteşem bir manzaraya sahipti.

Amelia bana gülümsedi. "Özgür hissediyorum. Gerçekten özgür, ilk defa..." Başını iki yana salladı, kaşları çatıldı. "Sonsuza dek."

Kollarımı ona doladım ve küçük bir gülümsemeyle çenemi başının üstüne koydum. "Seninleyken huzur buluyorum. Dış dünyada karanlık her zaman dışarı taşar ve ben herkesin korktuğu o azgın canavarım, ama evimizde bir canavardan daha fazlasıyım."

Elime dokundu. "Burası bizim güvenli yerimiz olacak, senin savunmasız olabileceğin ve bizim de kendimiz olabileceğimiz yer."

"Biz."

Onu görkemli Fransız pencereleri olan, ışıkla dolu oturma odasına götürdüm. Gözleri sağdaki piyanoya kaydı. Bana bakarken kaşları çatıldı.

"İstemiyorsan oynamak zorunda değilsin. Hiç zevk almadığını biliyorum ama..."

"Bodrum katta bana bir gün piyano  almamı umduğunu söylediğini hatırlıyorum."

Hiçbir Şey söylemedim. Ama haklıydı. Dudaklarını yaladı, sonra beni piyanoya doğru çekti. Mor deri sıraya oturdu ama çalmaya başlamadı. Ellerini kucağına koydu. Yanındaki yeri hafifçe okşadı. Ben sıraya çöktüm.

Amelia parmaklarını tuşlara koydu, sonra gözlerini kapattı. "Uzun zaman oldu."

"Clair de lune"  almaya başladı. Derin bir nefes verip rahatladım. Öğretmenim beni bu Őarkıyı çalmaya zorladığında nefret ettiğimi hatırlıyordum ama Amelia'yı çalarken dinleyince güzel olduğuna karar verdim.

"İstersen bana katılabilirsin," diye fısıldadı Amelia bana bakarak ama  almayı hiç bırakmadı.

Tuşlara baktım, sonra ellerimi kaldırdım. Çaldığım notalar güzel melodiye mahvetmişti. Bıçak tutmakta hiç zorlanmamıştım ama yıllarca süren işkenceden yara almış parmaklarım, Amelia'nın becerisine yetişecek kadar  evik değildi. Kaşlarımı çatarak ellerimi geri çektim. "İyi değilim. Őarkıyı mahvettim."

Amelia donakaldı. "Hiçbir Şeyi mahvetmedin." Ellerimden birine uzanıp parmak uçlarıyla yara izlerimi takip etti. "Ellerini seviyorum. Bana nasıl zevk verdiklerini, gözyaşlarımı nasıl sildiklerini, sanki dünyadaki en değerli Şeymişim gibi bana nasıl dokunduklarını seviyorum."

" ylesin," diye mırıldandım.

Amelia avucumu öptü, sonra parmaklarını tuşlara geri koydu ve çalmaya devam etti. "Devam etmemi ister misin?"

"Evet."

Parmakları tuşların üzerinde dans ederken bakışlarımı kaçırmadı.  almasını dinlerken, yara izli ellerimdeki öfke ve

umutsuzluk kayboldu. Sonunda durdu. Yanaklarını avuçlayıp onu öptüm. "Bu anı hayal ettim ama hayal gücüm güzelliğinin tüm kapsamını yakalayamadı."

EPILOGUE

"Duydun mu?" diye sordu Niccolo, amfiteyatrodaki dövüşümden sonra beni kucağına alırken. Kazanmış ve iki rakibimi öldürmüştüm. Kalabalık adımı haykırmıştı ama yüzlerinde tiksinti ve korku vardı. Hareketlerim onları rahatsız etse bile uzak duramıyorlardı. Bu, acınası hayatlarında tercih ettikleri uyuşturucu, sıradan varoluşlarına biraz uhrevi bir çekicilik katıyordu.

Yolcu koltuğına kaydım. "Ne duydum?"

"Remo Falcone evlendi. Şu anda Falcone malikanesinde Mione ikiziyle ve birlikte sahip oldukları ikizlerle yaşıyor."

Kaşlarımı çattım. Remo, Kıyafet'ten bir kadını kaçırmıştı ama daha sonra geri vermişti. Birçok yönden bana benzeyen Remo'nun bir aile kurması imkansız görünüyordu.

"Şaşırmış görünüyorsun."

"Benim."

"Neden? Sen evliliğı yürütebiliyorsan, o neden yürütemesin? İkiniz o kadar da farklı değilsiniz."

Başımı salladım. Haklıydı. Ama Amelia'yla olmak başka bir şeydi. Neredeyse benim bir parçamdı, ama hayat yaratmak ve ona bakmak bambaşka şeylerdi. Amelia ve ben annelerimizi erken kaybetmiş ve acımasız babalara maruz kalmıştık. İyi bir ebeveyn olmanın zerresini bile bilmiyorduk.

"Beni baba olarak görebiliyor musun?" diye sordum.

Niccolo, Amelia ve benim evimin kapısına yaklaşırken bana temkinli bir bakış attı.

"Hiç düşünmemiştim. Sen düşündün mü?"

"Hayır." Amelia'yla ben de konuyu hiç açmamıştık. Son üç yılı birlikte yeni bir hayat, yeni bir yuva inşa ederek geçirmiştik. Niccolo beni tepenin eteğinde bıraktı, bu bizim ritüelimiz haline gelmişti. Amelia'nın kendi diktiği geniş çiçek tarhlarının yanından geçerek araba yoluna doğru yürüdüm. Yıldız çiçeği, kosmea, ortanca, deniz asteri ve daha birçok çiçek koyu pembe, beyaz, lavanta ve koyu mordan oluşan bir okyanus yaratıyordu. Evimize çıkan patikayı takip ettim. Karanlık cephesi, kemerli pencereleri ve cam kubbesiyle yeni Romano Malikanesi'ni her gördüğümde derin bir nefes veriyordum. Ön taraftaki büyük pencerelerin bahçeleri nasıl yansıttığına, evin içi de ağaçlar, çiçekler ve çalılarla doluymuş gibi görünmesine hayran kalıyordum.

Evimizin kapısını açıp temiz havayı içime çektim. Belki de özgürlüğün kokusu böyleydi; hafif, uzak ve çiçeksi bir esinti. Giriş holünün ortasında, koyu mor yıldız çiçekleri ve koyu pembe kosmea çiçeklerinden oluşan kocaman bir buket, koyu ahşap bir masayı süslüyordu. Çiçek aranjmanları evin her odasını aydınlatıyordu. Başımdaki kemik tacı ve ağır kürk mantoyu çıkarıp ikisini de vestiyerdeki ahşap sandığa sakladım. Bunlar, bu duvarların dışındaki adama, canavara aitti; birlikte olmama izin verdiğim adama değil, sadece Amelia'ya.

Siyah keten pantolon ve yalınayak, iki büyük Fransız penceresinden bahçenin hemen ortasında gibi görünen oturma odasına girdim. Amelia piyanoda değildi. Piyano bir davetti ve her gece bana sorulmadan çalıyordu. Günün en

sevdiğim kısmıydı. Bir daha asla ona katılmamıştım. Onu çalarken dinlemek ihtiyacım olan her şeydi.

Pencerelere doğru ilerlerken ayaklarım koyu mor halının yumuşaklığına hayran kaldı. Pencerelerden biri açıktı ve dışarı çıkıp, alçak uğultuyu takip ederek Amelia'nın en yeni eserine doğru yürüdüm: koyu mavi, çelik grisi ve kan kırmızısı tonlarında açan yerel kır çiçekleriyle dolu bir çiçek tarhı. Kalça hizasındaki çiçeklerin arasında durup, bir başka buket için en güzel çiçekleri kopardı. Büyük bir hasır şapka ve askılı, uçuşan beyaz bir elbise giymişti.

Beni görünce yüzü tebessümle aydınlandı, göğsüm huzurla doldu.

Karanlık her zaman beni yakalardı. Benim bir parçamdı ama Amelia ile birlikte aydınlıkta yaşamayı öğrendim.

Gevşekçe bağlanmış buketi havaya kaldırdı. "Yatak odamız için."

Gülümsedim. Annem buketinde asla gül kullanmazdı; güller annemin mezarının etrafındaki kemerler için ayrılmıştı. Bir güle baktığımda, ona ne olduğunu hatırlamadan duramazdım.

Elbisesinin eteğini tutup çiçek tarhından çıktı. Bana doğru yürürken benim gibi yalınayaktı. Kaşları çatıldı. "Düşünceli görünüyorsun."

"Benim," diye itiraf ettim.

"Dövüşlerde bir şey mi oldu?"

Başımı iki yana sallayıp Amelia'nın elini tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Sanırım kalabalık güzelliğinizi kaçırdı. Birkaç adamın boş tahtınıza baktığını gördüm."

"Bir dahaki sefere yine geleceğim. Bugün karanlığı dağıtmak için başka bir şeye ihtiyacım vardı."

Başımı salladım. Dün gece bir kabus onu ter içinde ve dehşet içinde uyandırmıştı. Bu kabuslar onun için de benim için de nadir hale gelmişti ama bazen vahşilikleriyle bizi gafil avlıyorlardı.

Onu öptüm, sonra güzelliğine hayran kaldım. Amelia'ya benzeyen ama aynı zamanda benim kanımı da taşıyan birini

sevebilir miydim? Kendimin küçük bir versiyonunu sevebilir miydim?

"Remo'nun ikizleri var."

Gözlerini kırptırdı ve bakışlarını kaçırdı, yüzündeki şaşkınlık okunuyordu. "Çocuklara karşı sabrı olan biri olduğundan emin değilim."

Omuz silktim ve saçlarını okşadım. "Beni baba olarak hayal edebiliyor musun?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah. Vay canına. Bunu hiç düşünmemiştim. Ama sen bana iyi bakıyorsun. Bana sevgi gösteriyorsun, o yüzden... neden olmasın?"

Neden olmasın? Karanlık düşüncelerimi, kan ve vahşete olan ihtiyacımı, sabırsızlığımı ve Amelia'nın bedenine olan sürekli ihtiyacımı düşünürken birçok sebep buldum. "Çocuk istiyor musun?"

Alt dudağını ısırp elindeki çiçeklere baktı. "Şimdi olmaz. Kendimi..." Doğru kelimeleri bulamıyormuş gibi derin bir nefes verdi. "Henüz kendimi yeterince bütün hissetmiyorum. Senin gibi hissediyorum ve başka biriyle ilgilenmeyi düşünmeden önce hâlâ atlatmam gereken çok şey var. Bu konuda başarısız olmak istemiyorum."

Amelia'nın da benimle aynı şekilde hissetmesine sevinerek başımı salladım. "Ya asla yeterince bütün olamazsak?"

Ya hiç olmasaydım?

Amelia yumuşak bir gülümsemeyle yanağıma dokundu. "Sen benim için yeterince bütünsün ve bu yeterli. Belki de hayatlarımızda çocuk sahibi olacak kadar bütün olduğumuzu asla hissedemeyiz ve bu sorun değil. Sen varsın. Flavia ve Luciano var. Kalbim dolu. Bölgedeki Camorra düğünlerinde çiçek aranjmanları yapmaya başladığımda ise çok meşgul olacağım. Hayatımda doldurmam gereken bir boşluk yok."

Onu öptüm. Dudaklarıma doğru gülümsedi. "Ama belki hayatımızda başka bir şeye yer vardır."

Kaşlarımı çattım.

Rodolfo, kedilerinden birinin sekiz yavrusu olduğunu ve onlardan kurtulmak istediğini söyledi. Şimdiye kadar sadece üçüne yuva bulabildi. Çok fazla alanımız var. Diğer beşine yuva verebiliriz.

"Kediler," diye mırıldandım.

"Her zaman bir kedi veya köpek istemiştim ama babam gücünü göstermek için kullanamayacağı sürece hayvanlardan nefret ederdi. Sen de aslanları, kaplanları ve çitaları seversin."

Amelia'nın yüzündeki umutlu ifadeye gülümsedim. "Bizimle aynı çatı altında yaşamıyorlar."

Amelia bana sadece gülümsedi. "Kediler malikanemize çok yakıştı ve eski İskoç şatolarında fareleri uzak tutarlardı."

"Bizde fare yok," diye mırıldandım ama Amelia sadece gülümsedi. "Pekala. Ama kediler muhtemelen benden kaçınacaktır. Zorlar ve pek güvenilir olmadığımı hissedebilirler."

Amelia gülerek başını salladı, ayak parmaklarının ucuna bastı ve yanağını öptü. "Bunu söyleyeceğini biliyordum. Rodolfo onları bizim için almaya çoktan geldi."

İç çektim ve sonra sııttım. Parmaklarımı Amelia'nın incecik boynuna doladım ve onu ayak parmaklarının üzerinde daha yükseğe kaldırdım. "Küstahlığın yüzünden seni cezalandırmam gerekeceğini biliyorsun, güvercin. Ya hayır deseydim?"

Titredi, gözleri şehvetle donuklaştı. "Beni cezalandıracağını bekliyordum ama hayır demeyeceğini biliyordum."

Nefes nefese sesi doğrudan penisime ulaştı. "Yukarı. Hemen."

Yanımdan hızla geçti, omzunun üzerinden bir bakış attıktan sonra koşmaya başladı ve bu esnada çiçekleri düşürdü. Kovalamaya başlarken kendi kendime gülümsedim. Kulemize çıkan dolambaçlı merdivene ulaştığımda çoktan

taş kesilmiştim. Kendimi Amelia'ya gömmek için sabırsızlanıyordum.

Amelia'yı neredeyse her zaman bulduğum yerde buldum, çünkü Rodolfo'nun bahçemize beş yaramaz kedi yavrusu bırakmasından birkaç hafta sonra gül şeklindeki kemerlerden birine salıncağı kurmuştuk.

Amelia, tahta tahtanın üzerinde yanlamasına tünemiş, bir bacağını kıvrımış, diğerini aşağı sarkıtmış, hafifçe ileri geri sallanarak büyük bir kitap okuyordu. Beş kedi, etrafındaki çimenlerde ve patikada güneşleniyordu ama ben yaklaşıncı başlarını kaldırdılar.

Amelia beni görünce gülümsedi.

Ama beni ilk karşılayan o olmadı. Beş kedinin en büyüğü, inatçı ama nazik bir kızıl kedi, bana doğru koştu ve mırıldanarak bacaklarıma yaslanmaya başladı. Eğilip başını okşamasını istedim, sonra da eşimin yanına gittim; eşim salıncağa oturdu.

Eğilip onu öptüm. "Günün nasıldı?" diye sordu.

"Acımasız ama başarılı," dedim. Niccolo ve ben, paramızın bir kısmını saklayan iki uyuşturucu satıcısını öldürmüştük.

"Konuşmak ister misin?"

Başımı salladım. "Şimdi olmaz." Genellikle bir kâbustan uyandıktan sonra günlük işimin kanlı ayrıntılarını Amelia'ya anlatırdım. Hâlâ ara sıra geliyordu ama eskisi kadar sık değildi.

Amelia'ya yakın olan siyah erkek kedi hariç tüm kediler, selamlaşmak için yanıma doğru ağır ağır yürüdüler. Tüylü varlıklarına alışmışım ve şaşırtıcı bir şekilde, özellikle zorlu bir günün ardından kucağımda duran sıcak, mırıldanan

bedenleri, Amelia'ya yaklaşmaya cesaret etmeden önce beni her zaman sakinleştiriyordu.

Amelia, kara canavar sırtüstü dönüp karnını gösterdiğinde kıkırdadı. "Kıskanç. Bu yüzden senden hoşlanmıyor."

"Her gün senin güzel vücudunla yaptığım şeyleri başkasının yapmasını izlemek zorunda kalsaydım ben de kıskanırdım."

Bana mahcup bir şekilde gülümsedi. "Bugün dışarıda yiyebiliriz. Hizmetçiye göl kenarına masayı kurmasını söyledim. Yemek otuz dakika içinde hazır olacak." Salıncakta yanındaki yere hafifçe vurdu. "Neden bana katılmıyorsun?"

Onu o salıncakta yerken önünde diz çökmüştüm ama hiç sallanmamıştım. "Dört beş yaşımdan beri... salıncağa binmedim."

Kaşlarını kaldırdı, kalçalarından tutup ayağa kaldırdım, sonra salıncağa oturup kucağıma çektim. Ayaklarımla birbirimizi geriye ittim, sonra salıncağın yavaş bir ritimle sallanmasına izin verdim.

Amelia derin bir nefes alıp başını omzuma yasladı. "Bazen geçmişini unutuyorum. Garip ve her seferinde beni şaşırtıyor ama o anları seviyorum."

"Geçmişte değer verdiğim anlara odaklanmayı öğrendim; bana ilk kez Peter Tavşan'ın Hikayesi'ni okuduğın an, parmaklıkların ardından el ele tutuştuğumuz an ya da bana gülümsediğın an gibi. Bu, geçmişin o kadar da karanlık görünmemesini sağlıyor."

Başını salladı. "Doğru. Geçmişimizde bile güzel anlar var. Keşke zamanda geriye gidip genç Nestore'a bunun onun geleceğini söyleyebilseydim, o zaman asla pes etmek istemezdi."

Kıkırdadım. "Ama güvercin, genç Nestore o geleceğie dair bir vizyona sahipti ve bu yüzden hayatta kaldı. Sen o vizyonun vücut bulmuş haliydin, bu yüzden seni bırakamadım."

Gözleri yaşlarla doldu ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Beni kaçııp karın yaptığın için çok mutluyum."

Yanağını avuçlayıp öptüm. En az pişmanlık duyduğum günahlarımdan biriydi.

Amelia benim karımdı.

Aşkım.

Benim hayatım.

Beni her gün kurtaran kadın.

Son

Fabiano ve Falcone kardeşler hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz Camorra Chronicles'a göz atın!

Çarpık Sadakatler (Fabiano)

Çarpık Duygular (Nino)

Bükülmüş Gurur (Remo)

...ve daha fazlası.

ABOUT THE AUTHOR

Cora, çoğu tehlikeli derecede seksi ve kötü çocukları konu alan Born in Blood Mafia Serisi, Camorra Günlükleri ve diğer birçok kitabın USA Today ve Uluslararası Çok Satan yazarıdır. Erkeklerini martinileri gibi sever: sert ve güçlü. Kitapları on sekiz dile çevrilmiştir.

Cora, küçük kızı ve sevimli ama çılgın Sakallı Collie cinsi oğluyla birlikte Almanya'da yaşıyor. Yanındaki sevimli ama çılgın adam da cabası. Günlerini seksi kitaplar hayal ederek geçirmediği zamanlarda, bir sonraki seyahat macerasını planlıyor veya dünyanın dört bir yanından çok baharatlı yemekler pişiriyor.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

